

พื้นดงต้นหนามสมอ อันมีใบแหลมคมและหนุไม้ที่ขึ้นอยู่กับขายนํ้า ตัดมายังอีกตลิ่งด้านหนึ่ง ภาพอันเป็นที่มาของเสียงก็ปรากฏขึ้นชัดเจนกับทุกสายตา ที่จ้องอย่างตื่นเต้นตกระลึง

ห่างฝั่งตลิ่งออกไปไม่เกิน 15 เมตร อันเป็นบริเวณปลักตื้นๆ ที่มีนํ้าและได้ต้นไทรใหญ่ นํ้าและโคลนบริเวณนั้นแตกกระจัดกระจาย ปลิวว่อนด้วยการพัดพาของเจ้าสัตว์สะเทินนํ้าสะเทินบกตัวขนาดเรือจ้าง

เสียงขู่คำรามอย่างคร้ายกระหายนํ้าของมัน ดังประสานไปกับเสียงร้องแหลมของหมูป่า ผู้ซึ่งบัดนี้ถูกจับคาบกลางลำตัวคืนกระแควอยู่ หมูตัวนั้นเชื่องโง่ทีเดียว แต่เมื่อเปรียบเทียบกับเจ้าของพื้นเลื้อยที่ข่มมันไว้ในปากขณะนี้ ก็มองไม่ผิดอะไรกับเห็นจิ้งจอกคาบตักเตนตัวเล็กๆ

มันสะบัดพัดพาออกไปมาอย่างรวดเร็วดุจัน กระแทกกับรากไทรและหนุไม้เล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ในนํ้า เหมือนเจตนาจะให้หมูตัวนั้นยุติการดิ้นรนอย่างเด็ดขาด แล้วกระซวกตะกุกกลงไปในปลักโคลนห่างโคนต้นไทรออกไป

นํ้าบริเวณนั้นตื้นเพียงเขา ร่างของมันจึงปรากฏเห็นชัดเต็มตัวอย่างถนัด หางลักษณะเหมือนใบเลื่อยตัวพัดอยู่โครมครามอย่างน่าสะพรึงกลัว เลือดของหมูป่ากระเด็นแดงฉานเปโระไปทั่วใบไม้ และละลายอยู่ในนํ้าอันขุ่นคลั้ก ตัวมันสีดำสนิทเป็นเกล็ดหนาขรุขระน่าเกลียดน่ากลัว ยิ่ง มองดูเหมือนขนไม้จมนํ้าๆ หากไม่เห็นอากัปภิกิริยาที่มันกำลังเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วในการสังหารเหยื่อเช่นขณะนี้

มันเป็นภาพที่สยดสยองของพองขนอย่างยิ่ง!

“ฮิงนะ!”

ไชยยันต์ร้องขึ้นกระหึ่มกระหอบพร้อมกับประทับ .600 ในโตรฯ แต่เขยฐานเร็วกว่า คิวาลากลื้อป็นของไชยยันต์กดต่ำไว้ พร้อมกับห้ามเร้วปรือ

“อย่า! ปล่อยมัน”

ไชยยันต์ชะงัก ทุกคนยืนนิ่ง จับมองภาพนั้นด้วยอาการกลืนลมหายใจต่อไป คารินผู้กระซวกป็นสั้นออกจากเอน ก็พลอยชะงักลงด้วย เพราะเสียงห้ามของพี่ชาย และก็สังเกตเห็นพรวนใหญ่ไม่มีปฏิกิริยาเช่นไร นอกจากจะยืนคู้ยู่เฉยๆ เลี้ยวของวินาทีต่อมานั่นเอง เจ้าสัตว์ร้ายแห่งบึงมหากาฬก็วิ่งนํ้าแตกโครมครืน กระซวกเหยื่อตะลุดกลงไปในส่วนลึก ดำเลนและพงไม้่นํ้า มองดูผาดๆ เหมือนจะแทรกแผ่นดินหายไปตามหน้าต่อตาอย่างน่าหวาดเสียว เสียงโคลนเดือดปุดๆ แตกพลักขึ้นมาเป็นพวยฟอด ระคนไปกับเลือด เสียงของหมูป่าขาดหายไปในทันทีที่ถูกกดจม หายลงไปได้เลนเหลวละ มีแต่เสียงสําลักแทน และชั่วอึดใจต่อมา ก็เจิบสงบลงตามเดิม คงทิ้งไว้แต่รอย

เลือด และพรายน้ำที่เดือดฟุดอยู่เช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างรวดเร็วจับปล้น ราวกับเป็นภาพฝันร้ายที่มองเห็นกันชั่วพริบตาเดียว

คารินครางอะไรออกมาคำหนึ่ง หลับตาลงอย่างสยดสยองเหลือที่จะกล่าว ภาพที่เห็นกับตามันสิ้นประสาทของหล่อนเป็นอย่างยิ่ง แทบจะไม่เชื่อสายตาว่าจะเข้าใหญ่ตัวนั้น คาบหมูปาแทรกเลนหายไปที่หน้าต่อตาได้อย่างไร ทั้งๆ ที่มองเห็นว่าน้ำบริเวณนั้นไม่ลึกหรือกว้างใหญ่อะไรนัก ไชยยนต์เองก็รู้สึกคอแห้งผาก กะพริบตาอยู่ปริบๆ ขนลุกชัน ส่วนเชษฐาเยือกเย็นอยู่ในอาการเดิม ไม่คิดอะไรกับพรวนใหญ่ ผู้ซึ่งมองเห็นอะไรเป็นเรื่องสามัญธรรมดาไปหมด

“โชคดีเหลือเกิน ที่เป็นหมูเคราะห์ร้ายตัวนั้น แทนที่จะเป็นพวกเราคนใดคนหนึ่ง!”

ไชยยนต์พึมพำออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“ฉันเคยเห็นหมาในทั้งฝูง เป็นพันๆ ตัวรุมกัดกินหมูทั้งเป็นต่อหน้าต่อตา ตอนที่หลงอยู่กับพรวนใหญ่”

คารินพุดขึ้นด้วยเสียงแหบเครือ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“แต่สาบานได้ว่า เหตุการณ์คราวนั้น ก็ยังไม่หวาดเสียวว่าขนลุกเท่าคราวนี้ ถ้าภูมิประเทศเป็นน้ำลึก และไอ้เขี้ยวตัวนี้กัดหมูลากลงน้ำไป ก็คงไม่นานแล้วเท่าไรนักหรอก แต่นี่มันเป็นปลักเลน มันคาบหมูมุดหายลงไปได้เลยได้อย่างไร เห็นแล้วขนลุก หมูตัวนั้นถูกกดจมหายลงไปได้เลยทั้งเป็นๆ กว่ามันจะตายคงทรมานอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว น่ากลัวเหลือเกิน มันดำมุดลงไปได้อย่างไรนะ”

“ได้เล่นลงไปเป็นน้ำลึก มีอยู่หลายชั้น ผมบอกแล้วว่ามันเป็นที่พุด ติดต่อกันถึงได้ทั่วไป มองด้วยสายตาพื้นๆ ไม่เห็นหรอก ถ้าเอาไม้ยังค์รู้”

รพินทร์บอก

“เก๋ห้ามฉันไว้ทำไม ม่ายังค์ก็อยู่แล้ว”

ไชยยนต์หันไปต่อว่าเชษฐา

“แกจะยังมันทำไม เพื่อช่วยหมูป่าตัวนั้นนะเหรอ?”

เชษฐาหันไปย้อนถามเรียบๆ ไชยยนต์อึ้ง เขาก็กล่าวต่อมาว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก แกก็ไม่ได้คิดที่จะช่วยหมูเพื่ออะไร เพราะฉะนั้นปล่อยให้กติกาของป่าดำเนินไปตามกฎเกณฑ์ของมันดีกว่า เอาไว้ให้มันเป็นต่อชีวิตและความปลอดภัยของเราเสียก่อน และเมื่อนั้นแกจึงให้เที่ยงๆ ก็แล้วกัน ดีแล้วละที่มันคอยดักเล่นงานหมู แทนที่จะเป็นพวกเราคนใดคนหนึ่ง”

แล้วหัวหน้าคณะเดินทางก็หันไปทางพรวนใหญ่ ถามว่า

“มันไปยังไงยังงั้นกันนี้ หมูปาตัวไ้ จมูกติดออก ไหงถึงพลาดทำเอาได้”

“ทีไหลอครับ”

รพินทร์บอก

“จะเข้เป็นสัตว์ที่มีความเพียรพยายาม และอดทนมากในการรอเหยื่อ เหมือนๆ งูนั้นแหละ มันจะต้องมานอนคอยอยู่นานแล้วโดยจมตัวกลืนอยู่กับสิ่งแวดล้อม มันคอยเฝ้าอยู่เป็นวันๆ ปล่อยให้ถึงใบไม้หล่นลงมาสูมทับอำพรางตัวมันเสีย มองดูผาดๆ เหมือนขอนไม้ พวกหนูเดินหากินเพลินใกล้ๆ เข้ามาโดยไม่ทันเฉลียวใจคิด พอได้จังหวะมันก็พุ่งเข้าไปใส่ เสียงตุ้มสนั่นที่ดังขึ้นครั้งแรกเป็นเสียงฟาดหางของมัน นานๆ มันถึงจะจับสัตว์บกกินได้เสียทีหนึ่ง แต่บางทีไปเจอเอา ‘ของแข็ง’ เข้า แทนที่มันจะได้เหยื่อ ก็กลายเป็นเหยื่อไปเหมือนกัน”

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็เวลามันไปเจอเอาเสือเข้านะสิครับ”

พรานใหญ่บอกมาปนหัวเราะ ไชยยันต์ลืมหูละโลง

“ฮ้า! เสือจะกระเข้ มันจะสู้กันที่ไหน ตัวหนึ่งสัตว์บก อีกตัวหนึ่งสัตว์น้ำ”

“นั่นแหละครับ ปะเหมาะมันก็มาเจอกันเข้าได้เหมือนกัน ในกรณีที่ไอ้เข้มาดักคอยเหยื่ออยู่ริมๆ น้ำตื้น และไอ้เสือบังเอิญลงมากินน้ำแล้วพบเข้า ผมเห็นกับตามาแล้ว ที่บึงบริเวณนี้แหละ จะเข้มาดักข่มเหยื่ออยู่บริเวณน้ำตื้นพอดี แล้วพุ่งเข้าจับเสือด่าขณะที่ลงมากินน้ำ ที่นี้บังเอิญเสือด่าไม่ได้มาตัวเดียว นั่งตัวเมียที่เป็นเสือดาวเดินคิดมาด้วย สองตัวพัวเมียมันเลยช่วยกันกัดลากจะเข้ขึ้นไปฉีกเสื่อบนบก เสือบังเอิญได้เปรียบที่น้ำตื้นที่เกิดเหตุขึ้นตื้น และช่วยกันสองตัว ตามปกติเสือด่าก็ไวกว่าจะเข้อยู่แล้ว หลอกล่อเสียพักเดียวไอ้เข้หมดท่า จะลงน้ำลึกก็ไม่ได้มันช่วยกันสกัดดักไว้ จะเข้ตัวนั้นไม่ใหญ่โตอะไรนัก จึงกลายเป็นเหยื่อเสียไป ถ้าจะพูดถึงฤทธิ์เดช ความฉลาด ความร้ายกันแล้ว ไม่มีอะไรเกินเสียไปได้หรอกครับ จะเข้มันเป็นสัตว์เลือดเย็น จึงไวกว่าในด้านกลยุทธ์การต่อสู้ แต่ถ้าเสือกำลังว่ายอยู่กลางน้ำลึกๆ ก็เสร็จไอ้เข้เหมือนกัน”

คณะนายจ้างครางออกมาด้วยความประหลาดใจ ในสิ่งที่ได้รับฟัง

“แต่ไอ้ตัวเมื่อนี้ใหญ่เหลือเกินนี่ ยังกะเรือสำปั้น อย่างว่าแต่เสียเลย สงสัยว่าต่อให้ลูกช้างรุ่นๆ เจอมันเข้าก็เห็นจะเสร็จมันแน่” ไชยยันต์ว่า

ทุกคนเริ่มตระหนกได้ดีว่า การเดินในระยะต่อไปจะต้องใช้ความรอบคอบระมัดระวังเพียงใด มันเป็นเรื่องที่ประมาทเสียมิได้เลย หากใครเดินเลอ ก้าวพรวดคล้าลงไปแอ่งที่มีผิวหน้าเหมือนพื้นธรรมดาหลงตาอยู่ทั่วไป เหมือนเมื่อคราวที่ไชยยันต์เคยพลัดหล่นเป็นตัวอย่างก่อนแล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดมารับประกันสวัสดิภาพให้ได้ เมื่อต้องอยู่ท่ามกลางบึงมฤตยูที่หุบมไปด้วยจะเข้เช่นนี้

อีกพักใหญ่ต่อมา บริเวณสันเกาะ หรืออีกนัยหนึ่ง แหล่มที่ยืนยาวเหยียดเข้าไปกลางบึงนั้น ก็เริ่มกว้างใหญ่ออกไปทุกขณะ แสดงว่าใกล้กับส่วนโคนอันติดต่อกับแผ่นดินและป่าเริ่มจะโปร่งขึ้น ส่วนมากเป็นพงอ้อกอแขม

ทั้งหมดพบกับสัญลักษณ์อันตรายเตือนย่ำให้รู้สึกตัวอีกครั้ง นั่นก็คือลูกเล็กๆ ของไอ้หาละวันผ่องหนึ่ง ประมาณ 4-5 ตัว ขนาดยาวเพียงศอกเศษ คลานย่ำเยื้องอยู่ในแอ่งที่ปกคลุมไปด้วยพง

หญิงาริมชายน้ำ พอเห็นมนุษย์เฉียดผ่านไปใกล้ก็อ้าปากว่า ส่งเสียงขู่ฟู่ฟู่ส่อสันดานร้าย ไชยยันต์ทดลองแห่พานท้ายปืนเข้าไปใกล้ตัวมันก็แว้งจับในทันที เกิดกับเงาซาก็ชักมีดเดินป่าออกมาฟันกระหน่ำอย่างไม่ปราณี แล้วเตะกระเด็นหายเข้ารกไป

“ไอ้พวกนี้ ส่อสันดานอันธพาลตั้งแต่ตัวน้อยๆ ที่เดียว”

ไชยยันต์บ่นพลางหัวเราะหึๆ โคลงศิระะ เมื่อเห็นเชษฐาใช้รองเท้าคอมแบ้ตกระทืบเข้ากุมภีลน้อยตัวหนึ่ง ที่จับติดสันเท้าของเขาลงไปชักคืบอยู่ในกอหญ้า คารินกระโดดหนีอย่างขะเขวขง

“รพินทร์ คุณน่าจะตั้งแคมป์ล่าจระเข้เป็นการใหญ่อยู่ที่นั่นะ มันชุมดีเหลือเกิน เอาหนังมันขายอย่างเดียวก็น่ามีหวังรวย ดึกกว่าจะไปดักสัตว์ป่าอื่นๆ เสียอีก”

“ผมก็เคยคิดอยู่เหมือนกันครับ คิดคล้ายๆ เดียวเรื่องหนทางกันดารยากแก่การขนส่ง ถ้าพอมิทางเอาเกวียนเข้ามาถึง ผมค้ำหนังจะเข้าไปนานแล้ว ตัวเล็กๆ ขนาดที่เราเจอนี้นะราคาดีนัก ทำกระเป๋าลือชื่อผู้หญิงได้ตัวละใบพอดี หรือมายกีสต๊อฟเอาไปขายเป็นเครื่องประดับห้องรับแขกทั้งตัว”

ระหว่างที่ทุกคนกำลังวุ่นวายอยู่กับการทำลายลูกจระเข้เหล่านั้น คารินเริ่มกระสับ กระส่ายไม่เป็นสุขนัก กวาดสายตาระแวงไปรอบๆ แล้วดิ้นไพล่ประจํามือของหล่อนที่ฝากเงาซายให้สะพายไว้ มาถืออีกครั้ง

“รีบหนีไปเสียให้พ้นเร็วๆ เอะ ไปฆ่าลูกอ่อนๆ ของมันตายหมดแบบนี้ ประเดี๋ยวแม่มันก็ตามมาเท่านั้น!”

หญิงสาวพูดหวาดๆ เพราะความไม่ประสา ทุกคนหันมามองดูหล่อนแล้วหัวเราะไปตามๆ กัน พี่ชายสงสารก็เลยกระซิบบอกให้ว่า

“ธรรมชาติของจระเข้ไม่เหมือนสัตว์ร้ายลูกอ่อนอย่างอื่นหรอก มันไม่มีความสัมพันธ์หรือว่าเลี้ยงรักหาดูแลลูกของมันเลย มันขึ้นมาออกไปกลบไว้ชายฝั่งแบบเดียวกับเต่า แล้วทิ้งให้ลูกของมันแตกออกจากไข่เจริญเติบโตเองตามยถากรรม โดยไม่มาเฝ้ากกลี้ยงดูหรือเหลียวและอะไรอีกทั้งสิ้น ปะเหมาะบางทีเจอลูกเล็กๆ ที่เพิ่งแตกออกจากไข่ ยังจับกินเป็นอาหารเสียอีก เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวว่าแม่ของมันจะตามมาตจ้องเล่นงานเรา เหมือนตอนที่น้อยเจอเสือลูกอ่อนหรอก”

คารินอายจนหน้าแดง เมื่อรู้ว่าตนเองปล่อยห่าแค้นออกไปถนัดใจ เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ค่อยๆ ซ้ำเลื่องไปทางพรานใหญ่ เบาใจเล็กน้อยเมื่อเห็นเขาวางหน้าเฉยๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสียแต่แล้วก็โมโหจี้ขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงไชยยันต์หันขวับไปแก่งพูดเบาๆ กับรพินทร์ โดยเจตนาให้หล่อนได้ยินถนัด

“แปลกแต่จริงนะผู้กอง คนขนาดมาสเตอร์ดีกรีเป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นแพทย์มือชั้นเกียรตินิยม เป็นนักมานุษยวิทยา ที่กำลังจะได้ด็อกเตอร์ดีกรียูรอมร่อ กลัวจะเข้ลูกอ่อนจะตามล่า! สงสัยเมื่อสมัยเด็กๆ วิชาธรรมชาติเกี่ยวกับสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกคงจะไม่ใช่ทำ ยังงี้หวานเลย... ยังหลอกได้อีกนานัก”

“คนเรามันไม่ฉลาดรอบรู้ไปหมดเสียทุกอย่างหรอก ไชยยันต์!”

นักมานุษยวิทยาผู้เสียชีวิตกล่าวมาห้วนๆ พยายามจะระงับความเดือดดาลไว้ ฟันหัวเราะ
หึๆ

“คุณด้วย นายพรานใหญ่รพิณทร์! และขอให้รู้ไว้เสียด้วยว่า ทั้งสองคนนั้นแหละ ตอนที่
บาดเจ็บไม่สบายหรือตอนที่ทำท่าจะตายอยู่นั้นนะ ฉันแกล้งเอาน้ำกลั่นฉีดให้แทนยาเสียหลายครั้ง
แล้ว โดยหลอกว่าเป็นยากันบาดทะยักบ้าง ยาแก้ปวดแก้ไบบ้าง แล้วมีปัญหารู้บ้างหรือเปล่า
เพราะฉะนั้น อย่าทำเป็นหัวเราะเยาะดีไป”

ถูกศอกกลับเอาแบบนั้น เล่นเอาไชยยันต์ตรงอ้อย หน้าเหี่ยวไป หันมาจ้องหน้าเพื่อนสาว
พูดค่อยๆ

“พูดเป็นเล่นไปน้า น้อย! นี่เล่นเอาน้ำกลั่นฉีดให้หรือ”

“น้ำกลั่นนะยังดีนะ ต่อไปคราวหน้าอาจเจอน้ำโคลนเข้าบ้างก็ได้ ระวังเหอะ!”

ไชยยันต์ยกมือไหว้ปลุกๆ ขอมขกธงขาวโดยดี ส่วนรพิณทร์ออกตัวเบาๆ

“ผมไม่ได้หัวเราะคุณหญิงสักหน่อย”

“ไม่รู้ละ คู่หูกันคืนนี้”

หล่อนค้อน ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“คนไม่รู้แทนที่จะบอกให้ดีๆ กลับหัวเราะเยาะ ฉันไม่ใช่ นักสัตตศาสตร์นี่ จะได้รอบรู้
ธรรมชาติของสัตว์หมดทุกชนิด ก็พอจะรู้คร่าวๆ อยู่บ้างหรอก ว่ามันออกลูกโดยวิธีวางไข่บนฝัก แต่
ไม่รู้ละเอียดยว่ามันไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับไข่หรือลูกอ่อนๆ ของมัน ภายหลังจากออกไข่ทั้ง
ไว้ตามฤดูกาลแล้ว ก็นึกว่าคงจะแบบเดียวกับงูจงอางนะซิ เพราะจงอางยังวางไข่และลูกอ่อนของ
มัน มีพี่ใหญ่คนเดียวเท่านั้นที่ติดกับฉัน ช่วยบอกให้หายโง่ นอกนั้นมีแต่จะหัวเราะ เกิดกับเงาชายก็
เหมือนกัน ระวังให้ดี!”

เกิดกับเงาชาย ผู้ยิงฟันยิ้มอยู่หุคยิ้มทันที ทำหน้าเรียเพราะพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

เดินรุดหน้ากันไปอีกเพียงไม่กี่ก้าว ท่ามกลางพงอ้ออันหนาทึบของชายฝั่งด้านขวา ต่างก็
ได้ยินเสียงอะไรชนิดหนึ่งวิ่งตะกายกรอกรวสวสาบอย่างรวดเร็ว และขอดอ้อไหววบบาบ เพราะ
ถูกปะทะจากแรงดันเบื้องล่าง จนต้องสะดุ้งและหยุดชะงักเตรียมพร้อมด้วยความตกใจ แต่
พริบตาเดียวก็มีเสียงกระโจนลงน้ำดังตูมแล้วก็เงียบหายไป ทุกคนมองดูหน้ากันอีกครั้ง ไม่มีใครปร
ปากพูดเช่นไรอีก เพราะเข้าใจดีว่านั่นคือ ‘เจ้าถิ่น’ ที่ขึ้นมาอาศัยนอนฝังลมอยู่บนชายฝั่ง ซึ่งคงได้ยิน
เสียงฝีเท้ามนุษย์เคลื่อนใกล้เข้ามา จึงพรวดพราดโจนลงน้ำไปอย่างกะทันหัน

“จำไว้นะ ลูกปิ่นเราจำกั๊ด จะไม่ยิงจนกว่าถึงเวลาจำเป็น”

เชษฐาประกาศย้ำกับทุกคน

เสียงเจ้าชาละวันที่ยืนมานอนฝังแดด ตะกายลงน้ำเมื่อมนุษย์เงียบใกล้เข้ามาดังอยู่แทบจะ
ตลอดเวลาที่คณะทั้งหมดหลับหน้าไป แต่ไม่มีโอกาสจะได้เห็นตัวมันบนบกได้ถนัดเลย เพราะป่ารก

คงได้ยินแต่เสียงวังลงน้ำ ซึ่งดังอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนักเท่านั้น สองสามครั้งที่พรานใหญ่หยุด
จีให้คณะนายจ้างของเขา สังเกตดูถิ่นที่มันขึ้นมาวางไข่และกลับไข่ พบลูกขนาดเล็กๆ ของมันกลาน
อยู่ตามพื้นน้ำและๆ อีกหลายตัว

ไม่มีใครสนใจกับมัน...นอกจากไชยยันต์จะบ่นไปตลอดทางเท่านั้น ว่าเสียค่ายแหล่งอัน
แทบจะเรียกได้ว่าชุมทรัพย์ย่อยๆ นี่ยิ่งนัก เมื่อเห็นความชุมอย่างเหลือขนาด ของเจ้าสัตว์ที่หนังมี
ราคางาม

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ก็ขึ้นเนินป่ารวกกลับไปกับไม้ใหญ่ มองเห็นพวกนกน้ำสีขาวสลัดดำ
เกาะแน่นอยู่เป็นพืด ส่งเสียงร้องเกรียวกราวแซ่สนั่นไปทั้งดง พื้นที่เคยเป็นที่ลุ่มชื้นและเริ่มเปลี่ยน
มาเป็นดินลูกรัง สลับไปกับโขดหินระเกะระกะ พวกมะไฟป่าออกลูกแดงฉานเป็นดงอยู่ทางอีกฟาก
หนึ่ง แดดยามบ่ายจัดทอดแสงอ่อนเรืองลงทุกขณะ

รพินทร์เร่งฝีเท้าขึ้นอีก พอตัดเนินเตี้ยๆ ลูกนั้นลงมายังอีกด้าน ก็พบลำคลองทอดขวางคด
เคี้ยวอยู่เบื้องหน้า มีโขดหินเป็นเกาะแก่งผุดงอกอยู่กลางน้ำเกลื่อนไปหมด ฝั่งตรงข้ามเป็นแนวป่า
รวกเช่นเดียวกัน แต่มองเห็นดงใหญ่เป็นเงาทะมึนอยู่เบื้องหลัง

น้ำเย็นเฉียบเป็นสีราวกับนิล และนิ่งสนิทเหมือนจะไม่มีลมไหลเลย ทุกคนมาชุมนุมนั่ง
พักหรือกันอยู่ที่ชายฝั่ง อันมองเห็นฝั่งตรงข้ามที่ห่างออกไปประมาณ 40 เมตร และโดยระยะใกล้
เพียงแค่นี้ ไม่จำเป็นต้องอาศัยกล้องส่องทางไกลเลย ก็มองเห็นชัดอยู่ว่าบนแก่งหินที่เรียงรายอยู่
กลางน้ำแทบทุกหย่อม มีกระซิ่นขึ้นไปนอนผิงแดดอาบอยู่เต็มไปหมด ราวกับใครมาเกลี้ยปั่น
ประดับเอาไว้ แต่ละตัวมีขนาดกำลังว่องไวประเปรียวทั้งนั้น หน้าสันหักอยู่ข้างมาราวกับหน้ายักษ์
เขียวขาวโพล่ยาวมองดูเหมือนใบเลื่อย เห็นแล้วชวนสยของขวัญ

นายจ้างทั้งสามพอมองเห็นเข้า ก็แทบจะหมดศรัทธา

“จะไหวหรือผู้ทอง”

ไชยยันต์คราวออกมา ปาดแขนเสื้อเช็ดเหงื่อหน้าผาก เหม่อมองไปยังฝูงชาละวันทีนอน
ผิงแดด ดูเป็นพืดอยู่บนหินงอกกลางน้ำ แทบจะไม่มีที่ไหวว้าง

“นอนผิงแดดเห็นๆ อยู่นั่นก็รวม 20-30 ตัวแล้ว ชุกอยู่ตามชายฝั่งสองข้างอีกล่ะ แล้วใน
น้ำอีกล่ะ ยิ่งกว่าบ่อที่เขาเลี้ยงไว้เสียอีก”

รพินทร์ม้วนบุหรีใบตองแห้งอย่างใจเย็น ตอบเรียบๆ แต่น้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ไหวสิครับ เดียว! นั่งพักให้หายเหนื่อยกันเสียก่อน ค่อยคิดว่าเราจะหาวิธีข้ามยังไง”

“ตรงนี้แคบที่สุดหรือ?”

หัวหน้าคณะเดินทางถามเสียงเคร่งขรึม เขากำลังใช้ความคิดขนาดหนักเช่นกัน

“ไม่มีตอนไหนจะแคบกว่าตอนนี้อีกแล้วครับ น้ำก็ไม่ลึกนัก พุดถึงว่าถ้าไม่มัวพะวงอยู่กับไอ้เข้พวกนั้น เราจะเดินลุยข้ามกันไปได้อย่างสบายทีเดียว น้ำตอนที่ลึกที่สุดเพียงแค่ระดับอกเท่านั้น”

“อย่าลืมปัญหาสำคัญของเราในขณะนี้เสียนะ รพินทร์ ลูกปิ่นของพวกเราทุกคนมีกันอยู่จำกัดเพียงไม่กี่นัดเท่านั้น สมมติว่าเราเดินลุยข้าม และพวกมันแห่กันเข้าโจมตีพร้อมๆ กันรอบด้านถึงอย่างไรรู้ยังไมทันแน่ ใครก็ตามที่จะเดินลุยข้ามฝั่งไปได้ ต้องแปลว่ามีปืนนับสิบๆ กระบอกพร้อมทั้งกระสุนไม่อั้นคอยยิงคุ้มกันอยู่ทีเดียว ม่ายันเป็นเสร็จ!”

เชษฐาพูดอย่างหนักใจ พรานใหญ่ยังไม่ทันตอบอย่างไร ไชยยันต์ก็เอ่ยเสริมมาว่า

“เราพยายามเดินลุยน้ำไปอย่างเงียบๆ โดยไม่ให้พวกมันส่วนมากไหวทัน รู้สึกตัวอย่างนั้นหรือ?”

ประโยคหลัง เขาหันไปทางพรานใหญ่เหมือนจะขอความเห็น

จอมพรานจุดบุหรี่สูบแล้วกัศปลายแน่นไว้ด้วยฟันหน้าทั้งคู่ กวาดสายตาไปรอบๆ

“เรื่องจะหลอกมัน โดยช่องผ่านน้ำในห้วยกว้างถึง 40 เมตร โดยไม่ให้พวกมันรู้สึกตัวหรือมองเห็นนะ เห็นจะไม่มีหวังหรอกครับ ถึงอย่างไรมันก็จะต้องไหวทันแน่ ว่ามีอะไรลงมาในน้ำ และถ้าตัวเดียวรู้พุ่งตรงเข้ามา ตัวอื่นๆ ก็จะตามทั้งหมด เราต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้”

“สำคัญว่ามันดูอย่างบ้าเลือดหรือเปล่าเท่านั้น ถ้าไม่ถึงกับดุร้ายนัก เราอาจใช้วิธียิงไล่ให้มันตกใจสักสองสามนัดก็น่าจะได้”

คารินพูดอย่างอึดอัด

“จะเข้าในถ้ำนี้เล่นกับมันไม่ได้หรอกครับ เรายังมันอาจตกใจเสียงปืนหนีลงน้ำก็จริง แต่ถ้าเราลงไปอยู่ในน้ำอันเป็นถิ่นของมัน และมันได้กลิ่น มันไม่ถอยแน่”

ว่าแล้ว พรานใหญ่ก็บอกให้ทุกคนคอยระวังคุมเชิงอยู่บนฝั่ง ถ้าจับไม่ไหวใครยังไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตนเองปลดเครื่องหลังออก ค่อยๆ หย่อนตัวลงไปใต้น้ำริมฝั่งอย่างแผ่วเบาที่สุด แล้วค่อยๆ เดินช้าๆ พยายามไม่ให้เกิดเสียง หรือน้ำกระลอกเลยแม้แต่หยดน้อย ห่างฝั่งออกไปเป็นลำดับ โดยมุ่งตัดออกไปยังกลางน้ำ ไชยยันต์ กับเชษฐากระชับปืนเตรียมพร้อม ร้องเตือนเขาเบาๆ ใกล้กลับขึ้นฝั่ง เพราะอ่านความคิดของพรานใหญ่ยังไม่ออกว่าเขาจะเอาอย่างไรแน่ แต่รพินทร์แต่ละริมฝีปากโบกมือเป็นสัญญาณให้เงียบ ตนเองเคลื่อนห่างออกไปอีกทีละก้าว กวาดสายตาไปรอบด้านอย่างระมัดระวัง ท่ามกลางความใจเต้นระทึกนึกเดาอะไรไม่ออกของทุกคน

ประมาณ 7-8 เมตร ที่ร่างของพรานใหญ่เคลื่อนห่างฝั่งออกไประดับน้ำเทียมเอวของเขาอีกก้าวเดียวที่ลึบไปเบื้องหน้า เท้าเหยียบพื้นเบื้องล่างพลาดเซไปเล็กน้อย น้ำกระลอกเป็นระลอกคลื่น และปรากฏเสียงดังขึ้นเบาๆ

ฝูงไอ้เข้ที่นอนฝั่งแดงสงบนิ่งราวกับรูปปั้นอยู่บนเกาะตำแหน่งใกล้ที่สุด ก็เคลื่อนไหวตัวอย่างฉับพลัน ครั้นแล้วพริบตานันมันก็พุ่งกายสวลงน้ำ โบกหางรีน้ำแตกเป็นทาง เห็นจมูกโผล่

ขึ้นเหนือหน้า ปรีดิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว ครั้งแรกก็ตัวหนึ่งก่อน แล้วเจ้าตัวที่สอง-สาม และสี่ ในเกาะเดียวกันก็โผล่งน้ำตาม พวกมันว่ายตรงเข้ามาเป็นทาง

รพินทร์จับตาสังเกตอยู่ก่อนแล้ว เขาเดินลุยกลับขึ้นมาบนฝั่ง ก่อนที่พวกมันจะมาถึงตัว และพวกมันพาดหางน้ำแตกกระจายอยู่ครืนโครมอย่างดูร้าย ตรงตำแหน่งที่เขายืนอยู่เมื่ออีตี่ บางตัวพุ่งรีตามติดเข้ามา อ้าปากพาดหางอยู่ริมฝั่ง ตรงตำแหน่งที่มนุษย์ยืนอยู่ พร้อมกับเสียงคำรามอย่างกระหายนึก แต่ไม่บังอาจถึงกับจะตามขึ้นมามาบนฝั่ง นอกจากจมน้ำตัวอยู่ในน้ำริมตลิ่งเช่นนั้น เหมือนจะรู้จักขอบเขตได้ดีว่ามันเป็นใหญ่อยู่ได้ ก็เพียงในอาณาจักรที่มีน้ำเท่านั้น

ไชยยันต์กับคารินขยับป็นอย่างเดือดดาล รำๆ จะปล่อยกระสุนออกไป ดิดอยู่เพียงที่เขษฐาและพรานใหญ่ร้องห้ามไว้เท่านั้น

“โอ๊ย! อย่างนี้ก็เห็นจะไม่มีหวังได้ข้ามฝั่งแล้วละ มันดูร้ายยิ่งกว่าหมาบ้าอีก”

ไชยยันต์ร้องออกมา

“มีชิกรับ เดียว ใจเย็นๆ ไว้ก่อน”

พรานใหญ่บอกรายอีก ด้วยน้ำเสียงปกติ การลงไปเล่นกับความตายของเขาเมื่อสักครู่นี้เป็นความใจหายใจกลัวของคณะนายจ้างทุกคน แต่เจ้าตัวเองเฉยๆ เหมือนจะเป็นเรื่องสนุกธรรมดา ไม่ตื่นเต้นตระหนกตกใจอะไรเลย เมื่อเห็นจะเข้าพวกนั้นปรีดิ่งเข้ามา ก็เดินกลับขึ้นฝั่งมาอย่างใจเย็น

“แล้วเมื่อตะกี้นี้คุณบ้าเดินลงไปทำไม ฉันไม่เข้าใจเลย”

คารินร้องถามมาเสียงสั้น

“ก็ไม่ได้บ้าหรอกครับ เพียงแต่จะทดลองดูเท่านั้น ขนาดผมเดินลงไปคนเดียว พยายามให้เบาที่สุดแล้ว มันยังรู้สึกตัว...นับประสาอะไรกับพวกเราทั้งกลุ่ม ว่าอันที่จริงเราน่าจะเดินข้ามกันไปได้ รบกับมันไปพลางถ้าเรามีลูกปืนพอเพียง นี่ก็มันอยู่จำกัดเสียด้วย”

เขษฐามองไปรอบๆ อีกครั้ง

“ไม่มีไฟแฟวนี่มีออกเหลือเฟือ ถ้าจะต้องต่อแพกันเสียแล้ว”

“เสียเวลารับ ขึ้นมัวแต่ต่อแพอยู่ กว่าจะข้ามไปได้ก็พุงนี้”

“แล้วคุณมีวิธีที่จะข้ามยังไง”

คารินกระสับกระส่าย

รพินทร์ยังไม่ตอบความกังวลใจของคณะนายจ้างของเขาในขณะนั้นก่อน นั่งสูบบุหรี่เหมือนจะใช้ความคิดเงียบๆ อยู่ จนกระทั่งบุหรี่หมดตัว ก็ลุกขึ้นยืนกระดิกนิ้วเรียกเกิดเข้ามาส่งไรเฟิล .458 ของเขาไปให้ถือ แลกเอา .375 มาขยับลูกเลื่อนตรวจดูกระสุน แล้วดบลูกเลื่อนเข้าที่

“เห็นจะต้องใช้อุบาย ดึงความสนใจของไอ้เจ้าพวกนี้ให้ไปพะวงทางอื่นเสียแล้วละครับ”

เขาเอ่ยขึ้นเรียบๆ สีหน้าเฉยๆ อยู่ตามเดิม

“ทุกคนกรุณาพักรอผมอยู่ที่นี้ก่อน และอย่าทำเสียงให้ดังนัก เงียบเท่าไรวีได้เป็นดี”

ก่อนที่จะใครจะเอ่ยปากถามเช่นไรต่อไป รพินทร์ ไพรวลัย ก็ถือปิ่นเดินคุ่มๆ หายเข้าดงรวกไปอย่างรวดเร็วราวกับเงาผี

“เอ๊ะ! เสือนั่นจะเอาอย่างไร นี่ไม่เห็นบอกกล่าวอะไรเลย จู่ๆ ก็เดินเข้าป่าหายไปด้วยงั้นแหละ”

ไชยยันต์หน้าตื่นเปรยออกมาเบาๆ มองหน้าทุกคนที่ร่วมคณะอยู่ เชษฐาและคารินกึ่งเตาไม่ถูกเช่นกัน คารินหันไปทางเกิด

“พรานใหญ่ไปไหนนะ?”

พรานพื้นเมืองของรพินทร์ยิ้มแห้งๆ สายหาว

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ นายหญิง”

เชษฐามองไปยังแงชาย ผู้นั่งกอดเข่าสงบอยู่ ถามอย่างไม่ตั้งใจว่า

“แงชาย แก่ละรู้ไหม พรานใหญ่ของเราไปไหน?”

“ก่อนที่จะเราจะเดินลงจากเนินนี้ มีรอยของสมเสร็จตัวหนึ่ง เดินลัดไปทางป่าพลวงด้านซ้ายมือ เป็นรอยใหม่...” เสียงห้าวต่ำดังออกมาจากลำคออวบใหญ่ ของคนใช้ชาวดง “ถ้าโชคของเราดี ผู้กองจะต้องได้สมเสร็จตัวนั้นมาเป็นเชือล่อจระเข้ในขณะที่พวกเราเดินผ่านลำห้วย”

คณะนายจ้างทั้งสามลืมหูละเลในคำพูดของหนุ่มชาวดงพะเนจร

“ฮ้า! แงชาย แก่อ่านความคิดพรานใหญ่ได้ยังไง?”

ไชยยันต์ร้องออกมาเร็วปรือ

ยังไม่ทันจะขาดคำ เสียงกระสุน .375 นัดหนึ่งก็ระเบิดขึ้นสะท้านป่า ดังอยู่หลังเนินไม้ห่างออกไปนัก ทั้งหมดพรุดขึ้นยืน และตามเสียงปืนไปโดยเร็ว อึดใจใหญ่ก็มองเห็นรพินทร์ยืนอยู่ในพุ่มไม้ริมปลักตอนหนึ่ง บนพื้นตรงหน้าเขา สมเสร็จรุ่นหนุ่มตัวหนึ่งนอนตายสนิทอยู่ที่นั่น เลือดจากบาดแผลที่สมองยังคงไหลรินออกมาเป็นสาย

“เราจะใช้สมเสร็จตัวนี้เป็นเชือล่อความสนใจของไอ้เข้พวกนั้นครับ ผ่าท้องออกเอาไปโยนทิ้งไว้ให้มัน กระให้ห่างจากที่เราจะข้าม พอได้กลิ่นคาวเลือด พวกมันจะแห่ไปที่ซากสมเสร็จนี้หมด เราจะถือโอกาสนอนนั้นข้ามลำห้วย ถึงแม้จะมีไอ้ที่เหลื่ออยู่ข้างตรงเข้ามาหมายจะเล่นงานเราก็คงส่วนน้อยพอจะยิงทัน”

จอมพรานบอก

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน มองตากันเองแล้วเปลี่ยนไปจ้องที่แงชายเป็นตาเดียว ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ระหว่างบุคคลทั้งสอง คนหนึ่งอดีตร้อยตำรวจตระเวนชายแดน ผู้อยู่ในฐานะพรานนำทางของคณะ ส่วนอีกคนหนึ่งอดีตร้อยโทกองทหารกะเหรี่ยง ผู้อยู่ในฐานะคนรับใช้อาสาสมัคร แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คูจะเป็นคู่ปรับที่ตามทันในเหลี่ยมคูชั้นเชิงของกันและกันอยู่ตลอดเวลา ชนิดไม่มีใครด้อยกว่าใครเลย เคี้ยวนี้ นายจ้างทั้งสามคน ตระหนักแน่ในความจริงข้อนี้แล้ว

เชษฐาสะกิดเตือนไชยยันต์และน้องสาว ไม่ให้อ่อยทักสิ่งใดขึ้น เกี่ยวกับที่เงาชายรู้ทันอ่านแผนของรพินทร์ถูก ดังนั้น พรานใหญ่จึงไม่มีโอกาสสงสัยอะไรในท่าทีของคณะนายจ้างของเขา หัวหน้าคณะเดินทางเข้ามาตอบให้ล่อมพราน

“ความคิดของคุณวิเศษมาก เรานึกกันไม่ถึง แต่ทำไมคุณถึงยังได้สมเสร็จตัวนี้รวดเร็วทันการเหลือเกิน เห็นควาเป็นเดินหายมาอีกใจเดียวเท่านั้น”

“ก่อนที่จะเดินลงเนิน ผมเห็นรอยของมันตัดหน้าไปก่อนแล้วครับ”

เขาบอกตามจริง ซึ่งก็ตรงกันกับที่เงาชายบอกไว้ให้ทราบก่อนแล้ว

“ก็เลยย้อนตามมา พบมันกำลังนอนเกลือกปลัดอยู่พอดี”

คารินซ่อนยิ้มขยาดไปจับอยู่ที่เงาชาย โดยที่รพินทร์ไม่รู้ความหมาย

“คุณเก่งมากนะนายพราน ไม่มีพวกเราค้นไปตามพันความคิดของคุณเลยสักคน คราวหลังจะทำอะไรละก็ กรุณาบอกกล่าวให้เรารู้ไว้ล่วงหน้าด้วย มืออย่างหรือ เดินผละมาเสียเฉยๆ จังแหละ ปล่อยให้เรางันอยู่ได้ เห็นรอยสมเสร็จตัดหน้าไปก็ไม่เห็นบอก”

พรานใหญ่ยกไหล่ แล้วบอกมาหน้าตาเฉย ชนิดที่คณะนายจ้างทุกคนงุนงงไปอีกครั้งว่า

“ผมไม่ได้เห็นคนเดินหรือครับ คนใช้ของคุณหญิงก็เห็น คุณเหมือนจะเห็นก่อนผมเสียอีกกระมัง ตอนที่ผมถือปืนเดินออกมา หมอนั่นไม่ได้บอกคุณหญิงหรือว่า ผมตามสมเสร็จตัวนี้”

ระหว่างที่เชษฐากับไชยยันต์อึ้งเพราะความอัจฉริยะในข้อที่ว่า คู่นี้ช่างพันกันเสียทุกฝีก้าวอย่าง คารินทำหน้าที่เดิน ไถถามมาว่า

“เอ๊ะ! ไม่เห็นเงาชายบอกอะไรเราสักนิด ทำไม? คุณรู้ได้ยังไงว่าเงาชายเห็นรอยสมเสร็จตัวนี้ก่อนคุณ”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ

“ทำไมจะไม่รู้ ผมสังเกตเห็นรอยสมเสร็จตัวนี้ ก็เพราะเงาชายนั่นเอง หมอเดินรั้งท้ายกุ่มๆ เงยๆ สำรวจะไรอยู่ ผมสงสัยก็เลยไถลวกไปดูจึงพบรอยเข้า ที่ไม่ได้บอกก็เพราะเห็นว่ามันไม่สลักสำคัญอะไร แค่สมเสร็จเดินตัดหน้าเราไปก่อนเท่านั้น และในคอนนั้นก็ยังไม่มีความคิดที่จะเอาตัวมันเป็นเหยื่อล่อไอ้เข้ ตอนที่ผมบอกให้พวกคุณรอ แล้วเดินตามสมเสร็จตัวนี้ เงาชายก็น่าจะต้องรู้แล้ว”

“หรือ? ก็ไม่เห็นเงาชายบอกอะไรนี่?”

คารินพูดหน้าตาขมกลืนสะกิดเงาชายไว้ เชษฐากับไชยยันต์อมยิ้ม มองดูพรานนำทางและคนใช้ชาวคงอย่างพึงพอใจในไหวพริบชั้นเชิงที่กินกันไม่ออก

รพินทร์ไม่ได้สนใจอะไรอีก สิ่งที่เกิดขึ้นกับเงาชายตัดไม้มาหามสมเสร็จตัวนั้น แบกกลับไปยังชายฝั่ง เลือกลำซำภูมิตำแหน่งต้นน้ำตอนหนึ่ง ห่างจากบริเวณที่จะข้ามประมาณ 5-6 ลิบ

เมตร แล้วช่วยกันแหะท้องสมุทรเสร็จออก พอเสร็จสรรพพร้อมที่จะโยนซากลงไปเป็นเหยื่อล่อไอ้เข้ ก็หันมาทางคณะนายจ้าง อธิบายให้ทราบว่าจะให้แങชายโยนซากลงไปตรงตำแหน่งนั้น พร้อมทั้งทำเสียงน้ำให้แตกโครมคราม เพื่อเรียกฝูงจะเข้ส่วนใหญ่ให้ตรงเข้ามา ตัวเขาเองจะข้ามฟากไปคนเดียวก่อนเพื่อไปคอยทำหน้าที่ยิงคู้มกันให้อีกฟากหนึ่ง เมื่อเขาไปถึงแล้วจึงให้คณะนายจ้างทั้งสามข้ามไป โดยมีเกดยืนอยู่บนฝั่งด้านเดิม คอยคู้มกันให้อีกแรงหนึ่ง รวมเป็นปืนคู้มกันสองฟากพร้อมกัน แล้วจากนั้นจึงให้เกิดและแങชายข้ามตามมาเป็นพวกสุดท้าย โดยทุกคนที่ไปถึงก่อนแล้ว ช่วยยิงในกรณีจำเป็น

นัดแนะกันเป็นที่เข้าใจเรียบร้อย รพินทร์ก็นำกลับมาขังริมชายฝั่งตรงบริเวณที่หมายตาไว้แต่แรกว่าจะใช้เป็นแนวข้าม คงทิ้งให้แങชายคอยทำหน้าที่ ‘อ้อยเหยื่อ’ เพียงคนเดียว โดยนัดให้คอยสังเกตสัญญาณจากเขา ที่ว่าจะให้ทั้งซากสมุทรเสร็จลงไปเมื่อใด พรานใหญ่เตรียมตัวเสร็จก็หันไปทางแങชาย ขยับจะโบกมือเป็นสัญญาณให้ปล่อยเหยื่อ แต่แล้วก็ชะงัก เพราะเขษฐาเหนียวแขนไว้ก่อนทั่วมว่า

“เดี๋ยวก่อนรพินทร์ ผมว่าพอให้แങชายโยนเหยื่อลงไปต่อแล้ว พวกเราลุยข้ามธารไปพร้อมๆ กันเสียเที่ยวเดียวเลยจะไม่ดีกว่าหรือ”

“ฉันก็ว่ายังงั้น มันเรื่องอะไรที่คุณจะลงไปเสี่ยงคนเดียวก่อน อย่างน้อยที่สุด เราเดินรวมกลุ่มกันไปยังพอช่วยกันยิงปะทะไว้ได้ทัน”

คารินสอดมาโดยเร็ว

“ตรงข้ามครับ ถ้าเราทั้งหมดเดินรวมกลุ่มกันข้าม การปะทะกับมันจะอยู่ในฐานะเสี่ยงที่สุด ดีไม่ดีอาจยิงสกัดไม่ทัน และพวกเราคงโดนมันกัดเข้าข้างก็ได้ เพราะขณะที่เราเดินลุยน้ำที่มีระดับสูงขนาดเอวหรืออกของเรา สายตาที่เราจะมองเห็นมัน ซึ่งปรี๋เข้ามานั้นอยู่ในแนวจำกัดมาก อันเนื่องมาจากกระยะจากระดับน้ำเพียงนิดเดียว เราก็มองไม่เห็นตัวแล้ว มันอาจจะเข้าถึงตัวเราได้ก่อนจะยิงทัน แต่ถ้ามีคนคอยสังเกตอยู่บนฝั่งที่สูง และทำหน้าที่คู้มกันช่วยอีกแรงหนึ่ง...เราจะปลอดภัยมากกว่า เพราะฉะนั้นให้ผมล่วงหน้าไปคอยอยู่ก่อนดีกว่าครับ เมื่อผมไปถึงเรียบร้อยแล้วพวกคุณชายสามคนจึงค่อยข้ามไป ซึ่งจะปลอดภัยยิ่งขึ้น เพราะฝั่งโน้นผมคอยคู้มให้ ส่วนฝั่งนี้เกิดก็จะคู้มให้ ผมต้องการให้คณะของคุณเสี่ยงน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ทุกคนจันต่อเหตุผล อันรอบคอบรัดกุมของเขา แต่ก็อดที่จะเป็นห่วงเสียไม่ได้

“หวังว่าขณะที่พวกเราเฝ้ามองดูคุณเดินข้ามหัวอยู่บนฝั่งนี้ คงไม่เห็นไอ้เข้มันคาบคุณหายไปที่ต่อหน้าต่อตาเหมือนหมาป่าตัวนั้นนะ”

คารินพูดพร้อมกับหัวเราะกร้อยๆ จอมพรานยิ้มเห็นฟันทั้งสองแถว ขาวสว่างอยู่ในป่าเขรอันมืดครึ้ม

“มันจะคาบผมไปได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับสักระบบบนฝั่งที่จะอิงค้ำกันให้ครับ กรุณาคุณสถานการณ์ให้ผมด้วยขณะที่เดินท่องไป สำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่งก็คือ อย่ารีบร้อนจนยิ่งถูกผมเข้าก็แล้วกัน”

“คนอื่นนะไม่กระไรหรอก สำคัญแต่น้อยคนเดียวเท่านั้น น้อยยิ่งป็นดึกก็จริง แต่ไม่ค่อยจะระวังเลย แล้วก็ผลิผลามในร้อน” ไชยยันต์ว่า

“นั่นซิ ยิ่งเดี๋ยวนี้มีมันล้นๆ อย่างไรพิกล จิตใจก็ไม่ค่อยปกติ ถ้าพลาดพลั้งยังงะก้อโหลสินะ”

คารินบอกหน้าตาเฉย

พรานใหญ่กระเดือกน้ำลายฝืดๆ แล้วหันไปโบกมือให้สัญญาณแก่เงาชายผู้รอคอยอยู่ อิดใจนั่นเองนักพนธเจรชาวดง ก็ทู่ท้อหันทื่อหันใหญ่หล่นตมเสียงดังสนั่น ลงไปในวังน้ำตอนหนึ่งท่ามกลางความเจิบสัดของแผ่นน้ำนิ่งเช่นนี้ ความสะเทือนของท้องน้ำกระจายไปทั่ว ไม่ทันจะขาดเสียง ภาพที่เห็นก็คือ ผุ่งจะเข้ที่นอนผิงแดดอยู่บนแก่งโขดหินรอบด้าน ไหวตัวอย่างผลุนผลันกระโจนลงน้ำกันจ้าละหวั่น มุดน้ำแตกเป็นพรายฟองมุ่งตรงไปยังตำแหน่งที่มาของเสียงในทันทีบนพวงกริมฝั่งก็มีเสียงวังก้นสวบสาลันไปหมด แล้วโจนลงไปในน้ำดังอยู่โครมครามอิงกะเนิงไปหมดตลอดทั้งท้องน้ำ อันเคยนิ่งสนิทปั่นป่วนกระลอกเป็นคลื่น รวากับเกิดกลียุค เงาชายเกล้งโยนหินตมตามลงไปอีกหลายก้อน เป็นการขู่ให้พวกมันพากันแตกตื่นมุ่งตรงกันเข้ามาให้มากที่สุด แล้วก็ถีบซากของสมเสร็จที่แหะท้องออกหล่นลงไปใ้ในวังน้ำเบื้องล่าง พอคาบเลื้อดละลายไปกับน้ำ ตำแหน่งนั้นก็คลาคล่ำไปด้วยฝูงชาละวันนับสิบ ที่เข้ามาถึงก่อนก็เข้าย้ากัดทึ้งอย่างหิวกระหายดุร้าย แย่งกันเป็นพัลวัน ที่อยู่ห่างออกไปก็พยายามฟัดฟาดหางวารีแย่งกันเข้ามาอย่างรวดเร็ว

บริเวณนั้นทั้งหมดล่อหม่านซุลมุนไปทั่ว มันเป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

เชษฐา ไชยยันต์ คาริน และเกิด ขึ้นไปอยู่บนฝั่งตลิ่งสูง ถือปืนเตรียมพร้อม ในขณะที่พรานใหญ่ห่อญ่อกายลงไปใ้ในน้ำอย่างเจิบกริบ ฉวยโอกาสขณะที่จะเข้ส่วนใหญ่ของบริเวณล้าคลองตอนนั้น กำลังสนใจอยู่กับซากเหยื่อที่เงาชายโยนลงไปล่อ เดินลุยน้ำตัดออกไปอย่างรวดเร็วในมือกระซบไรเฟิล กวาดสายตาระวังระไวไปรอบด้าน ยิ่งห่างออกไประดับน้ำก็ลึกลงทีละน้อยครั้งแรกก็แค่เอว และบัดนี้เมื่อเดินออกไประยะหนึ่งในสามของความกว้าง มันก็ดำลึกขึ้นมาจนถึงระดับอกจนต้องชูไรเฟิลไว้

ด้านซ้ายของเขาน้ำแตกเป็นทางมาสองแนว เห็นสันจมูกโผล่อยู่ปรึ่มๆ ฟุ้งเข้ามารวกับตอร์ปิโด ทางด้านขวาก็แตกเป็นพรายลูกขนาดกระดิ่งใหญ่ๆ รพินทร์ใจหายวาบ โดยระดับน้ำที่ลึกเทียมอกขนาดนี้ เขาสังเกตเห็นแต่ทิศทางมาของมันเท่านั้น แต่ไม่สามารถจะมองเห็นเป้าหมายที่จะวางกระสุนได้เลย เพราะผิวน้ำบังอยู่

คณะนางข้างของเขา และเกิดผู้ยืนอยู่บนฝั่งมองเห็นเจ้ามฤตยูแห่งน้ำคำได้อย่างถนัด ครั้นแล้วก่อนที่รพิทธรจะตัดสินใจอย่างไรถูก ไรเฟิลทั้งสี่กระบอกก็ระเบิดขึ้นก็ก้องประสานกัน สะเทือนไปทั่วคลอง เสียงน้ำแตกกระจายครืนโครมใกล้เคียงตัวเขาห่างเพียงไม่กี่วา แล้วแผ่นท้องสีขาวก็แล่นพลิกขึ้นมาให้เห็น พร้อมกับท่อนหางอันใหญ่โต เลือดแดงฉานละลายปนไปกับน้ำสีคล้ำ มันคืบโฉบมาอยู่รอบตัวเขาอย่างชนิดหูดหวิดจวนเจียน

“เดินไปเร็ว! ไม่ต้องหยุด จะยิงให้เอง!”

เสียงเชษฐาตะโกนก้องมา

แล้วก็มีเสียงตุมกึกก้องขึ้นจากไซยยันต์อีกนัดหนึ่ง ตำแหน่งด้านหน้าเอียงซ้ายออกไปห้าหกวา เจ้าตัวเบื้องเทียมๆ เรือชะล่า พลิกคืบราวกับพายู ความแรงของน้ำที่เกิดขึ้นจากการฟาดหางของมัน ทำให้รพิทธรเซเกือบลมน้ำกระจายขึ้นมา เปียกเต็มตัวราวกับถูกสาด เขาเดินรุดหน้าต่อไปโดยเร็วชนิดแข่งกับเวลา ฝ่ากชีวิตให้กับไรเฟิลบนฝั่งทั้งสี่กระบอก ซึ่งแต่ละมือเหล่านั้นล้วนเชื่อถือไว้วางใจได้ทั้งสิ้น แต่การถูกสกัดกั้นด้วยลูกปืน สามารถจะหยุดพวกมันได้ก็เพียงการดับคืบไปของแต่ละตัวเท่านั้น ไอ้ตัวอื่นๆ ที่มองเห็นเหยื่อเดินลุยน้ำอยู่ชะวักหัวนพรีนพริงก็หาไม่ คงพากันว่าयरิดาหน้าเข้ามาอย่างไม่ยอมเข้าใจอะไรทั้งสิ้น แต่มันก็ไม่หนาแน่นมากมายจนถึงกับคนบนฝั่งจะสกัดกั้นไว้ไม่ทัน เพราะส่วนมากของพวกมันมัวแต่ไปสนใจอยู่กับซากสมเสร็จของเงาชายห่างออกไป

เชษฐา ไซยยันต์ ดาริน และเกิดช่วยกันยิงอย่างมีจังหวะและประณีต โดยจะเลือกยิงเฉพาะตัวที่มันปรีเข้าไปจนใกล้ตัวพยานใหญ่เท่านั้น และเป็นการยิงที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ถ้าลั่นขึ้นนัดหนึ่งก็หมายถึงการพลิกท้องไปหนึ่งตัว โดยไม่จำเป็นต้องซ้ำ เป้าหมายที่ยิงก็คือศีรษะหรือไม่ก็ก้านคอ เลือดแดงฉานอยู่เป็นหย่อมๆ ราวกับใครเอาสีมาเทไว้ บางตัวกระโดดสันทางโผล่ บางตัวก็จมน้ำหายไป เห็นท้องขาวๆ อยู่ใต้ผิวน้ำมืด ประมาณ 7-8 ตัวชุดแรกที่พายหน้าเข้าหารพิทธรก็ถูกยิงม้วนไปหมด คงมีแต่อีก 4-5 ตัวที่กวดตามมาในระยะห่าง เชษฐา ไซยยันต์ และเกิดใจเย็นพอที่จะรอคอยให้มันคืบใกล้เข้ามาในระยะอันตราย เพราะต้องการถนัดกระสุน กระยะยาวรพิทธรอาจเข้าไปถึงฝั่งตรงข้ามได้ทัน แต่ดารินไม่ฟังเสียง หล่อนวาด .470 ตามเป้าหมายไปยังตัวแรกที่ว่ายรียนำหน้าโฉบมาวาดไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับจุมก้อันน่าเกลียดน่ากลัวที่โผล่ปริ่มๆ น้ำ

“ขอเป็นตัวอย่าง ฝ่ากให้มันไปสั่งสอนไอ้เหล่ากุ่มกิลพวกมันไว้สักหน่อยเถิด ว่าอย่าได้รื้ออ่านประสงคร้ายกับมนุษย์!”

หญิงสาวคำรามออกมาอย่างเดือดแค้น

ขาดคำ และก่อนที่ใครในคณะนางข้างจะเข้าใจว่าหล่อนหมายถึงเช่นไร แผลลากล้องขาของหล่อน ก็กัมปนาทออกไป ลูกปืนในการยิงครั้งนี้ของหล่อน แทนที่จะหมายจับเข้ากลางศีรษะหรือก้านคอของเจ้าชะวันตัวนั้น กลับเปลี่ยนที่หมายไปตัดโคนหางอันใหญ่โตแข็งแรง ที่กำลังโบกาวค้ำน้ำอยู่ราวกับใบพัดเรือ น้ำกระจายขึ้นไปบนอากาศเกือบจะถึงระดับยอดไม้ริมฝั่ง โคนหางของ

มันหักสะบั้นในพริบตาอันด้วยการเล็งอันแม่นยำ ภาพที่เห็นก็คือไอ้ยักษ์ใหญ่หางตกจมน้ำ แข็งทื่อกระดิกไม่ได้ คงมีแต่ลำตัวเท่านั้นคืบวนหมุนคว้างอยู่กลางน้ำ อ้าปากกว้างคืบสาบอยู่ไปมา เหมือนเรือปราศจากหางเสือ จะจมก็จมไม่ลง จะว่ายไปข้างหน้าก็ว่ายไม่ได้ ได้แต่ลอยฟ่องตะกายฟุ้งน้ำหมุนเป็นกังหัน

ตัวที่สองและที่สามลำดับต่อไป หล่อนแก้งยังทิ้งให้มันทรมาณอยู่ในลักษณะอาการเดียวกัน นั่นก็คือ ยิงตัดโคนหางอันเป็นแหล่งพลังที่สุดของเจ้าสัตว์ร้ายประเภทนี้

“เด็ดจริงครับ นายหญิง โอ้โฮ! เล่นยังแบบนี้เลยหรือครับ!”

เกิดร้องลั่นออกมาอย่างประหลาดใจ ระคนชอบอกชอบใจ

เชษฐากับไชยยันต์ถึงไปเหมือนกัน ในวิธียิงแบบพิสดารของหล่อน

“น้อย ชำมันให้ตายเสียเถอะ ทรมาณเปล่าๆ”

ไชยยันต์ร้องบอกมา แล้วประทับป็นขึ้น แต่คารินปิดปากกระบอกปืนของเขาขึ้นสูง

“ช่าง! ปล่อยมันไว้อย่างนั้นแหละ ให้มันทรมาณเสียให้เจ็ด มันไม่มีปัญญาจะเคลื่อนไหวในน้ำได้อีกแล้ว ยิ่งตัวอื่น...อย่าไปยิงไอ้ตัวที่หางหักแล้วให้เสียลูกปืน”

ตัวสุดท้ายของชุดหลัง เจียบกริบเข้ามาทางด้านหลัง เชื่องช้าของรพินทร์ ผู้เดินรุดไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุดยั้ง เชษฐาเพิ่งจะเหลือบไปเห็น เมื่อมันห่างจากจอมพรานใหญ่ประมาณ 10 วา เพราะเมื่อรพินทร์ยิงห่างออกไป การเฝ้าสังเกตก็เริ่มจะไม่ถนัดขึ้น ยิ่งกว่านั้นคลื่นกระลอกของน้ำอันเกิดจากการคืบร่นของพวกมันที่ถูกยิงไปก่อนยังช่วยอำพรางไว้ พอประทับขึ้น ไอ้วายร้ายเจ้ากรรมก็อยู่ในแนวระดับเส้นตรงอันเดียวกับแผ่นหลังของพรานใหญ่เสียด้วย และโดยมุมยิงสี่สิบห้าองศาเช่นนี้...ไม่มีสิ่งใดมาประกันได้ว่ากระสุนจะแลบขึ้นหรือไม่

ไชยยันต์ คาริน และเกิดก็มองเห็นในเวลาไล่เลี่ยกันอย่างตกตะลึงขยับป็นขึ้นพร้อมกัน

“อย่ายิง! เดี่ยวถูกรพินทร์!”

เชษฐาร้องห้ามเร็วปรือ แล้วป้องปากตะโกนออกไปสุดเสียง

“ระวังข้างหลัง เร็ว!”

อีกหลายคนก็เห็นภาพเหตุการณ์อยู่ด้วย ช่วยตะโกนบอกเสียงหลงแทบจะไม่เป็นภาษา!

ขณะนั้น พรานใหญ่ข้ามไปไคสามในสี่ของความกว้างแล้ว และระดับน้ำเริ่มต้นเพียงโคนขา จากเสียงตะโกนเตือนเขาหันขวับมาโดยเร็ว ก็พบกับปากที่อ้ากว้าง เต็มไปด้วยเขี้ยวยาวห่างตัวแค่วาเดียวเท่านั้น แล้วมันก็จับโฉบลงพอดีกับปากกระบอกปืนที่ยันทะลวงเข้าไปถึงคอหอย

เขากระแทกเข้าไปสุดแรงเกิด แล้วกระชากออกตัวหวดด้วยพานท้าย ตูมเข้าไปที่บริเวณศีรษะ ตรงระดับตาของมันพลางกระโดดถอยหนี ไอ้ชาละวันคำรามลั่น สะบัดหัวผงะไปแล้วพุ่งปราดอ้าปากตรงเข้ามาอีกอย่างดุร้าย พรานใหญ่ใช้ปากกระบอกปืนอันเป็นเหล็กหนาทั้งดุ้น กระทุ้ง

บริเวณจมูกอันเป็นจุดอ่อนของมันอีกครั้งอย่างจัง ใช้ความยาวของช่วงไรเฟิลยันไว้ ไม่ให้มันบุกเข้ามาถึงตัว

เสียงพรรคพวกบนฝั่งตะโกนบอกมาอย่างอกสั่นขวัญแขวนให้เขาฟัง ต่างอดพิศวงในความใจเย็นของรพินทร์เสียมิได้ เขาเล่นกับมันเหมือนเล่นกับจระเข้ขี้ขาง หรือมิฉะนั้นก็สัตว์เลื้อยคลานๆ แทนที่จะยิงให้มันคว่ำไปในทันที และเท่าแล้วเท่ารอด รพินทร์ก็ไม่ยอมยิงจระเข้ตัวนั้นให้เปลือกกระสุน ใช้ปากกระบอกปืนกระทุ้งเข้าบริเวณจุดอ่อนในปากของมัน พลางก็เดินถอยเข้าหาฝั่งซึ่งตื่นเข้าไปทุกขณะ จนกระทั่งในที่สุด มันก็หมดปัญญาเบนหัวละหนีไปเอง เพราะถูกเจ็บเข้าหลายครั้ง

พรานใหญ่ขึ้นฝั่งตรงข้ามได้โดยเรียบร้อย หันมาโบกมือให้กับคณะนายจ้างอีกฝั่งหนึ่ง

“เออเนาะ เล่นกะแกชิ อีตานี้...”

ไชยยันต์ครางอุ้อออกมา

“เพื่อนเอาปากกระบอกปืนกระทุ้งเล่นเสียมันแหละ ไอ้วายร้ายมันเปิดอ้าไปแล้ว ทำไมไม่ยิงมันให้คว่ำไปเสียรู้แล้วรู้รอด ทั้งๆ ที่มีปืนอยู่ในมือแท้ๆ”

“เขารู้สัญชาตญาณของมันดีกว่าเรา อะไรที่เราเห็นว่าเป็นเรื่องอันตรายน่ากลัวที่สุด เขาอาจเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดก็ได้ คงรู้ว่ามันไม่มีทางจะทำอะไรเขาได้กระมังถึงไม่ได้ยิงให้เปลือกกระสุน”

เชษฐาพูดเบาๆ เขาเองก็อดที่จะประหลาดใจไม่ได้ที่เห็นรพินทร์ หลอกล่อกับจระเข้ตัวนั้นเป็นว่าเล่น แล้วเอาตัวขึ้นฝั่งไปได้ โดยไม่จำเป็นต้องสังหารมันด้วยลูกปืน ขณะนั้นเงาชายวิ่งย้อนกลับเข้ามาสมทบ เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ปีนขึ้นไปอยู่บนดิ่งสูงของฝั่งโน้น ส่งสัญญาณให้คณะนายจ้างข้ามฟากตามที่นัดแนะไว้แล้ว

“เจ้านายข้ามเร็วเกิดครับ พรานใหญ่บอกมาแล้ว ผมกับเงาชายจะช่วยคุณให้เอง”

เกิดเตือนมาโดยเร็วพร้อมกับบรรจุกระสุนเข้าซองปืน

ทั้งสามกระโดดลงจากดิ่งสูงโดยเร็ว เดินตัดลงชายตลิ่ง และแบกไรเฟิลพาดบ่าไว้ ดิ่งปืนสั้นจากซองข้างเอวประจำตัวออกมาถือกระชับไว้ในมือขวา แล้วพากันเดินรวมกลุ่มลุยลงน้ำเดินตัดไปอย่างเร่งรีบเรียงกันเป็นหน้ากระดาน

คารินเดินอยู่ตรงกลางระหว่างขนานของเพื่อนและพี่ชาย

“ไชยยันต์ระวังทางด้านซ้ายไว้ ฉันจะเฝ้าทางด้านขวาเอง ส่วนน้อยสังเกตดูทางด้านหลังไว้ด้วย” เชษฐาออกคำสั่ง

สายน้ำเย็นเฉียบจับลึกลงไปถึงขั้วหัวใจ พื้นเบื้องล่างบางแห่งเป็นทราย บางแห่งเป็นโคลนที่ลื่นไปด้วยตะไคร่ คารินเสียหลักเซถลันจะล้มลงน้ำอยู่สองสามครั้ง แต่ไชยยันต์กับเชษฐา

ช่วยกันหิ้วแขนไว้ได้ ทุกคนหายใจไม่ทั่วท้อง พยายามจะเคลื่อนหน้าไปอย่างเร่งรีบที่สุด แต่ละก้าวที่ลุยไปในกระแสน้ำลึกล้ำอันเย็นประหลาด รู้สึกว่ามันช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือประมาณ

พอผ่านมาถึงใจกลางคลอง ทั้งสามก็ติดอยู่ในกลางวงล้อมของเหล่ากุมภีร์ร้ายอีกครั้ง เงาตะกุ่มที่พุ่งแหวกน้ำเข้ามารอบด้าน มองเห็นกลาดเกลื่อนอยู่ทั่วไป และในครั้งนี้อันตรายจะหนาแน่นกว่าเมื่อครั้งที่รพินทร์เข้ามาเสียอีก

“ระวัง! มันแห่กันเข้ามาแล้ว!”

ไชยยันตร์ร้องเตือน

ปืนสั้นสามกระบอก ก็ผลัดกันระเบิดออกไปตามจังหวะที่ใครจะสังเกตเห็นเป้าหมายได้ก่อน ในขณะที่ลงมาแช่ลุ่มน้ำอยู่เช่นนี้ มันดูเหมือนจะอำนวยความสะดวกได้ดีกว่าไรเฟิลเสียอีก เพราะคล่องแคล่วรวดเร็วกว่า กระสุนดินขับแรงสูงขนาด .44 แม็กนั่มสองกระบอก และ .357 อีกกระบอกหนึ่ง ศักดิ์สิทธิ์พอใช้สำหรับสัตว์ขนาดจระเข้ และระยะยิงที่กระชั้นชิดเช่นนี้ หลายนัดแล่นกับผิวน้ำผ่านเลยไป แต่หลายนัดก็จับเข้าเป้าหมายอันเป็นสันจมูก หรือศีรษะไว้ว้ายร้ายแห่งน้ำ คำพลิกดินอยู่ครั้นโครม หงายท้องขาวไปทุกตัวที่ถูกกระสุน บางตัวโดนไม่ถนัดนัก ก็เบนหัววิ่งน้ำแตกผละหนึไปด้วยความเจ็บปวด

แสงชาวยกับเกิดที่อยู่บนฝั่งเดิม ยิ่งช่วยมาอย่างมีจังหวะคนละสองสามนัด ส่วนพรานใหญ่รพินทร์ที่ยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งไม่ได้ยิงลงมาเลย กลับยื่นโบกมือให้พร้อมกับเร่งให้ทั้งสามรีบรุดหน้ามา เพราะพิจารณาเห็นว่า คณะนายจ้างทั้งสาม พอที่จะใช้ปืนสั้นควบคุมสถานการณ์ให้ตนเองได้ปลอดภัยเพียงพอ

คารินยิงกรอกปากเข้าตัวหนึ่งที่ว่ายคืบเข้ามาข้างหลัง ห่างเพียงวาเดียว มันฉินราวกับพายุสลาตันแล้วสะบัดหางฟาดน้ำตูมใหญ่ ทำให้เสียหลักล้มคะมำลงไปในน้ำทั้งสามคน แต่ไม่มีใครได้รับอันตรายอะไรมากนัก นอกจากเปียกปอนทั้งตัว เชษฐาก็กดลงไปกลางหัวของตัวที่บุกเข้าโจมตีทางด้านขวามือ พลิกแล่นไปสามสี่ทอด แล้วจมดิ่งลงไปหงายท้องอยู่กับพื้นเบื้องล่าง เลือดแตกเป็นพวย

ส่วนไชยยันตร์กระสุนหมดครึ่งเฟลิก กำลังสาละวนบรรจุอยู่ แต่ไอ้หน้ายักษ์ตัวที่น่าหน้าที่สุด พุ่งทื่อเข้ามาใกล้เขาอีกเพียงช่วงตัวเดียวก็จะถึงตัว อดีตนายทหารปืนใหญ่ผละถอยหนีพร้อมกับร้องเสียงหลง

“เร็วหน่อย ทางด้านนี้!”

คารินหันขวับมาพร้อมกับเชษฐา พร้อมกับเหนี่ยวไก .357 ในมือของหล่อน อันมีสภาพอันใดไม่ผิดกับไชยยันตร์คือ เข็มแทงขนวนสับลงไปบนปลอกกระสุนเก่าที่ยิงแล้วค้างแจะ แต่โชคดีเหลือเกินปืนของเชษฐาระเบิดตูม ไอ้ตัวนั้นปักหัวลงไปใต้น้ำบั้นท้ายโผล่ขึ้นมาพร้อมกับน้ำแตกกระจาย ลำตัวที่พุ่งมาโดยแรงกระทบสี่ข้างไชยยันตร์ล้มคว่ำจมลงไปในน้ำ คารินกระชากคอเสื้อหัว

พุงขึ้นมา แล้วพากันวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เพราะระดับน้ำขึ้นเพียงโคนขาเท่านั้น กว่าจะผ่านพ้นขึ้นมาถึงฝั่งได้ก็ใจหายใจคว่ำ และเหน็ดเหนื่อยทุกทีทุกทีแทบขาดใจ

“บ้าจริง ทำไมไม่ช่วยยืมคัมภีร์ให้เราบ้าง!”

หญิงสาวถามอย่างเคืองๆ เมื่อปีนขึ้นมาถึงฝั่งสูงที่พรานใหญ่ยืนเฝ้ารอคอยอยู่ก่อนแล้ว เหมือนจะมองเห็นภาพผจญภัยกลางลำห้วยของคณะนายจ้างทั้งสาม เป็นเรื่องสนุกสนานชวนขบขันที่สุด

“ปีนของผมเหลือลูกอยู่ 6 นัดเท่านั้น”

เป็นคำตอบเรียบๆ พร้อมกับอาการยิ้มๆ เช่นเดิมเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ตะเข้ะเรื่องเล็ก เราจะต้องอยู่ในหุบนี้อีกวันเต็มๆ ยังไม่รู้ว่าจะต้องเผชิญกับอะไรอีกบ้าง ก่อนที่จะถึงแคมป์ใหญ่ของเรา ที่สำคัญที่สุด ก็คือพวกคุณหญิงผ่านมาได้เรียบร้อยดีไม่ใช่หรือครับ”

เขยหัวกับไชยยันต์หัวเราะเพราะเข้าใจพรานใหญ่ดี แต่คารินบ่นพึมพำแข่งเขาด้วยความโมโห หลอนใจหายใจกว่าในเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ยิ่งกว่าทุกคน

รพินทร์ไม่ต่อล้อต่อเถียง หรือสนใจเช่นไรกับถ้อยคำของหล่อนอีก หันไปโบกมือให้เงาชายกับเกิด เริ่มข้ามตามมาอีกเป็นชุดสุดท้าย

คณะนายจ้างทั้งสามบรรจุกระสุนปืนสั้นประจำตัวจนครบ เตรียมพร้อมที่จะยิงเป็นม่านคุ้มกันให้แก่กันทั้งสอง โดยไม่ใช่ไรเฟิลอีกเพราะกระสุนยังจำกัดลงเต็มที แต่สำหรับลูกปืนสั้นนั้นต่างมีติดเข็มขัดกันอยู่อย่างเหลือเฟือ ซึ่งแต่ไหนแต่ไรมาก็แทบจะไม่ได้นำออกมาใช้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น ไชยยันต์นั้นนั่งคิดอยู่จิตใจเดียว ก็ส่ง .44 แม็กนัมแบบซูเปอร์แบล็กฮ็อกประจำตัวของเขาไปให้แก่รพินทร์ พร้อมกับบอกโดยเร็วว่า

“เฮ้! นี่ถือไว้ กระสุนมีอยู่เหลือเฟือทีเดียว ร่วมสามสิบนัด ช่วยยืมคุ้มกันสองคนนั้นด้วย ถึงอย่างไรคุณก็ต้องยิงปืนสั้นได้ดีกว่าผมแน่ๆ ผมเอาไม่แน่ใจว่าจะยิงสั่งได้ทุกนัดหรือเปล่า พลาดพลั้งยังไรคนของเราจะลำบาก เลือกว่าวิธีที่เสี่ยงน้อยที่สุดดีกว่า”

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันครับว่า ผมจะยิงปืนสั้นได้ดีกว่าคุณไชยยันต์หรือเปล่า”

รพินทร์ลังเล แต่แล้วก็จำเป็นต้องรับปืนกระบอกนั้นไว้ เพราะไชยยันต์ยึดเย็ดบังคับมาตนเองหันไปเตรียม .600 ไนโตรๆ คู่มือ ซึ่งกระสุนเหลืออยู่เพียงไม่กี่นัด โดยตั้งใจไว้ระเบิดกระสุนออกไปในกรณีจำเป็นสุดขีด เมื่อภัยเข้ามาถึงตัวเงาชายหรือเกิดเท่านั้น ส่วนเขยหัวและคารินถือปืนสั้นเตรียมพร้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักมานุษยวิทยาคนสวย...เป็นที่อบอุ่นวางใจได้ของทุกคนว่า ถ้าหล่อนปล่อยกระสุนปืนคู่มือออกไปแต่ละนัด นั่นแปลว่ายากนักจะพลาดเป้าหมาย ยิ่งขัยภูมิอันเป็นคลังสูงมองเห็นเป้าหมายอย่างถนัด และมีที่ยืนอย่างสบายราวกับที่ยืนอยู่ในสนามยิงเป้าเช่นนี้ ถ้าไอ้

ขาละวันตัวไหน ที่ถูกไล่ตลอดจากการตกเป็นเหยื่อกระสุนของหล่อนได้ ก็ต้องเรียกว่ามันมีปฏิกิริยา ยกเว้นแต่มันจะประดังกันเข้ามามากมายเสียจนหล่อนยังไม่ทันเท่านั้น

แกชายตัดไม้ไผ่ล่ำกะทัดรัดมาลำหนึ่ง ขาวประมาณสองวา เลี่ยมปลายแหลมเป็นปากจลามแทนแหลน ส่วนเกิดกระซอกมีดเค้นป่าที่ขัดหลังอันยาวออกมากระชับไว้ในมือ

ทั้งสองสะพายไรเฟิลไว้กับไหล่อย่างไม่คิดที่จะเอาขึ้นมาใช้อีก แล้วพากันเดินลุยน้ำข้ามมาอย่างรวดเร็วเคียงข้างกัน ท่ามกลางการรอคอยด้วยใจอันเต็มระทึกของสี่คน ที่รอคอยอยู่ก่อนแล้วบนฝั่งตรงข้าม

ฝูงจิ้งจกน้ำที่อยู่ในละแวกนั้น ไม่ยอมละโอกาสของมันอีก ด้วยความครุร้ายประจำสันดานอันผิดวิสัยจากจระเข้ทั่วๆ ไป เพราะไม่เคยชินต่อการถูกสังหารมาก่อน และดูเหมือนจะไม่ยอมเข้าใจเอาเลยว่า พวกมันที่ลอยฟ่องหงายท้องขาวนัยสิบๆ ตัวในขณะนี้มิใช่สาเหตุมาจากอันใด ดังนั้นระลอกที่สามก็ดาหน้าเข้าหมายโจมตีเกิดกับแกชายอีก โดยไม่ยอมหยุดยั้งเด็ดขาด มันแข่งกันว่ายรี่เข้ามาจากทุกทางเท่าที่มันจะมองเห็น จะเข้าในลำห้วยแห่งนี้...ไม่ใหญ่โตมหึมาเหมือนกับเท่าที่เห็นมาแล้วในใจกลางบึง แต่ก็เป็นตัวขนาดกำลังว่องไวปราดเปรียวทั้งสิ้น ลำตัวอ้วนสั้น หน้าหักงูและโคนหางอวบใหญ่ อุ้งตีนติดกันเป็นพืดแบบดินเป็ด ซึ่งช่วยในการพยุ่น้ำได้อย่างรวดเร็ว

ในนาที่วิกฤตและจำเป็นอย่างเช่นนี้ เชษฐา วราฤทธิ์ หัวหน้าคณะเดินทาง มีฝีมือในการยิงปืนสั้นไม่ได้ด้อยไปกว่าน้องสาว ผู้จัดว่ายอดเยี่ยมเลยจนนึกเดียว อดีตนายพันโททูตทหารบกเชื้อพระวงศ์น้อยนักที่จะพลาดเป้าหมาย และยังได้รวดเร็วกว่าน้องสาวเสียอีก ทุกปีงที่ลั่นออกไป เงามดำที่พุ่งแหวกน้ำเป็นต้องฉับ โผงผางม้วนตลบเลียดสาธิตหมดฤทธิ์เดชไปทุกครั้ง สองพี่น้องแข่งกันยิงเป้าเคลื่อนที่ในน้ำอย่างน่าตื่นใจด้วยสถิติในการสังหารที่น่าชมยิ่ง คารินลั่นกระสุนซ้ำว่าแต่ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มไม่ตกหล่น ผิดกับเชษฐาซึ่งยิงเร็วกว่า ถึงแม้จะไม่ถึงกับประกาศิตลั่งทุกนัดไป แต่ก็ให้ผลยอดเยี่ยมในการสกัดกั้นยับยั้ง ในกรณีฉุกเฉินแข่งกับเวลาเช่นนี้ รพินทร์เห็นสองพี่น้องแข่งฝีมือปืนสั้นกันอย่างเยี่ยมยอดแล้วเช่นนี้ เขาก็แทบไม่มีความจำเป็นที่จะทำกระสุนปืนสั้นของไชยยันต์ให้เปลืองเปล่า นอกจากจะมองดูเพลินไปเท่านั้น

ไม่มีจระเข้ตัวไหนสามารถว่ายเข้ามาใกล้ซิดตัวเกิด หรือแกชายได้เลยจนตัวเดียว นอกจากมันจะพลิกคว่ำจมน้ำ หรือไม่ก็หงายท้องไปเสียก่อน ไชยยันต์เองก็ประทับไรเฟิลกุมเชิงอยู่เฉยๆ เพราะเห็นว่าไม่จำเป็นแล้ว

อีกประมาณ 10 กว่าเมตร ที่ทั้งสองจะถึงชายฝั่ง ปืนของเชษฐากับคารินก็หมดโอกาสที่จะลั่นกระสุนได้ เพราะเจ้าตัวหนึ่ง พุ่งเข้ามาทางด้านหน้าของเกิดกับแกชายเป็นแนวตรง

มันปรี๋เข้าไปเกิดเป็นเป้าหมาย!

พรวนพื้นเมืองกระหน่ำฟันด้วยมีดป่าสุดแรงเกิด ลงไปบนศีรษะ แต่แล้วก็ถูกปลายหางของมันที่วัดฟาดมากระทบไหล่ล้มลง ก่อนที่มันจะแว้งตัวเข้าคาบ แกชายก็แผ่นเข้าเอาหลาวไม้ไผ่

สวนทะเลลงเข้าไปในปากที่อ้าออก แล้วเสือกเข้าไปในลำคอของมันเต็มเหนี่ยว มันจับปากลงทันทีอย่างดุร้าย หนุมกะเหวี่ยงพเนจรกำปลายอีกด้านหนึ่งไว้มัน กระทั่งทะเลลงเข้าไปอีกด้วยลำข้ออันกำยำแข็งแรง เกิดก็ทะลึ่งตัวขึ้นมาได้ ตรงเข้ากระหน่ำฟันอย่างไม่ยั้ง ท่ามกลางการพาดหางสนั่น หวั่นไหวของมัน ทุกคนบนฝั่งเห็นเงาขยี้เสือกหลาวไม้ไฟกลลิกหายเข้าไปในปากของมันตามลำดับ อาการดิ้นของมันรุนแรงขึ้นทุกทีอย่างเจ็บปวด บ้าคลั่งและอำมหิต!

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งสองคนก็ช่วยกันลากไ้วร้ายร้ายตัวสุดท้ายขึ้นมาบนฝั่ง ทั้งๆ ที่ยังมีลำไม้ไฟของเงาขยี้เสือกหายเข้าไปในลำตัวทางปากของมันเกือบมิดลำอันยาวเหยียด เหลือโผล่ออกมานอกปากเพียงช่วงแขนเดียวเท่านั้น ทั้งหมดวิ่งลงจากฝั่งตลิ่งสูงลงไปจะช้า แต่เงาขยี้ร้องห้ามปนหัวเราะหัวๆ ว่า

“อย่า! นายหญิง เปลืองลูกปิ่น มันไม่มีทางอีกแล้ว”

คารินชะงัก เงยปากกระบอกปิ่นขึ้น ไ้วร้ายร้ายแห่งน้ำคำ คิ่นร่นอยู่ไปมาบนพื้นทรายริมฝั่ง พร้อมกับพัดพาดหางอย่างรุนแรงน่ากลัว เกิดก็ปราดตรงเข้าไปที่บั้นท้ายของมันเงือมิดขึ้น กระหน่ำฟันสุดแรงลงไปบนโคนหาง เพียงสองสามครั้งพอประสาทส่วนหางอันทรงพลังของมันขาดออก ไ้วเซ่ตัวนั้นก็สิ้นฤทธิ์ลงอย่างราบคาบ

เกิดพลิกให้หางท้องอยู่กับพื้น และจ้วงปลายมิดอันแหลมคม เสียบลงไปทีลำคอของมันอีกครั้งเดียว มันก็แน่นิ่ง

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ต่างสอบถามและเข้ามาดูอาการของเกิดที่ถูกส่วนหางของมันพาดวัดเอา แล้วก็เบาใจเมื่อเห็นว่าไม่เป็นอันตรายอะไรมากนัก นอกจากเลือดตรงบริเวณไหล่ขาด และมีรอยชำเล็กละเอียดเพราะถูกไม้ถนัดนัก

“ฉันนึกว่านายจะหลังหักแล้วเสียดอีก ตอนที่ถูกมันพาดล้มลง”

ไชยยันต์เป่าลมออกจากปาก เข้ามาดับไหล่พรานพื้นเมืองผู้ทรหด เกิดยิ้มแห้งๆ คลำป้อยอยู่ที่ไหล่ แล้วหันไปสบตาสาบานสาปแช่งไ้วชาละวันตัวนั้น

“ถ้าถูกจริงๆ เกิดก็ไม่เป็นเกิดแล้วครับ เจ้านาย ดีแต่มันเสียดๆ ไป”

“เราอิงป้องกันให้เธอไม่ทัน เพราะมันพุ่งเข้ามาทางด้านหน้าของเกิดเป็นเส้นตรง กลัวกระสุนจะแลบไปถูกเข้า แล้วมันเรื่องอะไรที่ทั้งสองคนมีปิ่นประจำตัวอยู่ แต่กลับเอาปิ่นไปสะพายหมด คนหนึ่งถือไม้ไฟ อีกคนถือมิด ถ้าใช้ปิ่นก็คงไม่ต้องเจ็บ...เสียดไม่เข้าเรื่อง”

คารินดำหนิมา ทั้งสองไม่ตอบ เซษฐาเอ่ยขึ้นว่า

“ทั้งสามคนนี้เป็นนักประหัตลูกปิ่นทั้งนั้น มิแต่พวกเราเท่านั้นที่ยิงกันอย่างไม้อั่น ก็ดีเหมือนกัน ถึงอย่างไรพวกเราก็จ้ามมาได้แล้ว”

“เจ้านายจะลองเนื้อไ้วนี้ดูบ้างไหมครับ มันจะกินเรา เราก็ต้องกินมันคู่มั้ง ผมแต่เนื้อเองตรงโคนหางนี่เด็ดนัก”

หญิงสาวอุทานอะไรออกมาหนึ่ง ทำท่าเหมือนจะอาเจียน ขนาดไชยยันต์ผู้กินไม่เลือก และชอบที่จะทดลองกินทุกอย่างยังเบ้าปากสั่นหัว

“ขอที รายการนี้เห็นจะไม่ไหวแน่ เห็นรูปร่างหน้าตามันแล้วกระเดือกไม่ลง ลำคัญที่สุดก็คือเรายังไม่อดนัก”

“หรือผู้กองอยากจะกินก็อาเนะ คราวนี้ไม่ขัดแล้ว เชิญตามสบาย เมื่อเข้านี้หมดศรัทธา เป็นก้างขวางคอปล่อยเต่าไปเสียตัวหนึ่ง จะมาขัดเรื่องตะเข้ตัวนี้อีก เดี่ยวจะผิใจกันเสียเปล่าๆ”

ดารินหันไปพูดหน้าเฉยกับรพินทร์

“เนื้อตะเข้ ก็เหมือนๆ กับเนื้อตะกวด หรืองูเหลือมนั่นแหละ...”

พรานใหญ่บอกโดยไม่สนใจกับคำประชดของหล่อน

“มันร้อนและก็คาวจัด แต่ถ้าเข้าพริกให้มากๆ ก็ดับกลิ่นได้ อร่อยไปเสียอีก มีเรื่องแปลกแต่จริงเกี่ยวกับเนื้อตะเข้อยู่อย่างหนึ่ง ไม่ทราบว่าคุณชายกับคุณไชยยันต์จะเคยได้ยินมาแล้วหรือยัง”

“อะไร? ทำไมหรือ?”

“เนื้อตะเข้กับพวกมดแดงนะครับ เคยได้ยินใครเขาพูดกันมาบ้างหรือเปล่า?”

สองชายผู้เป็นนายจ้างมีสีหน้างง สันนิษะ

“เอ๊ะ! เนื้อตะเข้กับมดแดงมันเป็นยังงี้ ไม่เคยได้ยินหรือรู้เรื่องมาก่อนเลย”

“มดแดง ถ้ามากินเนื้อตะเข้เข้า ภายในสามวันเจ็ดวัน พวกมันจะพากันงอกปีก บินได้หมด”

“ฮ้า!”

“จริงๆ ครับ นี่เป็นเรื่องแปลกชนิดหนึ่ง ที่วิเคราะห์ไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเนื่องมาจากอะไร พวกชาวป่าหรือชาวสวนที่รู้หลัก เขามักจะใช้หลักความจริงพิสดารข้อนี้...แก่เคล็ดในเรื่องมดแดงชุม สมมติว่าที่ต้นไม้หรือต้นไม้ไหน มีมดแดงชุมเผื่ออยู่มากๆ เขาก็จะเอาเนื้อตะเข้สดๆ ไปแขวนไว้ที่ต้นนั้นเพื่อให้ฝูงมดแดงมากิน พอพวกมันกินเนื้อตะเข้ที่แขวนล่อเอาไว้เข้าไป ภายในอาทิตย์เดียวก็จะงอกปีก แล้วพากันบินไปหมด ต้นไม้นั้นก็เป็นอันว่าไม่มีมดแดงเหลืออยู่ เป็นวิธีกำจัดมดแดงได้อย่างแนบเนียนและโดยละม่อมที่สุด ไม่เชื่อลองดูก็ได้ครับ ถ้ามีโอกาสเห็นต้นมะม่วง หรือชมพู่ต้นไหนมดแดงทำรังอยู่มากๆ หาเนื้อสดของตะเข้ได้เอาไปผูกเชือกแขวนทิ้งไว้อาทิตย์เดียวเท่านั้น...จะไม่มดแดงเหลืออยู่ที่ต้นมะม่วงนั้นอีกเลยแม้แต่ตัวเดียว”

“ให้ตายสิ รพินทร์!”

ไชยยันต์ร้องขึ้น จ้องมองดูพรานใหญ่ออย่างสุดที่

“ว่างๆ หาเวลาเขียนตำราเกี่ยวกับเรื่องพิสดารของป่า และสัตว์ป่าชักเล่มละอะ มันคงทำประโยชน์ให้แก่คนทั่วไปไม่น้อยทีเดียว เท่าที่เดินทางเข้าป่ามาด้วยกันนี่นะ เราเรียนจากคุณไม่รู้จักสิ้นเลย”

“และรับรองว่ามันจะเป็น ‘นิทาน’ ที่อ่านได้สนุกเพลิดเพลินที่สุด ถ้ารู้จักวิธีเขียนให้ดีๆ เหมือนอย่างที่เล่ามาให้เราฟัง เช่นบรรดาสารพัดเรื่องที่เล่ามาเป็นลำดับ”

นักมานุษยวิทยาสาวสอ

“แปลว่าคุณหญิงไม่เชื่อเลย ในทุกอย่างที่ผมเคยบอกๆ ไปแล้ว”

พรานใหญ่ถามพลางหัวเราะขันๆ หญิงสาวยกไหล่

“ทำไมจะไม่เชื่อ ถึงจะฟังยากยิ่งงี้ ก็เห็นจะต้อง ‘จำเป็น’ และ ‘จำใจ’ เชื่อไว้ก่อนละ ในอาณาจักรป่าดงพงไพรนี้ คุณสามารถจะพิสูจน์ให้เราเห็นชัดได้ว่าคุณ ‘ศักดิ์สิทธิ์’ จนเราไม่กล้าค้านๆ ใดๆ ที่อยากจะค้าน เมื่อเราอยู่ในป่าและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับป่า ถ้าไม่เชื่อคุณแล้วจะไปเชื่อใครที่ไหนล่ะ จริงไหม?”

“คุณหญิงพูดยังกะรู้ทันผม”

“อ้อ! เห็นจะยอมรับละชีว่า โกหกเล่นนั่นเอง?”

“ก็โกหกบ้าง จริงบ้างตามแต่โอกาส อยู่ที่คนรับฟังจะวินิจฉัยเอง ว่าควรเชื่อได้แค่ไหน อย่างเช่นยาที่ผมให้คุณหญิงทาแก้คันทากะนั้นก็เหมือนกัน”

คารินลืมหัด ร้องลั่นออกมา

“หา! ว่ายังงั้นนะ ยาทาแก้คันทาก...มันเป็นยังไง?”

“มันเกาะเป็นยาทาแก้เมื่อแยกเคล็ดธรรมดาเท่านั้นเองนะจ๊ะครับ ไม่ได้เป็นยาแก้คันทากะสักหน่อย ผมโกหกไปงั้นเองแหละ!”

แพทย์สาวคนสวยยื่นจ้องหน้าเขานิ่ง แม้ริมฝีปากแน่น คอแข็งอยู่เป็นนาน เชษฐาและไชยยันต์พากันหัวเราะลั่น

“แปลว่าคุณดื่มฉันทาโดยเจตนา!”

หล่อ่นคำรามออกมาจากลำคอด้วยเสียงน่ากลัว

“ก็ไม่ได้ดื่มหรอกครับ เพียงแต่หลอกบ้างนิดหน่อยเท่านั้น แต่เป็นการหลอกเพื่อให้เกิดผลดีขึ้นแก่ตัวคุณหญิงเอง ถ้าผมไม่บอกว่ายานี้เป็นยาป้องกันทาก คุณหญิงก็คงไม่ยอมมาด้วยเท่านั้น มันเป็นการช่วยกันในด้านจิตวิทยา แล้วคุณหญิงก็ผ่านมาได้จริงๆ ก็คงจะเหมือนกับที่คุณหญิงว่าเคยเอนน้ำกลั่นฉีดให้ผมโดยบอกว่า เป็นยาแก้ปวดหรือกันบาดทะยักนั่นแหละ”

“เด็ดแท้! มันต้องให้ไฉ่ยังจี๊ชิ รพินทร์!”

ไชยยันต์เปรยขึ้น หรีดให้จอมพรานพร้อมกับยกหัวแม่มือให้

คารินมีอาการเหมือนจะนับหนึ่งไปถึงสิบอยู่หลายเที่ยว หน้าแดงก่ำด้วยความโกรธแค้นที่ถูกดื่ม แต่แล้วก็พยายามระงับทุกสิ่งทุกอย่างลงเป็นปกติ รพินทร์ก็ประหลาดใจเหมือนกัน เขาคิดว่าคงจะได้รับการไว้วางใจหรือการลดจากหล่อ่นเป็นยกใหญ่ แต่กลับเห็นหล่อ่นเยือกเย็นลงผิดไปกว่าเคย เพียงแต่พูดปนหัวเราะต่ำๆ มาว่า

“ขอบใจมาก ที่อุตส่าห์บอกความจริงให้รู้ หวังว่าวันพระคงไม่มีหนเดียวหรอก อย่าให้ถึงคราวของฉันบ้างก็แล้วกัน”

“ไม่มีน้ำใจเป็นนักกีฬาเลยนี่...” ไชยยันต์ว่า

“ที่เรายังหลอกเอาน้ำกลั่นฉีดแทนยาแก้ปวดให้แก่เขาได้ เขาก็หลอกเอาน้ำมันทาแก้เมื่อย โดยบอกว่ายากันทากะเาะให้เราทาบ้าง มันก็ยุติธรรมสมน้ำสมเนื้อกันดีแล้วนี่”

“ก็ใครบอกละว่าฉันเอาน้ำกลั่นฉีด...” แพทย์สาวหันไปตวาดแว๊ด “ถ้าเอาน้ำกลั่นฉีด ป่านนี้ก็ตายไปแล้ว ไม่อยู่กวินโทโสมาได้จนทุกวันนี้หรอก”

“อ้าว! ก็ไหนเราบอกว่าเราทำยังงั้นไงล่ะ”

คารินหน้าอ พุดโพล่งออกมาอย่างหลงกล

“ฉันก็พุดไปยังงั้นนะซิ พวกเธออยากมาบลัฟฉันก่อนทำไมล่ะ”

พรานใหญ่อมยิ้ม

“เป็นอันว่ายังงี้ก็แล้วกันครับคุณหญิง ถ้ายาฉีดที่คุณหญิงเคยให้กับผมและคุณไชยยันต์ เป็นยาที่ถูกต้องตรงกับวัตถุประสงค์ในการรักษา โดยไม่ใช่ น้ำกลั่น น้ำมันที่ผมให้คุณหญิงทา ก็เป็น น้ำมันประเภทป้องกันพวกแมลงและปลิงதாகจริงๆ แต่ถ้าคุณหญิงเอาน้ำกลั่นฉีดให้ น้ำมันของผมก็เป็นเพียงแค่น้ำมันทาแก้เคล็ดเท่านั้น”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยเพิ่งจะมารู้ตัวเอาบัดนี้เองว่า เสียเชิงถูกหลอกเอาหลายตลบ นึกเจ็บใจ ที่ตนเองกลับเป็นฝ่ายพาเชื่อเสียรู้ตามไม่ทัน พุดอะไรต่อไปไม่ออก ได้แต่นั่งหัวเราะหึๆ อย่างเดือดดาล

พัก่อนเพื่อคลายประสาทอันเคร่งเครียด จากเหตุการณ์ที่เผชิญกับฝูงจระเข้ในลำห้วยทางข้าม พอจิตใจเป็นปกติดีแล้ว การเดินทางก็ตั้งต้นต่อไปแข่งขันกับเวลาที่เย็นย่ำลงทุกขณะ อึดใจใหญ่ต่อมา ขณะที่ไต่ขึ้นไปบนป่าโคก ซึ่งหนทางเริ่มจะรกทึบด้วยไม้ใหญ่และสูงขึ้นทุกขณะ ก็พบกับด่านกระต๊องมีรอยเหยียบย่ำเกลื่อนไปหมดฝูงหนึ่ง ประมาณ 7-8 ตัว ไต่เดินขึ้นเขาล่วงหน้าก่อนแล้วสักเมื่อตอนที่งนี้...รอยยังใหม่ๆ อยู่ รพินทร์นำเดินตามหลังรอยกระต๊องฝูงเหล่านั้นไปในขณะที่ความมืดโรยตัวลงอย่างรวดเร็ว บอกให้คณะนายจ้างทราบ ว่า ขณะนี้กำลังเหยียบย่างเข้าสู่บริเวณเชิงเขานาง อันเป็นเป้าหมายแล้ว

ก่อนที่จะลงสู่หุบเล็กๆ อันอุดมไปด้วยกล้วยป่าและดงมันมือเสือ หมูฝูงใหญ่ก็ยกขบวนวิ่งตัดหน้าไปในระยะกระชั้นชิด ไชยยันต์ใช้ปืนสั้นยิงผ่าส่งเดชเข้าไปกลางฝูงของมันนัดหนึ่ง โดยไม่ได้หวังผล แต่แล้วทุกคนก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี เพราะปรากฏว่า ภายหลังจากหมูฝูงนั้นพากันวิ่งหายลับเข้าริมหาดไปหมดแล้ว มีลูกหมูตัวหนึ่งน้ำหนักประมาณ 15 กิโลกรัม พุบนิ่งอยู่กับที่ กระสุน .44 แม็กนัมของไชยยันต์ทะลุชอกขาหน้าของมันอย่างบังเอิญที่สุด

“มือหาอาหารของคุณไชยยันต์วันนี้...จม้างเหลือเกิน แซ่มชั้นอีกแล้ว สำหรับมือค่าของเราวันนี้”

รพินทร์พูด ตรงเข้าไปหิวชาลูกหมูตัวนั้นขึ้นมา

“วิเศษแท้ เนื้อละมั่งไม่ได้ความเลย คำนี้นี้ได้หมูจัดว่าเป็นอาหารชั้นเลิศ”

เชษฐาว่า

“เจ้าป่าทรงโปรดแท้ๆ ว่าแต่มันจะไม่เล็กลงไปหน่อยหรือ?”

คนยิงถามพรานใหญ่

“ตัวขนาดนี้สิครับ...กำลังกิน เดี๋ยวผมจะทำให้โอชะทีเดียว แต่ต้องอาศัยเวลาแล้วก็มี การประคองประคองกันหน่อย”

ปางพักนอนแรมคืน ถูกเลือกเอาบริเวณหุบเขาตอนหนึ่งในดงกล้วยนั่นเอง ภายหลังจาก ปลงสัมภาระ ปิดกวาดกลางพออาศัยเป็นที่พักชั่วคราว และหาฟืนก่อไฟขึ้นแล้ว เกิดก็หุงข้าวตามหน้าที่ ซึ่งมีเหลืออยู่อีกเพียงสามกำมือเท่านั้น แงซาขไปจุดมันมือเสียมมาเผาเพิ่มเติมแทนข้าว ที่มีปริมาณน้อยกว่าคนหกคนจะกินกันได้ อิ่ม ส่วนรพินทร์ก่อไฟย่างขึ้นอย่างประณีต เผาถ่านจนระอุได้ที่ จัดการผ่าท้องลูกหมู ควักเอาเครื่องในออกล้างน้ำสะอาดดีแล้ว ก็ตัดใบกล้วยอ่อนๆ มาเคล้ากับเกลือยัดเข้าไปในท้องมันจนอัดแน่น แล้วใช้หวายเส้นเล็กๆ เย็บรอยผ่าไว้ตลอดจนเป็นตัวดังเดิม ตัดไม้เสียมแหลมเสียบจากปากทะลุออกอีก แล้วนำขึ้นพาดอย่างบนหลักไม้งามสองอันที่ปักไว้ปากหลุมไฟย่างทั้งสองด้าน คอยนั่งพลิกหมุนและตรวจไฟอยู่อย่างพิถีพิถัน ขณะนายจ้างเข้ามานั่งล้อมวงดู เขาจัดการกับหมูตัวนั้นอย่างทั้งๆ

เห็นจากกรรมวิธีในการทำ เห็นการนำขึ้นย่างไฟย่างทั้งตัว ตลอดจนคอยเฝ้าหมุนกลับไปมาอย่างประณีตอยู่เช่นขณะนี้ ไชยยันต์น้ำลายสอ

“ท่าจะเด็ดแะ รพินทร์ ชักน้ำลายไหลเสียแล้ว ประเภทพวกเนื้ออย่างทั้งหลายนับตั้งแต่เข้าป่ามา เพิ่งจะเห็นคุณอย่างหมูวันนี้เข้าทำที่สุด”

“ถึงว่าซิ มีการเอาใบตองยัดใส่ แล้วเย็บเสียบด้วย ท่าจะอร่อย”

เชษฐาเสริมมาอีกคนยิ้มๆ ส่วนคารินลอบมองดูพรานใหญ่เจิบๆ นึกถึงอยู่ในใจโดยไม่ปริปากพูดคำใด ชายผู้นี้ช่างแคล่วคล่องชำนาญไปเสียทุกอย่างในป่า แม้แต่เรื่องการทำอาหาร

“หมูหันแบบบ้านป่าครับ...”

จอมพรานผู้บัดนี้ทำหน้าที่เป็นพ่อครัวด้วยท่าที่อันชำนาญชำนาญ บอกมาหน้าตาเฉย รู้สึกรู้ว่า เขาจะบรรจงประคับประคองมากในการคอยหมุนย่าง เพื่อให้ไฟกินเสมอกัน

“เข้าป่ามานาน ก็เพิ่งจะได้ลูกหมูตัวเหมาะๆ สำหรับพอดิทำหันได้ตัวนี้เอง ถ้าใหญ่เกินไปนักก็เอามาทำแบบนี้ไม่ได้ รับรองครับว่า หมูหันในภัตตาคารจีนทำอะไรไม่ได้เลย แต่ต้องคอยนานหน่อย”

“ทำไมต้องเอาใบตองมายัดใส่ด้วยล่ะ?”

ไชยยันต์ถามอย่างสนใจ

“มันเป็นวิธีย่าง หรือหันแบบปายังไงล่ะครับ ไบตองไม่ใช่ยึดเอาไว้ให้หมูเป็นตัวเหมือนตอนที่มันเป็นๆ เท่านั้น แต่กลิ่นของไบตองจะทำให้เนื้อหอมยิ่งขึ้น และระอุสุกทั่วกัน เกลือที่คลุกไบตองไว้ก็จะกระจายไปตามเนื้อช่วยให้มีรสเค็ม ความจริงเขาใช้ไบตองเฉยๆ ไม่ต้องใส่เกลือกก็ได้ แต่ทำน้ำจิ้มไว้จิ้ม ที่นี้เราไม่มีน้ำจิ้มกัน ก็เลยต้องอาศัยเกลือให้หมูมีรสเค็มในตัว พอสุกดีก็ฝารอยที่เย็บไว้เอาไบตองออก รับรองว่าตัวแค้นนี้ไม่มีเหลือ”

คำพูดของเขายังทำให้ทุกคนน้ำลายไหล ข้าวของเกิดสุกแล้ว มันมีชื่อเสียงของเงาชายที่เผา รวมทั้งเนื้อละมั่งย่างก็สุกที่จะเป็นอาหารได้ แต่ยังไม่มีใครสนใจ ทุกคนมามล้อมวงดูพรวนใหญ่อย่างหมอย่างสนุก เงาชายกับเกิดช่วยทำหน้าที่ในการควบคุมถ่านในกองไฟ

ป่าบดนี้มีดสนิท ทั้งหมดสนทนากันไปพลางอย่างมีความสุข อากาศหนาวแต่กองไฟรอบด้านอบอุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หมูหันของรพินทร์กำลังเริ่มส่งกลิ่นและน้ำมันตก ทำให้ทุกคนหิวโหยเป็นอย่างยิ่ง เชษฐาเอาเบร็นคือออกมารินแจกจ่าย พระจันทร์เริ่มสาดแสงรางๆ ลงมาในบริเวณหุบเขา เสียงหมาจิ้งจอกหอนเย็นมาแต่ไกลแทบไม่ขาดระยะ พงไฟรอบด้านเริ่มต้นตัวรับกับรัตติกาล พวกสัตว์เลื้อยคลานทำเสียงแสกสากอยู่รอบด้านสลับไปกับเสียงจกจกเรไร แต่ไม่มีใครสนใจกับมัน โดยเฉพาะคณะนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ทุกคนดูเหมือนจะเคยชินกับสภาพของป่ากันพอสมควรแล้ว

อีกประมาณครึ่งชั่วโมงหลังจากมันเริ่มส่งกลิ่นอันหอมหวาน หมูหันตัวนั้นก็เหลืออร่ามไปทั่วตัวราบกับเอาออกมาจากเตาอบชั้นดี รพินทร์จัดการยกลงจากกองไฟ วางลงไปไบตองที่ปูไว้ กรีดฝารอยที่เย็บ จัดเอาไบตองซึ่งยึดไว้ออก และเพียงไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ลูกหมูตัวนั้นก็ไม่มีส่วนใดเหลืออยู่ นอกจากกระดูก ทุกคนอิมหิพิกัน และเต็มไปด้วยรสชาติอันโอชะชนิดที่ไม่เคยพบมาก่อน นับตั้งแต่ได้ลิ้มรสกับอาหารป่ามา

“สงสัยว่าลูกหมูป่าจะหมดป่าเอาคราวนี้เอง เห็นที่ไหนไซยยันต์คงเอามาหันกินหมด!”
เชษฐาว่า

“มันน่านัก รพินทร์! เข้าป่ามาตั้งนาน เพิ่งจะทำของดีให้กินเอาวันนี้เอง”

ไซยยันต์หันไปต่อว่าพรวนใหญ่ ขณะที่ยังทะกระดูกขาอยู่อย่างเสียดาย ทั้งๆ ที่เนื้อหมดแล้ว

“เรื่องตะกละละก็ต้องยกให้!”

คารินพูดเสียงหนักๆ แล้วมองไปทางพรวนใหญ่

“เก่งทุกอย่างเลยนะ นายพรวน แม้กระทั่งวิธีประดิษฐ์ประคอยทำอาหาร ขอมรับว่าหมูของคุณตัวนี้...เลิศที่สุด หมูหันในภัตตาคารก็ยังไม่สู้ได้จริงๆ”

นั่นเป็นคำนิยมจากใจจริงเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินจากปากของนายจ้างสาว

สองทุ่มเศษเล็กน้อย ระหว่างที่เตรียมตัวจะนอน รพินทร์ผู้กำลังสนทนากับเชษฐาและไชยยันต์ หยุดชะงักการพูดลงเฉยๆ ทอดสายตาเข้ามากองไฟออกไปยังราวป่ามืดทึบ พร้อมกับเงืงหูอาการของเขาทำให้คณะนายจ้างสงบเสียงลงทันที

ลมที่พัดใบไม้เสียดสีกันอยู่แสดสากบัดนี้ ดูเหมือนจะสงบนิ่งลงชั่วขณะ กว้างร้องบีบอย่างตื่นตกใจอะไรชนิดหนึ่ง ดังมาจากเชิงเนินด้านตะวันออกเพียงครั้งเดียวก็เงียบหายไป ต่อมาก็มีเสียงหอนไกลๆ ของหมาป่าแล้วก็หยุดหายไปอีก ชั่วอึดใจใหญ่ๆ ที่ป่าทั้งป่าตกอยู่ในความสงัดปราศจากลำสำเนียงใดๆ แม้แต่แมลงสักตัวก็ไม่ทำเสียงขึ้น นอกจากเสียงไม้ปะทุอยู่ในกองไฟเบาๆ

เงาชายเงยหน้าขึ้น สายจุมกร่อนไปมาในอากาศ ส่วนรพินทร์จ้องสังเกตไปยังควันทไฟที่ลอยกรุ่น เพื่อจะกำหนดทิศทางลมให้แน่ชัด ระหว่างนี้เป็นความเงียบด้วยใจอันตื่นระทึกของคณะนายจ้างทุกคน แม้ทั้งสามจะอ่านรหัสของป่ายังไม่ออกได้แม่นยำแน่ชัดนัก แต่อาการท่าทีของจอมพรานก็ดี หรือคนใช้กะเหรี่ยงพเนจรก็ดี เป็นสัญลักษณ์เตือนให้ทราบถึงสิ่งผิดปกติ แต่ไม่มีใครปริปากถามนอกจากประสาทอันตื่นพร้อม

แล้วคำตอบก็ปรากฏออกมา เมื่อขานประสาทของทุกคนสัมผัสกับกลิ่นสาบที่ลอยมาจากที่ใดที่หนึ่งอย่างเจือจาง มีเสียงใบไม้ลั่นกริบบขึ้นสองสามครั้งแล้วก็หยุดไปอีก

รพินทร์ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบนิ่งอยู่ในอาการเดิม คิ้วป็นกับไฟฉายส่องกริบเข้าไปหมอบหุ่มอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ลูกหนึ่ง ในดงเถาว์วัลย์โคนต้นกระบาก เชษฐา ดาริน และไชยยันต์หิบบไรเฟิลขึ้นมากระชับอยู่ในมือพร้อม

เสียงกิ่งไม้แห้งหล่นลงมากระทบป่าเบื้องล่าง ในความเงียบเช่นนี้ มันดังครืนโครมสะท่อนไปทั้งป่า พร้อมกันก็มีเสียงสวบสาบดังขึ้นในดงกล้วยเบื้องหน้าของพรานใหญ่ เหมือนสัตว์อะไรชนิดหนึ่งจะผ่านไปด้วยความตกใจ อันเนื่องมาจากเสียงกิ่งไม้หล่นนั้น

รพินทร์เดินคุ่มๆ กลับเข้ามา

“กิ่งไม้เจ้ากรรมทำมันตกใจแผ่นดินเสียก่อน หมอบอยู่หลังกอบอนข้างหน้าผม ห่างสักสิบวาเท่านั้น กำลังจะฉายไฟอยู่พอดี”

เขาตอบเรียบๆ

ทั้งๆ ที่ผ่านการประจันหน้ากับเสือที่ห้วยแม่เลิงมาแล้วอย่างโชกโชน แต่ในภาวะและสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ ทั้งไชยยันต์และดารินก็อดที่จะใจสันระทึกเสียไม่ได้ รู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวหายใจไม่ทั่วท้องอย่างไรพิกล นอกจากเชษฐาเท่านั้นที่เยือกเย็น มันคงอยู่ในอาการเดิมโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

“ถ้าจะนอนกันไม่เป็นสุขเสียแล้วมั้ง คืนนี้”

ไชยยันต์ตรงออกมาเบาๆ เป่าลมออกจากปาก

“ยังหัวค่ำแท้ๆ พวกเราก็คูยกกันออกไปหล่นไปหมด ยังย่องเข้ามาอีก ใอันี้ความประพฤติไม่ดี”

คำพูดของไชยยันต์ทำให้อีกหลายคนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ประสาทอันตึงเครียดคลายลงเล็กน้อย

“ใหญ่มากไหม?”

คารินถาม ฟีนน้ำเสียงเป็นปกติ

“ผมสงสัยว่าจะเป็นไอ้ดำ หรือม่ายก็ไอ้ดาว คงไม่ใช่โคร่งหรอก”

“รู้ได้ยังไง คุณยังไม่ทันเห็นตัวมันไม่ใช่หรือนอกจากได้กลิ่น แล้วก็ได้ยินเสียงที่มันย่องเข้ามา”

“ครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงมันเอาเล็บตะกุกกิ่งไม้สูง ต่อมาก็มีเสียงกระโดดลงมาที่พื้น เสียงใหญ่ปกติแล้วไม่ขึ้นต้นไม้”

“มันจะเอาอย่างไรกับเรากันแน่ เล่นมาด้อมๆ มองๆ สอดแนมอยู่ใกล้ที่นอนของเราแบบนี้”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเซษฐา ก็มีเสียงเล็บตะกุกโคนต้นไม้ดังมาได้ยินถนัด แล้วก็เสียงคำรามอยู่ในลำคอเบาๆ คราวนี้ดังห่างออกไปทางดงด้านขวา พรานใหญ่นัยปากไปทางบ่อน้ำซับ เบื้องหน้าของปางพัก ซึ่งอยู่ในระหว่างดงบอนอันขึ้นอยู่แน่นทึบ ห่างออกไปประมาณ 30 เมตร

“มันจะลงมากินน้ำที่บ่อน้ำซับนั่น แต่ติดขัดที่พวกเรามาพักนอนกันอยู่ที่นี่ ก็เลยวนเวียนงุ่นง่าน แต่ความจริงแหล่งน้ำบริเวณนี้ก็หาได้ไม่ยากนัก มีอยู่แทบทั่วไป มันอาจเปลี่ยนความตั้งใจไปที่อื่นก็ได้”

“หรือไม่ก็เปลี่ยนความตั้งใจที่จะกินน้ำ มากินคนแทน”

คารินโพล่งออกมาลอยๆ

“สัตว์แถวนี้ชุมมากครับ เลือทุกตัวอึดกันอย่างเหลือเฟือทีเดียว มันมีสัญชาตญาณรู้ได้ดีว่าในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย สัตว์มนุษย์เป็นสัตว์ที่จะเป็นเหยื่อของมันยากที่สุด ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้วมันจะไม่เสี่ยงเป็นอันตราย นอกจากไอ้ตัวที่มีสันดานเสียมาก่อน แต่ถึงอย่างไรก็ตามเราระวังกันอยู่แล้ว”

เสียงเสือดาวตัวนั้นเงียบหายไปแล้ว ทุกคนล้มตัวลงนอน ศีรษะหันเข้าหาก่อนหินใหญ่ที่ใช้กันแทนผนังเพียงด้านเดียว อีกสามด้านล้อมรอบด้วยกองไฟ ไชยยันต์ขอแลกเปลี่ยนกับเกิดเป็นยามแรก เพราะยังไม่่วง และใจมัวพะวงอยู่กับเสือตัวนั้น เซษฐาก็ร่นหน้าที่อยู่ยามแทนแงชาย คือรับเป็นยามติดต่อกับไชยยันต์ เพราะต้องการจะนอนรวดเดียว มอบอีกสามยามติดต่อกันไปจนตลอดรุ่งให้เป็นของพรานใหญ่ เกิด แงชาย ซึ่งรพินทร์ก็เห็นชอบด้วย เพราะพวกเขาตื่นง่ายและหลับง่าย จะตื่นหรือหลับเวลาไหนก็ได้ทั้งสิ้น

“อย่าลืมปลุกผมด้วยนะครับ ถ้ามีอะไร และก็อย่าออกนอกกองไฟ”

รพินทร์กำชับเข้ามาอีกครั้ง ก่อนที่จะเอาหมวกหลุมลงมาปิดหน้าไว้

ไม่นานนักทุกคนก็หลับลงหมด เหลือแต่ไชยยันต์คนเดียว ท่ามกลางความวิเวกเปลี่ยว
เปล่าน่าสะพรึงกลัวของป่า

เวลาผ่านไปอย่างเข้มข้น

เชษฐากำลังนอนหลับเพลิน ทันทีนั้นก็สะดุ้งตกใจตื่นขึ้น เพราะมีร้อนฝ่ามือหนึ่งเขย่า
ปลุก เขาลุกขึ้นโดยเร็ว เห็นไชยยันต์หน้าขาวซีดลมหายใจหนักๆ นิ่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ

“ปลุกทำไม ยังไม่ถึงเวรฉันไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ฝืนยิ้ม ริมฝีปากและดวงตาทั้งสองที่มองมาแห่งผากพูดแหบๆ

“ฮือม ยังไม่ถึงเวลายามของแกหรรอกเชษฐา แต่...มันยังโง่พิกลเสียแล้ว”

“ทำไม มีอะไรหรือ?”

เชษฐาถามเร็วปรือ ขยับตัวลุกขึ้นนั่งตรงทันที จ้องหน้าสหายอดีตนายทหารปืนใหญ่
หัวเราะเสียงแปร่งอยู่ในลำคอหนาวสั่นแทนเห็นได้นัด คารินนอนไวตามนิสัยของหล่อน
ตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงพูด เปิดม่านตานอนดูอยู่เฉยๆ

“ประสาหมันเล่นงานฉันเข้าให้เสียแล้ว”

เขาพูดยากเย็น พยายามจะหัวเราะให้เห็นเป็นเรื่องขบขัน

“ตากับหูกูมันลงๆ ตัวเองพิลึก ชักไม่ไหวตัวเองเสียแล้ว ขอให้ฉันนอนดีกว่า แกช่วยรับ
ยามแทนทีเถิด คินนี่เลือดลมมันไม่ปกติ ให้ตายซิไม่เคยเป็นยังงี้มาก่อนเลย”

“แกเห็นอะไร บอกซิ!”

เชษฐาจ้องตาไม่กะพริบ จับไหล่ไชยยันต์ไว้ สหายของเขาชักไหล่ยกกระตักบั่นคืบขึ้น
กรอกใส่ปากเต็มอีก นิ่งทำหน้าที่พิกลอยู่อดใจ ก็ชี้ไปที่โคนต้นกระบาก

“ที่กิ่งเถาวัลย์ใหญ่โคนต้นไม้ต้นนั้นหยกๆ นี่เอง ก่อนที่ฉันจะตัดสินใจปลุกแกขึ้นมา มี
ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งโยกกิ่งเถาวัลย์นั้นแทนชิงช้าอยู่”

ไชยยันต์พูดขึ้นช้าๆ อย่างลำบากยากเย็น พยายามขม่อขึ้นลูบใบหน้า เชษฐาลืมตาโพล่ง
จ้องตาไชยยันต์เขม็ง ส่วนคารินคิงกายลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว

“สาวน้อยในวรรณคดียังโง่ยิ่งงั้น ผมยาวถึงเอว นุ่งน้อยห่มน้อย ทัดดอกกล้วยไม้เหลือง
สลับคำ ออกเปลือยพันไสรลงลายดอกเหลืองดำไว้ครึ่งลำตัวคาดเป็นริ้วสูงเกินขาอ่อนขึ้นมา หล่อนนั่ง
ไกวเถาวัลย์ช้าๆ ปลายเท้าเรียดดิน พอฉันฉายไฟก็เบนหลบเข้าหลังโคนไม้ พอดับไฟประเดี๋ยวก็
กลับมาแกว่งชิงช้าเถาวัลย์อีก เป็นยั้งตั้งสองสามหนทีเดียว ตอนฉายไฟเห็นหน้าไม่นัด เห็นแต่
ส่วนข้างกับด้านหลังไวๆ เท่านั้น ตามันผาดยังงี้ก็ไม่ว่าเห็นช้าๆ ซากๆ อยู่ได้ และลงประสาทไม่
ดีอย่างนี้นอนดีกว่า แกอยู่ยามแทนฉันเถอะ”

ระหว่างที่เชษฐามองไปที่ต้นไม้ใหญ่ และหันกลับมาจ้องหน้าไชยยันต์สลับกันนั้น คารินก็ลุกขึ้นเดินมาทრุดตัวนั่งตรงหน้า ถอดถุงมือออกเอาหลังมืออังที่ชอกคอ และหน้าผากของไชยยันต์ แล้วก็บอกคำๆ ว่า

“ก็ทำไมจะไม่เห็นละ ในเมื่อเธอกำลังจับไข้อยู่ นี่ก็แล้วไม่คิดว่า ก็นี่ไม่มีใครก็ใครจะเป็นไข้ก้นบ้างหรือก อากาศในหุบแถวนี้เลวเต็มที”

หล่อนหันไปค้นขาม จดเข็มฉีดยาขึ้นมา ระหว่างราชสกุลสองพี่น้องกำลังสาละวนอยู่กับไชยยันต์ รพินทร์ก็ลุกขึ้นจากที่นอนของเขาเดินเข้ามา มันเป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐากำลังประคองให้สหายของเขาอนลงข้างกองไฟ

“เอาละ แกนอนให้หลับเสียเถอะ ฉันจะอยู่ยามแทนให้เอง”

เชษฐาบอก

“มีอะไรผิดปกติหรือครับ?”

พรานใหญ่ถาม

“ไชยยันต์ไม่สบาย ประสาทำพิษ ชักจะเห็นอะไรต่ออะไรเลอะเทอะไปหมด แต่ไม่เป็นอะไรมากนักหรือก มีไข้ก้นบ้างนิดหน่อยเท่านั้น ให้นอนพักเสีย พรุ่งนี้ก็เรียบร้อย”

เชษฐาเอ่ยขึ้นต่ำๆ กับพรานใหญ่ ขอบุหรีบตองแห้งจากเขาไปจุดสูบมวนหนึ่ง

“หุบหมาหอนนี่มันมีอะไรพิกลๆ อยู่ละ ผมก็รู้สึกในข้อนี้ตั้งแต่ก้าวแรกที่เรายกยั้งเข้ามาแล้ว โชคดีเหลือเกินที่ไชยยันต์ยังมีสติพอจะเข้าใจตนเองได้ว่า นั่นเป็นภาพลวงตา ถ้าเป็นคนประสาทอ่อน ดีไม่คิดจะไปก้นใหญ่”

แล้วเขาก็เล่าให้รพินทร์ฟัง ตามที่ได้รับการบอกเล่าจากไชยยันต์ พรานใหญ่นั่งฟังอย่างสงบโดยไม่ออกความเห็นเช่นไร นอกจากอึมขริมๆ

“น้อยโจนเข้าเป็นคนแรกเรื่องตาฝ้าชนิดนี้ แล้วมาเจอเอาไชยยันต์เข้าอีกคน มันเป็นเรื่องน่าแปลกเหลือเกิน ความจริงไชยยันต์คงไม่อยากให้ใครรู้ว่าเขาเห็นอะไร แต่ผมพยายามให้เขาบอกเอง”

“ความเงิบ ความเปลี่ยว เป็นบ่อเกิดแห่ง ‘มโนภาพหลอน’ ครับ ยิ่งถ้าในขณะที่เลือดลมไม่ปกติ มีอาการไข้ ร่างกายอ่อนแอลงด้วยละก็ยิ่งไปก้นใหญ่ คุณชายรู้สึกปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่าครับ ถ้ายังงั้นละก้นนอนพักเสียดีกว่า ผมจะเฝ้าให้เอง”

หัวหน้าคณะเดินทางหัวเราะ ตบไหล่จอมพราน

“ผมแข็งแรงดีทุกอย่าง รพินทร์ไปนอนเสียเถอะ ไม่ต้องห่วงหรือก อ้อ! เอาบุหรี่ย่างว้านั้นทิ้งไว้ให้ผมอีกสัก 3-4 มวนด้วย แก้ง่วง”

รพินทร์วางกล้อยยาเส้นและใบตองแห้งทิ้งชุดไว้ให้นายจ้างของเขา แล้วกลับไปล้มตัวลงนอน เอาหมวกปิดหน้าไว้ตาเดิม

เวลาผ่านไปอีก...

เขษฐานั่งริมกองไฟ ฆ่าเวลาโดยการหมั่นใส่ฟืนเพื่อให้ไฟลุกอยู่ตลอดเวลา ประสาทหูอัน
ว่องไวคอยสดับรับฟังเสียงไพเราะยามวิกาลอย่างถี่ย่านระมัดระวัง ความรู้สึกเตือนย้ำตนเองอยู่ทุก
ขณะว่า หุบหามาหนีคิดไปกว่าทุกป่าที่ผ่านมาแล้ว มันเต็มไปด้วยความน่าหวาดระแวง ซึ่งจะชะล่า
ใจเสียมิได้เลย

เสียงสัตว์ที่ออกหากินอยู่เมื่อตอนหัวค่ำบัดนี้เงียบหายไปหมดแล้วชั่วขณะหนึ่ง จักจั่น
เรไรและแมลงราตรีก็หยุดทำเสียงลงพร้อมกัน แมลงก็สงบ ใบไม้นิ่ง คงได้ยินแต่เสียงลมหายใจ
ของพรรคพวกในจังหวะสม่ำเสมอจนแสดงว่าหลับสนิท

โดยไม่ตั้งใจเลย ขณะนั้นเองเขาก็เงยหน้าออกจากกองไฟที่เหม่อลู่ แลออกไปยังแนว
ป่าเบื้องหน้าอันเห็นอยู่เป็นเงาตะกุ่มๆ สายตาก็สาดไปยังกลุ่มเถาว์วัลย์โคนต้นกระบากใหญ่...เขษฐาน
ก็ตะลึงพรึงเพริด เย็นสยองเข้าไปถึงไขสันหลัง เพราะความกะทันหันไม่รู้เนื้อรู้ตัวมาก่อน!

กิ่งเถาว์วัลย์ใหญ่ที่ปราศจากใบอันทอดย้อยลงมาราวกับเปลอยู่เรียดพื้นดินกึ่งนั้น ขณะนี้
โยกไกวอยู่ไปมาอย่างเข้มน้ำ

เงาร่างๆ ที่นั่งเกาะไกวอยู่นั้น

ทรวดทรงน่าจะเป็นมนุษย์!!

เขากัดริมฝีปากตนเองอย่างแรง เบิกตาจ้องเขม็งพร้อมกับนึกสาปแช่งสาวยาคของตนเอง ที่
มันพ่นเพื่อนไปได้ถึงขนาดนั้น

กองไฟใหญ่ได้เชื้อฟืนอันไวไฟเข้าอันหนึ่ง ประกอบกับที่ลมหวนมาซู่วูบ มันลุกสว่าง
โชติส่องแสงสว่างขึ้นอีก ภาพที่โคนไม้ใหญ่ต้นนั้นเห็นชัดยิ่งขึ้น เห็นแม้กระทั่งเงาตามันปลาบ
ของใบหน้าจิ้มลิ้มราวกับหุ่นปั้นดวงนั้น เส้นผมที่ยาวสยาย...มาลึกลับด้วยไม้เหลืองสลัดดำที่สวม
ประดับอยู่ราวกับมงกุฎ ล้อคอเรียวระหง ไหลลลาด และให้ฟ้าถล่มโลกทลายไปในบัดนี้เถิด...เขษฐาน
สบตาก็อยู่ในสมอง...ทรวงอกของหล่อนงามสะพรั่งปราศจากสิ่งปกปิด ประกอบด้วยปทุมอันแต่ง
ตั้งชูชันเบียดชิดกันอยู่ทั้งคู่ ประหนึ่งจะทัดเสียบพลูจิบเอาไว้ได้ในระหว่างร่องนอนกระชับชิดนั้น
ต่ำลงไปอีกเป็นแนวลาดกึ่งของท้องรับกับเอวบางกลมกลิ้ง ลำขาเปล่าเปลือยทั้งคู่ราวกับปลีหยวก
จากโคนอวบเรียวลงไปสู่ปลายเท้า แขนทั้งสองทอดขึ้นจับกิ่งเถาว์วัลย์เป็นรูปกระเช้าโค้งขึ้นทั้งสอง
ข้าง ปลายเท้ายันโยกอยู่กับพื้นดินแหว่งตัวเบาๆ

นั่นคือภาพของ ‘สาวน้อยในวรรณคดี’ ที่ไชยยันต์บอกกับเขาถูกต้องตรงลักษณะทุก
ประการ แม้กระทั่งโครงสร้างของลำตัวที่ผิวน้ำเตากระเบาะมือ ขาดเป็นริ้วที่พันอยู่กลางลำตัวอย่างล่อแหลม

เขษฐานำรวมสติได้ในพริบตานี้ สะบัดหน้า ขยี้ตาแล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้ง จ้องไปยัง
ที่หมายแห่งเดิม แล้วก็ตะลึงไปอีกครั้ง ในการลืมนานครั้งนี้ เขามองไม่เห็นภาพสาวน้อยผู้นั้นเสียแล้ว
เห็นแต่เพียงกิ่งเถาว์วัลย์ที่ยังไกวอยู่เบาๆ

เขาก็มหันหน้ามองกองไฟใหม่ในลักษณะเดิม เว้นระยะชั่วอึดใจ ก็เงยขึ้นมองไปทางนั้นอีก
คุณพระช่วย!

หล่อนปรากฏร่างอยู่ที่นั่นอีกแล้ว

คราวนี้ไม่ได้นั่งห้อยชิงช้าเถาววัลย์ หากแต่ยืนยกมือขึ้นสยายผม ถันเปลือยงามสล้างทั้งคู่ กระเพื่อมไหวอยู่น้อยๆ เชษฐาจึงโดยไม่กะพริบตา เกรงว่าถ้าหลับตาลงภาพนั้นจะหายไปอีก มือเอื้อมไปแตะไฟฉาย แต่แล้วก็ชะงัก...แสงไฟมักจะละลายภาพลวงตา เขาบอกกับตัวเอง...และมาตรว่าภาพนี้จะเป็นภาพมายาที่เกิดขึ้น จากความวิปริตของสมอง และสายตา เขาก็ต้องการจะเห็นมันให้ถึงที่สุด

เห็นให้ได้ว่า มันมาอย่างไร และไปอย่างไร

เขาไม่ต้องการกระโดดกระตักหรือปลุกใครอื่นขึ้นทั้งสิ้น บอกตนเองว่าสติสัมปชัญญะเป็นของเขอย่างครบถ้วนสมบูรณ์พอที่จะพิสูจน์มันออกไปให้แจ่มชัด

ครั้นแล้วขณะนั้นเอง โดยการเบิกตาจ้องไม่กะพริบของเขา ร่างอันอ่อนแอ้งงามสะพรั่งนั้น ก็เคลื่อนไหวอย่างเชมช้ายุรยาตรตรงเข้ามายังแคมป์ที่ปัก ตาจับนั่งประสานมาที่ตาเขา ริมฝีปากเปลือยยิ้มแย้มเอ็นดูแสงไฟเข้ามาทุกขณะ หูของเขาในขณะนี้ได้ยินแม้กระทั่งเสียงใบไม้ลั่นอันเกิดจากฝีเท้าของหล่อนที่เหยียบย่างเข้ามาทีละก้าวนั้น แสงสว่างจากกองไฟที่ลุกพลอมแฟลมอยู่ยังทำให้ภาพนั้นเด่นชัดยิ่งขึ้น ริ้วเหลืองสลัดคำของมาดัยกล้วยไม้และผ้าเตี่ยว กระสบแสงไฟเป็นมันละเลื่อม

แล้วเชษฐาก็ผงะ กายแข็งทื่อเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหิน เมื่อเห็นดวงหน้าหวานแฉลมนั้นอย่างฉับตา...มันคือดวงหน้าของดาริน วราฤทธิ์ น้องสาวของเขานั่นเอง ทั้งๆ ที่เจ้าของดวงหน้านั้นนอนหลับอยู่ข้างๆ กายเขาในขณะนี้...

ก่อนที่จะเชษฐารู้สึกตัว ก่อนเสียงของเสียงแห่งวินาทีอันไม่สามารถจะทำนายอนาคตใดๆ ได้นั้น เหตุการณ์อันเปรียบประดุจฟ้าถล่มแผ่นดินทลายก็อุบัติขึ้น เสียงไรเฟิลแผดสะเทือนเลื่อนลั่น จันทน์หล่นกริ่ง เสียงคำรามโหกระคนไปกับเสียงร้องแหลมยาวสะท้านราตรี ม่านฝุ่นและใบไม้แห้ง กระเจายุ้งขึ้นไปตลบอยู่ในอากาศ พร้อมกับร่างสีเหลืองสลัดดำ!

หัวหน้าคณะเดินทางทะเลถึงพรตขึ้นยืนแล้วจ้องอยู่กับที่ เบิกตาโพล่งอย่างไม่สร้างจากความมินง ทุกคนตื่นขึ้นพร้อมกันหมดด้วยอาการกระโดดจากที่นอน รพินทร์เป็นคนแรกที่ถือปืนในท่าเตรียมพร้อม ก้าวผ่านกองไฟออกไป จากนั้นคนอื่นๆ ก็กระโจนตามหลังเขา

เชษฐาเป็นคนสุดท้ายที่ยกมือขึ้นขี้อายอย่างแรงๆ อีกครั้ง สะบัดหน้าไล่ความมินงแล้วก็วิ่งเข้าไปสมทบ

ภาพที่ทุกคนกำลังยืนล้อมดูอยู่ในขณะนี้ คือเสือดาวตัวมหึมาเกือบจะเทียมๆ ลายพาดกลอนตัวหนึ่ง นอนตะแคงเหยียดยาวอยู่กับพื้นดินข้างกองไฟ ที่กระเด็นกระจัดกระจาย เลือดไหลพรั่งเป็นลิ่มออกมาจากบาดแผลกลางทรวงอก และรอยเจาะผ่านออกทางสะบักหลัง ขณะที่หัวหน้าคณะเดินทางวิ่งตามเข้ามาถึงนั้น ขาทั้งสองข้างของมันหยุดอาการสั่นกระตุกลงแล้ว ตายสนิท!

พรานใหญ่จ้องหน้าเชษฐาเขม็ง สีหน้าและแววตาของเขาเต็มไปด้วยความพิศวงจิตสุด ร้องออกมาด้วยเสียงตะล่ำลึง

“คุณชาย! อะไรกันนี้ นั่งจ้องมันอยู่ทำไม ทำไมถึงไม่ยิง ปล่อยให้มันยอมเข้ามาจนถึงระยะที่มันกระโจนเข้าใส่แบบนี้”

ทุกคนหันไปทางเชษฐาอย่างสนใจ เพราะคำพูดของรพินทร์

ราชสกุลหนุ่มเม้มริมฝีปากแน่น กะพริบตาถี่เฝ้ามองสบตาพรานใหญ่ ก็มองมองดูซากเสือดาวตัวนั้น แล้วยกมือขึ้นลูบไปหน้า...ยังไม่กล้าทำอะไรทั้งสิ้น เดินกลับไปยังที่นอน...คิดว่าบั่นดีออกมาแทรกอกเข้าไปรูดเดียวเกือบครึ่งกระดิก ทุกคนเดินตามเข้ามารายล้อมเขาด้วยความประหลาดใจ ไชยยันต์กับคารินรุมถามฟังแทบจะไม่ได้ศัพท์ แต่เขายังไม่ตอบคำใด หันไปทางพรานใหญ่ผู้จ้องตานิ่งมาด้วยคำถาม แล้วพินยิม

“รพินทร์!...” ในที่สุดก็เอ่ยขึ้นแหบดำ “ก่อนอื่นบอกผมซิ คุณเห็นมันยังงัย และยิงมันตอนไหน?”

“ผมนอนหลับๆ ตื่นๆ”

จอมพรานบอกพลางมองดูเชษฐาอย่างงๆ ไม่สามารถจะเดาอะไรได้ถูกอยู่เช่นเดิม ลักษณะของเขาเต็มไปด้วยความตกใจและประหลาดใจระคนกัน

“เสียงมันเดินเหยียบใบไม้ย่องกริบเข้ามา ก็เลยทำเป็นหลับแต่ดักสังเกตอยู่ เห็นคุณชายนั่งตื่นระวังตัวอยู่พร้อมที่กองไฟกองนี้ ผมก็คิดว่าคุณชายคงจะได้ยินเสียงของมันแล้ว และคงเตรียมพร้อม ครู่ใหญ่ต่อมามันก็โผล่ออกมาจากซุ้มเถาวัลย์โคนต้นกระบากต้นโน้น เอาขาหน้าทั้งสองเกาะกิ่งเถาวัลย์ใหญ่ จ้องมองเข้ามาในปางพักของเรา ผมก็เห็นคุณชายจ้องดูมันเฉยๆ อยู่”

พรานใหญ่หยุดเว้นระยะผ่อนลมหายใจ อันเต็มไปด้วยความตื่นเต้นกังขา สายตาไม่คลาดไปจากใบหน้าของเชษฐา

“มันเดินวนเวียน หลบๆ ซ่อนๆ เมื่ยมองอยู่ที่โคนกระบาก อีกอีิดใจใหญ่ก็ย่องกริบตรงเข้ามา ผมนึกว่าคุณชายคงจะรอจังหวะให้มันเข้ามาใกล้ระยะที่สุด แต่ก็เห็นมันใกล้เข้ามาทุกทีจนกระทั่งเกือบถึงกองไฟด้านนอกนั้นอยู่แล้ว คุณชายก็จ้องมองมันเฉยๆ อย่างนั้น ผมตัดสินใจยังตอนมันกระโจน”

เชษฐาอึ้ง ทุกคนจ้องเขาเป็นตาเดียว

“ทำไมแกไม่ยิง หา? เชษฐา รอจนกระทั่งมันผ่านเข้าไสแก โชคดีเหลือเกินที่รพินทร์ตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์พอดี”

ไชยยันต์ถามเสียงหนักๆ ขมวดคิ้ว

“พี่ใหญ่เป็นอะไรไปหรือเปล่าคะ เห็นมันหรือเปล่า ขณะที่มันย่องเข้ามา?”

น้องสามรื้อถามมาอีกคน พร้อมกับเขย่าแขน

อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ มองผ่านใบหน้าของทุกคน ที่พากันจับมองมาที่เขาอย่างสุดพิศวง แล้วเปลี่ยนมาจับประสานตากับรพินทร์เป็นคนสุดท้าย

“บอกผมอีกสักครั้งสิรพินทร์ คุณเห็น ‘เสือ’ ตัวนั้นนะหรือเดินย่องเข้ามาใกล้ๆ ผม โดยออกมาจากซุ้มเถาวัลย์โคนต้นกระบาก?”

รพินทร์ประหลาดใจยิ่งขึ้น ไม่เข้าใจคำถามของเชษฐา

“ก็เสือตัวนั้นนะสิครับ เอ๊ะ! มีอะไรหรือครับ?”

เชษฐาหันไปทางน้องสาว บอกเรียบๆ ว่า

“น้อ! ตรวจพิชี พี่ไม่สบายหรือเปล่า”

หญิงสาวยิ่งตกใจเพิ่มขึ้น เข้ามาจับตัวพี่ชายตรวจดูโดยเร็ว หล่อ้นคลำแม้กระทั่งชีพจร

“ก็-ปกติเรียบร้อยดีนี่คะ พี่ใหญ่ แต่มีอาการตื่นเต้นบ้างเท่านั้น นอกนั้นทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย”

“พี่ก็เชื่อว่าพี่สบายดีทุกอย่าง แต่อยากจะให้แน่ใจเท่านั้น ถึงบอกให้เธอลองตรวจดูอีกครั้ง”

เขาพูดขำๆ แล้วยังไม่เอื่อยอะไรกับใครทั้งสี่ เดินไปทรุดตัวลงนั่งริมกองไฟที่เดิม ในท่าเดิม จ้องมองโดยมุนนั้นออกไปยังกิ่งเถาวัลย์โคนต้นกระบากอีกครั้ง โบกมือไล่ไชยยันต์ผู้เข้ามาขึ้นขวางทิศขวางทางให้หลีกห่างออกไป ทุกคนมองดูอาการของเขาอย่างไม่เข้าใจ เชษฐาทดลองนั่ง

มองจ้องอยู่เช่นนั้น อีตใจใหญ่ ฉายไฟตรงเข้าไปยังตำแหน่งนั้นแล้วก็ดับไฟ มองโดยอาศัยเปลวของ
กองเพลิงสลบกันอยู่เช่นนั้นสามสี่ครั้ง ท้ายสุดเดินเข้าไปพิจารณาตำแหน่งที่เสือดาวใหญ่ตัวนั้น
นอนตายอยู่ นั่งซึมไปเป็นเวลานาน

ทุกคนเดินตามมาหยุดยืนล้อมเขาอย่างจนสนเท่ห์

“เสือดาวนี้ ตัวเมียใช่ไหม?”

ในที่สุด เขาก็หัน ไปถามรพินทร์ขึ้นด้วยเสียงปกติ

“ครับ ใช่! มันเป็นตัวเมีย คุณชายดูลักษณะรูปร่างของมันออกหรือครับ?”

“เปล่าหรือก คิดเองด้วยประสาทสัมผัสบางชนิด”

เขาตอบปนหัวเราะเสียงเปร่งๆ อยู่ในลำคอ พลังพยักหน้าชวนทุกคนให้กลับเข้าไปใน
บริเวณที่นอนอีกครั้ง แล้วหันไปทางไชยยันต์

“แกเป็นอย่างไบบ้าง ไม่สบายอยู่เมื่อตอนหัวค่ำนะ เดี๋ยวนี้ค่อยยังชั่วแล้วยัง?”

“หายเรียบร้อยแล้ว ยิงมาเจอเอาเรื่องดินแดนกะทันหันแบบนี้ หายเป็นปลิดทิ้งทีเดียว
ว่าแต่แกจะอย่าเพิ่งถามหรือพูดอะไรนอกเรื่องไปเลย พวกเราทุกคนแปลกใจอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้
ว่า ทำไมแกถึงนั่งมองคูเสือดาวนี้ยอมเข้ามาหาเลยจะตะปบหนังหัว โดยไม่คิดจะทำอะไรมันเลย
จนกระทั่งรพินทร์ทนอยู่ไม่ได้ต้องยิง แกยังไม่ได้อธิบายเลย”

“อาละ อย่าเพิ่งสงสัยอะไรกันไปนักเลย ทุกคนขอให้ทำใจให้สบายก่อนเถอะ ขอให้ฉัน
ถามอะไรแกก่อนดีกว่าไชยยันต์”

“แกจะถามอะไรฉัน?”

“เมื่อตอนแกอยู่ยาม-จับไข-แล้วก็ปลุกฉันมารับยามต่อ โดยบอกว่าตาผาดเห็นอะไรต่อ
อะไรยุ่งไปหมดนั่นนะ ไหนลองบอกให้ชัดๆ อีกสักครั้งซิ แกเห็นอะไร?”

สหายของเขามีสีหน้าพิกล หันไปทางโคนต้นกระบากด้วยอาการตะครันตะครอ

“ก็ฉันบอกแกไปแล้ว ประสาทตามันกลับยังงี้ก็ไม่รู้ เห็นแม่สาวน้อยคนหนึ่ง นั่งโยก
ชิงช้าแถววัลย์อยู่ที่โคนต้นไม้ นั่น ประเดี๋ยวก็หายไป ประเดี๋ยวก็เห็นอีก รำคาญลูกตาตัวเองเต็มทีก็เลย
นอนอนดีกว่า ประเดี๋ยวจะกลายเป็นน้อยที่เคยเห็นอะไรพิสดารๆ มาแล้วไปอีกคนหนึ่ง”

“มีมาลัยดอกไม้สีดำนๆ เหลืองๆ สวมอยู่บนผมใช่ไหม?”

“ใช่”

“ออกเปลือย ผมยาวถึงเอว พันกลางลำตัวด้วยผ้าเดี๋ยผืนเล็กๆ”

ไชยยันต์จ้องหน้าเชษฐาอำปากค้ำ ขนลุกชันขึ้นมาในทันทีทันใด ร้องออกมาตะกุกตะกัก

“เชษฐา! นี่แปลว่า...”

อีกฝ่ายหัวเราะหึๆ กรอกบรื้นคิลงคออีกครั้ง เหมือนจะดับความรู้สึกอันไม่อาจบรรยาย

ถูก

“ฉันเห็นถนัดกว่าแกเสียอีก ทั้งๆ ที่ฉันก็มีอาการปกติเรียบร้อยดี ไม่ได้ไม่สบายจับไข้เหมือนแก มันเป็นภาพเดียวกันกับที่แกเห็นนั่นแหละ ที่ว่าเห็นถนัดกว่าแกก็คือแกเพียงแค่เห็นหล่อนไกวชิงช้า วับๆ แวมๆ อยู่ห่างๆ เท่านั้น ส่วนฉันเห็นหล่อนยิ้มด้วย แล้วค่อยๆ เดินเข้ามาหา... ตามองดูตาฉันนิ่ง หล่อนเคลื่อนไหวใกล้เข้ามาจนกระทั่งถึงกองไฟนั้น ก่อนที่ฉันจะตัดสินใจอย่างไรถูกก็ได้ยินเสียงปิ่นเสียงคำราม และฝุ่นตลบ แล้วหล่อนก็นอนตายอยู่ตรงนั้น กลายเป็นนั่งเสื่อดาวตัวเบ้อเริ่ม!”

เชษฐาพูดมาด้วยน้ำเสียงหัวเราะเรื่อยๆ ของเขา แต่ทุกคนที่ได้ยินก็แทบจะผงะ ตะลึงตัวแข็งกันไปหมด หัวหน้าคณะเดินทางกล่าวต่อมาว่า

“ฉันต้องการพิสูจน์ให้ถึงที่สุด ว่าภาพที่เห็นนั่นคืออะไรแน่ จึงนั่งพิจารณาอยู่เงียบๆ เเฉๆ ไม่ยอมใช้แม้กระทั่งไฟฉาย ไม่อยากเห็นตัวเองชี้ตาลจนถึงกับยิงออกไป ทั้งๆ ที่มองเห็นอยู่ว่าร่างนั้นเป็นมนุษย์...เป็นสาวน้อยแสนสวย! จริงละ แม้มันจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างวิกลจริตผิดธรรมชาติ สาวน้อยที่ไหนจะมาโหนชิงช้าอยู่ใจกลางป่าลึกยามวิกาลเช่นนี้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันควรขึ้นอยู่กับเหตุผลจากสายตาของเรา ฉันก็เข้าใจเหมือนแกเหมือนกัน คือคิดว่าตาฝ้า และเมื่อตาฝ้าก็เพ่งจ้องดูให้แน่ลงไป วินาทีสุดท้ายนั้นฉันรู้ตัวเองได้ว่า ได้ตกตะลึงหมดสติไปชั่วขณะ ไม่ใช่เพราะหล่อนเดินตรงเข้ามาจนใกล้ ไม่ใช่เพราะความหวาดกลัวหรืออะไรทั้งสิ้น แต่เป็นเพราะ...”

หัวหน้าคณะเดินทางหยุดกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ หันไปมองคุณน้องสาว แล้วโอบมือไปดึงเข้ามากอดไว้

“แม่สาวน้อยคนนั้น มีดวงหน้าเหมือนน้องสาวกับคนเดียวกัน น้อยซัดๆ ที่ยืนอยู่หน้ากองไฟ อันนี้แหละที่ยอมรับว่าหัวใจแทบช็อกทำอะไรไม่ถูกขณะนั้น”

หญิงสาวร้องอุทานออกมาเสียงหลง ทุกเส้นขนในกายของหล่อนลุกชันขึ้นด้วยความสยดสยองที่สุด

“เสื่อสมิง!...”

ท่ามกลางความเงียบงันของทุกคน ที่ยังไม่สามารถจะเอ่ยคำใดออกมาได้นั้น เกิดคราวออกมาแผ่วเบา ตาตื่นเบิกโพลงลอกแล

“มันแปลงร่างเป็นนายหญิง มันมาหลอกนายใหญ่เพื่อจะตะครุบ!”

พรานใหญ่หันไปถลึงตา พรานพื้นเมืองของเขาก็เงิบไปในบัดนั้น

“มันเป็นไปได้ยังไงนี่”

ไชยยันต์พูดเสียงแหบๆ มองหน้าทุกคนไปมา

“ที่แกมองเห็นผู้หญิงลักษณะทำนองเดียวกับที่ฉันเห็น มีหน้าซ้ำหน้ายังเป็นหน้าของน้อย”

เงาชายคนเดียวเท่านั้นที่นั่งเงียบกริบไม่ได้เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เท่าๆ กับรพินทร์ผู้ตกอยู่ในอาการเครียดขม ก็ยังเกิดความไม่สบายใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก อำนาจของป่าใหญ่ไพรลึกได้

ตำแดงอิทธิฤทธิ์ของมัน ให้คณะนายจ้างของเขาได้ประจักษ์ชัดกับตาแล้วครบถ้วนทุกคน แม้กระทั่ง
 เชษฐาผู้จัดว่าสติสัมปชัญญะและกำลังใจ ตลอดจนความเชื่อมั่นในตัวเองเหนือกว่าทุกคนในคณะ

อย่างไรก็ตาม เขาอดที่จะนึกสรรเสริญยกย่องจิตใจอันเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งของหัวหน้าคณะ
 เดินทางเสียมิได้ เชษฐาประจักษ์หน้ากับความกล้าของป่าอันน่าสยของกลัวที่สุด แต่ก็ยังมีสติมั่นคง
 หนักแน่นได้อยู่เช่นเดิม ไม่รู้สึกตื่นเต้นว่าวุ่นอะไรนัก สามารถจะเล่าสิ่งที่พบเห็นให้ทุกคนฟังได้ ด้วย
 อาการอันเป็นสามัญธรรมดาที่สุดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ผมผ่านมามากหลายป่าแล้ว”

ตอนหนึ่งของการพูดเรื่อยๆ โดยสีหน้าเรียบราบ เขาก็เอยขึ้นกับพรานใหญ่ผู้นั่งอิงอยู่

“ไม่เคยเห็นอะไรพิสดารเหมือนที่เห็นเมื่อครูนี้อยู่ นอกจากจะได้ยินได้ฟังเป็นเรื่อง
 ทำนองนิยาย แล้วก็ฟังเป็นของสนุก แต่หุบหมาหอนของคุณในคืนนี้ ทำเอาหัวเราะไม่ออกทีเดียว
 แหะ และก็ต้องนับว่าเป็นโชคอย่างมากที่ได้มารู้เห็นด้วยตัวเองเสียจริงๆ ในครั้งนี้ เพิ่งจะนึกออก
 เดียวนี้เองว่า ทำไมพรานเก่าๆ เขาจึงเตือนไว้หนักหนาว่า ถ้าเห็นอะไรผิดปกติในป่าก็ให้เร่ง
 ระมัดระวังตัวให้จงหนัก ผมเชื่อสาธุตาและเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไป ประกอบกับการฝึกนิสัย
 แบบคนกล้าที่ผ่านโลกเจริญจิตสุคตมาแล้ว และนี่คือความประมาท รับรองว่าคราวหน้าคงจะไม่ผลอ
 ตัวเช่นนี้อีก”

“ผมก็เพิ่งจะเข้าใจเดี๋ยวนี้เองครับว่า ทำไมคุณชายถึงนั่งมองคู่มืออยู่เฉยๆ โดยไม่ยิงหรือมี
 ปฏิกริยาอย่างใดทั้งสิ้น จนกระทั่งมันย่องเข้ามาเกือบจะถึงตัวอยู่แล้ว สำหรับผมก็นั่งมองเห็นอยู่ชัดๆ
 ว่า มันก็คือเสือคาวนั่นแหละ ไม่ได้มองเห็นไปในรูปอื่นเลย”

พรานใหญ่พูดต่ำๆ

“แล้วทำไมผมกับเชษฐาถึงมองเห็นในลักษณะเดียวกัน สองสายตาก็เดียวกันระพินทร
 แล้วก็ต่างเวลากันด้วย มันเป็นเรื่องน่าขนหัวลุกอะไรอย่างนี้ อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับว่ามันดันมามีหน้า
 เหมือนน้อยเข้าอีกด้วย ตามที่เชษฐาเห็น”

รพินทรอธิบายอย่างลำบากใจ หัวเราะกรอๆ

“ภาพลวงตามันเกิดขึ้นได้เสมอในป่าใหญ่ ประกอบกับภาวะทางจิต คุณไชยยันต์เกิดตา
 ผาดขึ้นก่อน อาจเห็นเสือตัวนั้นก่อนแล้วมองพื้นเพองเห็นเป็นผู้หญิงไป ประจวบกับที่มันเลียบ
 เถียงอยู่ห่างๆ ยังไม่กล้าเข้ามา แล้วคุณไชยยันต์ก็นำมาบอกเล่าให้คุณชายฟัง คุณชายก็รับเอาโม
 ภาการบอกเล่านั้นไว้ในจิตใจได้นึกโดยไม่รู้ตัว จึงเกิดมองเห็นภาพตามที่ได้รับการบอกเล่ามานั้น
 อีกคนหนึ่ง ที่นี้คุณชายเป็นคนกล้าเกินไป พอมองเห็นภาพลวงตาเช่นนั้น ก็อยากจะพิสูจน์เห็นชัด
 ออกไป จึงเฝ้าพิจารณาอยู่เฉยๆ เป็นโอกาสให้มันย่องใกล้เข้ามา ถ้าคุณชายพิสูจน์โดยการใช้อาวุธ
 ส่องเสียดเดียว ก็จะมองเห็นชัดทันทีว่ามันคือเสือ ไม่หลงเฝ้ามองคู่มือจนกระทั่งเกือบจะได้รับ
 อันตรายเช่นนี้ ภาพลอนนั้นมันสะกดคุณชายไว้โดยไม่รู้ตัว”

“ถ้าจะอ้างว่าเป็นภาพลวงตาหรือตาผาดไปทั้งสองคน ก็ยังมีเหตุผลที่ต้องคิดอีกสองข้อด้วย”

ไชยยันต์พูดโดยเร็วแย้งเขา

“ก็หนึ่ง ทำไมเราถึงมองเห็นเป็นผู้หญิง ทำไมไม่เห็นเป็นผู้ชายหรือภาพอย่างอื่น ซึ่งมันไปตรงเข้าพอดีกับที่เสื้อตัวนี้เป็นเสื้อตัวเมีย และสอง...ทำไมมันถึงสวมโบหน้าของน้อยมา เพื่อทำให้เชษฐาซ็อก ตะลึงในวินาทีสุดท้ายที่มองเห็นหน้าได้อย่างถนัด ถ้าฟังผมคนเดียวที่เห็นทีแรก ผมปรักปรำตัวเองว่าตาผาดไปแล้ว นี่เชษฐามาจะเข้าอย่างจังที่สุดอีกคนหนึ่งด้วย มันทำให้ผมเชื่อเสียแล้วในเรื่องภูตผีปิศาจ เรื่องเสื้อสมิงจำแลงร่างมาเป็นคนด้วยเล่ห์กลมารยาต่างๆ เพื่อหมายเล่นงานมนุษย์”

เกิดอ้าปากจะพูดอะไรออกมาอีกตามประสาชื่อ แต่ก็ต้องชะงักเพราะฝ่ามือหนักๆ ของพรานใหญ่ตบศีรษะห้ามไว้

“ก็แล้วถ้าอย่างนั้น ทำไมผมถึงเห็นอยู่ซัดๆ ว่ามันเป็นเสื้อสีดินตัวลายพริ้วเลยล่ะครับ”

“ก็ไม่แนเหมือนกันนะ บางทีคุณอาจจะมองเห็นอย่างเดียวกันกับเรานั้นแหละ แต่โดยสายตาของพรานผู้ชำนาญโดยสัญชาตญาณอันชัดเจน ทำให้คุณอ่านออก และยิ่งทั้งๆ ที่ก็เห็นว่าเป็นผู้หญิง แล้วมันก็กลายเป็นเสื้อไปในทันทีที่ถูกล้วง”

จอมพรานโคลงศีรษะช้าๆ

“ผมสาบานได้ว่าผมไม่ได้เห็นเป็นอย่างอื่นเลย เมื่อความจริงมันเป็นเสื้อ ผมก็เห็นว่ามันเป็นเสื้อนั้นแหละ แบบเดียวกับเมื่อคราวที่คุณหญิงเห็นฝักเหรี๋ยนั่งมาบนหลังเสื้อ แล้วชี้มือบอกเสื้อให้กระโจนเล่นงานเราสองคนบนต้นไม้ ซึ่งความจริงสายตาผมก็เห็นเสื้อตัวนั้นลากศัพพะเหรี๋ยไม่ใช่ให้กระเหรี๋ยนั่งมาบนหลัง เถียงกันหน้าดำหน้าแดงมาจนกระทั่งทุกวันนี้”

เชษฐาโบกมือแล้วเอ่ยมาพร้อมกับหัวเราะขันๆ ว่า

“นี่น่าประหลาดนะ มีแต่ว่าพรานป่าจะพยายามให้ใครต่อใครเชื่อว่า ความอาภรรพน์พิสดารของป่ามีอยู่นานาชนิด และพวกชาวกรุงที่เจริญแล้วก็หัวเราะเยาะไม่ยอมเชื่อถือ แต่นั่นมันกลายเป็นตรงข้ามหมด พวกเราชาวกรุงได้รับการศึกษามาอย่างดีแล้ว และไม่เคยศรัทธาเชื่อถือในเรื่องชนิดนี้มาก่อน นอกจากจะเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลขนาดหนัก พอมาเผชิญกับตนเองก็กลับจะเป็นฝ่ายพยายามยืนยันให้พรานป่าเองข้อมคล้อยตาม ส่วนพรานกลับอยากให้เราคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ และอย่าสนใจอะไรอยู่อีก โดยโยนไปให้ความตาผาด เอาละ เป็นอันว่าเดี๋ยวนี้เราชิมชาบแก่ใจกันดีทุกฝ่ายก็แล้วกัน ว่าอะไรมันเป็นอะไร อย่างวิเคราะห้หัวข้อเท็จจริงถกเถียงกันให้เสียเวลาเลย”

แล้วเขาก็หันไปตบแขนรพินทร์เบาๆ

“ผมเข้าใจคุณดี รพินทร์ คุณไม่ต้องการให้พวกเราขวัญเสีย และมีความรู้สึกขัดแย้งกับ ‘โลกสว่าง’ ที่พวกเราผ่านมาแล้ว เป็นอันว่าเราจะไม่มาโต้กันในเรื่องนี้อีกละ พวกผมได้รับบทเรียน

ในการบุกป่ากับคุณครั้งนี้ได้ดีแล้ว และเชื่อว่าคงจะไม่เป็นภาระหนักใจให้คุณสำหรับคราวต่อไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถึงจะอย่างไรก็ตาม ลูกปิ่นเท่านั้นที่มันมีความศักดิ์สิทธิ์เหนือกว่าความอาภรรพณ์ลึกลับใดๆ และเหนือกว่าสิ่งใดทั้งปวง ในอาณาจักรพงไพรนี้ที่จะเป็นหลักประกันอันอบอุ่นที่สุดของพวกเราก็คือ คุณนั่นเอง”

เกิดหันไปซุบซิบพูดอะไรอยู่กับแฉะ พึมพำเป็นภาษากระเหยิง ไชยยันต์ได้ยินก็หันไปถาม ทั้งสองนั่งนิ่งไม่ตอบ มองมาทางพรานใหญ่อย่างเกรงๆ คารินจึงมองไปทางรพินทร์เหมือนจะบังคับให้เขาแปลข้อความ

“ไม่มีอะไรหรอกครับ”

จอมพรานตอบเรียบๆ ใบหน้าเคร่งขรึม

“พวกกระเหยิงหรือพวกพรานพื้นเมืองเขาเชื่อถือกันตามความเห็นของเขา แฉะเป็นคนบอกกับเกิดว่า ต้นกระบากต้นนั้นรากโผล่พื้นพื้นดินขึ้นมา พวกชาวป่าถือกันว่าต้นไม้ใหญ่ที่รากโผล่พื้นพื้นดินปิศาจแรง เขาไม่นิยมปลูกห่างหรือสร้างปางพักใกล้ๆ เขาบอกว่าจะทวงผมแต่แรก แล้วตอนที่ตั้งปางพักแต่ไม่กล้า แฉะเชื่อว่าปิศาจที่ประจำอยู่ที่ต้นกระบากมาสิงลงเสีย คุณชายถึงได้มองเห็นเป็นผู้หญิงไป ส่วนเกิดก็บอกว่า เสือตัวนั้นเป็นเสือสมิงด้วยตัวของมันเอง คงจะกินคนมามากแล้ว”

คณะนายจ้างมองดูหน้ากันเองอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก บรรยากาศมันเต็มไปด้วยความหนาวสะท้านจับใจ คารินถึงกับสันเทหา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวมทั้งสิ่งแวดล้อมเข่าขวัญหลอนอย่างที่สุด แม้จะเต็มไปด้วยความกล้าหาญชาญชัยเช่นไรก็ตาม

“แล้วจะทำยังไงกันนี้ มีต้องย้ายที่พักกันเดี๋ยวนี้หรือ ให้ห่างๆ ไร่ต้นกระบากนั้น”

“เหลวไหล น้อย!”

ไชยยันต์หันไปดู แล้วหัวเราะออกมากร้าวๆ

“มันจะเป็นปิศาจจากต้นกระบาก หรือปิศาจที่ประจำตัวไอ้เสือมันอะไรก็ตามทีเถอะ ไม่เห็นหรือว่ามันทานลูกปิ่นไปไม่ได้หรอก รพินทร์ยังคงว่าอยู่โน่น ไหนๆ เราก็มายั้งแค้นปักกันอยู่ที่นี่แล้ว ก็ต้องนอนไปตลอดทั้งคืน ไม่มีการเคลื่อนย้ายอีกแล้ว เกิดอะไรขึ้นอีกก็ให้มันรู้ไป ฉันสบายดีแล้วจะให้เผ่ายามอีกก็ยังไม่ไหว”

คารินกอดอกแน่น เหมือนจะให้คลายความหนาว พูดออกมาด้วยเสียงกระซิบสั้นเครือ

“ทำไม? ทำไมมันถึงต้องมีใบหน้าเหมือนฉันด้วย ถ้าฉันเห็นเองฉันก็อยากจะโทษตัวเองว่าประสาทวิปริต ตาฝ้าไป แต่นี่ขนาดพี่ใหญ่เห็นทีเดียวน พี่ใหญ่ประสาทดีที่สุดคนหนึ่ง กล้าก็เท่านั้น แข็งแรงก็เท่านั้น ใจแข็ง มีเหตุผลที่ดี สติมั่นคง ยังอุตส่าห์มองเห็นอย่างนี้ได้”

“พี่ก็มีโอกาสจะตาฝาดอย่างรพินทร์ว่าได้เหมือนกันแหละน้อย อย่าคิดอะไรให้มากไปเลย”

พี่ชายหันไปพูดปลอบใจน้องสาว ซึ่งเห็นชัดว่าในขณะนี้ขวัญเริ่มจะเสีย

“ไม่ต้องกลัวว่า อยู่กันออกพร้อมหน้าอย่างนี้ ฉันไม่เคยเห็นเธอกลัวอะไรมาก่อนเลย”

ไชยยันต์ช่วยปลอบใจมาอีกคน คารินไม่พูดคำใดอีกสีหน้าไม่สบายใจอย่างไรพิกล ทันทีที่นั่นนางชายก็ผุดลุกขึ้นยืนเต็มส่วนศักดิ์อันสูงใหญ่ พุดขึ้นหัวๆ

“นายหญิง ไม่ต้องกลัวว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นอีกในคืนนี้ นางชายจะทำให้เอง”

พุดพลง หนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรผู้ลึกลับ ก็คว้าไม้ไผ่เลี่ยมปลายเป็นหลาว ซึ่งถือติดมืออยู่เป็นประจำ ก้าวออกพ้นกองไฟไปยืนสงบนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก็เอาไม้ไผ่นั้นเดินลากจิกกับพื้นเป็นอาณาเขตวงกลมล้อมรอบปางพัก แล้วเดินตรงไปที่ต้นกระบากใหญ่ต้นนั้น ชักมีดพรานที่เหน็บหลังออกมา ยืนนิ่งเหมือนจะบริกรรมอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก็กระหน่ำฟันลงไปที่ราก ซึ่งโผล่พ้นดินขึ้นมา

ทันทีที่นั่นเอง ทุกคนก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว ตะลึงพริ้งเพริดกันไปหมด

มีเสียงร้องกรีดแหลมยาวสะท้านไปทั้งป่า ท่ามกลางความเงียบสงัด ดังออกจากโคนต้นกระบากนั้น มันเป็นเสียงเหมือนผู้หญิงที่ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานขีดสุด! แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบเชียบลงตามเดิม

นางชายเดินกลับเข้ามาด้วยสีหน้าอาการปกติ ทุกสายตาดูจับไปที่ร่างของคนใช้ชาวคงเป็นตาเดียว แม้กระทั่งรูปนทร์

“ชุดเลย ของจริงเสียแล้ว”

ไชยยันต์สกดเชษฐากระซิบออกมาเบาที่สุด เส้นผมบนศีรษะแทบจะชี้เป็นเส้นตรง ส่วนคารินผวาเข้ากอดพี่ชายไว้แน่น แทบจะควบคุมสติไว้ไม่ได้ ตัวสั่นเป็นลูกนก เชษฐาเองก็นั่งตัวแข็งเย็นปลาบไปถึงไขสันหลังอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

“หมายความว่ายังงั้นรูปนทร์ เสียงประหลาดเมื่อตะกี้นี้มาจากไหนกันแน่?”

หัวหน้าคณะเดินทางหันไปจ้องหน้าพรานใหญ่

“อย่าให้ผมพูดอะไรอีกเลยครับ คุณชาย”

ภายหลังจากนั่งไปนาน จอมพรานก็กระซิบแผ่วต่ำ

“ทุกสิ่งทุกอย่าง คุณชายได้เห็นชัดกับตาตนเองแล้ว นี่แหละคือ ‘ป่า’ มันวิเศษหรือวิจยะอะไรออกมาได้ยาก ผิดกับห้องทดลองวิทยาศาสตร์ในเมือง ถ้าจะให้ผมบอกว่าเสียงเมื่อตะกี้นี้เป็นเสียงอะไร ผมก็ต้องบอกว่าเสียงบางนั้นแหละ มันบังเอิญร้องขึ้นประจวบเหมาะๆกับขณะที่นางชายฝันมีดลงไปพอดี”

แล้วเขาก็หันไปทางนางชาย พุดเครียดๆ ว่า

“ทำไมแกไม่ทำพิธีของแก ขณะที่พวกเรากำลังแก้ปีเมื่อตอนหัวค่ำ”

“ผมไม่แน่ใจว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรงอะไรขึ้น ผู้กองเป็นพรานใหญ่กว่าผม ผมเป็นเพียงคนใช้เท่านั้น ผู้กองย่อมรู้ดีกว่าผมทุกอย่างในป่าใหญ่นี้”

“ก็ไม่น่าแนก แกอาจยิ่งใหญ่กว่าฉันก็ได้ แกรู้จักฉันดี แต่ฉันรับว่า ‘ไม่รู้จัก’ แกเลย ตอนที่เลื่อยช่องเข้ามาหานายใหญ่แกไม่รู้สีกตัวหรือ?”

งาช้างหาวเราะห้าวในลำคอ

“ผมหลับสนิทที่สุด หลับอย่างสบายเป็นคืนแรก และจะตื่นขึ้นเมื่อถึงยามของผมเท่านั้น ผมปฏิบัติตามคำสั่งของผู้กอง นั่นก็คือ เมื่อถึงเวลานอน ต้องหลับ ไม่ใช่ตื่นอยู่!”

“เกสาคัญมากนะ งาช้าง!”

รพินทร์คำรามเบาๆ ลอดไรฟันออกมา ได้ยินเฉพาะสองต่อสอง แต่งาช้างทำเหมือนไม่ได้ยิน หันมายิ้มฟันขาวกับคณะนายจ้าง แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อมีพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์ อยู่ร่วมด้วย นั่นคือความปลอดภัยที่เชื่อได้แน่ เจ้านายจงนอนให้หลับสบายเถิด งาช้างก็จะหลับเหมือนกัน จนกว่าจะถึงเวลายาม”

ว่าแล้ว คนใช้ชาวคงผู้ลึกลับ ก็เดินกลับไปล้มตัวลงนอนตะแคงอยู่ยังที่ของตนเองอย่างง่ายๆ โดยไม่สนใจกับอะไรอีก

“งาช้างพูดถูก เรานอนกันเถอะ”

เชษฐาว่า แล้วขยับตัวจะนอน แต่ไชยยันต์กับคารินยังคงนั่งกอดเข่ามองหน้ากันอยู่

“เห็นจะหลับลำบากแล้วละพี่ใหญ่ สำหรับคืนนี้”

“นอนเถอะ แล้วก็หลับเองแหละ ชีวิตเดินป่าอย่าพยายามทำอะไรให้ยาก ง่ายๆ ไว้เป็นดี!”

“ยามต่อไปเป็นของใคร?”

ไชยยันต์ถามห้าวๆ

“ผมครับ! เกิดเป็นยามต่อไป ส่วนงาช้างเป็นยามโกสัสว่าง”

ผู้ตอบคือจอมพราน

ในที่สุด คณะนายจ้างล้มตัวลงนอน ไชยยันต์ยังไม่อาจปิดเปลือกตาลงได้โดยง่าย ครู่ใหญ่ต่อมาภายหลังจากที่เชษฐาและคารินเงยไปแล้ว ก็ลุกขึ้นมานั่งมวนบุหรี่สูบ แล้วหยิบไฟฉายเปิดสวิตช์ส่องไปยังลำต้นกระบากใหญ่นั้น กราดอย่างถี่ถ้วนไปมา ตั้งแต่โคนขึ้นไปหายอดที่สูงทะยานลิ่วขึ้นไปท่ามกลางหมู่ไม้หนาที่บั้นอื่นๆ แล้วหันไปพบดาพรานใหญ่ผู้นั่งมองอาการเขาอยู่เงียบๆ

ไชยยันต์เดินมาทูลตัวลงนั่งขัดสมาธิริมกองไฟตรงหน้ารพินทร์

“ถามจริงๆ เอะรพินทร์ ในชีวิตเดินป่าของคุณ เคยเห็นในลักษณะนี้มาบ้างหรือเปล่า เสือมันสะกดเราให้มองเห็นพื้นเพื่อนเป็นคนไป”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ไม่เคยเห็นชัดๆ อย่างที่คุณไชยยันต์หรือคุณชายเห็นและยืนยันอยู่เมื่อตะกี้นี้เลยครับ ส่วนที่ว่าตาผาด เห็นอะไรต่ออะไรวิ่งวายนไปในลักษณะอื่นๆ นั้นก็เคยอยู่บ่อยๆ เหมือนกัน สมัยที่ยังเป็นพรานฝึกหัดอยู่”

แล้วเขาก็หาวเราะออกมาเบาๆ

“เย็นวันหนึ่ง เวลาโพล้เพล้ ผมหลงป่าอยู่แถวแม่น้ำเพชร ขณะนั้นฝนตกพริ้ว เห็น อสุรกายตัวดำมืดโผล่ออกมาจากป่าทึบริมทางด่าน ถือใบบอนขนาดใหญ่บังอยู่เหนือหัวแทนร่มกัน ฝน เหลือบเห็นครั้งแรกก็ตะลึงตัวเย็นเฉียบไปเหมือนกัน แต่พอพิจารณาให้แน่อีกที มันก็คือหมี กล้วยขนาดใหญ่ที่กำลังเดินสองขา ความเหนียว ความหิว แสงอันขมุกขมัวของป่าทำให้ตาฝาดไป ชั่วขณะ แต่ไม่เคยเห็นเสือที่ปรากฏกายออกมาให้เห็นในลักษณะมนุษย์เลย นอกจากได้ยินเขาเล่า เท่านั้น”

“สมมติว่าคุณเห็นเหมือนอย่างผมกับเชษฐาเห็นเมื่อครูนี้อือ เป็นคนมาขึ้นอยู่ หรือเดินเข้ามาหา คุณจะมีไหม?”

รพินทร์หัวเราะอีกครั้ง ชุนฟันเข้ากองไฟเพิ่มเติม

“ผมก็เหมือนกับคุณไชยยันต์หรือคุณชายนั่นแหละครับ ถ้าสายตามองเห็นออกชัดเจนว่าเป็นคน...จะยังออกได้อย่างไรแต่อย่างน้อยที่สุด ก็ต้องลองพิสูจน์ดูก่อนละ เป็นต้นว่าไฟฉายหรือ การพูดชักถามกันให้แน่ชัด ผมไม่คิดว่าเสือมันจะพูดภาษาคนได้ เท่าๆ กับที่ไม่เชื่อว่าภูตผีปิศาจที่มันสิงอยู่ (ซึ่งถ้าหากว่ามีจริง) มันจะหลอกหลอนเราได้พร้อมกันทั้งภาพและเสียง ปัญหาเมื่อตะกี้นี้ มันมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นแหละครับ ถ้าคุณชายฉายไฟส่องเข้าไปที่หน้าของผู้หญิงคนที่เห็นนั้น รับรองว่าคุณชายจะไม่เห็นว่ามันเป็นคนอย่างเด็ดขาด บริเวณแก้มปัสของเรานี้มันมืด อาศัยเพียงแสงสลัวๆ จากเปลวไฟในกองเท่านั้น สายตาของมนุษย์เราแท้จริง จะมองเห็นอะไรเป็นกิจจะลักษณะชัดเจนได้ถึงเพียงนั้นอย่างไรกัน นอกจากภาพอุปาทาน ซึ่งจะเกิดจากอำนาจใจก็ตาม ตอนที่ผมเห็น ยิงนั้นนะ มองเห็นชัดว่ามันกำลังย่องกริบบเข้ามายังกะแมว แต่ที่เห็นผิดปกติดูอยู่อย่างหนึ่งก็คือ อาการปฏิกิริยาของคุณชายในขณะนั้น อยู่ในภาวะเหมือนคนถูกสะกด นั่งมองมันเฉย ตะลึงตาค้างไม่ กระตุกกระคิกเลย และผมขอรับรองอีกเหมือนกันว่า ถ้าในขณะนั้น ผมนั่งเป็นเพื่อนคุณชายอยู่ด้วย คุณชายจะไม่มองเห็นมันฟันเพื่อนไปในลักษณะนั้นเลย

ไชยยันต์ยกมือลูบคาง สีหน้ากังวลครุ่นคิด

“แต่ตอนที่ผมนั่งยามครั้งแรก ผมก็ลองใช้ไฟฉายดูแล้วนะ เพียงแต่ภาพผู้หญิงที่เห็น ไม่สู้ แสงไฟให้ส่องชัดๆ เท่านั้น เบี่ยงหลบเข้าหลังต้นไม้เห็นแต่หลังไวๆ ทุกครั้งที่ผมส่องกราดออกไป จนกระทั่งผมก็ปลอบใจตนเองว่า ตาฝาด และไม่ยากสนใจอะไรอีก”

“ที่ว่าเห็นหลังไวๆ นั้น เห็นในลักษณะไหน เห็นเป็นรูปร่างของคนหรือ?”

ไชยยันต์เม้มปาก ก้มศีรษะรับอย่างมั่นใจ

“มันจะเป็นอะไรก็ตาม รพินทร์ แต่ที่ผมเห็นโดยลำแสงไฟซึ่งไล่หลังไปนั้น รูปร่างของมันเป็นคนแน่ เพียงแต่ไม่เห็นหน้าเท่านั้น”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“นี่แหละครับ เรื่องมหัศจรรย์ในป่า ต้องได้มาพบกับตนเองเช่นนี้จึงจะรู้ ถ้าฟังได้ยินคนอื่นเล่าให้ฟัง มันเป็นแค่เรื่องชวนหัว ทุกสิ่งทุกอย่างยกเว้นเอาไว้ให้พิจารณาเอาเองก็แล้วกันครับ

สำหรับผมลงความเห็นเช่นอย่างใดไม่ได้ทั้งสิ้น สิ่งที่จะเตือนได้ก็มีอย่างเดียวเท่านั้น คือเห็นอะไร ผิดปกติก็พิจารณาให้ดี ไฟลายกับลูกปิ่นจะเป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างดีที่สุด ไม่แนใจลองยิงถามดูก่อนก็ได้”

“เสียดัวนี้ เป็นตัวเดียวกับที่ย่องเข้ามาเมื่อตอนหัวค่ำหรือเปล่า?”

“ผมคิดว่าคงคนละตัวกัน เพราะเมื่อตอนหัวค่ำไม่ใหญ่อะไรนัก แต่ตัวนี้เป็นดาวก็จริง แต่ใหญ่ปานๆ กับลายพาดกลอน ผมไม่เคยเห็นเสียดาวตัวไหนใหญ่โตเท่าตัวนี้มาก่อน ไว้พรุ่งนี้เถอะครับ ตรงกิ่งเถาว์วัลย์โคนต้นกระบากนั้น ที่คุณไชยยันต์กับคุณชายเห็นเป็นผู้หญิงนั่งโหนชิงช้าอยู่ จะต้องมียอดดินของมันทิ้งไว้ให้เลื่อนไปหมด”

“คุณเคยมานอนในหุบหมาหอนนี้บ่อยไหม?”

“ก็ครั้งเดียวเท่านั้นครับ ตอนที่ตามกระต๊องจับเข้ามากับบุญคำสองคนอย่างที่เราให้ฟังแล้ว”

“มีอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือเปล่า ในขณะที่นอนพัก”

รพินทร์อิงไปครู่ ก็บอกเรียบๆ ว่า

“ก็ไม่มีอะไรมาหรือครับ นอกจากว่า ในตอนเที่ยงของวันนั้นบุญคำกินเนื้อเม่นเป็นพิษผิดสำแดงเข้าไป ทำท่าไม่สบายมาตั้งแต่บ่าย พอตกคึกพิษไข้ก็ทวีขึ้นสูง แก่เพื่ออาละวาดเอาหน่อยเท่านั้น”

“อาละวาดยังไร?”

“เรานอนพักกันไป ตรงที่กระต๊องถูกยิงล้ม ประมาณเที่ยงคืนผมสะดุ้งตื่นขึ้นมา เพราะได้ยินเสียงเหมือนกระต๊องหรือวัวจามอยู่ใกล้ๆ ตื่นขึ้นมาเห็นบุญคำกลานสีขา ตะกุดดินและสะบัดหัวขวิดอยู่ไปมา กิริยาเหมือนกระต๊องไม่มีผิด พอผมลุกขึ้นมาก็คว้าส้อมเข้าใส่ขวิดเป็นพัลวัน ตาทั้งสองแดงก่ำ หน้ายันอยู่ผิดรูปลักษณะไปจากเดิมชนิดที่ผมแทบจะจำไม่ได้ ผมเรียกเกอยู่หลายคำพยายามจะจับตัวเขาให้รู้สึก แต่เขาก็ไม่ฟังเสียงหรือแสดงท่าว่าเป็นบุญคำคนเดิมเลย คงไล่เอาหัวขวิดและคำรามอยู่อย่างนั้น ในที่สุดก็เลยต้องน็อกให้ตกลงไปนอน แล้ววิ่งหากรรไกรของแกออกเอาเขาแก้พิษสำแดงตามแบบบ้านป่า ที่ประกอบด้วยวานและเขี้ยวบางชนิด ซึ่งบังเอิญมีติดยามอยู่ด้วย ละลายเหล้ากรอกเข้าไป ภายหลังกรอกยาสักครู่ แกก็อาเจียนออกมาเป็นการใหญ่ จากนั้นก็หลับต่อไปจนถึงรุ่งเช้า พอตื่นขึ้นมา แกก็บอกว่าแกไม่รู้เรื่องเลยว่า เมื่อคืนนี้แกกลายเป็นกระต๊องไล่ขวิดผมอุตลุดไปหมด”

ไชยยันต์นั่งฟังด้วยนัยน์ตาที่เบิกตื่น สยงใจ

“มันหมายความว่ายังไง ทำไมบุญคำถึงทำกิริยาที่ผิดวิกลนากลัวอย่างนั้น?”

“ก็อย่างนี้แหละครับ คุณไชยยันต์ ถ้าจะวิเคราะห์กันอย่างคนเจริญแล้ว ก็ต้องว่าพิษไข้ทำให้บุญคำเพ้อคลั่งไป ส่วนถ้าจะพูดกันตามประสาเชื้อเถื่อของพรานป่า เขาก็ว่าพิษของกระต๊อง หรือภูต

ป่าเข้าสิงบุญคำเพื่อจะเล่นงานผม ถ้าสติไม่ดีไม่เคยชินมาก่อน โดนเข้าแบบนี้ ดีไม่ดีถ้าไม่วิ่งป่าราบไป ก็คงเอาป็นยิงบุญคำตาย เป็นการฆ่ากันเองไปเลย”

“หุบหมาหอนนี่คร้ายกาจ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่คราง พร้อมกับชักโหล่กวาดตาไปรอบๆ

“ผมเชื่อเสียแล้ว คุณเอะอะ ขนาดที่คุณมากับบุญคำมือขวาของคุณเองแท้ๆ คุณก็ยังเจอกับความอาภรรพ์พิสดารของมันเข้าอย่างทีบอกมานี้ ถ้าบังเอิญพวกเรามากันตามลำพังโดยไม่มีคุณมาด้วยละก็ เห็นจะยุ่งกันใหญ่ มันป่าผีสิงชัดๆ”

ไชยยันต์ตาสว่าง นั่งคุยกับรพินทร์เป็นเพื่อนเขาจนกระทั่งถึงเวลาที่เกดตื่นขึ้นมารับยามต่อ จึงนอนพร้อมกับพรานใหญ่

เหตุการณ์ปกติไปจนกระทั่งสว่าง ในตอนเช้าทุกคนเข้าไปตรวจดูที่กิ่งเถาวัลย์โคนต้นกระบาก ก็พบรอยตีนเสือดาวตัวนั้นอำวนเวียนไว้ประอะไปหมด เศษฐาจุปากเบาๆ บ่นพ่ำ

“มันร้ายกาจจริง ตาทรยศเห็นเป็นผู้หญิงไปได้ยังงี้ก็ไมรู้”

“มิหนำซ้ำยังมาหน้าเหมือนน้อยเข้าไปอีก เมื่อคืนนี้น้อยนอนสวดมนต์ภาวนาไปจนกระทั่งหลับ”

น้องสาวพูดอ่อนๆ ถอนใจอย่างรู้สึกโล่งอก เมื่อรู้สึกผ่านราตรีสยงนั้นมาได้ พอสว่างมองเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้ถนัดชัดเจนอีกครั้ง จิตใจของหล่อนก็กลับเป็นปกติมั่นคงขึ้นตามเดิม ความสยองกลัวอันตรายไป

เสือดาวขนาดใหญ่ตัวนั้น ยังนอนอยู่ที่เดิมของมัน วัดจากปลายจมูกจดปลายหาง ขวถึงสองวาเศษ เป็นเสือดาวใหญ่ที่สุดที่ทุกคนเคยเห็นกันมา แม้กระทั่งรพินทร์เอง ที่บริเวณปากและจมูกของมันเป็นรอยเหว่งเหมือนถูกมีดคนเจาะ อันแสดงว่าเคยประจันหน้ากับมนุษย์มาแล้ว และเจ้าของรอยมีดที่ฝากเป็นแผลเป็นไว้ ก็คงจะกลายเป็นเหยื่อของมันไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย เกิดกรีดหน้าตรงหน้าผากของมันขึ้นเท่าฝ่ามือ ชโลมซี้เข้าเก็บไว้ตามเคล็ด

“หวังว่าคืนนี้ เราคงไม่ต้องนอนกันบริเวณหุบอุบาทว์นี้อีกแล้วนะ”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

“ไม่หอรอครับ ประมาณบ่ายวันนี้ เราจะเข้าเขตป่าหวายแล้ว แต่ต้องเร่งฝีเท้ากันหน่อย”

ทั้งหมดกินอาหารเข้ากันอย่างเร่งรีบ แล้วออกเดินทางรุดหน้าต่อไป ก่อนที่แสงอาทิตย์จะทันส่อง ใต้หุบขึ้นเชิงดอยซึ่งเริ่มจะสูงขึ้นทุกขณะชนิดแข่งกับเวลา ผ่านธารน้ำตกเล็กๆ อีกสองสามแห่ง หยุดพักกันเพียงแค่วักน้ำชโลมหน้า และบรรจุลงกระบอกเท่านั้น กระทั่งฝูงเดียวกันกับที่เดินตามหลังมาจากวันวาน กระโจนผ่านหน้าในขณะที่ผ่านมาคงผากรรมไหล่เขา วิ่งป่าลั่นไป แต่ไม่มีใครสนใจ เพราะอยู่ในระหว่างการเร่งฝีเท้าเพื่อจุดหมายเบื้องหน้า ซึ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ

ก่อนเที่ยงเล็กน้อย ต่างขึ้นมาถึงหุบตอนหนึ่งในระหว่างยอดเขาสูงสองลูก ซึ่งพรานใหญ่บอกให้ทราบ ว่า หุบตำแหน่งนี้คือบริเวณ ‘ร่องอก’ ของเต้านสองข้างที่มองเห็นจากยอดเขาอีกลูกหนึ่งเมื่อเช้าวันนี้เป็นรูปนางนอน ต่างอดิโรยอ่อนล้าไปตามๆ กัน เพราะการเดินทางอย่างเร่งรีบรวดเร็วตลอด ไม่มีการหยุดพัก และหนทางต้องไต่ขึ้นสูงทุกขณะ

ณ ที่นี้เอง ภาพของทุ่งโล่งและดงทึบซึ่งสลับกันอยู่เบื้องล่างก็ปรากฏชัดกับสายตา นั่นคือ ‘ป่าหยา’ อันเป็นเป้าหมาย ปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนี้ก็คือเรื่องอาหาร เพราะเสบียงที่พอมิติดตัวกันมาบ้างนั้น ได้หมดสิ้นไปแล้วเมื่อมือเข้านเป็นมือสุดท้าย และตลอดเวลาที่เร่งรีบเดินทางมา ก็ไม่มีใครสนใจที่จะแสวงหาเสบียงเพิ่มเติมอีกเลย เพราะมัวพะวงในการทำเวลาอยู่

“เสียค่ายกระทิงฝูงที่วิ่งตัดหน้าเมื่อตอนสายนี้เหลือเกิน รู้ยังจี้ยังไว้สักตัวก็ยังดี ลืมนึกถึงเรื่องท้องไปสนิท”

ไชยยันต์ว่า ขอน้ำผึ้งในกระบอกจากไหล่ของเงชาไปดื่มกลั้วคอ แล้วตามด้วยน้ำ

“ผ่านอาหารกลางวันไปสักมื้อไม่ดีกว่าหรือ พักพอหายเหนื่อยแล้วก็ออกเดินต่อ ถึงยังงิเราก็จะลงป่าหยาภายในไม่เกินสองชั่วโมงนี่อยู่แล้ว”

เขษฐาออกความเห็น ใช้กล้องส่องสำรวจลงไปยังป่าและทุ่งเบื้องล่าง ซึ่งปรากฏเป็นสีเหลืองสลับเขียว ราวกับโครมาเกล้งวาดไว้ลึบๆ ออกไปทางด้านเหนือเป็นขุนเขาใหญ่น้อยปรากฏอยู่เป็นทิว ประหนึ่งรั้วกำแพงมหัศจรรย์ ทัศนวิสัยในขณะนี้ปลอดโปร่งยิ่ง ฟ้าเบื้องบนสว่างด้วยแสงตะวันอันแผดจ้าและลมพัดโชยอยู่ตลอดเวลา

“ผมว่าจัดการเรื่องอาหาร และเสบียงเสียก่อนดีกว่าครับ”

พรานใหญ่ท้วงมา กวาดสายตาไปยังป่ารอบด้าน

“อีกไม่เกินสองชั่วโมง เราจะลงถึงป่าหยาจริงอย่างที่คุณชายว่า แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะพบกับกองเกวียนใหญ่ของเรา อาจไม่พบจนกระทั่งค่ำก็ได้ ในกรณีที่ถ้าบุญคำไม่ได้หยุดรออย่างที่เราหวังไว้ และถ้าเป็นอย่างนั้น เราก็ยังหวังพึ่งอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นช่วยตัวเองก่อนดีกว่า มันไม่เสียเวลาอะไรมากนัก”

ว่าแล้วเขาก็เรียกเงชาไปกับเกิดเข้ามา บอกให้ทราบ ว่า คณะนายจ้างและเขาจะนั่งพักรออยู่ที่ร่มเสถียรใหญ่ต้นนี้ ให้ทั้งสองทำหน้าที่ออกไปหาอาหาร

“ถ้าภายในหนึ่งชั่วโมงไม่ได้อะไรเลย ก็รีบกลับมา อย่าไปให้นานกว่านั้น!”

เขาสั่งกำชับ

คนใช้กะเหรี่ยงร่างยักษ์ กับพรานพื้นเมืองปลดสัมภาระที่ติดหลังอยู่ออก ถือแต่เพียงไรเฟิลคนละกระบอก ก่อนที่จะผละไป คารินก็ร้องสั่งมาว่า

“คิดถึงฉันบ้างนะ ทั้งเงชาและเกิด พยายามหาไอ้ที่ ‘นายหญิง’ พอจะกลืนได้หน่อย ชนิดไหนที่รู้สึก ว่า ‘นายหญิง’ จะกินลำบากก็อย่าเอามาเลย กลับมามือเปล่าดีกว่า”

ทั้งสองหันมายิ้มให้กับหล่อน และเพียงไม่กี่อึดใจก็กลับพงหายไปอย่างเงียบกริบ ราวกับการจากไปของพวกสัตว์ป่า ที่เหลือผู้คนนั่งพักสนทนากันอยู่ใต้โคนต้นเสลี่ยงใหญ่ รพินทร์ก่อไฟขึ้นตามนิสัยอันเคยชิน พอลูกติดเป็นกองดีแล้วก็คว้าปืนลูกขึ้นยื่น

“ผมจะไปหาอะไรมาให้รองท้องพลาฯ หลังเนินใกล้ๆ นี่เอง ระยะเวลาไม่นานนักได้ยิน พวกคุณชายพักอยู่ที่นี้ก่อนนะครับ”

เชษฐาพยักหน้า พรานใหญ่ก็ผละลงเนินไปทิ้งให้คณะนายจ้างของเขาอยู่กันตามลำพัง

ทั้งสามเอนกายลงนอนพักเอาแรง ขณะนั้นเสียงปีกกระพือตัดอากาศก็ดังวาบๆ เข้ามาใกล้ อึดใจเดียวทุกคนก็เห็นนกเงือกฝูงใหญ่ ร่อนมาเกาะอยู่ที่ยอดไม้สดดบรรณ ไม่ห่างออกไปนัก พวกมันพากันจิกกินผลไม้เปลือกแข็ง และส่งเสียงร้องลั่นไปหมด โดยไม่ทันจะสังเกตเห็นมนุษย์ เบื้องล่าง คารินค่อยๆ ดึงตัวลูกขึ้นนั่งอย่างแผ่วเบา ชักปืนสั้นออกจากซอง แต่แล้วก็ชะงัก เพราะไชยยันต์คว้าข้อมือไว้เสียก่อนพลาฯกระซิบว่า

“อย่า น้อย! ถ้าเธอเอนกายงอพวกนกเงือกพวกนั้น ก็แปลว่าทั้งเงาและเกิดดินเหนียวเปล่า”

หญิงสาวเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่า เสียงปืนที่หล่อนยิงนกจะต้องไล่สัตว์อื่นๆ ในละแวกใกล้เคียงให้เตลิดไปหมด ก็ชักไหล่ ยิ้มจิกๆ

“โทษที ลืมไป เห็นเป่ามันยั่วตาเหลือเกิน”

แล้วก็นั่งพิจารณาฝูงนกพวกนั้นอยู่เงียบๆ

ไม่ถึงยี่สิบนาที รพินทร์ก็เดินโผล่เข้ามาชนิดแทบจะไม่มีเสียง อันเป็นปกตินิสัยของเขา เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน เพิ่งจะรู้สึกและหันมาพบก็เห็นเขาเข้ามาถึงเสียแล้ว ในมือหิ้วอะไรมาด้วยสองชนิด ชนิดหนึ่งมีลักษณะเหมือนหนูหรือกระรอก แต่ตัวใหญ่อ้วนพีกว่ามาก ถลกหนังตัดคอเรียบร้อยแล้ว จนแทบจะพิจารณาไม่ได้ว่าเป็นสัตว์อะไร ส่วนอีกชนิดหนึ่ง ตัวลักษณะเหมือนแมงมุมสีดำ ร่องเป็นพวงมาลัยห้าตัว พอหญิงสาวมองเห็นเข้าก็เบือนหน้าหนี พรานใหญ่โยนพวกตัวเหมือนแมงมุมเหล่านั้นเข้าไปในกองไฟ แล้วทำไม้ดับจึงตัวเหมือนหนูที่ถลกหนังเรียบร้อยแล้ว เกล้ากับเกลือ นำขึ้นย่าง

“ไปได้บั้งกะอะไรมานะ?”

เชษฐาถามยิ้มๆ

“คู่่นครับ”

รพินทร์ตอบสั้นๆ เอาไม้เขี่ยบั้งในกองไฟอยู่ไปมา พร้อมทั้งคอยพลิกไม้ที่กางเป็นด้ายย่างอยู่

คารินชำเลื่องมองชนิดหนึ่งแล้วก็เดินไปอีก หล่อนเพิ่งจะมาทราบเอาจากการพูดโต้ตอบระหว่างพรานใหญ่กับพี่ชายเดี๋ยวนี้อย่าง ตัวที่เหมือนแมงมุมแต่ใหญ่กว่าหลายเท่า ลักษณะน่า

เกลียดน่ากลัวนั่นคือ ‘บึ้ง’ ที่ห่อหุ้มเคยได้ยินแต่ชื่อ และที่เขาเสียบไม้ย่างอยู่คือ ‘ตัวคูน’ ที่เคยได้ยินแต่ชื่ออีกเหมือนกัน ไม่เคยเห็นตัวจริงมันสักที

“ยังกะมีมนต์เรียกสัตว์นั้นแหละ ผู้กองหายไปแป๊บเดียวหิ้วตัวคูนมาได้แล้ว นั่นถลกหนังมาเสร็จเรียบร้อยเลยรี?”

ไชยยันต์พุดมาพาลางหัวเราะชอบใจ ช่วยเขาเชี่ยตัวบึ้งที่กำลังถูกไฟเผา ส่งกลิ่นหอมหวานเหมือนกุ้งเผา

“ทำให้เรียบร้อยมาเสียบเลยดีกว่าครับ จีนหิวมันมาทั้งตัว ประเดี๋ยวคุณหญิงก็พิพากษาให้ปล่อยมันไปอีกเท่านั้น”

เขาพุดหน้าตาเฉย

คารินตัวตึงตาผ่านใบหน้าเขา เน้นเสียงหนักๆ

“ดี! อย่าให้มันเห็นตาดำกริบๆ ของมันเป็นอันตราย รับรองว่าต้องขอโทษบาปไว้แน่ ว่าแต่คุณไปได้มันมายังไง ไม่ได้ยินเสียงปืนเลยสักเปรี้ยง”

ไชยยันต์หัวเราะในความไม่เคียดสาของหล่อน

“คงจะมีหม่อมราชวงศ์หญิง คาริน วราฤทธิ์ คนเดียวในโลกนี้กระมัง ที่ทำลายสถิติของนักล่าสัตว์ทั้งโลก ด้วยการเอาปืนล่าตุ๋นกับบึ้ง”

“ทำไม?”

หล่อนตาลุกโพล่ง ไชยยันต์หัวเราะงอหาย หันไปพยักหน้ากับบริพินทร์ พี่ชายอดสงสารน้องสาวไม่ได้ก็เลยช่วยบอกว่า

“ตุ๋นมันเป็นสัตว์ตระกูลหนูชนิดหนึ่ง อาศัยอยู่ในรูตามโพรงรากไม้ เขาล่าตัวมันโดยวิธีขุดจับมันขึ้นมา หรือไม่ก็ดัก ไม่ต้องใช้ปืนผาหน้าไม้หรอก”

“น้อยจะไปรู้หรือคะ”

น้องสาวบ่น ค้อนกราดทั้งสองคนยกเว้นพี่ชายของหล่อน

“ตั้งแต่เข้าปามาเนี่ย กลายเป็นตัวตลกให้ถูกรุมหัวเราะเยาะเรื่อย เจ็บใจนัก”

แล้วก็ไม่พุดไม่หันไปสนใจกับอะไรอีก นอนเอาท่อนแขนหนุนศีรษะหลับตาเสีย ได้ยินเสียงสามชายคุยกันพึมพำเบาๆ ทั้งคูน และบึ้ง เริ่มจะส่งกลิ่นหอมหวานชวนให้หิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคูน ขณะนี้น้ำมันกำลังตก ไชยกลืนน้ำลายจนจุกของหล่อนไม่แพ้หมูหันหัวคั่ววาน แต่หญิงสาวพยายามไม่สูดกลิ่นไอของมันเสีย

หล่อนต้องลืมตาขึ้นอีกครั้ง เพราะไชยยันต์เป็นคนสะกิด ส่งตุ๋นย่างอันหอมหวานชิ้นหนึ่งมาให้

“เฮ้! ลองดูหน่อยซิ รับรองว่าหมูหันเมื่อวานทำอะไรไม่ได้”

คารินปิดมือโดยแรง ตวาดเสียงขุ่น

“ไม่! ใครอยากกินก็เชิญกินเข้าไปเถอะ สี! ชื่อของมันก็บอกอยู่แล้วว่าคูน ฉันไม่อยากจะ
โง่งมาแต่คูนหรอก”

“แล้วกัน ไม่หิวหรือ?”

“ไม่!”

หล่อนหันหน้าจันผมกระจาย ยืนกรานคำเดิม ทั้งๆ ที่ท้องร้อง สามชายในขณะนี้กำลัง
ก๊วยทั้งบึ้งและคูนกันปากเป็นมันอย่างน่าเอร็ดอร่อย และมองมายังหล่อนอย่างสงสาร ระคนขบขัน
ไชยยันต์จู้ปากลั่น

“พิไร! หาวโง่งมาแต่คูน ของวิเศษเด็ดสะระตี่แท้ๆ คนไม่กินนั่นแหละโง่ ขอมหิวอยู่ได้
ลองหน่อยนะ...แล้วจะคิดใจ”

เพื่อนชายจะยื่นจะขอมาก็ คารินปลักทีเดียว ไชยยันต์หกละเมนไป

“นี่แน่! โมโหแล้วนะ บอกว่าไม่กิน ไม่กิน จะมาบังคับอยู่ได้ ไม่ต้องมาเป็นห่วงฉันหรอก
ถึงจะหิวยังงั้นก็ทนได้”

“ตามใจ ไม่กินอย่ากิน ดีเหมือนกัน พวกเรากินกันสามคนให้สบาย ปล่อยให้หิวไปคน
เดียว”

ไชยยันต์ว่า แล้วเคี้ยวร่วมๆ ชั่วหล่อน หญิงสาวนั่งหน้าอ บ่นอะไรอุบืออยู่ในลำคอ
ความจริงหล่อนหิวแสนหิว แต่ไม่กล้าทดลองเพราะไม่เคยมาก่อน เพราะชื่ออันไม่น่าฟังตลอดจน
รูปร่างอันไม่น่าพิสมัยของเจ้าสัตว์ทั้งสองชนิด มันทำให้หล่อนกระเดือกไม่ลง ประกอบกับความ
โมโหที่ถูกไชยยันต์ยั่ว

พี่ชายก็พูดมาอย่างหนักใจว่า

“อย่างอื่นก็เห็นง่ายดีสารพัด แต่การกินนี้ยากเหลือเกิน รักจะบุกป่า ถ้ากินยากต่อไป
ข้างหน้าจะลำบากนะน้อย”

“ถึงว่า อย่างนี้ไปได้ไม่กี่น้ำหรอก”

ไชยยันต์แหย่มาอีก แล้วชูบึ้งให้หล่อนดู

“ไม่อยากจะคูน เพราะชื่อมันโง่ จะลองบึ้งดูก็ได้ละ อย่างนี้ น้ำลายไหลใจแข็งอยู่เลย รส
มันวิเศษกว่ากุ้งเผาสีอีก เอาไหม?”

คารินเคี้ยวคาลจนหัวเราะ

“มันก็โง่งพอๆ กันนั่นแหละ ทั้งคูน ทั้งเต่า ทั้งบึ้ง กิ่งก่า เขียด ปาด อะไรพวกนี้ ถ้าจะถึงขั้น
อดตายละก็ ไปอีกเรื่องหนึ่ง แม้จะโง่ก็ต้องขอมกิน แต่นั่นฉันยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก”

“พรานใหญ่กินทุกอย่าง ก็ไม่เห็นเขาโง่อะไรนี่ ตรงข้ามฉลาดออกจะตายไป โดยเฉพาะ
ในเรื่องของป่า”

ไชยยันต์แย้ง

“ทำไมจะไม่โง่!...”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยหันมากระแทกเสียงหนักๆ มองผ่านหน้ารพินทร์แล้วเดินไปซ่อนยิ้ม
 “ทั้งโจ ทั้งเงา พอๆ กับเต่า บวกกับตุ๋นนั่นแหละ ดูได้เสียเมื่อไหร่”

รพินทร์ ไพรวลัย กำลังเอาหูทวนลม ไม่สนใจกับการเล่นหัวเข้าเหย้าของพวกนายจ้างของเขา นอกจากจะเคี้ยวอยู่ดูๆ ล้าล้าจนตาเหล่ แล้วก็เลิกคิ้ว ยกไหล่ เคี้ยวต่อไปเป็นปกติ โดยไม่หันไปใส่ใจกับหล่อน จริงซิ...เขาบอกกับตนเองอยู่ในใจ...รพินทร์ ไพรวลัย นะ โง่แสนโง่...ทั้งโจทั้งเงาตามที่คนสวยว่าเอาจริงๆ ในสิ่งต่างๆ ที่เข้ามา และก็จะขบขันเวลาเจียมใจเช่นนี้ตลอดไป ตามฐานะของพรานนำทางผู้ซื่อสัตย์ สุภาพบุรุษกับความโง่ มักจะแยกกันไม่ออกหรอก บัดนี้เขายังเกิดความกังขาคลงแคลงใจขึ้นมาเหลือประมาณเสียแล้ว นายจ้างสาวผู้นี้พอใจในความ ‘โง่’ ของเขาหรือเปล่าหนอ หรือว่าหล่อนต้องการให้เขา ‘ฉลาด’ ขึ้นมา จึงใช้คำพูดเหน็บแนมกระตุ้นเตือนเช่นนั้น

เพียงแค่รู้สึกอึดอัดใจอันแสนจะบางเบาของความนึกคิดเช่นนั้น รพินทร์ก็มีความสุขใจเจิบๆ ภายใต้อำนาจอันสงบเฉย ส่วนเขษมธำกับไชยยันต์อ่านคารินไปอีกลักษณะหนึ่งนั่นก็คือ หล่อนพูดอะไรไม่เคยเกรงใจคน และไม่มีอาการสรวนถ้อยคำบ้างเลย ซึ่งก็น่าจะเข้าใจเช่นนั้น เพราะแต่ไหนแต่ไร ราชสกุลสาวเป็นมาเช่นนี้ พรานนำทางเปรียบไม่ผิดอะไรกับลูกไล่หล่อน

แล้วแสนงอนประจำคณะ ก็หันไปทางพี่ชาย ยิ้มให้พร้อมกับเอ่ยเสียงอ่อนเอามาใจว่า

“พี่ใหญ่โปรดอย่ากังวลกับน้อยเลยคะ ในข้อนี้ ถ้าจำเป็นจริงๆ น้อยบอกแล้วว่าจะทำทุกอย่างได้เหมือนพวกเราทุกคน เพียงแต่ขอผลัดให้ถึงเวลานั้นเสียก่อนเถอะ”

“แปลว่า ขณะที่คนอื่นเขามีอะไรกินกันอย่างสบายนี่นะ เรามัวแต่รอคอยฝากกระเพาะไว้กับเกิดและเงาชายซี”

“สองคนนั้น คงจะไม่ไปขุดเขียด หรือตีปาดมาให้น้อยหรอกคะ”

“อย่าเพิ่งหวังอะไรมากนัก”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นลอยๆ จิกบั้งใส่ปากเคี้ยวอย่างสบายใจ

“ป้าไม่ใช่สวนสัตว์และสัตว์ป่าก็ไม่ใช่เนื้อที่ใส่ตู้เย็นเตรียมพร้อมไว้แล้ว บางขณะมันปลอดเอางริงๆ เดินเป็นวันยังไม่พบอะไรสักอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่เราต้องการ”

“ฉันเชื่อมือเงาชาย ว่าไม่เสียเวลาเปล่าหรอก แต่ถึงไม่ได้อะไรมาเลยก็ไม่เห็นแปลก ฉันยังไม่หิวนัก”

คารินเปรยตอบ

“ถ้าไม่ได้สัตว์ประเภทที่เธอพิถีพิถันเลือกกิน แล้วก็ไม่ยอมกินอย่างที่พวกเราทุกคนกินกัน เธอจะไม่มีแรงเดิน”

“ช่าง!”

หล่อนยืนกรานอย่างเด็ดเดี่ยว

“ไม่ต้องกินสักมื้อก็ยังได้ ไม่ต้องหวังว่าจะไม่มีแรงเดิน ฉันเดินได้”

สิ่งที่รพินทร์เกลียดพูด ดูท่าจะมีเค้าความจริงขึ้นเสียแล้ว เวลาผ่านไปเกือบร่วมชั่วโมง แต่ไม่มีวีแววเสียงปืนจากทั้งสองจะลั่นขึ้นเลย แม้แต่สักนั้ดเดียว มันเงียบเชียบไปหมด และหลังจากนั้นอีกครั้งเดียว ร่างของนางชายกับเกิดก็ปรากฏขึ้นบนทางด่านเล็กๆ เดินตรงเข้ามา สีหน้าละเหี่ย แสดงอาการผิดหวัง เกิดโบกมือเป็นสัญญาณให้ทราบว่าได้ผลมาแต่ไกล แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดก็สังเกตเห็นคนใช้กะเหรี่ยงและพรานพื้นเมืองหิ้วอะไรมาในมือด้วย เมื่อใกล้เข้ามาจึงเห็นว่า เกิดมีมันมือเสือมาสี่ห้าหัว ส่วนนางชายแบกก้าวปามาเครื่องหนึ่ง มีรอยนกและอีเห็นกินเสียกว่าครึ่ง รพินทร์แทบจะหัวเราะออกมาดังๆ หันไปทาง ม.ร.ว.หญิงคนสวย ซึ่งนั่งสีหน้าผิดหวังอยู่

“ได้แล้วครับ ‘ข้าวลิง’ มีทั้งมันมือเสือ ก้าวป้า...อ้อๆ ดูเหมือนจะมีลูกไข่นามาด้วยอีก ห่อใหญ่”

คำพูดของเขาทำให้เซษฐากับไชยยันต์หัวเราะ ส่วนคารินวางสีหน้าปกติ ช่อนแวฉวีไว้พูดสะบัดๆ

“ก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย ‘ข้าวลิง’ ยังดีเสียกว่าตัวตุ่น ตัวบั้ง ไม่ต้องมาหัวเราะเยาะหรอก เมื่อไม่ได้สัตว์อะไร ฉันก็จะยอมเป็นพวกมึงสวิริติ กินพวกพืชแทน ดีเหมือนกัน”

นางชายกับเกิดเดินเข้ามาถึง วางผลหมากรากไม้ที่พอจะหาติดมือมาได้ลงกับพื้น แล้วลงนั่งหน้าแห้ง เกิดยกมือลูบหัวสบถพ่า

“เงียบเหลือเกิน มีแต่อีเห็นกับค้าง จะยิ่งก็เสียค่ายลูกปืน แล้วเอามานายหญิงก็คงค่า”

คารินยิ้มให้แก่คนทั้งสอง พูดพลอบเสียงหวานว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ดีแล้ว ที่ไม่ยิงสัตว์ที่ฉันไม่กิน ฉันกินมันมือเสือแทนข้าวได้อย่างดี”

ว่าแล้ว หล่อนก็เอามันมือเสือโยนเข้าไปในกองไฟ พรานใหญ่หัวเราะหึๆ สอบถามเกิดอยู่สองสามคำ แล้วก็หันมาทางนางชายผู้นั่งหน้าจืดอยู่

“นายหญิงฝากความหวังไว้กับแก่มาก นางชาย แก่ไม่ควรทำให้นายหญิงผิดหวัง”

“คุณจะไปทำอะไรเขา”

หญิงสาวหันมาอกรับแทนนางชายโดยเร็ว

“คุณก็บอกเองแล้วไม่ใช่หรือว่า ป่านะบทมันจะปลอดภัยที่ปลอดภัยทีเดียว หาอะไรไม่ได้เลย”

แล้วหล่อนก็มองไปทางนางชาย ยิ้มให้

“อย่าคิดอะไรให้มากเลย นางชาย ฉันไม่ได้ว่าอะไรเธอหรอก ถึงอย่างไรเธอก็ยังอดสำหมิของที่ฉันพอกินได้...มาฝากจนได้ ขอบใจมาก ทั้งสองคน”

“นายหญิงรักแก่มาก ไม่ยอมกินตุ๋นกับบั้ง เฝ้ารอคอยความหวังจากแกเท่านั้น”

รพินทร์พูดกับหนุ่มกะเหรี่ยงร่างยักษ์ต่อไป ด้วยสีหน้าเรียบๆ

นางชายลุกขึ้น มองไปทางคารินด้วยสายตาเคารพรัก บอกหัวเราะๆ ว่า

“นางชายเสียใจที่หาอะไรให้นายหญิงไม่ได้ โปรดรอสักครู่ ประเดี๋ยวนางชายจะกลับมา”

ว่าแล้วคนใช้ชาวคงก็หายเข้าป่าไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว โดยไม่ฟังเสียว่า คารินจะร้องเรียกทักท้วงมาเช่นไร พอร่างของนางชายลับตา หล่อนก็หันมาทำตาขุ่นกับพรานใหญ่ จ้องเขาด้วยความไม่พอใจ

“ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมคุณถึงพูดอะไรเป็นการจับใส่นางชาย ให้ต้องพยายามไปหาอาหารมาให้แก่ฉัน ทั้งๆ ที่ฉันก็บอกแล้วว่าไม่จำเป็น คุณแกล้งเขา!”

จอมพรานโบกมือ หัวเราะเอื่อยๆ อยู่ในลำคอ

“ใจเย็นๆ ไว้ครับ คุณหญิง แล้วก็ไม่ต้องวิตกเป็นห่วงอะไรกับเจ้าคนใช้คนโปรดของคุณหญิงคนนั้น ผมรับรองได้ว่า คุณหญิงไม่ต้องเงื้อมมือเสื่อให้ฝึกคอออย่างเดียวหรอก ถ้าหมอนั่นกลับมาเมื่อเปล่า โดยไม่มีอะไรพอที่จะให้คุณหญิงทานได้อีก หมอก็คงไม่ใช่นางชาย”

จริงอย่างรพินทร์ว่า ไม่เกินนาที มั่นมือเสื่อในกองไฟยังไม่ทันจะระอุดี อดีตนายทหารกองโจรกระหริ่งก็โผล่กลับเข้ามา คราวนี้ห้วนกระตาดมาด้วยพวงใหญ่ ประมาณ 6-7 ตัว แต่ละตัวอ้วนป่องเช็ดคอมาริบบร้อย คณะนายจ้างเห็นเข้าก็ตะลึงงันไปด้วยความงุนงงแปลกใจ

“นางชาย!”

คารินร้องลั่นอย่างตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

“นี่เธอไปเอามันมาได้ยังไงกันนี้ ไม่ได้ยินเสียงปืนเลย แล้วเธอก็คงไม่ได้เอาปืนยิงข้างไปยิงนกไม่ใช่หรือ?”

“นางชายร้องเลียนเสียงมัน หลอกให้มันเข้ามาใกล้ที่ชุ่ม แล้วดักตะครุบทีละตัว!”

นักพนธชาวดคงตอบหน้าตาเฉย ลงมือลอกหนังนกกระทาเหล่านั้นออก โดยไม่เสียเวลา มาดอนขน เซษฐาและไชยยันต์หันมองดูหน้ากัน แล้วกะพริบตาปริบๆ อย่างงงงวย จ้องรพินทร์และนางชายสลับกันคนละทีอยู่เช่นนั้น ก็อยู่ในใจว่า ทั้งสองข้างมีสัญชาตญาณป่าทัดเทียมกันไปหมดแทบทุกอย่าง ราวกับจะมีมนต์วิเศษเรียกสัตว์ได้ เห็นหายไปทีละคน ในสภาพอันเงียบและดูลึกลับพอๆ กัน พอโผล่กลับมา คนหนึ่งมีตุ๋นกับบั้งติดมือมาด้วย ส่วนอีกคนหนึ่งคว้าเอานกกระทาตมมาให้ โดยไม่มีเครื่องมือชนิดใดช่วย นอกจากมือเปล่า!

ส่วนคารินเองจึงเพิ่งจะตระหนัก ณ บัดนี้ว่า รพินทร์ไม่ได้ ‘จับใส่’ หรือ ‘แกล้ง’ ให้นางชายไปล่าปากหาอาหารให้แก่หล่อน หากแต่เป็นเพราะรู้เห็นเห็นเชิง เข้าใจฝีมือกันดีอยู่แล้วนั่นเอง

จากนั้นรพินทร์ขอยืมปืนสั้น .357 ของหล่อน ชวนเกิดออกไปด้อมๆ มองๆ หาค้างมาเป็นอาหารเพิ่มเติมสำหรับทุกคนนอกจากเจ้าของปืน ส่วนนางชายก็ง่วนอยู่กับการทำนกสำหรับนายหญิง ไชยยันต์เข้ามากระซิบกับเซษฐาว่า

“สองเสื่อนี้ฝีมือกินกันไม่ออกเลย มีหน้าซำยังทันเหลียมกันทุกฝีก้าวย่าง ดูไม่ออกว่าใครจะเหนือกว่าใคร แต่มันปืนเกลียวกันอยู่ในที่โง่พิกล หรือแกว่ายังงี้?”

“ฉันไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอก แต่อุ่นใจอย่างแท้จริงแล้วว่า มีพรานนำทางอย่าง รพินทร์ มีคนใช้พิเศษอย่างเงซาย อย่างว่าแต่เทือกเขาพระสิริเลย ต่อให้ยิ่งกว่านั้นก็ไม่วิดกแล้ว ได้ คนคู่นี้ถึงไหนก็ถึงกันสบายใจได้!”

หัวหน้าคณะเดินทางกระซิบตอบ

มีเสียงป็นสันลั่นขึ้นในดงใกล้ๆ เว้นระยะห่างๆ กัน 4-5 นัด เสียงยอดไม้ไหวอยู่ยวบยาบ พร้อมกับเสียงคิกคอกของฝูงค้าง แล้วเกิดก็หาค้างคำออกมาสามตัว โดยมีรพินทร์เดินตามหลัง

“หาสัตว์ใหญ่ไม่ได้ ก็ต้องเก็บเล็กผสมน้อยอย่างนี้แหละครับ ผมได้เล็ดลอดเข้ามาฝาก คุณชายกับคุณไชยยันต์ด้วย ผสมกับบรรณคดีแทนพวกยี่สิบแปดศิรีได้เหมือนกัน”

ทุกคนพอมันกันไปได้เหมือนกันสำหรับมือนั้น

ชั่วโมงเศษหลังจากนั้น ทั้งหมดก็ได้ตามกันลงมาตามแก่งผาอันสูงชัน แล้วพบตัวเองอยู่ในบริเวณป่าโปร่ง สลับไปกับทุ่งหญ้าระบัดของบริเวณป่าห้วย อากาศร้อนอบอ้าวเหมือนอยู่ในเตาอบ จนเหงื่อเปียกชุ่มโชก ตัดทุ่ง ผ่านดงไปอีกสองสามช่วง ก็เข้าสู่บริเวณป่าแดงและที่ระหว่างหุบเขาชะง่อนหินอันเป็นด่านช้างเปรียบประจวบประจวบ ติดต่อกันระหว่างทุ่งด้านหนึ่งและดงอีกด้านหนึ่งนั่นเอง ทุกคนก็ออกมาด้วยความยินดีเมื่อมองเห็นร่องรอยของขบวนเกวียนที่ผ่านล่งหน้าไปก่อนแล้วทั้งไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน

“ผ่านไปประมาณ 3-4 วันแล้วครับ”

พรานใหญ่บอก ภายหลังจากพิจารณาด้วยความชำนาญ แล้วชี้ให้คณะนายจ้างดูรอยวัวแดง ที่ย่ำทับรอยเกวียนเหล่านั้นไป แสดงว่าพวกวัวป่าเดินผ่านมาที่หลัง แต่กระนั้นรอยของมันก็ยังระบุชัดว่าเข้าไปสองสามวันแล้ว

“เอ ตั้งสามสี่วันแล้วแบบนี้ ถ้าไม่หยุดรอ ป่านนี้มีล่งหน้าไปลิบแล้วรึ?”

ไชยยันต์เอ่ยอย่างวิตก แต่เชษฐาบอกว่า

“เร่งตามรอยไปเถอะ เวลาเรายังเหลืออยู่อีกหลายชั่วโมงก่อนค่ำ ถ้าพวกนั้นหยุดรอเราบริเวณนี้ ก็ควรจะพบก่อนค่ำนี้แหละ แต่ถ้าค่ำแล้วยังไม่พบ ก็แปลว่าพวกนั้นล่งหน้าไปแล้ว”

ต่างเร่งฝีเท้ากันขึ้นอีก สาวรอยตามทางเกวียนอันเห็นอยู่อย่างถนัดชัดเจนเหล่านั้นไป ซึ่งเป็นการสะดวกอย่างยิ่ง การมาพบกับร่องรอยของกองเกวียน ทำให้ทุกคนปลดปล่อยใจขึ้นมาก เพราะความหวังมองเห็นอยู่ไรรๆ แล้ว ภายหลังจากบุกบันลัดทาง รอนแรมกันมาด้วยหนทางอันแสนทุรกันดาร เพื่อออกก้าวสัด รพินทร์ตั้งเข็มในการดักรอขบวนใหญ่ได้อย่างถูกต้องแม่นยำยิ่ง

เมื่อพบรอยเกวียนที่ล่งหน้าไปก่อน นั่นก็แปลว่าหนทางเดินสะดวกไม่จำเป็นต้องบุกป่าฝ่ารก ไต่เขาลงห้วยกันอีกแล้วเพราะเส้นทางเดินของกองเกวียน ย่อมจะมุ่งไปตามพื้นภูมิประเทศที่คนตัวเปล่าเดินได้อย่างสบาย

ลึกเข้าไปเป็นลำดับ ในป่าแดงอันกว้างใหญ่พื้นที่ราบนั้น ครึ่งชั่วโมงต่อมาก็เห็นดวงหาย
สลับไปกับไฟและกระชิดแน่นทึบขึ้นเป็นลำดับ ทิศทางของขบวนสัมภาระส่วนใหญ่จากกองเกวียน
เทียมควาย ส่วนมากอาศัยเดินไปตามด้านใหญ่ บางขณะเท่านั้นที่ถางทางตัดพงชอกซอนเข้าไปใน
หมุ่ไม้และป่าเถววัลย์ พรานใหญ่สำรวจร่องรอยเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วนไปทุกระยะ

ในที่สุดชั่วโมงเต็มๆ ก็ผ่านไปอีกไม่มีสิ่งใดผิดปกติสำหรับร่องรอยเหล่านั้น ไม่มีรอยหยุดพัก
วางแคมป์ คงรุดหน้าลี้ไปเรื่อย เหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด

“เอ...ไม่มีทำที่ว่าพวกนั้นจะหยุดพักกันเลยนี่ คงจะไม่รอเราเสียแล้วกระมัง”

คารินร้องออกมาอย่างอ่อนใจ ชักจะท้อแท้ หล่อนอ่อนเปลี้ยและระโหยเต็มที ใจอยากจะ
ให้ถึงขบวนเกวียนใหญ่เสียโดยเร็วเพื่อพักผ่อน แต่แล้วจากร่องรอยที่เห็นมันทำท่าบอกให้หล่อน
รู้สึกตัวว่า มีหวังต้องเดินกันเป็นวันๆ ต่อไปอีก

ขณะนั้นต่างหยุดพักดื่มน้ำอยู่ที่ซุ้มไม้กอใหญ่ จอมพรานควักบุหรือออกมาวนแจกจ่ายให้
เชษฐาและไชยยันต์ แล้วจุดสูบ ใบบัวรอบด้าน ณ บัดนี้แลเห็นเป็นสีเหลืองไปหมด จากสายตาของ
คณะนายจ้าง อันเกิดจากความเหนื่อยอ่อนและกำลังที่ล้าลงทุกขณะ

แล้วต่างก็แปลกใจ เมื่อเสียงห้าวๆ ของรพินทร์บอกว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ยังไม่มีรอยว่าพวกนั้นหยุดตั้งแคมป์ที่ไหนเลย ตลอดระยะทางที่เรา
ผ่านมานี้ ก็แปลว่าเรามีหวังที่จะได้พบพวกเขาเร็วที่สุด อาจก่อนค่ำของวันนี้ ตามที่ผมกะไว้แต่แรก”

“หมายความว่าอย่างไร ผู้กอง?”

ไชยยันต์ถามงงๆ

“ก็หมายความว่า พวกนั้นจะต้องไปตั้งแคมป์พักรอเราอยู่ข้างหน้านะครับ โดยเลือกเอา
ที่ใดที่หนึ่ง ที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุด สมมติว่าขณะที่เรตามรอยมา และพบร่องรอยแสดงว่าพวกนั้น
ปลงสัมภาระหยุดพักแรม นั่นก็แปลว่าเราได้หยุดรอเราแล้ว และก็ออกเดินทางต่อไปแล้วภายหลังที่
เห็นว่าเรายังไม่มา แต่เรายังไม่พบหลักฐานในการหยุดพักของพวกเขา ก็แสดงว่าความหวังของเรา
ยังมีอยู่ในการที่จะพบข้างหน้าใกล้ๆ นี้ เขาอาจกำลังรอคอยเราอยู่”

คณะนายจ้างพากันขมวดคิ้วลงไปชั่วขณะ แล้วก็ निकออกตามเหตุผลของเขา

“เออ จริงสินะ เหตุผลของคุณดี แต่อธิบายฟังยากพิลึก”

เชษฐาว่าพร้อมกับหัวเราะ

“ห่างจากนี้ไป ระยะทางเดินอีกประมาณชั่วโมงครึ่ง มีหนองน้ำเล็กๆ อยู่แห่งหนึ่งระหว่าง
ช่องเขา ถ้าผมทนายไม่ผิดเราควรพบขบวนเกวียนของเรารออยู่ที่นี่ เพราะมันเป็นแหล่งน้ำแหล่ง
เดียวในป่าหาย”

รพินทร์พูดอย่างมั่นใจต่อมา แล้วมองไปที่ข้อมือของหัวหน้าคณะเดินทาง

“นั่นก็โมงแล้วครับ?”

“บ่ายสามกว่า...”

ทั้งเขษฐาและไชยยันต์ตอบมาพร้อมกัน

“ยังมีเวลาอีกถม”

จอมพรานพื้มพำ แหงนหน้าขึ้นสังเกตแสงตะวันอันยังร้อนแรงกระจ่างจ้ำอยู่เหนือยอด
 ยาง แล้วสัญญาณออกเดินต่อ ทว่าขณะนั้นเองเสียงแหลมชนิดหนึ่งก็ดังแว่วออกมา จากกอไผ่หนา
 ทึบที่สกัดทิศทางอยู่เบื้องหน้า มันเป็นเสียงคล้ายๆ เสียงร้องกระต๊ากของไก่อ่าตัวเมีย รพินทร์
 หยุดชะงักลงอีกครั้ง จ้องอย่างระแวงระวังไปเบื้องหน้า เกิดกับเงาอยู่เดินรั้งท้ายขบวน ก็ขับไป
 ขึ้นรวมกลุ่มกับพรานใหญ่ซุบซิบอะไรกันเบาๆ

“เสียงไก่อ่านี่นะ ทำไม จะยิ่งระแวง เสียเวลาน่า รีบเดินกันดีกว่า”

ไชยยันต์ร้องมาแต่แล้วก็เอะใจ เมื่อสังเกตเห็นสีหน้าอึดอัดกังวลใจของพรานใหญ่ รวม
 ทั้งอาการกรที่เขมตะริมฝีปาก เป็นเชิงให้สงบเสียงลง ทั้งสามเจียบกริบลงในทันที ประสาทตื่น
 พร้อม รับกับเหตุการณ์ที่ยังไม่สามารถจะทำนายได้ถูก หรือเข้าใจอะไรได้

อึดใจต่อมา...ท่ามกลางการหยุดนิ่งอยู่กับที่ของทุกคน เสียงร้องชนิดหนึ่งนั้นก็ดังแหลม
 เย็นมาอีก ทอดจังหวะห่างๆ กันสองครั้ง แล้วเจียบหายลงตามเดิม ได้ยินแต่เสียงลมพัดกอไผ่เสียดสี
 กันออกแอด รพินทร์หันหลังมาทางคณะนายจ้าง กระซิบ

“ถ้าจะไม่ได้การแล้วครับ เปลี่ยนทิศทาง อ้อมหน่อยดีกว่า”

“ทำไม?”

“ไอ้เสียงที่ร้องเหมือนไก่อ่า มันไม่ใช่ไก่อ่าเสียแล้วละครับ”

“?”

“จงอาง!”

เสียงรพินทร์กระซิบมาเบาๆ ที่สุด แล้วทำสัญญาณให้ทุกคนออกก้าวถอยพ่นปากด้าน
 ออกไปอย่างเบากริบ จนกระทั่งห่างออกมาในระยะปลอดภัย จึงถอนใจอย่างโล่งอก เป่าลมออกจาก
 ปากเบาๆ คณะนายจ้างพากันจ้องหน้าเขาอย่างสงสัย

“จงอาง!”

ไชยยันต์อุทานออกมาอย่างขวัญหาย เสียงแทบไม่ผ่านลำคอ

“ทำไมเสียงเหมือนไก่อ่าตัวเมียอย่างนั้น?”

“นั่นแหละครับ เขาละ เวลาครี๊ๆ ขึ้นมาเขาก็ร้องกระต๊ากได้เหมือนไก่อ่าเวลาออกไปได้
 เหมือนกัน แต่จะร้องในขณะที่ออกไปด้วยหรือเปล่าผมก็ไม่ทราบ เสียงดังมาจากกอไผ่ริมด้านที่เรา
 จะผ่านไปนั่นเอง หลบเสียดีกว่า”

เขษฐากว่าฝ่าขนหนุออกมาซับเหงื่อ ตายังจับจ้องไปยังปากค่านนั้นอย่างระแวง พร้อมกับ
 ถอนใจลึก

“เคราะห์ดีอะไรอย่างนี้ ที่มันร้องให้เสียงเตือนให้เรารู้ตัวเสียก่อน ถ้ามันเงียบ ปุบปิบเราเดินเข้าไปใกล้ก็ยุ่งกันใหญ่ ปีนลูกของเราที่ไม่มีมากันเลยสักกระบอกเดียว ผมเองก็เพิ่งจะได้ยินเสียงของมันครั้งนี้เป็นครั้งแรก นึกว่าไปป่าเหมือนกัน ดีไม่ดีกำลังเฝ้าไข้อยู่ก็ไม่รู้”

ไม่มีใครเอ่ยคำได้อีก นอกจากจะเดินตามรพินทร์แยกจากรอยเกวียน อ้อมเข้าพงไปทางซ้ายมืออย่างเงียบกริบ ขณะนายจ้างทั้งสามเริ่มนึกถึงคำพูดของพรานใหญ่ ที่เคยบอกไว้ขึ้นมาได้ นั่นก็คือเมื่อเข้าเขตป่าห้วย เป็นแดนของจาง ซึ่งมืออยู่ชุกชุมที่สุด โดยไม่จำเป็นจะต้องเตือนอีกเลย ต่างเต็มไปด้วยความระมัดระวังทุกฝีก้าว สอดสายสายตาสำรวจไปยังซุ่มและพงรกรอบด้าน คารินเหวี่ยง .470 ขึ้นสะพายไหล่ ดึงปืนสั้นขึ้นมาถือไว้ชั่วคราว ในภูมิประเทศอันเป็นป่ารก ระยะกระชั้นชิด และมหากภัยที่อาจพรวดพราดออกมาอย่างจู่โจมกะทันหันเช่นนี้ หล่อนมั่นใจในฝีมือปืนสั้นซึ่งสั่งได้ของหล่อนมากกว่าไรเฟิลที่เก้งก้าง และไม่เหมาะสำหรับเป้าหมายขนาดเล็ก

เดินอย่างหายใจไม่ทั่วท้องกันไปสักพักใหญ่ ต่างก็พอจะรู้สึกโปร่งใจขึ้นเล็กน้อย เมื่อพรานใหญ่นำมาบรรจบกับรอยเกวียนอีกครั้ง และกะเนระยะทางได้ว่า ห่างจากเสียงงูที่ได้ยินนั้นมาไม่ต่ำกว่าหนึ่งกิโลเมตร

ทางเกวียนนำเลี้ยวชอกซอนเข้าไปในสองฟากทางอันแน่นทึบไปด้วยดงห้วย แล้วก็ทะลุสู่ทุ่งแถบๆ ตอนหนึ่ง จากนั้นก็เข้าป่าไผ่ ที่สลับไปกับห้วยอีกครั้ง ทันใดนั้นลมพัดวูบมาจากทิศทางเบื้องหน้า จมูกของทุกคนสัมผัสกับกลิ่นเห็นเน่าของซากสัตว์โชยกรุ่นมา เกิดพยายามเช็ดจมูกสายร่อนหาทิศทางที่แน่นอนของกลิ่นนั้น ส่วนแฉะๆ ก็มึนๆ สำนวญอยู่ตามพื้น อึดใจเดียวก็ก้มลงเก็บสิ่งหนึ่งขึ้นมาจากกอหญ้า รพินทร์ก้าวพรวดเข้ามาถึงตัว คนใช้ชาวดงไม่กล้าว่าคำใดทั้งสิ้น เพียงแต่ส่งสิ่งที่ถือขึ้นให้

เชษฐา และไชยยันต์ก้มตามเข้ามา

“อะไร?”

พรานใหญ่ยังไม่เอ่ยเช่นไรเหมือนกัน เคา่สิ่งที่ถืออยู่ในมือ แล้วยกขึ้นดูให้คณะนายจ้างของเขาเห็นถนัด มันคือปลอกกระสุนปืนลูกของนัดหนึ่ง มีรอยยิงมาประมาณสองสามวันแล้ว เชษฐารับไปตรวจพิจารณา ดูแล้วส่งต่อให้ไชยยันต์ ขณะเดียวกันแฉะกับรพินทร์ก็หาได้จากพงรกข้างเคียงอีกสามปลอก

“พวกเราแน่...”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ แล้วเม้มริมฝีปาก

“คงจะยิงอะไรสักอย่าง ในขณะที่เดินเกวียนผ่านมาทางนี้ ลองค้นดูให้ทั่วๆ ชี มีปลอกลูกไรเฟิลบ้างไหม บางทีเราอาจทายลูกว่าเขายังอะไร”

ทุกคนกระจายกันค้นตามใบไม้ และกอหญ้าที่ขึ้นรกรอยู่ริมทาง อันมีรอยเกวียนผ่านไปนั้น แต่ก็ยังไม่พบปลอกลูกปืนชนิดใด มากไปกว่าปลอกลูกของสี่ปลอกที่พบแล้ว

“อาจยิงสัตว์เป็นอาหาร บังเอิญเป็นเวลาประจวบเหมาะที่มันตัดหน้าผ่านมาให้เห็นก็ได้ และกลิ่นเน่าที่โชยมานี้ คงจะเป็นเศษเครื่องในและหนังที่พวกนั้นลอกทิ้งไว้ ตามรอยเกวียนต่อไปเถอะ” หัวหน้าคณะเดินทางว่า

พอพ้นซุ้มไม้ใหญ่ ซึ่งทางด้านแคบๆ นั้น หักเป็นข้อศอก ทุกคนก็ชะงักไปชั่วขณะ เบื้องหน้า...ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว ร่างสีดำใหญ่โตของสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง นอนขึ้นอัดทิด ขวางคร่อมอยู่กลางรอยเกวียน มีรอยถูกสัตว์ป่าทะแหวอะหะ บางส่วนเห็นกระดูกขาวโพลน และทันทีที่ทั้งหมดโผล่ออกมาพบนั้น อีเห็นแผงขนาดใหญ่สองตัวผละจากซากอย่างตกใจ เผ่นหายเข้าริมทางไป

ต่างพรุกันเข้าไปโดยเร็วด้วยความพิสวง ทายสิ่งใดไม่ถูก

“ควายป่า!”

คารินร้องลั่นออกมาอย่างตื่นเต้น เมื่อเห็นส่วนเขาและศีรษะของมัน

“ดูยังไง เห็นควายเทียมเกวียนของเราเป็นควายป่าไปเสียแล้ว!”

รพินทร์พูดห้วนๆ หน้าเครียด กวาดสายตาไปรอบๆ คำพูดของเขาทำให้คณะนายจ้างตะลึง

รอบด้านข้างๆ ซากควายนั้น มีรอยหยุดฟักปลดเกวียน รอยเท้าอันเหยียบย่ำอยู่ลึบสน และปลอกกระสุนปืนลูกซองหล่นอยู่เกลื่อนกลาดร่วมสิบนัด

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ

มันเป็นช่วงระยะแห่งการพยายามเดาเหตุการณ์ของทุกคน

“เกิดอะไรขึ้นนี่?”

ในที่สุด ไชยยันต์ระเบิดโพล่งออกมา

ซากควายตัวนั้น ตายมาแล้วประมาณสามวัน กำลังส่งกลิ่นอย่างรุนแรง ส่วนต่างๆ ของมันถูกสัตว์หลายชนิดมารุมกิน แหว่งหายไปเกือบครึ่งตัว ยากยิ่งที่จะพิสูจน์ออกมาได้ถึงสาเหตุการตายของมัน

“พวกนั้นคงไม่ยิงควายเทียมเกวียนเพื่อเป็นอาหารแน่”

รพินทร์พูดห้วนๆ พร้อมกับยกไหล่เล่นขี้ม ตาคมกริบกวาดไปรอบๆ

“ขณะที่เกิดเหตุ พวกเขาดำเนินทางนี้มาในเวลากลางวัน ปลอกลูกปืนเหล่านั้นแสดงว่ามีกระดมยิงกันขึ้นขนานใหญ่ แล้วควายตัวนี้ก็ตาย พวกนั้นไม่ได้หยุดฟักที่นี่ เพียงแต่หยุดปลดซากควายที่ตายออกทิ้งไว้ แล้วเดินทางต่อไป เรามาช่วยกันคิดซิครับ ว่าเกิดอะไรขึ้น”

ทุกคนกระจายกันออกตรวจหาร่องรอยในบริเวณใกล้เคียงรอบด้าน แต่ก็ไม่พบวิ๊วแวนอะไรทั้งสิ้น รอยเสี้ยนขนาดเล็ก อีเห็น และเม่น ที่ย่ำอยู่เกลื่อนใกล้ซากควาย ก็ล้วนเป็นรอยใหม่ซึ่งย่อมมาจากรายเป็นอาหาร ภายหลังจากที่ควายตัวนี้ตายแล้วทั้งสิ้น

ขณะนั้น เศรษฐาผู้เดินแยกสำรวจไปทางโคนไฟหนาม ซึ่งเต็มไปด้วยต้นเลื้อยเกี่ยวเกี่ยวไถ่
ขึ้นเป็นพุ่มทึบ ก็พบรอยเลือดแห้งกรังห่อหนึ่ง กระจากเประเป็นดวงติดอยู่กับใบไม้เล็กๆใน
ระดับสูงประมาณโคนขา ตำแหน่งนั้นมีพุ่มเลื้อยเกี่ยวขึ้นอยู่ทึบ มีรอยขาดพรุนไปด้วยกระสุน
ลูกปราย และเลยไปกระทบปล้องไผ่เบื้องหลังแตกทะลุหลายแผล

เขาเรียกพรานใหญ่เบาๆ รพินทร์จึงบุกตามเข้ามา แล้วก็เห็นหลักฐานในทันทีก่อนที่
เศรษฐาจะชี้

“ไม่มีรอยดิน มีแต่รอยเลือดเท่านั้น ตามปกติสัตว์ใหญ่อะไรก็ตาม ถ้าถูกปืนตรงนี้ น่าจะมี
รอยดินเป็นแปลง แม้ว่าจะไม่อยู่”

หัวหน้าคณะเดินทางกระซิบ

พรานใหญ่หรีดา มือลูบคลำอยู่ที่กางอย่างใช้ความคิด

“คุณชายคิดว่ามันเป็นอะไรครับ?”

เศรษฐาหันมาสบตาเขา ต่างมองกันนิ่งอยู่ดีใจ และก่อนที่อดคิดทู่ทาบกระซิบเชื่อพระวงศ์
จะเอ่ยเช่นไรต่อไปนั่นเอง ทุกคนที่แยกย้ายกันบุกพงสำรวจอยู่ริมสองฟากทางเกวียน ก็ต้องสะดุ้ง
สุดตัว เพราะเสียงร้องลั่นออกมาไม่เป็นภาษาของเกิด ผู้ขณะนั้นค้อมๆ มองๆ ตามพื้นอยู่ที่พุ่มหวาย
ตอนหนึ่ง เกิดวิ่งปาราบ...ตาเหลือกอย่างไม่คิดชีวิตเข้ามา ในขณะที่เบื้องหลังลำยาวของอะไรชนิด
หนึ่ง อวบน้ำขนาดต้นหมากเขื่องๆ ชูหัวอันแผ่พันพอนร่อนร่า สูงเหนือพื้นดินร่วมสองเมตร พุงปลาด
กวดโล่มาอย่างกระชั้นชิด เสียงพุ่มไม้เล็กๆ ที่มันเลื้อยผ่านปะทะเข้ามาถูกระเนราวกับถูกพายุพัด
เกล็ดเป็นมันระยับต้องแสงแดดที่ส่องลอดซุ้มไผ่ลงมา ลายของมันไม่ผิดอะไรกับลูกหวาย

เสียงของลมหายใจช่วงนั้น ทุกคนมีความรู้สึกตรงกันหมดคือ เหมือนภาพฝันร้ายที่กำลัง
เผชิญอยู่กับมัจจุราษ โดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว

รพินทร์เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นประทับบ่าในพริบตา แต่ก็มีใครคนหนึ่งในคณะพรรค...เร็วเสีย
ยิ่งกว่าเขา เสียงกระสุนนัดหนึ่งแผดสนั่นหวั่นไหวมาจากฟากป่าตรงข้าม ถ้าไม่ใช่เงาเขาก็ต้องเป็น
ไชยยันต์ ซึ่งก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่พญาอสรพิษร้ายฟาดหัวของมันตกลงมา หมายศีรษะของเกิด
ผู้กำลังวิ่งอย่างเร็วที่สุดในชีวิต พลัดไปเพียงฝ่ามือเดียว...มันม้วนลำตัวอันยาวเหยียด แล้วก็ร่อนร่า
ขึ้นอีก เมื่อนั้นเอง...ปืนในมือของเขาจึงมีโอกาสระเบิดขึ้น แล้วก็ติดตามด้วยเศรษฐาผู้มีสติอันมั่นคง

ผลการยิงทั้งสองนัดของเขากับเศรษฐา จะเป็นอย่างไรก็ยากที่จะเดาถูก มันม้วนตัวอีกครั้ง
คราวนี้หัวเรียดลงดำพื้น เปลี่ยนทิศทางการกวดตามเกิด พุ่งไปทาง ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ ผู้
บัดนี้ยังยืนตะลึงอยู่กลางด่าน

“หลบเร็ว!”

รพินทร์กับเศรษฐาตะโกนออกไปสุดเสียงพร้อมกัน

หญิงสาวถอยหงะ แล้วกระโจนข้ามด่าน ปราบเข้าหาโคนต้นยางอย่างสติไม่อยู่กับตัว
หล่อนใช้ปืนสั้นในมือยิงออกไปสองนัดซ้อน แต่ในภาวะอกสั่นขวัญแขวนควบคุมสติไม่ได้เช่นนี้

มันดูเหมือนจะไม่เกิดผลอะไรขึ้นมาเลย นัดหนึ่งพลาดไปอย่างน่าเสียดาย ส่วนอีกนัดหนึ่ง เจาะเข้าลำตัวดำไปทางบั้นหน้าง เพียงแต่ผ่านเนื้อ ไม่ถูกกระดูก

และนั่น...เท่ากับเพิ่มฤทธิ์ร้ายให้แก่นั่นยิ่งขึ้น!

มฤตยูลายลูกหวายเป็นเลื้อยพรวดพราด พงไม้ผู้ระเนนราวกับใครเอาเชือกยักษ์มาแกว่ง เสียงชู่ฟู่ฟ่า ปานว่าจะสะกดเลือดในกายของทุกคนให้จับเป็นก้อน ฟังกรงเขี้ยวฉับเข้ามาที่โคนยาง พลาดช่วงไหล่ของคารินไปอย่างหวุดหวิด นักมานุษยวิทยาคนสวยผละหันหลังอีกครั้ง วิ่งกระเจิงเข้าไปหาไชยยันต์ผู้ประทับป็นเรอรา เล็งศูนย์อยู่อย่างจับเป้าหมายไม่ถนัด อย่างไรก็ตามเขาเหนียวไกในทันที เมื่อเห็นมันตัวดำหัวขึ้นเป็นครั้งที่สาม

กระสุนจากไรเฟิลแผ่ขนาดหนัก พุ่งเข้าปะทะกลางท้องของมันระดับต่ำกว่าก้นคอประมาณสองศอกอย่างถนัดถนี้ ก่อนที่มันจะชูคอขึ้นได้ถนัด ไอ้มหาวายร้ายผู้เกรี้ยวกราดอาฆาตเค้นมนุษย์ กระเด็นเหมือนถูกกระทุ้งด้วยท่อนซุงใหญ่ ท่อนหางอันยาวเหยียดม้วนเป็นเกลียวฟาดฟัดอยู่ไปมา จังหวะนี้เองไรเฟิลจากมุมต่างๆ ก็แผดกัมปนาทขึ้นประสานเสียงกัน ส่วนศีรษะอันใหญ่โตน่าเกลียดน่ากลัวของมันแหลกละเอียด บางส่วนถูกเค็ด กระเด็นหายไปราวกับถูกสับ

พญาอสรพิษยุติฤทธิ์เดชของมันลงในบัดนั้นเอง!

ทุกคนจากทิศต่างๆ เผลอเข้ามารวมกลุ่มกันอีกครั้ง สีหน้าของแต่ละคนขาวซีดแทบไม่เป็นผู้เป็นคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดกับคาริน ผู้ใกล้จมนักจรรยาวิชาที่สุด สำหรับวินาทีวิกฤติที่ผ่านมาเมื่อจิตใจที่แล้ว

“ผมกำลังเดินเข้าไปที่คิงหาวายนั่น”

เกิดรายงานปากคอสนั่น หน้าเหลือสองนิ้ว

“โอ้โฮ มันโผล่พรวดเดียว สูงเกินหัวผมตั้งสองวา นี่กว่าตายแล้ว”

“มันไปยังไหนยังงั้นนี่”

ไชยยันต์ตรงแทบๆ แทบจะไม่มีเสียง ส่วนคารินพูดอะไรไม่ออก ตัวสั่นเทาเป็นลูกนก รพินทร์ค่อยๆ เข้าไปพิจารณาลำตัวอันอวบใหญ่ยาวเหยียดของมันอย่างถี่ถ้วน แล้วชี้ให้ดูบาดแผลอันเกิดจากลูกปราชญ์ของกระสุนลูกซอง ซึ่งฝังพรุนอยู่กลางตัวของมัน พลังหันมาทางเชษฐา

“พอจะ निकออกหรือยังครับว่า อะไรเป็นอะไร?”

เชษฐากัดริมฝีปากแน่น นั่งอึ้งอยู่เป็นเวลานาน

“ไอ้มหากาฬนี่เอง ที่ประจันหน้ากับกองเกวียนของเราที่นี่ ล่อควายเทียมของเราตัวนี้ล้มไป พวกนั้นคงช่วยกันระดมยิงกันเป็นการใหญ่ มันเพียงแค่เจ็บเท่านั้นแล้วหนีรอดไปได้ แต่ไม่ไปไหน คอยวนเวียนดักเฝ้าซากควายด้วยความพยายามอยู่บริเวณนี้ พอดีกับที่พวกเราผ่านมา”

“ขอบคุณสวรรค์ ที่พวกเราปลอดภัยจากมันได้อย่างหวุดหวิด ตอนที่บรอยเลือดแห้ง และเรียกคุณให้เข้าไปดู ผมกำลังจะบอกอยู่แล้วว่า สงสัยว่าจะเป็นจางอว ยังไม่ทันจะอ้าปาก มันก็พรวดเข้าใส่เกิดเข้าให้เลย เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เมื่อถึงนี้ผมนึกว่า ไม่เกิดก็น้อยคงจะเสร็จไปแล้ว ใจหายใจกว่าหมด”

“ถ้าไม่ได้ฉันนั้นของคุณไชยยันต์ ก็ยังตายอะไรไม่ถูกเหมือนกันครับ อย่างน้อยไม่มีใครก็ใครสักคนหนึ่งต้องเสร็จแน่ มันถูกชะงักงันโหมเหวี่ยง สามสี่คนที่พวกเราออกไปครั้งแรกไม่ถูกมันเลย มีของคุณหญิงถูกนัดเดียวเท่านั้น แต่ไปถูกเอาด้านปลายหาง”

พรานใหญ่บอก แม้เคยชินต่อเหตุการณ์ และเยือกเย็นมั่นคงเช่นไร รีวรอยแห่งความสยดสยองใจยังปรากฏให้เห็นชัดที่แวตตาของเขา ไชยยันต์เองผู้รู้ชีวิตของทุกคนในคณะ รวมทั้งตัวเองไว้ได้ในวินาทีดับจิต บัดนี้รู้สึกสะบ่าหัวเข่าอ่อนล้ากับทรุดตัวลงไปในนั่งพักที่ต่อไม้อันหนึ่ง... สวอะไรพ้ออยู่ในคอ

“เวตตาประจำตัวยังคุ้มอยู่”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พื้มพา ปาดแขนเช็ดเหงื่อภาพที่ออกท่วมใบหน้า

“ถ้าฉันนั้นไม่ถูก ทั้งน้อยและฉันก็เสร็จไปพร้อมๆ กัน มันกำลังกวาดไล่หลังน้อยห่างแคววเดียว น้อยก็วิ่งมาทางฉันด้วย”

“ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันวิ่งไปทางไหน”

คารินพูดเสียงสั่น แล้วหันไปทางรพินทร์สายหน้าซ้ำๆ

“ดาบญาคูของคุณทำพิษเสียแล้ว ยิ่งมันเจ็บไว้แล้วก็ลวงหน้าไปก่อน พวกเราไม่ทันรู้ตัวเดินกะเลาะกะล่าตามรอยมาก็เลยเจอเข้าแบบนี้ ดีที่ไม่มีใครตาย”

“จะไปโทษบุญคำหรือพวกนั้นก็ไม่ต้อง”

พี่ชายขัดมา

“เขาก็ต้องการยิงให้มันอยู่นั่นแหละ แต่ระหว่างนั้นมันคงหนีไปได้ และทางฝ่ายเขาก็ไม่มีโอกาสจะติดต่อบอกข่าวให้เราารู้ได้ บังเอิญเราตามรอยเขาทางด้านนี้พอดี พวกนั้นก็คงเจอเอาฤทธิ์ร้ายของมันเล่นงานอย่างกะทันหัน ตอนที่ขบวนเวียนผ่านที่เดียว มันอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า พอมันพรวดเข้าเล่นงานก็ตกควายล้มแล้ว พวกนั้นระดมยิง มันก็เผ่นหนีเข้ารกหายไ้ตามเลื้อหรือซ้างเจ็บนะ พอทำเนา แต่ตามจางอวเจ็บ...คงไม่มีพรานคนไหนในโลกกล้าตามหรอก”

“ว่าแต่มันเป็นตัวเดียวกับที่ร้อง กะดึก อยู่ตรงปากด่านที่เราเลี้ยวผ่านมาตะกี้หรือเปล่าก็ไม่รู้” ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

“คงจะคนละตัวกันครับ” รพินทร์บอก

เงาชายทำมูกเชิด เหมือนจะสูดกลิ่นอะไรสักอย่าง แยกจากกลิ่นเน่าของซากควาย ที่ลอบอบอวลอยู่ในขณะนี้ แล้วก็ออกเดินแยกกลุ่มตรงไปยังกอหวาย ที่เกิดเผชิญหน้ากับมันเข้าครั้งแรก

อ้อมหาลับเข้าไปทางด้านหลัง อีตใจเดียวก็โผล่ออกมาโบกมือเรียกพรานใหญ่ รพินทร์สาวเท้าตรงเข้าไปโดยเร็ว ทุกคนก็ตามเขาไปด้วยดี ๆ พออ้อมพงหวายตอนนั้นไปทางด้านหลัง ทุกคนก็แทบผงะ ครางออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

ที่พกรตอนนั้น ซากของอสรพิษร้ายอีกตัวหนึ่ง ใหญ่ขนาดเดียวกันกับตัวที่เพิ่งสิ้นฤทธิ์ไปหยกๆ รูปร่างลักษณะกับฝาแฝดนอนตายจั้นอืดอยู่ที่นั่น สังกลิ้นเหม็นคลุ้งไม่ผิดอะไรกับซากควาย จากส่วนหัวไปจนกระทั่งเกือบจดหางเป็นรอยพรุนไปด้วยกระสุนลูกปราย!

บริเวณรอบด้าน เป็นรอยเท้าคนหลายรอยเหยียบย่ำอยู่สับสนรวมทั้งก้นบูรีใบตองแห้งซึ่งพรานพื้นเมืองของรพินทร์และพวกลูกหาบสูบกัน

ต่างหันมองดูหน้ากันอีกครั้ง

“ผมพอจะทายเหตุการณ์ได้หมดแล้ว”

เชษฐาพูดขึ้นโดยเร็ว

“คู่ของมัน สองตัวผิวเมีย ช่วยกันโจมตีกองเกวียนของเราขณะที่เดินผ่าน พวกนั้นยังตายคาที่ไปตัวหนึ่ง อีกตัวเพียงแต่บาดเจ็บหนีไปได้ และคอยเฝ้าซากคู่ของมันวนเวียนอยู่ตรงนี้ พอเราผ่านมาก็ได้จังหวะเหมาะเลย มันกำลังทั้งเจ็บทั้งแค้นคอยพยายามอยู่”

“ไม่มีปัญหาหรอกครับ คงเป็นอย่างที่คุณชายเข้าใจทุกอย่าง”

พรานใหญ่ก้มศีรษะรับ แล้วหันมาทางเกิด

“แกเดินเข้ามาที่พงหวายตอนนีใช่ไหม แล้วก็เห็นไอตัวนั้นชูหัวร่าขึ้นมา”

“ครับ”

เกิดบอกอ่อยๆ แล้วก็ต่อมาว่า

“ผมได้กลิ่นเหม็นเน่าอีกชนิดหนึ่ง ลมโชยมาจากทางนี้ ไม่ใช่จากซากควาย ก็เลยตามกลิ่นมา พอไอตัวนั้นมันพรวดเข้าเล่นงานเสียก่อนที่จะทันเห็นซากของพวกมันอีกตัว ความตกใจทำให้ผมลืมหืออย่างสนิทว่าก่อนเกิดเหตุ ผมตามกลิ่นเน่าเข้ามา แงชายคงได้กลิ่นเหมือนผม ถึงตามเข้ามาดูอีกครั้งแล้วก็พบไอตัวนี้”

“โล่งอกไปที ถ้างั้น”

ไชยยันต์ถอนใจเอือก ยิ้มออกมาได้

“ผมยังนั่งเป็นทุกข์อยู่เนี่ยว่า ถ้าคู่ของมันอีกตัวดักเล่นงานในพริบตาใดพริบตาหนึ่ง ต่อจากนี้ไป อะไรจะเกิดขึ้นอีก รู้แน่ว่ามันตายหมดทั้งสองตัวแล้วอย่างนี้ ก็พอสบายใจได้บ้าง”

“ผมก็กำลังหวังอย่างคุณ ไชยยันต์อยู่เหมือนกัน”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ บรรยากาศอันเคร่งเครียดไปด้วยความหวาดระแวงค่อยผ่อนคลายลง

“ถ้างั้นก็แปลว่าบุญคำ กับพวกนั้น ไม่เลวจนเกินไปนัก”

สีหน้าของหัวหน้าคณะเดินทางดีขึ้น

“อย่างน้อย พวกเขาก็น่าจะซัดมันอยู่หมัดไปตัวหนึ่ง อีกตัวคงจะยังถูกไม่ถนัด และมันรู้แล้ว หลบเสียก่อน คว้าตายไปตัวหนึ่งก็ช่างเถอะ ว่าแต่เราจะรู้ได้ยังไงว่า พวกเราเหล่านั้นมีใครถูกมัน กัดเข้าข้างหรือเปล่า?”

รพินทร์มองไปรอบๆ แล้วบอกว่า

“ผมเชื่อว่าคงไม่มีใครได้รับอันตรายอะไรหรอกครับ ถ้าพวกลูกหาบถูกกัดก็ต้องตาย ในทันที และถ้าตายพวกนั้นก็ต้องฝังไว้ในบริเวณใกล้ๆ นี่ แต่เรามองไม่เห็นร่องรอยว่ามีการขุดหลุม ฝังเลย”

“ถ้ามันชุมมากๆ แล้วก็มีไอ้ตัวขนาดยักษ์อย่างนี้อีกหลายๆ ตัว ถ้าจะไม่เหมาะนะผู้กอง การตามไอ้แห้วของเราจะมีอุปสรรคก็ตอนนี่เอง”

ไชยยันต์พูดขึ้นอย่างแข็ง

“เรื่องชุมนะ เป็นชุมแน่ๆ ครับ ไม่มีปัญหา แต่ตัวใหญ่ๆ อย่างสองตัวนี่ ตามปกติแล้วก็มี ไม่มากนักหรอก นานๆ จะได้เห็นสักที ไอ้ตัวใหญ่ๆ ถ้าเห็นคนหรือสัตว์มันมักจะเข้าโจมตีทุกครั้ง ไป แต่สำหรับตัวย่อยๆ ถ้าไม่จวนตัวกะทันหันจริงๆ แล้วมันก็เหมือนงูธรรมดาแน่นแหละ คือคิดหนี มากกว่าที่จะเข้ามาทำร้าย”

“เรื่องอุปสรรคในการตามไอ้แห้ว เป็นอันไม่ต้องพูดถึงกันแล้ว”

หัวหน้าคณะเดินทางกล่าวด้วยเสียงหนักแน่นมั่นคง

“ตั้งแต่เราเริ่มติดตามมัน ก็ลวนแล้วไปด้วยอุปสรรคขวากหนามแทบจะเอาชีวิตไม่รอด มาแล้วทั้งสิ้น ไอ้ผีโขมดเคย ไอ้ควายมึงสาเอ๋ย ไหนจะน้ำป่า และความยากเข็ญทุรกันดารสารพัด เปลืองทั้งชีวิตคน ทั้งเวลา และสิ่งของ เมื่อจะต้องมาเจอเข้ากับไอ้พวกจงอาง มันก็ไม่ใช่อุปสรรคที่น่ากลัวยิ่งใหญ่ไปกว่าเท่าที่เราเผชิญกันมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องโชคชะตาของเราและมัน เมื่อ สัตว์เดรัจฉานมหาเวทย์ร้าย มันแน่กว่าเราก็คงมันรู้ไป เป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่มีการเลิกเล่น ต้องฟาด กับมันให้ถึงที่สุด หรือคุณว่ายังไง รพินทร์?”

ประโยคหลัง เขาหันไปทางพรานนำทาง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ก้มศีรษะให้

“ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับคุณชายครับ สำหรับฝ่ายของผมไม่มีปัญหาอะไร”

“เออละ รีบไปต่อเถอะ ผมแน่ใจเหมือนกันว่าเราควรพบขบวนเกวียนก่อนค่า”

ผ่านจากคองหวายตอนนั้นก็ออกสู่ทุ่งสลับไปกับป่ารกโปรง รอยเกวียนนำรถหน้าไปเรื่อยๆ มองเห็นทิวเขาสูงต่ำ เป็นกำแพงล้อมอยู่รอบด้าน ทั้งหมดเร่งฝีเท้าทำเวลากันอย่างเต็มที่ อีกสองชั่วโมงเต็มๆ ผ่านอีกหลายทุ่งหลายคอง ตะวันต่ำลงเต็มที่ ในที่สุดทางเกวียนก็นำขึ้นสู่ป่าโคกที่ เบียดเสียดแน่นทึบไปด้วยยางและเต็งรัง พรานใหญ่บอกให้คณะนายจ้างทราบฯ เหลือระยะทาง

เดินเพียงอีกไม่กี่ครั้งชั่วโง่ ก็จะถึงหนองน้ำตำแหน่งซึ่งคาดหมายว่า ควรจะได้พบกองเกวียนหยุดพักที่นั่น

อดโรยอ่อนล้ากันอย่างเต็มที่ ขณะที่หนทางเริ่มไต่ขึ้นเนินสองฟากทางเป็นโขดหินน้อยใหญ่ พื้นอุดมไปด้วยกรวดลูกรัง การเดินช้าลงเป็นลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเริ่มจะเปิดโปงหลายครั้งที่ต้องเกาะบ่าพี่ชายพยุงกายไว้ หล่อกมองเห็นป่ารอบด้านเหลืองอร่ามไปหมด แต่กัณโณเดินต่อไปโดยไม่ยอมปรินิพพาน

ครั้นแล้ว ทุกคนก็ต้องสะดุ้งตื่นสุดตัวอีกครั้ง ลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนหมดสิ้น กลายมาเป็นความตกใจตื่นตื่นที่อุบัติขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน

เสียงปิ่น ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวถึยิบ สะท้อนก้องไปทั่วป่าราวกับเกิดสงคราม แว่วมาจากทิศทางเบื้องหน้า ระยะไม่ห่างออกไปนัก พร้อมกันก็มีเสียงช้างร้องขึ้นอื้ออึงประสานกันทั้งโขลง เสียงป่าหักถล่มประหนึ่งเกิดพายุพระกาฬ พัดอู่อวนทางเข้ามา

ชั่วพริบตาหนึ่ง ทั้งทุกคน ยืนตัวแข็งอยู่กับที่ เสียงปิ่นทั้งไรเฟิลและลูกซอง ที่ระดมกันระเบิดอยู่แช่ต่ำเหมือนประทัดตรุษจีน และเสียงพญาควาญ ยังคงสะท้อนป่าทั้งป่าอยู่เช่นนั้นอย่างดุเดือด และรุนแรงทวีขึ้นทุกขณะ ดูเหมือนจะมีเสียงคนร้องอะอะโวยวาย แว่วปะปนมาด้วย สรรพคำเนียงอิงอลเหล่านั้น เป็นไปอย่างวุ่นวายสับสนเหลือที่จะกล่าว

“ไอ้แห้วแน่ ปะทะกับพวกเราเข้าแล้ว ข้างหน้านี่เอง!!”

รพินทร์ร้องลั่นออกมา สลัดไรเฟิลคู่มือออกจากไหล่อีกครั้ง ทุกคนก็แผ่นพรวดเข้าหาที่กำบัง อันเป็นเวลาเดียวกับภูเขาหลายลูก กลิ้งตะลุยพองไม้เบื้องหน้าในระยะใกล้ตรงสวนเข้ามา เสียงแปรปรวน เสียงกิ่งไม้หัก เสียงฝีเท้าหนักๆ ย่ำแผ่นดินสะท้อน ประหนึ่งว่าโลกซีกนั้นกำลังจะพังทลายลง

39

มันเป็นความลับจนจำละหวั่น ที่แต่ละชีวิตฝากไว้กับโชคชะตาของตนเอง ไม่มีสิ่งใดมาเป็นหลักประกันให้ได้ นอกจากไริเฟิลที่ถืออยู่ในมือ และสติสัมปชัญญะเท่านั้น!

คารินวิ่งแตกฝูง ฟุ้งเข้ายึดโคนต้นไม้ใหญ่ขนาด 5 คนโอบเบื้องหน้า และนั่นหมายถึงว่า หล่อนเป็นคนเดียวในคณะที่จะต้องเป็นด่านแรกประจันหน้ากับโขลงช้าง ที่บุกตะลุยเข้ามาราวกับพายุบุแคมเพียงโดดเดี่ยว

เชษฐากับเกิดกระโจนเข้าหลบหลังโขดหินลูกเดียวกัน แยกไปทางซ้ายมือของแนวทางด่าน ส่วนไชยยันต์ก็ตะกายไปยังจอมปลวก โดยมีเงาขาวพรวดพราดตามติดเข้าไปด้วย

รพินทร์ ไพรวลัย เป็นเพียงคนเดียว ที่ยืนปักหลักนั่งอยู่กลางด่านที่เดิมแต่เตรียมพร้อมใกล้ๆ กับที่เขาขึ้นอยู่คือคันธัง ซึ่งนั่นเป็นที่หมายตาไว้แล้วสำหรับทางหนีทีไล่ และโดยตำแหน่งนี้ เขาสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหว เพื่อเตรียมรับสถานการณ์ร้ายของชีวิตที่อยู่ในความรับผิดชอบของเขาทั้งห้าได้อย่างถนัดชัดเจน แต่ก็ไม่มีเวลาที่จะร้องบอกอะไรกันได้เลยแล้ว

นายแม่ปะแรดตัวเท่าบ้าน เป็นตัวแรกที่วิ่งนำฝูงชุดนั้นตะบึงเข้ามาพร้อมกับซุงวง และร้องกึกก้องประหนึ่งจะส่ำทับขวัญ โดยมีสิดออีกสามตัวสี่ตัววิ่งตามมาติดๆ มันเห็น ม.ร.ว.หญิงคนสวยเป็นจุดหมายทำลายล้างที่ใกล้ที่สุด แปรันเข้ามาท่ามกลางความใจหายใจว่าของทุกคน ที่เห็นเหตุการณ์อยู่เบื้องหลัง

.470 ดับเบิลไริเฟิลในมือของหญิงสาว กัมปนาทกลบเสียงร้องของมันเป็นนัดแรกเหมือนกัน หล่อนยังในระยะห่างเพียงสิบวาเท่านั้น ใบไม้และซุ่มเถาวัลย์ที่อยู่ใกล้เคียงกับด้านหน้าของปากกระบอกปืน กระจายฟุ้งด้วยอาณุภาพแรงอัด ไม่มีปัญหาเลยสำหรับเป้าหมายอันเป็นศิรชะใหญ่โตมหัพราชนาคุ่มสามโคก นางพึงผู้กระหายเลือดทรุดเข้าหน้าลงในพริบตา โดยไม่มีเสียงร้องแม้แต่คำเดียว ในขณะที่สิดอสามตัวผู้เขย่าตามหลัง เบนหัวเปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหัน ถ้ากล้องเผดด้านขวาของหล่อนก็ระเบิดตูมขึ้นอีก ในเสี้ยววินาทีต่อมา เศษเข้ากนกของเจ้าตัวเบนออกทางด้านซ้าย วิ่งหัวซุกหัวซุนเข้าไปลี้มกลิ้งไม่เป็นท่าอยู่ในพุ่มไม้ ราวกับดึกทั้งหลังถล่มลง

จังหวะที่หญิงสาวหักทางเหยี่ยวบรรจกระสุนชุดใหม่อย่างลนลานนั่นเอง อีกตัวหนึ่งก็วิ่งปรี๊ดเข้ามาพร้อมกับเสียงสะเทือนแก้วหู คารินผงะหนี วิ่งอ้อมโคนไม้ ปลายวงของมันที่ไขว่คว้ามา เนียดหลังไปฝ่ามือเดียว มันม้วนวงขึ้นอีกครั้ง...กวดไล่เข้ามาอย่างกระหายชีวิต ในขณะที่อีกหลายต่อหลายตัวก็พุกกันออกมาจากด้านต่างๆ พร้อมกันหมด ปรี๊ดหาฝ่ายมนุษย์สุดแล้วแต่ว่ามันจะเห็นใครใกล้

“อย่าออกห่างต้นไม้!”

รพินทร์ตะโกนเตือนออกไปสุดเสียง แล้วตัดสนใจยังทันที ทั้งๆ ที่สังเกตเห็นเป้าหมายของตัวนั้นไม่ถนัด เพราะชุ่มแฉะล้วยบัง ซึ่งก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ใครต่อใครอีกหลายคน ระเบิดปืนในมือขึ้นสนั่นหวั่นไหว จนไม่รู้ว่าเป็นใคร

กระสุนนัดนั้นของเขา จับเข้าที่ตะโพกหลังและหักขาหลังข้างหนึ่งของมันให้กลายเป็นง่อยไปในทันที ไอ้ยักษ์งาอุดรร้องเสียงแหลมยาวหมุนคว้างเสียการทรงตัว วินาทีวิกฤติของคารินจึงคลี่คลายออกไปได้อย่างหวุดหวิด เจ้าตัวเองขณะนี้สะดุดรากไม้ที่พันขา ล้มลุกคลุกคลานยังไม่อาจจะทรงตัวขึ้นมาขึ้นได้อีกนัก มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาผละออกจากที่ชุ่มพร้อมกับเงาชายวิ่งปราดเข้าไปทางคาริน ทั้งคนใช้ชาวคงและหัวหน้าคณะเดินทาง ผู้เป็นห่วงน้องสาวจนไม่อาจกล่าวถูก กระหน้าออกไปพร้อมกัน ลีดอกบัวเลือดตัวนั้นสะท้านไปทั้งตัว...ซุกรวขึ้นสูง และอึดใจต่อมา มันก็โงนเงนอยู่ไปมา เลือดทะลักปรี๊ดออกมาจากชอกขาหน้าและก้นคอ ยืนพิงโคนต้นไม้ใหญ่ที่มันบุกเข้าหมายขย้ำคาริน ขาดใจตายตาค้างอยู่เช่นนั้นโดยไม่ยอมล้ม

เชษฐาพรวดเข้าถึงตัวน้องสาว หัวแขนกระชากลูกขึ้น แต่แล้วก็แทบเข่าอ่อน ห่างจากเขาเงาชาย และคารินผู้พากันยืนหมุนพะว้าพะวังหาที่หลบซ่อนอยู่ออกไปเพียง 7-8 ก้าว ปาแตกคู่เป็นทางเข้ามาอีก มันกระชั้นชิดเสียจนเกินกว่าที่จะหลบทัน

ไชยยันต์กับเกิดกวดตามหลังเข้ามาประทับปืนขึ้น แต่แล้วก็ต้องแตกกระจายแผ่นหลบกันไปคนละทาง ก่อนที่จะเหนียวไถได้ เพราะวิกฤติการณ์ที่เข้ามาถึงตนเองเสียก่อน โดยไอ้เงาามอีกตัวหนึ่งซึ่งตะลุยเข้ามาทางเบื้องหลัง ไชยยันต์ตะคุดเถววัลย์ลัมป็นหลุดห่างมือออกไป ช้างตัวนั้นปรี๊ดเข้าใส่เขาอย่างรวดเร็ว

เสียง .458 ระเบิดติดตามาทางเบื้องหลังจากรพินทร์!

หางของมันที่กำลังชูอยู่ในขณะนี้ถูกเด็ดขาดตกลงมากับพื้น กระสุนคว้านทะลวงเข้าทางก้น ผ่านตับไตไส้พุง ตีปอดแหลกยับแล้วระเบิดออกชอกขาหน้า มันวิ่งมาสู่เข้า ทิ่มงาอันยาวแหลมหมายเสียบไชยยันต์ให้แหลกเหลวทะลุติดแผ่นดิน จากกำลังแรงที่ส่งมาด้วยเจตนาเดิม อดีตนายทหารปืนใหญ่ยังมีสติครบถ้วนเหมือนเดิม กลิ้งตัวสุดแรงเกิด หลบงาของมันออกไปทางด้านซ้ายตามบุญตามกรรม ปลายงาด้านหนึ่งเหินคลี่ข้างไปอย่างหวุดหวิดเพียงกระเบียดเดียว ปีกสวบลงไปในดิน แล้วมันก็หมอบงาที่มันดินแน่นิ่งอยู่ในลักษณะนั้นอย่างสิ้นฤทธิ์ ไชยยันต์ตะกายเข้าฉวยปืนแผ่นลูกขึ้นอย่างแทบไม่รู้ที่ศรีรู้ทาง

ยิงช่วยไชยยันต์นัดนั้นไว้แล้ว โดยไม่รอผล จอมพรานกระชากลูกเลื่อนอย่างรวดเร็ว ส่งกระสุนนัดใหม่เข้ารังเพลิง แล้วเปลี่ยนเป้าหมายไปยังอีกตัวหนึ่ง ที่กำลังไล่กวดกลุ่มเชษฐา และคารินอย่างจวนเจียนอยู่ในขณะนี้ เหนียวไถออกไปติดต่อกันห่างจากนัดแรกเพียงชั่วพริบตาเดียว โดยเล็งไปที่กระดูกสันหลังมัน

ประกาศิตพอๆ กับนัดแรก!

โครมเดียว คชสารร้ายบริวารของไอ้แห้วล้มตึง ทั้งๆ ที่มันกำลังวิ่งกวาดอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย จากนั้นก็ถึงคราวที่ตัวเขาเองจะต้องโกยเนบอย่างไม่มีคิดชีวิตบ้าง เพราะเสียงป่าแตกกรืนมาทางด้านหลัง พร้อมกับเสียงตะโกนเตือนเสียงหลงของเกิด รพินทร์วิ่งอ้อมโคนต้นรัง เล่นเอาเถิดเจ้า ล้อกับเจ้าวร้ายตัวที่กวาดไล่เขามาอย่างชัดเจน และเคยชินต่อเหตุการณ์ บรรจกระสุนสามนัดสุดท้ายของเขาไปพลาง แต่ก่อนที่เขาจะบรรจกระสุนเสร็จ และจัดการรับมือกับมันได้นัด เกิดหรือมิฉะนั้นก็เงซาย ชัดมันคว่ำลงไปเสียก่อนด้วยกระสุนเพียงนัดเดียวที่ส่งเข้ามับอย่างแม่นยำ

ระยะนี้เอง วินาทีมรณะของทุกคนก็ห่างไกลออกไป แม้ว่าป่ารอบด้านจะยังสะเทือนสะท้านไปด้วยเสียงวิ่ง และเสียงร้องของพวกมัน แต่ก็เห็นวิ่งผ่านไปเป็นทิว โดยไม่มีตัวไหนบุกตรงเข้ามา เชนฐากับไชยยันต์ ยิ่งล้มไปอีกคนละตัว ในขณะที่มันวิ่งทะลุผ่านเข้ามาในสายตา คารินในขณะนี้นั่งกอดปิ่นอยู่ที่โคนไม้ใหญ่ต้นเดิม โดยมีเงซายยืนคุ้มกันอยู่ใกล้ๆ ลักษณะของหล่อนดูเหมือนจะซื่อเท่าเพลงไม้อาจเคลื่อนไหวได้ฉับ ไชยยันต์ยึดที่กำบังโขดหิน โดยไม่ขยับเขยื้อนไปไหนเช่นกัน นอกจากเหลียวซ้ายแลขวา เพื่อค้นหาเป้าหมายในการพิฆาตต่อไป

ส่วนรพินทร์ กับเกิด ร้องตะโกนบอกกันลั่น วิ่งกระเจิงกันออกสกัดทิศทางโขลงช้างเหล่านั้นไว้ และยังอย่างคาดเดาชนิดที่ไม่ยอมที่จะให้ตัวไหนหลุดรอดเงื้อมมือไปได้เท่าที่จะมองเห็น เกิดหือไปทางดินเนินที่เดินผ่านกันขึ้นมาแล้ว ส่วนรพินทร์วิ่งอ้อมขึ้นเนินชันอย่างรวดเร็ว ครั้นแล้วในพริบตาตัวเอง พรานใหญ่ก็ประจันหน้ากับไอ้มหาวยร้ายอย่างจัง

งาสีเหลืองจัดข้างหนึ่ง ทอดยาวลงมาเกือบจะลงดิน อีกข้างหนึ่งกุดสั้นโผล่ฟันปากเพียงคืบเดียว หูข้างหนึ่งแหงนขาเป็นริ้ว ผิวกายสีโคลนหมาดๆ โผล่พรวดออกมาจากดงรวกอันหนาที่บดลัดซับซ้อน ทันทีที่ภูเขาก้อนนั้นออกมาพันกรรวก มองเห็นได้อย่างฉับตลอดทั้งตัว ก็ดูประหนึ่งว่าโลกรอบด้านจะถูกบดบังให้มืดมิดด้วยเงาราว

สิดอ และพังขนาดใหญ่อีกสี่ตัวขนานล้อมรอบหน้าหลัง แต่ข้างบริวารเหล่านั้น เมื่อเปรียบเทียบกับจำโจลงของมันแล้วกลายเป็นตัวเล็กไปหมด ดูคล้ายๆ ควายเท่านั้น!

จะมีสติมันคงอาจหาญสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ มีความรู้ลึกเย็นวาวตั้งแต่เส้นผมลงไปจนกระทั่งจรดปลายเท้า

มันเองก็พังไปเช่นกัน...และชั่วระยะเวลาที่แมลงเล็กๆ สักตัวหนึ่งกระพือปีกนี้ พญาคชสารร้ายเบนหัว อันเป็นจังหวะเดียวกับที่รพินทร์พุ่งสายตาให้เข้ากับศูนย์ปิ่น

นรกโลกันต์อะไรเช่นนั้น...ไปไม้เจ้ากรรมใบหนึ่งผ่ามาบังศูนย์เข้าพอดี!

เขาเบี่ยงไหล่ออกให้พ้นจากใบไม้ที่บังอยู่ นางพังในขบวนนั้นก็พุ่งแปร้นเข้ามา รวกับจะมีเจตนาสะละชีพเพื่อป้องกันจำโจลงของมันไว้ และในระยะจวนตัวเช่นนี้ เขาไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากหยุดยั้งมฤตยูเฉพาะหน้าลงก่อน

ตูม!!

เป้าหมายแทนที่จะเป็นไอ้แห้ว กลับเป็นตัวเมียลูกโหลงผู้กล้าหาญและเสียสละตัวนั้น มันร้องก้องไปทั้งป่าอย่างน่าเวทนา แล้วก็เข้ามาหอบทรุดอย่างราบคาบ ในขณะที่ไอ้วายร้ายพญาของมัน แหกป่าแตกอู๋เหินบั่นท่ายโงๆ ไปเบื้องหน้าราวกับลมสลาตัน โดยมีลูกโหลงทหารเอกคู่ใจ บังแขงอยู่เบื้องหลัง

รพินทร์ร้องลั่นออกมาอย่างเดือดดาล สดุดีปลอกทิ้งผลึกลูกเลื่อนเข้าที่ แล้วเล็งอีกครั้ง อย่างประณีตที่สุด ทันทีที่เห็นบั่นท่ายของมันถนัด เขาก็กดศูนย์ลงแตะกับโคนหาง แล้วหนีเร็วไถ

ชะ!

นั่นคืออวสานของฤทธิ์เดช .458 แม็กนั่มกระบอกนั้น กระสุนนัดสุดท้ายของเม็กกาซีนชุดนั้น และก็ป็นนัดสุดท้ายที่เขาเหลือติดตัวอยู่ในขณะนี้ ได้ฝังอยู่ในกะโหลกของนางพังเสียแล้ว และบัดนี้ไอ้แห้วจอมมหากาฬกลับไปเสียแล้วอย่างไม่มีอะไรจะนำเสียดายเท่า

พรานใหญ่ยืนสบถพ่า สาปแช่งต่อเหตุการณ์อยู่เป็นเวลาอีกใจใหญ่ จนกระทั่งได้ยินเสียงกู่เรียกจากเซษฐา จึงได้เนิ่นกลับลงมาสมทบกับทุกคนซึ่งขณะนี้รวมกลุ่มกันอยู่ ภายหลังที่เหตุการณ์ประจัญบานแบบตะลุมบอนได้ผ่านพ้นไปแล้ว เสียงกึ่งไม้หักกรืนโครมดังห่างไกลออกเป็นลำดับ และเสียงปืนจากพวกกองเกวียนที่ได้ยินสนั่นมาจากหุบเบื้องหน้า ก็ลั่นสุดลง

ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนฝันร้ายที่อุบัติขึ้นภายในพริบตา จะเหลือหลักฐานอยู่บ้างก็คือ ซากขนาคมหิมาของบริวาร ไอ้แห้วเจ็ดแปดตัว ที่ล้มอยู่เกลาคกลื่อนตามบริเวณต่างๆ โดยรอบ ร่องรอยของกึ่งไม้และซุ่มไม้ที่หักยับแหลกเป็นทาง และความเหน็ดเหนื่อยตื่นเต้นของคนในคณะ

“พวกเราเป็นยังไงบ้างครับ เรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

เขากลามขึ้นหอบๆ กวาดสายตาสำรวจดูทุกคน แล้วมาจับนั่งอยู่ที่คาริน ผู้ซึ่งขณะนี้นั่งราบกับพื้น เขามีมือกุมข้อเท้าอยู่ ใบหน้างามเป็นริ้วรอยไปด้วยกึ่งไม้และหนามข่วน ขะมุกขะมอมเหงื่อและฝุ่น แต่ประกายตาถุ่นยังวาววาม ส่อความทรหดและสัญชาตญาณแห่งการสู้ไม่ถอย

“เรียบร้อย ปลอดภัยทุกคน มีน้อยคนเดียวเท่านั้นที่ซื้อเท้าแพลง”

เซษฐาเป็นคนตอบ แล้วขยับจะเดินเข้าไปประคองน้องสาว คารินเหนียวแขนไชยันต์ผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ ยันกายลุกขึ้นยืนโดยเร็ว พร้อมกับสะบัดที่เท้าข้างนั้นแรงๆ แล้วเดินกะโผลกทะลุไปสองสามก้าว สีหน้าของหล่อนส่อให้เห็นชัดว่ากำลังต่อสู้อดทนอดกลั้นกับความเจ็บปวดอย่างเต็มที่

“นิดหน่อยเท่านั้น ไม่เป็นไรหรอก”

หล่อนกอดพันตอบมา พร้อมกับฝืนยิ้ม

“ลูกปิ่นเจ้ากรรมของผมนั้นหมดลงพอดี!”

รพินทร์พูดแหบๆ พลาถถอนใจเฮือก ตบลูกเลื่อนขึ้นกระชากออกเปิดรังเพลิงให้ว่าง โคลงสิริษะดึกๆ อยู่เช่นนั้น

“ถ้ามันเหลืออยู่อีกเพียงนัดเดียวเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็สิ้นสุดลงเอยกันเสียที สำหรับไอ้แห้ว”

“หมายความว่า...”

เชษฐากับไชยยันต์ลืมหูลิง ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

พรวนใหญ่ฟันหัวเราะแปรง ก้มหัวลง

“ครับ! ผมประจันหน้ากับมันอย่างจังที่อยู่บนเนินปารวคนั้นหยกๆ นี่เอง ไม่มีโอกาสอะไรจะนำเสียดายมากไปกว่านี้อีกแล้ว มันโผล่พรวดออกมาพร้อมกับลูกโซลงบริวารของมันที่แวดล้อมคุ้มกันอยู่สี่ห้าตัว นั่งฟังตัวหนึ่งพอเห็นผมเข้าก็กราดเข้าบังแล้ววิ่งสวนเข้ามา ผมจำเป็นต้องยิงตัวนั้นก่อนด้วยกระสุนนัดสุดท้ายที่เหลืออยู่ พอยิงตัวนั้นล้ม ไอ้แห้วกับพวกที่เหลือก็เบนหัวเปิดแนบ อึดใจใหญ่ๆ ที่เดียวที่มันเป็นเป้าหมายให้อย่างถนัดนี่ แต่กระสุนเข้ากรรม...”

แล้วเขาก็มีท่าเหมือนอยากจะขว้างไรเฟิลกระบอกนั้นลงกับพื้นอย่างเห็ดคาลาใจ

ทุกคนพึมพำออกมาจากลำคอเป็นเสียงเดียวกัน

“ทำไมมันไม่ไล่กวาดเข้ามาเล่นงานคุณ ในขณะที่คุณกระสุนหมดทำอะไรไม่ได้เช่นนั้น”

คารินถามเร็วปรือ

“นั่นนะสิครับ ผมก็นึกภาวนาในขณะนั้น อยากจะให้มันบุกไล่ผมเข้ามา ผมจะได้หนีมาทางพวกเราที่ยังพอมีกระสุนเหลืออยู่บ้าง และนั่นก็แปลว่ามันต้องเสร็จแน่ แต่มันฉลาดเหลือเกิน ผละหนีปารวไป โดยมีตัวเมียมาบังหน้าตายแทนให้เสียด้วย”

“โชคของมันยังดี ปล่อยมันไปก่อน”

เชษฐาขบกรามพุดหนักๆ

“ลงได้จ้งหน้ากันแบบนี้แล้ว คงตามไม่ยากหรอก ผมเองก็เหลือลูกปืนอยู่อีกเพียงนัดเดียวเท่านั้น น้อยกับไชยยันต์ก็มีกันอยู่เพียงคนละสองนัด เกิดก็หมดเกลี้ยง แงซายเหลือมากกว่าทุกคน ก็แค่สามนัด ดีแล้วที่มันแตกหนีไปเสียก่อน ถ้ามันยังรวมหัวบุกกันเข้ามาอีก พวกเรามีหวังตายหมดเจอกันครั้งนี้ดูเด็ดดีแท้ ก่อนอื่น เรารีบไปที่กองเกวียนของเราเถอะ พวกที่แคมป์ใหญ่ไม่รู้เป็นอย่างไรกันบ้าง มันบุกมาทางพวกนั้นก่อน”

แล้วก็หันมาทางน้องสาว

“น้อยยังพอเดินไหวไหม?”

คารินพยักหน้า พุดอย่างเด็ดเดี่ยว

“ไหวค่ะ พี่ใหญ่”

ทั้งหมดออกเดินอย่างเร่งรีบ สถานการณ์ถึงเล็ดถึงชีวิตในการตะลุมบอนกันกับกองทัพของไอ้แห้วผ่านพ้นไปแล้ว แต่จิตใจของทุกคนในขณะนี้ เต็มไปด้วยความกระวนกระวาย เป็นห่วงพวกที่แคมป์ใหญ่จนไม่อาจกล่าวถูก ไม่มีใครกล้าคาดคะเนอะไรทั้งสิ้น คารินเองในขณะนี้ ก็ลืมหูลิง

ความเจ็บปวดจากข้อเท้าแผลงเลี้ยวหล่น หล่อนใช้พานท้ายไโรเฟลย่นพื้นแทนไม้เท้าเดินเขยไป โดยมีพี่ชาย และนางชายคอยช่วยประคองอีกสองแรง บรรยากาศเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

ได้ขึ้นเนินเตี้ยๆ ตามด่านข้างนั้น ต่างก็แว่วเสียงคนพูดกันเอะอะวุ่นวายไปหมดได้ยินอย่างถนัด พอขึ้นสุดยอดเนิน ภาพเบื้องล่างก็ปรากฏชัดกับสายตาในแสงสลัวของยามเย็น

ห่างลงไปเพียงไม่เกิน 50 เมตร ริมหนองน้ำแคบๆ ในระหว่างซอกเขา คือภาพของความซุกซ่อนวุ่นวาย สับสนอลห่ม่านเหลือที่จะกล่าว พวกลูกหาบวิ่งกันขวักไขว่อยู่ที่นั่นชนิดไม่รู้ว่าใครเป็นใคร พร้อมกับเสียงตะโกนพูดจาสั่งงานกันเอะอะ เกวียนหลายคันพลิกคว่ำแหลกยับเยินอยู่กับพื้น สรรพสิ่งของกระจัดกระจายอยู่เกลื่อนกลาด ปางพักถล่มลงมากองอยู่กับพื้น เห็นผาดๆ ในขณะนี้ ประหนึ่งว่าจะถูกบันดาลขึ้นด้วยอำนาจมหาเวทย์ สลับไปกับสิ่งที่เห็นอยู่นี้ คือภูเขาสีดำหลายลูกที่กองอยู่เป็นหย่อมๆ บ้างอยู่ในลักษณะหมอบคู้ บ้างก็กลิ้งตะแคงไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดลูกด้วยกัน เฉพาะที่เห็นคางอยู่รอบบริเวณที่โล่ง

ซากคชสารทั้งนั้น!!

ใครสามคนในจำนวนนั้น พวกมันวิ่งสวนเข้ามาโดยเร็วอย่างกระหืดกระหอบ พอใกล้เข้ามาก็เห็นได้ว่าเป็นบุญคำ จัน และเส่ย พรานของรพินทร์

“นาย! ไ้อ้แห่วงบุกแคมป์เรา!!”

ทั้งสามร้องตะโกนรายงานมาละล่ำละลัก แทบจะฟังไม่เป็นภาษา

พยานหลักฐานเท่าที่มองเห็นผาดๆ อยู่ในขณะนี้ ก็ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนอึ้งคอแข็งไปชั่วขณะ โดยยังไม่สามารถจะเอ่ยคำได้ออกมาได้ ปล่อยหน้าที่ซักถามให้เป็นของคณะนายจ้าง ซึ่งไล่เลียงเอาที่พรานพื้นเมืองของเขาทั้งสามคน ชนิดฟังแทบจะไม่ได้ศัพท์

แล้วฝ่ายที่เพิ่งจะติดตามมาสมทบกับกองเกวียนทัน ก็พากันยืนตะลึงไปอีกครั้ง เมื่อมองเห็นศพอันแหลกเหลวแทบไม่มีชิ้นดีของลูกหาบเคราะห์ร้ายสามคน ซึ่งกองอยู่รอบๆ บริเวณใกล้กับซากช้าง บางศพกลายเป็นก้อนเนื้อกลมๆ คลุกอยู่กับฝุ่นแทบจะมองไม่ออกว่าเป็นอะไร และบางศพศีรษะแขนขาขาดกระเด็นหลุดออกจากร่างกายอย่างน่าสยดสยอง

พวกลูกหาบทั้งหมดเข้ามาขึ้นรวมกลุ่มซิงกันรายงานถึงนาที่วิกฤติ ที่ได้เผชิญพบเห็นมา กับตาตนเอง ให้พรานใหญ่และคณะนายจ้างทราบ มันเต็มไปด้วยความสับสนตื่นตระหนกเหลือที่จะกล่าว บรรยากาศกรุ่นกลิ่นไอของความมินงตื้นตัน อันแทบจะเชื่อสายตาเสียมิได้

“พวกเราทั้งหมด ตายกี่คน?”

เชษฐาถามแหบๆ

“สามครับ เหตุการณ์มันสับสนอลห่ม่านไปหมด ตอนที่มันบุกเข้ามาพร้อมกันทุกด้าน เราถึงกันไม่ทัน ขณะนั้นตัวใครตัวมัน ไ้อ้พวกที่ตายเคราะห์ร้ายจริงๆ คงจะหลบไม่ทัน”

นายเมฆ หัวหน้าลูกหาบตอบปากคอสั่น พวกลูกหาบกำลังตกอยู่ในความขวัญเสียอย่างยิ่ง จะเป็นการบังเอิญหรืออะไรก็ตามที ขณะที่ทุกคนกำลังยืนปลงสังเวยอยู่ที่ศพของลูกหาบ สายตา

ของพรานใหญ่แลไปสตาของเงาชายผู้ทอดมองมาก่อนแล้วเงิบๆ ต่างจ้องกันนิ่งอยู่เช่นนั้น ไม่มีความรู้สึกใดๆ ที่พรานทั้งสองจะค้นพบได้จากเงาตาของหนุ่มชาวคงพเนจร นอกจากจะบอกได้ว่า มันเต็มไปด้วยความซาละและลึกถึบอยู่เหมือนเดิม

แน่ละ เขายังจำได้ถึงคำพูดของเงาชายในข้อที่ว่า ความพินาศของชีวิตในคณะพรรคจะต้องเกิดขึ้นในการติดตามล่าไอ้แห้ว โดยอ้างว่าเป็นคำทำนายของพระธุดงค์ในความฝัน บัดนี้ มันก็ดูเหมือนจะปรากฏผลสมจริงขึ้นมาแล้ว

จากคำบอกเล่ารายงาน พอจะประมวลได้ว่า กองเกวียนภายใต้การนำของบุญคำ พรานอาวุโส ได้มาตั้งแคมป์หยุดรอคณะนายจ้างและพรานใหญ่อยู่ตำแหน่งนี้ เป็นเวลาสี่คืนแล้ว ณ ที่นั้นอันเกิดเหตุร้ายนี้ เป็นขณะที่ทุกคนกำลังเตรียมหุงหาอาหารเป็นปกติ โดยไม่เฉลียวคิดเลยว่าภัยใดๆ จะย่างกรายเข้ามา

ไอ้แห้วได้คุมโขลงของมัน มีจำนวนมากมายเกินกว่าที่จะคิดไว้แต่แรก ย่องเงิบเข้ามาจนใกล้แคมป์ และบุกเข้าโจมตีพร้อมกันหมดทุกด้าน โดยล้อมฝ่ายมนุษย์ไว้ตรงกลาง ทุกคนมารู้สึกตัวก็ต่อเมื่อระยะกะทันหันเกินกว่าจะเตรียมตัวได้ทันเสียแล้ว ต่างแตกกระจัดกระจายกันออกไปเป็นขบวน ชนิดตัวใครตัวมันและยิงปะทะไว้อย่างถูกละหลุม เป็นการยิงต่อสู้และหลีกหลบเอาตัวรอดไปพลาง โดยแทบไม่มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้เลย

นั่นคือเสียงปืนและสรรพสำเนียงวุ่นวายต่างๆ ที่คณะของเขษฐาได้ยินครั้งแรก

พวกมันหลังจากจู่โจมอย่างฉับพลันแบบสายฟ้าแลบ แล้วส่วนหนึ่งก็ผ่านเลยไปทางด้านสวนทางกับฝ่ายที่กำลังติดตามกองเกวียนมา จึงเกิดปะทะกับพวกมันเข้าอีก อย่างที่ปรากฏแล้ว

การสำรวจผลเสียหาย พบว่านอกจากสูญเสียชีวิตลูกหาบไปสามคนอย่างน่าอเนจอนาถแล้ว เกวียนสามเล่มถูกเหยียบพังไม่มีขึ้นดี หีบห่อสัมภาระส่วนหนึ่งแตกหักเสียหายยับเยิน ส่วนมากเป็นพวกเสบียง และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสบายต่างๆ ที่คารินเป็นคนขนมาอย่างฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น แล้วเจ้าตัวขนมาเองก็แทบเป็นลม เมื่อคนพบว่าพิมพ์ดีกระเป่าหิ้วที่ห่อซ่อนเอาติดตัวมาด้วย เพื่อทำวิทยานิพนธ์ กล้องถ่ายรูป และเครื่องเล่นจานเสียงสเตอริโอ กลายเป็นเศษวัสดุชิ้นเล็กชิ้นน้อย บีเบนแหลกกลายเป็นประโยชน์อะไรไม่ได้อีกเลย

โชคดีเหลือเกินที่คลังอาวุธปืน เครื่องกระสุน วัตถุระเบิด และเครื่องเวชภัณฑ์รอดพ้นจากบาปภัยของกองทัพขามฤตยูไปได้อย่างหวุดหวิด แสดงว่าพวกประจำแคมป์ทั้งหมด แม้จะถูกจู่โจมโดยไม่ทันรู้ล่วงหน้า ก็ยังสามารถยิงต่อสู้ขัดขวางและขับไล่พวกมันเป็นการสกัดกั้นไว้ได้ทัน ก่อนที่ชีวิตและทรัพย์สินส่วนใหญ่จะพินาศมากกว่านี้

ควายเทียมเกวียน 6 ตัว ตื่นสะบัดเชือกขาด วิ่งกระเจิงหายเข้าป่าไป

รพินทร์สั่งให้จัดการขุดหลุมฝังศพพวกลูกหาบเคราะห์ร้ายในทันทีนั้น แล้วให้เสกกับจัน และพวกลูกหาบอีกจำนวนหนึ่ง ไปจัดการตามควายที่สะบัดเชือกขาดกลับคืนมา ขณะนี้ คณะนายจ้างของเขากำลังสำรวจสิ่งของที่ถูกทำลายเสียหาย เสียงไชยันต์สวดสาปแช่งลั่น ส่วนคารินนั่งคุกเข่าอยู่ที่เศษกรงของพญาโล ซึ่งจันเป็นคนทำให้ ซากของสัตว์ประเภทไก่ฟ้าตัวที่หล่อนรัก และใส่อยู่ในกรงอันนั้น บัดนี้แหลกลิดดิน คงเหลือแต่เศษขนงามไว้ให้เห็นเท่านั้น

“มันทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งสัตว์ตัวเล็กๆ แสนสวยที่อยู่ในกรงนี้”

หล่อนครางออกมาเสียงเครือ เม้มริมฝีปากแน่น จ้องดูซากพญาโลตัวนั้นอย่างสังเวชใจ ทันทีนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะ ดังขึ้นใกล้ๆ ว่า

“ชีวิตลูกหาบของเราสามคน มีค่าน่าพุดโร่มากกว่าชีวิตเล็กๆ ของพญาโลตัวนั้น”

คารินเลื่อนขึ้นสวดสารพินทร์ด้วยประกายวาว หัวเราะพร่ำอยู่ในลำคอ

“อ้อ ไชชี คนของเราไม่ต้องพุดถึงละ แต่นี่ฉันกำลังปลงสังเวชเจ้าสัตว์ตัวเล็กๆ ที่อยู่ในกรงนี้ มันไม่มีพิษสงอะไรเลย ถูกขังกรงด้วย พวกมันก็ยังกระตือรือร้นเสียบี๊แบน พวกเราทุกคนได้รับความสะเทือนใจกันทั้งนั้น คุณไม่น่าจะมาแหวะหาเรื่องอะไรฉันอีก คุณนั่นแหละเป็นพราณใหญ่ ออกเก่งกาจ ทำไมถึงปล่อยให้มันมีชีวิตร้ายเลวอยู่มาได้จนกระทั่งทุกวันนี้”

“ผมก็คิดอยู่เหมือนกันในข้อนี้”

พราณใหญ่พึมพำเหมือนจะพุดกับตนเอง ดาทั้งคู่หรีซึ่มลง ขณะนั้น ไชยันต์ ผู้กำลังตรวจของอยู่กับเชษฐาก็หัวเราะเครื่องพิมพ์ติด และกล้องถ่ายรูปของคารินขึ้นชู โคลงหัวจู้ปากเบาๆ

“น้อย ปณปีหมดแล้ว เครื่องพิมพ์ติด สตอรี่โอ กล้องถ่ายรูปสัพเพพระจิปาละของเธอ”

ม.ร.ว.คนสวยยิ้มฝืดๆ บอกอย่างขมขื่นว่า

“ช่างมันเถอะ ไชยันต์ ต่อไปนี่เลิกเขียน เลิกฟังเพลง เลิกถ่ายรูปกันเสียที ฉันเพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่า สิ่งที่คุณบ้าขนเอามาเหล่านั้น มันไม่มีประโยชน์อะไรสักอย่าง ดีเหมือนกันที่พวกมันช่วยกันกระตือรือร้นทำลายเสียให้รู้แล้วรื้อออกไป”

แววดาหม่นๆ คู่ นั้น เปลี่ยนมาทางพราณใหญ่ เอ่ยต่อมาเสียงต่ำๆ ว่า

“น่าหัวเราะนะ ที่ฉันไม่เชื่อคุณแต่แรก อุดส่าห์หอบหัวเอาของพวกนั้นมาให้หนัก”

รพินทร์ยกไหล่

“ตรงข้าม เดียวนี้ผมกลับคิดว่ามันมีประโยชน์มากที่สุด”

“มีประโยชน์?” หล่อนทวนคำ หางเสียงพิสว

“ใช่! ในข้อที่ว่า ช่วยบรรจุหีบห่อสัมภาระทั้งหมดให้ดูมากมายเกะกะขึ้น เพื่อลวงให้พวกไอ้แหวงเข้าใจว่าเป็นของมีค่าสำคัญของพวกเรา ช่วยกันเหยียบขยี้ทำลายเสีย มันพินาศไปแทนอุปกรณ์จำเป็นต่างๆ ของเรา ถ้าไม่มีสิ่งของเหล่านี้ปะปนอยู่ด้วย พวกป็นหรือเวทภัณฑ์ของเราอาจป่นไปหมดแล้วก็ได้”

คารินนั่งซึมไป ไชยันต์คงบ่นอุบอยู่เช่นนั้น

“อะไรก็ช่างเถอะ เสียขายกลิ้งถ่ายรูปเหลือเกิน ต่อไปนี้เราไม่มีโอกาสจะบันทึกเหตุการณ์ที่จะพบเห็นต่อไปข้างหน้าแล้ว ลืมนึกไปแต่แรก รู้เอาไว้เพื่อมาอีกสักสองสามกลิ้งก็ยังดี นี่มีมากลิ้งเดียว พอบรรลย์ไปหมดก็สิ้นกันเลย”

หัวหน้าคณะถอนใจยาว ลูกขึ้นยืนคัดบทมาว่า

“อย่าไปเสียดมเสียดายอะไรมันอยู่อีกเลย น่าขบใจต่อเหตุการณ์ที่เราได้รับความเสียหายเพียงแค่นี้ น้อยกว่าที่คิดไว้แต่แรกอีก ถ้าจะพูดไปแล้ว การจู่โจมของพวกมันครั้งนี้ผลเสียหายน้อยที่สุด ถ้าจะเปรียบเทียบกับทุกครั้งที่มันเคยบุกแคมป์หรือหมู่บ้านอื่นๆ มาแล้ว และพวกเราที่แคมป์นี้ก็ต้องสู้กับมันอย่างสาสม ยิ่งตายคาที่ในระหว่างที่มันบุกเข้ามาถึง 12 ตัว เจ็บไปถึงอีกมาก โดยไม่นับที่ปะทะกับพวกเราที่เหลือ อย่างน้อยก็ทำให้มันรู้สึกแล้วว่า เราไม่ได้เป็นเหยื่อให้มันล่าได้ง่ายดายนัก”

แล้วเขษฐาก็หันมาทางจอมพราน

“ผมสังหรณ์มาตลอดแล้วว่า อาจได้ข่าวร้ายที่เกิดขึ้นกับกองเกวียนของเรา ระหว่างที่เราแยกไป แล้วก็จริง มันเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ชนิดที่พวกเราตามมาพบเห็นกับตาทีเดียว ว่าแต่นอกจากสามคนที่ตายแล้ว มีใครบาดเจ็บได้รับอันตรายอีกบ้างไหม?”

“นอกจากคนที่ตาย นอกนั้นปลอดภัยทุกคนครับ พวกที่ตายคงจะจวนตัวหลบไม่ทัน เห็นบุญคำบอกว่าขณะนั้นมันสับสนอลหม่านไปหมด มองไม่เห็นอะไรเลย ป่าทั้งปามีดไปด้วยโขลงช้างนับไม่ถ้วน ที่บุกพร้อมกันเข้ามาทุกด้าน ไรเฟิลที่ใช้ยิงปะทะในครั้งนี้ ก็มีเพียงแค่สามกระบอกจากบุญคำ เสย และจัน นอกนั้นถูกบรรจุลงหีบไม่ได้นำออกมาใช้ประโยชน์เลย เพราะไม่รู้ตัวกันมาก่อน พวกลูกหาบใช้ปืนลูกซองและปืนแก๊ปที่มีติดตัวอยู่ ยังไปตามเรื่อง ส่วนมากก็หนีขึ้นต้นไม้”

กว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อย ก็เป็นเวลาเกือบสองทุ่ม รพินทร์มีเรื่องเคร่งเครียดที่จะต้องหารืออยู่กับพรานพื้นเมืองของเขาและหัวหน้าลูกหาบ รวมทั้งจัดการดูแลเพื่อความปลอดภัยของบริเวณแคมป์ทั้งหมด ปล่อยให้คณะนายจางรับประทานอาหารและพักผ่อนกันตามลำพังภายในกระโจมพัก โดยบอกไว้ว่าจะกลับเข้ามาพบหลังเวลาอาหารแล้ว

บรรยากาศตลอดทั้งค่ายพักภายในคืนนี้ เต็มไปด้วยความเครียดหนัก เขษฐา ไชยยันต์ และคาริน หวังไว้ว่าเมื่อมาถึงแคมป์ใหญ่ จะได้พักผ่อนกันให้สาสมกับที่ได้ตรากตรำสมบุกสมบันหนักมาตลอดทั้งอาทิตย์เต็มๆ แต่บัดนี้ประสาทแข็งค้างเสียแล้ว

ภายหลังเวลาอาหาร ทั้งหมดดื่มกาแฟ สูดบุหรื นั่งสนทนากันเบาๆ อยู่ในเต็นท์ แงซาเยเองก็แกร่งปานแรด แม้จะผ่านการเดินทางหนักมาตลอด เมื่อมาถึงที่พัก ก็ไม่ได้พักผ่อนเลย คงปฏิบัติหน้าที่รับใช้คณะเจ้านายประจำเต็นท์เหมือนเดิม โดยไม่มีทำทิวาอ่อนเปลี้ยเพลียแรง แม้ว่าคารินจะเอ่ยปากอนุญาตให้ไปพักได้

“ตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางมานี้ ลูกหาบของเราตายไปแล้วหกคน จากจำนวนเต็มสิบหกคน ถ้าไม่นับไอ้กุดกับไอ้ผีโงมดสี่ศพเป็นของไอ้แหวง”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นขมขื่นๆ ขณะที่เงยหน้าขึ้นจากสมุดบันทึกส่วนตัว

“เกวียนอีกสามคัน ควายอีกหนึ่งตัว โดยไม่นับความเสียหายจากข้าวของอื่นๆ”

ดรินเสริมมาอย่างเพรียๆ หล่อนอดโอบอ้อมซ้ำกว่าทุกคน มีหน้าซำยังซื้อเท้าแพลง แต่ความทรหดบึกบันยังมีได้เสื่อมถอยลงเมื่อน้อยๆ ขณะที่หญิงสาวนั่งเอนน้ำมันขวดซื้อเท้าของตนเองอยู่ที่เตียงสนาม และประคบด้วยไอน้ำร้อนที่เฒ่าชายยกหม้อเข้ามาให้

“มันทำให้ฉันไปคิดถึงคำพูดของเฒ่าชาย มันเป็นความจริงอย่างที่เฒ่าชายพูดไว้ไม่มีผิด นั่นก็คือ เราจะต้องสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินไปอีกในการติดตามไอ้แหวง”

“เธอคิดว่าเราควรยุติการตามไอ้แหวงลงเพียงแค่นี้หรือ?”

ไชยยันต์ถามมา แพทย์สาวหัวเราะกระด้างอยู่ในลำคอ เอาผ้ากอซพันข้อเท้าข้างที่แพลงไว้อย่างหนาแน่น แล้วจุกหูหรืออุดวันลึกเอนหลังฟังหมอนยาง เหลือบตาขึ้นมองลูกกลุ่มควนเอ๋ยซ้ำๆ แต่หนักแน่นมั่นคง

“ฉันเพียงแต่คิดถึงคำพูดของเฒ่าชายเท่านั้น แต่ถ้าจะให้หยุดตามไอ้แหวง ก็ยอมให้พวกเราถูกฆ่าตายเสียให้หมดดีกว่า ถ้าข้างตัวนี้อยู่ ก็ไม่ควรมียศของพวกเราเหลืออยู่ในโลกนี้ เพื่อที่เขาพระคิระเราไม่สมควรจะไปถึง ถ้าเราข้ามศพไอ้แหวงไม่ได้!”

รพินทร์เข้ามาในกระโจมพักนายจ้าง พร้อมกับพรานของเขาทั้งสี่คน และนายเมฆหัวหน้าลูกหาบ เซษฐาบอกให้ทุกคนนั่งลงที่โต๊ะกลาง และให้เฒ่าชายจัดการนำเหล้ามาเลี้ยง โอกาสนี้เอง... หัวหน้านักตะเวนทางจึงสอบถามเหตุการณ์โดยละเอียดอีกครั้งจากคนเหล่านั้น เพราะก่อนหน้านี้ยังไม่อาจซักถามอะไรกันได้อีกนัก

บุญคำเริ่มต้นเล่าให้ฟัง...ตั้งแต่คณะนายจ้างและพรานใหญ่ แยกทางออกติดตามร่องรอยของไอ้แหวง กองเกวียนภายใต้การควบคุมของแก โดยมีจัน และเส่ยเป็นผู้ช่วย ได้ออกเดินทางไปตามเส้นทางที่พรานใหญ่กำหนดไว้ให้ตามปกติ โดยไม่เกิดเหตุการณ์ผิดปกติใดๆ ขึ้นเลย ไม่พบแม้แต่ร่องรอยของไอ้แหวงแม้พามาให้เห็น

พออย่างเช้าวันที่สามหลังจากแยกกัน ขบวนเกวียนทั้งหมดก็เหยียบเข้าสู่ป่าหวาย ซึ่งเกิดจากภายในคืนที่สาม หรืออย่างช้าในวันรุ่งขึ้น คณะของเซษฐาจะต้องตามมาทัน ขณะที่เข้าเขตป่าหวายนั้น เป็นเวลาประมาณบ่ายเศษๆ เหตุการณ์ร้ายได้เกิดขึ้น กองเกวียนทั้งหมด เผชิญหน้ากับภูจวงใหญ่คู่หนึ่ง สกัดคั่นหน้าในระหว่างผ่านดงทึบตอนหนึ่ง พวกแกกับลูกหาบช่วยกันระดมยิง เพราะมันมีที่ซ่อนไม่ชอบกลนัก มีโอกาสยิงกันได้ในระยะงูละหุกันเพียงไม่กี่นัด จวงทั้งสองตัวนั้นก็หลบหายเข้าพงเงียบไป บุญคำสั่งเปลี่ยนเส้นทางเดิน อ้อมห่างไปอีกด้านหนึ่งเพื่อหวังจะ

หลบมันเสีย แต่เดินหลักทางเดิมไปได้เพียงไม่กี่นาทีนั่นเอง มันก็พุ่งออกมาจากป่าริมทาง กวดไล่อีก เหมือนจะคอยดักรออยู่แล้ว

การยิงปะทะได้เกิดขึ้นอีกขนานใหญ่ ท่ามกลางความแตกตื่นอลหม่านของพวกลูกหาบ ตัวหนึ่งถูกยิงตายคาที่ แต่อีกตัวหนึ่งพุ่งเข้ามากัดควายเทียมเกวียนที่เดินอยู่เบื้องหน้าอย่างจัง โดยพวกลูกหาบพากันวิ่งกระเจิงหลบไปได้ทัน

เจ้าตัวที่วิ่งเข้ามากัดควายถูกยิงเช่นกัน แต่ไม่ถนัดนัก ภายหลังจากฉกควายแล้วก็เลื้อยหนีไปได้ ควายตัวที่ถูกกัดล้มภายในสองสามอึดใจหลังจากถูกกัด และก็ขาดใจตายเพียงไม่ถึงห้านาทีต่อมา พวกแกติดตามไล่ยิงมันไปอีกพักใหญ่ แต่ไม่ทัน ในที่สุดก็ต้องปลดซากควายออกทิ้งไว้ และออกเดินทางต่อไปอย่างเตรียมพร้อม โดยคาดว่ามันอาจจะติดตามหรือไปคอยดักรอหน้าซุ่มทำร้ายอยู่อีก และพอดตกคำถึงหนองน้ำแห่งนี้ อันเป็นตำแหน่งที่หมายไว้ว่าจะหยุดพักกองเกวียน เพื่อรอคณะของเชษฐาที่จะตามมา

คืนนั้น ผ่านไปโดยไม่มีวีแววการติดตามมาของจางอวี่งใหญ่ตัวนั้น และขณะเดียวกัน ก็ไม่มีท่าทีว่าพรานใหญ่กับคณะนายจ้างทั้งหมด จะมาถึงยังตำแหน่งนัดพบ

รุ่งขึ้นอีกทั้งวันเต็มๆ ก็ยังไม่มีสิ่งใดกระโดดกระดากและก็ยังไม่มีข่าวจากคณะติดตามไ้อี้แห่งอีกตามเคย

“บุญคำเริ่มสงสัยตั้งแต่คืนที่ห้าแล้ว” บุญคำพูด “เพราะพรานใหญ่สั่งไว้ว่า ภายในไม่เกินสามคืนจะต้องพบกัน แต่นี่มันล่วงเข้าไปคืนที่ห้าแล้ว ยังไม่มีข่าว บุญคำเริ่มไม่สบายใจปรึกษากับเส่ยและจันอยู่ นึกเดอะไรไม่ถูก ครั้นจะย้อนกลับไปตาม ก็เป็นห่วงกองเกวียน จะทิ้งไว้ตามลำพังก็ไม่ได้”

“บุญคำคงจะรู้เรื่องของเรตาลอดแล้วว่า พวกเราทุกคนถูกลักทุเลอย่างไรบ้าง ถึงได้ผิผินนัดหมายไปตั้งอาทิตย์”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

พรานพื้นเมืองอาวโส หันไปมองรพินทร์แล้วพยักหน้า

“ครับ นาย! บุญคำทราบทุกสิ่งทุกอย่างตลอดแล้ว จากพรานใหญ่ เรื่องการตามผิผิน เรื่องการลี้มมิงสา และเรื่องถูกน้ำป่า จนกระทั่งพวกเจ้านายพบเข้ากับจางอวี่งยักษ์ตัวที่พวกบุญคำยิงเจ็บเอาไว้เมื่อบายนี้ ขณะที่เดินตามหลังกองเกวียนมา”

“นั่นแหละ ไ้อี้จางอวี่งตัวนั้นแหละ ทำเอาพวกเราทุกคนที่เดินตามหลังมาแทบอ้าแอ เพราะบุญคำยิงมันไว้ให้เจ็บ”

ดรินร้องบอกมาจากเตียงสนามที่หล่อนเอนกายครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่เชิงต่อว่า บุญคำยิ้มแห้งๆ บ่นอะไรทำอยู่ในลำคอ เชษฐาก็เตือนให้พรานอาวโสของรพินทร์เล่าเหตุการณ์ต่อไป

คืนที่ห้า ผ่านไปท่ามกลางความกระวนกระวายของฝ่ายกองเกวียนทั้งหมดที่รอค้างเติ่งอยู่ บุญคำตัดสินใจอย่างใดไม่ถูกทั้งสิ้น ในที่สุดก็ตกลงกันระหว่างพรานสามคน ภายหลังจากปรึกษากันว่า

จะหยุดพักกองเกวียนรอกอย อยู่ที่นี่ต่อไปให้ถึงที่สุดโดยไม่ต้องเคลื่อนเดินทางต่อ ครั้นแล้ว วันที่หกก็ผ่านไปอีกหนึ่งวัน

“บุญคำคิดว่า ถ้ารบอาทิตย์ ยังไม่ได้ข่าว บุญคำก็จะย้อนออกตามเอง โดยให้เสียกับจันคุมเกวียนทั้งหมดอยู่ที่นี่ก่อน”

พรานเผ่าเล่าถึงความรู้สึกข้อตัดสินใจของตน

ก่อนจะวันรุ่งขึ้น อันเป็นวันพรุ่งนี้นั่นเอง ก็ได้มาถึงยามเย็นมหาวินาศดังเช่นที่ปรากฏมาแล้ว

โดยไม่รีรอแว่วใดๆ มาก่อนทั้งสิ้น ทุกคนกำลังพักผ่อนหุงหาอาหาร บุญคำเตรียมตัวแล้วสำหรับจะเดินย้อนกลับมาค้นหาติดตามคณะทั้งหกคนในวันรุ่งขึ้น ครั้นแล้วทันที่นั่นเอง กะเหรี่ยงลูกหาบคนหนึ่งก็ออกไปตัดหวายในสะแกใกล้เคียงกับค่ายพัก ก็วิ่งกระเจิดกระเจิงกลับเข้ามาพร้อมกับร้องตะโกนสุดเสียงว่าช่างบุก!

ยังไม่ทันจะขาดคำ ยังไม่ทันจะเตรียมตัวใดๆ ทั้งสิ้น

ป่ารอบด้านก็สะเทือนเลื่อนลั่นด้วยเสียงกิ่งไม้หัก และเสียงช้างร้อง ซึ่งยามนั้น ลำเนียงของมันดังปานว่าโลกจะถล่มทลาย ร่วงมหิมาใหญ่โตเหลือจะคณานับหักปาประดังฮือกันเข้ามาพร้อมหมดทุกทิศ

พวกลูกหาบพากันวิ่งวุ่นอย่างหมดสติ และยังคงสู้ไปตามสัญชาตญาณ บุญคำ เสยและจันไม่สามารถจะควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ นอกจากรักษาตัวรอดพลางก็ยังปะทะโขลงช้างเหล่านั้นเท่าที่จะสามารถทำได้ มันเป็นนาทินรกของทุกคนที่อยู่ในปางพัก

เวลาอันคับขันชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายนั้น จะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ พรานทั้งสามของรพินทร์ต่างจำได้แต่เพียงว่า ยิ่งกันจนโหล่ล่า ต่อมา โขลงช้างมฤตยูก็เคลื่อนผ่านบริเวณแคมป์ไปราวกับพายุ และโอ้อใจใหญ่ๆ ต่อมา ท่ามกลางการกู่เรียกหาพรรคพวกกันเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงปืนระเบิดแข่งแซ่ขึ้นอีกทางด้านได้ นั่นเป็นเสียงโรมรันระหว่างมนุษย์กับช้างโขลงนั้น ซึ่งเกิดขึ้นอีกระลอกหนึ่ง พวกเขานึกทลายเหตุการณ์ได้ทันทีว่า คงจะเป็นฝ่ายของรพินทร์และเชษฐาซึ่งติดตามมา และสวนหน้ากับช้างโขลงนั้นเข้าพอดีนั่นเอง

จากการบอกเล่าของพรานเผ่า เหตุการณ์ก็ปะติดปะต่อสืบเนื่องกันได้พอดีกับสิ่งที่คณะของเชษฐาได้ประจันมากับตนเองตรงกันทั้งเวลาและเหตุการณ์

ความเงียบปกคลุมในวงประชุมนั้นไปชั่วขณะ เชษฐาจุดกลองยาเส้นสูบซ้ำๆ มองผ่านทุกคนที่นั่งอยู่ที่นั่นไปสับตาพิณทร์แล้วเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำว่า

“ปัญหาสำคัญที่สุดในขณะนี้ ที่เราควรจะคิดกันก็คือไอ้แห้วมีลูกโขลงในความของมันสักกี่ตัวกันแน่”

พรานใหญ่เม้มริมฝีปาก หรีดตาลง สีหน้าเต็มไปด้วยความหนักใจ

“ผมก็กำลังคิดอย่างคุณชายอยู่เหมือนกันครับ มันเป็นเรื่องลึกลับ”

“จำได้ไหม เราปะทะกับมันครั้งแรก ฆ่าพวกมันไปได้ 7-8 ตัว เมื่อเย็นอีก 8 ตัว บุญคำกับพวกที่แค้นป็นยิ่งกว่าไปอีก 12 ตัว รวมทั้งหมดก็ร่วมสามสิบตัวเข้าไปแล้ว แต่ตอนที่เรตามรอยมันมาตั้งแต่ต้น ก็คำนวณกันว่าโขลงของมันมีอยู่ในราว 30 กว่าตัวเท่านั้น”

รพินทร์ยกมือลูบคาง แล้วหันไปมองคูพรานพื้นเมืองของเขาสามคน ซึ่งประจันหน้ากับโขลงของไอ้แห้ว ขณะที่มันบุกกรุกเข้าเหยียบแค้นปี ก่อนที่เขาจะถามเช่นไร บุญคำก็บอกมาโดยเร็วว่า

“โอ๊ย! ไม่ใช่ 30 ตัวหรอกครับ เจ้านาย ตอนที่มันบุกแค้นปีมีดฟ้ามัวดินไปหมด หันไปทางไหนก็พวกมันทั้งนั้น แต่ละตัวเท่าบ้านเท่าตึก อาจจะห้าสิบ หรืออาจเป็นร้อยๆ ใครจะรู้ได้ แต่รู้ว่ามันมากมายจริงๆ เกิดมาผมก็ไม่เคยเห็นโขลงช้างที่ไหนมากมายเป็นกองทัพเท่าครั้งนี้ ไม่เชื่อถามไอ้พวกนี้ดู”

เส่ย จัน และนายเมยยืนยันเป็นเสียงเดียวกัน

เซษฐาหน้าผากย่น มองคูพรานใหญ่หนึ่งไปอีกครั้ง ครู่หนึ่งก็พูดออกมาเหมือนกระซิบ

“เอ แปลกจริง ทำไมครั้งแรกเราเห็นโขลงของมันมีอยู่เพียงสามสิบกว่าตัวเท่านั้น มันไปเอาพลพรรคมาจากไหนถึงมากมายก่ายกองถึงเพียงนี้”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันในข้อนี้”

รพินทร์ตอบแผ่วเบา อัดคว้นบุหรี่ลึก จันก็พูดมาเสียงแหบๆ ว่า

“ไอ้แห้วเป็นเจ้าแห่งช้างทั้งหลาย เป็นใหญ่อยู่เหนือโขลงช้างทั้งปวงในป่าทั้งหมดนี้ เมื่อมันหมายจะทำลายศัตรูที่มีกำลังอย่างพวกเรา มันก็เกณฑ์ช้างโขลงอื่นๆ เข้ามารวมกันเป็นกองทัพ”

“นี่เราไม่ได้ตามล่าสัตว์ดิรัจฉานเสียแล้วมั้ง!” ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้น “นี่มันสงครามอันน่ากลัว ระหว่างคู่สงครามสองฝ่าย ที่มันสมองและแผนการตัดเทียมกันเสียแล้ว! หรือยังงี้ผู้กอง?”

ระหว่างที่พรานใหญ่เจียบขริมไปด้วยอาการโศรกครวญหนัก เซษฐาก็หัวเราะจั้นเบาๆ ในลำคอ

“ถึงอย่างไรดิรัจฉาน มันก็ต้องเป็นดิรัจฉานอยู่นั่นแหละ ไม่ว่ามันจะมีกำลังมากมายสักขนาดไหน จะฉลาดด้วยเล่ห์กลอุบายเพียงไร เราก็ต้องฟาดกับมันให้ถึงที่สุด และกำจัดมันให้ได้”

แล้วหัวหน้าคณะเดินทางก็หันไปทางพรานพื้นเมืองและหัวหน้าลูกหาบ ยิ้มกว้างๆ

“ต่อให้ไอ้แห้วมีลูกโขลงสักพันตัว เราก็มีลูกปืนเพียงพอที่จะฆ่ามันได้ทั้งพันตัว ถ้าจำเป็น!”

“ลูกโขลงของมันจะมีมากมายสักเพียงใด ไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอกครับ”

ในที่สุดจอมพรานก็เอ่ยขึ้นเรียบๆ

“สำคัญอยู่ที่ไอ้แห้วตัวเดียว ถ้าไอ้แห้วล้มตัวเดียว ตัวอื่นๆ ก็ไม่มีความหมาย และในขณะนี้ ผมก็เชื่อว่ามันเจ็บไปแล้วด้วย ในการบุกแค้นปีของเราเมื่อเย็นนี้”

“หมายความว่ายังไง?”

เขษฐากับไชยยันต์ลื้มตาโพล่ง ถ้ามมาเป็นเสียงเดียวกัน

“นายเมฆ กับคนของเขาอีกสามคนยืนยันว่า พวกเขาเห็นตัวมันอย่างฉับพลันที่มุมโถงเข้าเหยียบแคมป์ และได้ใช้ปืนลูกซองบรรจุลูกปรายยิงเข้าไปมันหลายนัด เห็นเลือดสาดไป ถึงแม้สภาพของลูกซองจะไม่ทำอันตรายมันถึงชีวิต แต่อย่างน้อยมันก็เจ็บแล้ว”

พรานใหญ่บอก หัวหน้าลูกหาบก็รับรองมาอย่างแข็งขัน และเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่พวกเขายิงไอ้แห้วด้วยปืนลูกซอง ให้คณะนายจ้างฟังอย่างละเอียด สำหรับบุญคำ เส่ยและจันนั้นรับว่าระหว่างซุ่มอยู่นั้น ไม่มีโอกาสเห็นตัวไอ้แห้วเลย นอกจากข้างบริวารอื่นๆ

เขษฐาตาเป็นประกายขึ้น

“ดีแล้ว! ดีที่สุดเลย ฝากรอยเจ็บไว้ให้กับมัน! ให้มันทรมานยิ่งขึ้น ให้มันรำลึกและคิดพยายามทรมานขึ้น และนั่นคือโอกาสที่เราจะได้ตัวมันเร็วขึ้นอีก โชคยังเข้าข้างมันอยู่ตอนที่ประจันหน้ากับรพินทร์ ก็เป็นเวลาทีกระสุนหมดพอดี ตอนเหยียบแคมป์ พวกที่ถือไรเฟิลก็ไม่เห็นมัน กลับไปพบกับพวกที่มีปืนลูกซอง แต่มันคงไม่โชคคือนั่นสมอไปนักรอก”

“ว่าแต่ขวัญของพวกลูกหาบเราเป็นอย่างไรบ้าง?”

ไชยยันต์ถามขึ้นอย่างกังวล มองหน้ารพินทร์ แล้วเหลือบไปที่นายเมฆอันเป็นหัวหน้าลูกหาบ

“พวกเขาหวาดกลัวขวัญเสียกันมากครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเย็นนี้ แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น เพราะระหว่างนี้ ไอ้แห้วคอยตามพิฆาตจ้องล้างคณะเราทั้งหมดอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย ถ้าคิดผละหนีเอาตัวรอดไป ก็มีหวังตายเร็วยิ่งขึ้น แต่ถ้ารวมกลุ่มกับพวกเรา ยังพอมีทางรอด”

“ปลอบขวัญพวกนั้นไว้ให้ดี”

เขษฐากระซิบบอกด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคง

“บอกให้เขาสนใจเถิดว่า เราจะปราบไอ้แห้วให้ได้โดยเร็วที่สุด และขอให้เขาร่วมมือกับเราต่อไป ถึงอย่างไรพวกนี้ก็เคารพและเชื่อฝีมือคุณอยู่เต็มที่แล้ว แม้ว่าอาจไม่เชื่อถือศรัทธาในพวกผมนัก บอกให้เขารู้ด้วยว่า พวกเขาที่ตายไปแล้วจะไม่ตายเปล่า ใครก็ตามในบรรดาพวกเขาที่ต้องมาเสียชีวิตในการร่วมเดินทางไปกับถึงหล่มช้างในครั้งนี้ เราจะจ่ายเงินชดเชยให้แก่ลูกเมียหรือพ่อแม่ของเขาอีกรายละหนึ่งหมื่นบาท โดยผมจะส่งความไปถึงคุณอำพลภายหลังจากถึงหล่มช้างแล้ว ให้เขาจับเป็นธุระจัดการจ่ายเงินชดเชยนี้ให้ พวกเขาเอาคำสั่งของผมไปถึงคุณอำพล และให้ญาติผู้ตายไปรับเงินได้”

รพินทร์เรียกนายเมฆเข้ามาอธิบายให้ทราบตามคำสั่งของหัวหน้าคณะ ภายหลังจากเข้าใจตลอด หัวหน้าลูกหาบก็ยกมือขึ้นไหว้ทว่ามหัว สีหน้าแจ่มใสสดชื่นขึ้น

“นายใหญ่ใจกว้างเหมือนท้องฟ้า พวกผมที่เหลือจะรับใช้ไปจนถึงที่สุด ไม่คิดท้อถอยเลย”

“ดีมาก กลับออกไปบอกคนของนายเมย์ให้รู้ไว้ทุกคน ไอ้แหงอยู่ พวกเราตาย ถ้าไอ้แหงตาย พวกเราชาวป่าในละแวกนี้ทั้งหมดจะนอนตาหลับ และความกล้าหาญเท่านั้น ที่จะชนะมันได้ จี๊ซลาดมีแต่ทางตาย”

นักมานุษยวิทยาคนสาวกล่าวเสริมมาด้วยเสียงอันใสกังวาน

รพินทร์บอกให้ทุกคนออกไปจากกระโจมพักได้ คงให้อยู่เฉพาะบุญคำพรานอาวุโสของเขาเท่านั้น เพื่อร่วมหารือวางแผน ติดตามไอ้แหงกับคณะนายจ้างทั้งสามต่อไป

“ยิ่งโรมรันกับมันนานไป เราก็เห็นชัดขึ้นทุกขณะว่าข้างตัวนี้มีอะไรพิเศษ เหนือกว่าช้างธรรมดา มาก ไม่ว่าจะเป็นความฉลาด เล่ห์เหลี่ยมไหวพริบ และความพยายามของเวรของมัน”

เชษฐากล่าวขึ้นด้วยเสียงเครียด

“ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ที่มันไปเอาพรรคพวกบริวารมากมายมาจากไหน รวมกำลังกันเป็นกองทัพ เตรียมบุกเราเช่นนี้”

“ข้อนี้ น่าคิดมากที่สุดทีเดียวครับ”

พรานใหญ่รับ คำหน้าของเข่าบ่งบอกความอัดอั้นลำบากใจไม่น้อยไปกว่าทุกคน

“ตามปกติแล้วธรรมชาติของช้างป่า โขลงไหนก็โขลงนั้น จะไม่มีการรวมกันได้เลย แต่กำลังของมันที่บุกแคมป์เราเมื่อเย็นนี้ ก็น่าจะทำให้เชื่อได้ว่า มันมีการรวมกับโขลงอื่นเข้าแล้ว และอยู่ภายใต้การนำของมันตัวเดียว ลักษณะแปลกประหลาดเช่นนี้ ผมก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเหมือนกัน อย่างไรก็ตามมันก็เป็นเช่นที่ผมได้บอกแล้ว คือไอ้แหงล้มตัวเดียว ตัวอื่นๆ ต่อให้มากมายสักแค่ไหนก็ไม่มีความหมาย”

“คุณวางแผนยังไงต่อไป?”

ไชยยันต์ถาม

รพินทร์นิ่งไปครู่ ล้วงแผนที่ซึ่งเขาทำไว้คร่าวๆ เกี่ยวกับภูมิประเทศในแถบป่าห้วย ออกมาคลี่พิจารณา แล้วเงยขึ้นมองดูหน้าคณะนายจ้างที่ละคน มาสุดลั่นอยู่ที่คาริน ผู้นั่งพิงหมอนยางและผ้าเบสึงเก้ตอยู่บนเตียง

“ข้อเท้าของคุณหญิงเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

หล่อนผินยิ้ม เหยียดลำขาอันเรียวแต่แข็งแรงข้างนั้นออกไปยันกับพื้นเป็นการทดลอง แล้วดึงกลับซ้ำๆ เข้ามองอดชิดกับอกในท่ากายบริหาร

“ก็ค่อยังชั่วมากแล้ว พรุ่งนี้คงจะดีขึ้นอีก”

“วันสองวันนี้ค่อยจะเดินหนกอย่างที่เล่ามาไม่ได้แน่”

ไชยยันต์ขจัดขึ้น

“แต่ฉันคิดว่าฉันควรจะหายเป็นปกติพรุ่งนี้”

คารินยื่นยิ้มอย่างมั่นใจ และเกร่งเกินเพศ

“พวกคุณอดโรยสะบักสะบอมมาจากการเดินทางที่เลวี่มา”

จอมพรานกล่าวขึ้นเป็นกลางๆ กับทุกคน

“ผมคิดว่า พรุ่งนี้ เราควรจะพักผ่อนสักวันหนึ่งก่อนเอาแรงไว้ มะรีนค่อยเริ่มต้นกันต่อไป สำหรับพรุ่งนี้ผมกับบุญคำเพียงสองคน จะลองออกสำรวจลาดเลาดูก่อน พวกคุณชายพักผ่อนกันให้เต็มที่”

ภายหลังจากมองดูหน้ากันเองอยู่ครู่ เชษฐากับไชยยันต์ก็ก้มศีรษะลงอย่างเห็นด้วย

“ดีเหมือนกัน พวกผมจะพักผ่อนสักวัน เราไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อนอะไรนัก เพราะถึงอย่างไร ระหว่างเรากับไอ้แหวงก็เป็นศึกติดพันยึดเยื้อเสียแล้ว เอาให้แน่ๆ ดิกว่า ยอมรับว่าเจ็ดแปดวันที่ผ่านมานี้พวกเราแย่งกันเต็มที่ คอนปิ่นก็แทบจะไม่ไหวอยู่แล้ว ได้พักสักหน่อยก็ดี” เชษฐาว่า

“ว่าแต่ถ้าจะยึดที่นี้เป็นสถานีกกลางตลอดไป ระหว่างการติดตามไอ้มหาประลัยนั้น หรือว่าจะเคลื่อนย้ายต่อไป”

ไชยยันต์จับหูหรือสับขึ้นอีกตัวหนึ่ง โดยต่อกับกันของตัวเก่า แล้วถามมา

“พรุ่งนี้ เราจะยังคงพักกันอยู่ที่นี่ก่อนครับ แต่วันมะรีน จะย้ายขึ้นไปทางเหนือ ตั้งแคมป์ถาวรขึ้นที่ไหล่เขาริมหน้าผาดอนหนึ่ง ห่างจากที่นี่ไปประมาณ 5 กิโลเมตรเท่านั้น ความจริงเราไม่จำเป็นต้องย้ายที่ให้เสียเวลา ถ้าไม่ใช่เพราะต้องหลบกลิ่นซากช้างที่ถูกยิงตายกลาดเกลื่อนรอบแคมป์เหล่านั้น เพราะมันจะเริ่มเน่า เป็นอันว่าขบวนเกวียนทั้งหมดของเราจะพักอยู่ในเขตป่าหยาบนี้ตลอดไป โดยไม่เดินทางต่อจนกว่าจะจัดการกับไอ้แหวงได้เรียบร้อย ไม่งั้นห้วงหน้าพะวงหลังเปล่าๆ”

ขณะนายจ้างไม่มีใครคัดค้านความเห็นของเขา ไชยยันต์เดินเข้าไปที่หีบไรเฟิล แล้วหันมาทางเชษฐา

“ฉันคิดว่า ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป ไรเฟิลของเราทุกกระบอกตั้งแต่ขนาด .270 ขึ้นไป ควรให้มันถูกใช้ประโยชน์ครบถ้วนทุกกระบอก ดิกว่าจะให้มันถูกเก็บไว้เฉยๆ สถานการณ์บังคับเข้ามาเต็มที่แล้ว ถึงแม้บางกระบอกมันจะเล็กไปหน่อย ก็ยังดีกว่าถูกของ ในกรณีที่เรามาสงครามกับไอ้แหวง”

“ถูกของไชยยันต์ล่ะพี่ใหญ่”

คารินสนับสนุนมาโดยเร็ว

“เมื่อเย็นนี้ ตอนไอ้แหวงบุกแคมป์ มีไรเฟิลเพียงสามกระบอกเท่านั้นที่ยิงปะทะ นอกนั้นเป็นลูกซอง ถ้าพวกลูกหาบของเรามีไรเฟิลติดมืออยู่ พวกมันจะตายมากกว่านี้ ไอ้แหวงก็อาจเสร็จไปแล้ว”

เชษฐาผงกหัวอย่างเห็นชอบด้วย แล้วหันมาทางรพินทร์

“ตกลง แจกไรเฟิลที่เหลือทั้งหมดให้แก่ลูกหาบของเราประจำมือเถอะรพินทร์ จะได้ผลหรือไม่ได้ผลแค่ไหน มันก็ต้องดีกว่าลูกของเน่ๆ จัดการเสียเดี๋ยวนี้แหละ ถ้าหากไม่ครบคนใครที่ยังถือลูกของอยู่ก็แจกลูกโคไคให้ เรามีลูกโคไคมาด้วยหลายกล่อ่งเหมือนกัน”

พรานใหญ่ลั่งเลอยู่ชั่วคราว แต่แล้วก็ต้องตัดสินใจปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้าง เมื่อเชษฐา พักหน้าเดือนมาอีกครั้ง ตรงเข้าไปสำรวจดูไรเฟิลที่เหลือ พบว่ามี .30-60 อยู่สองกระบอก .300 เวเธอร์บีแม็กนัม หนึ่งกระบอก 30/30 แบบคันเหวี่ยงหนึ่งกระบอก และ .270 วินเชสเตอร์แม็กนัมอีกกระบอกหนึ่งรวมเป็นห้ากระบอก ไม่นับปืนลูกกรด ซึ่งไม่มีความหมายสำหรับสัตว์ขนาดช้าง แล้วก็นับปืนเหล่านั้นออกไปนอกกระโจม เรียกประชุมพวกลูกหาบทั้งหมดสิบคน แจกจ่ายให้แก่คนที่พอจะเข้าใจวิธีใช้ได้ นอกนั้นก็แจกกระสุนลูกของแบบลูกโคไคให้ไป และเปลี่ยนปืนลูกของให้ตามแต่จะหาได้ในคลังปืนของนายจ้าง นับตั้งแต่แบบกึ่งอัตโนมัติ ซึ่งอำนวยความสะดวกในการบรรจุกระสุนและยิงเร็วกว่า แบบปั๊มแอ็คชั่นลงมาจนกระทั่งแฟลต ซึ่งยังดีกว่าปืนลูกของเดี่ยว หรือปืนแก๊ป อันเป็นอาวุธคู่มือเดิมของพวกลูกหาบ อธิบายกลไกปฏิบัติงาน และวิธีใช้ให้เข้าใจแต่ละคน จนแน่ใจว่าคนเหล่านั้นจะต้องใช้อย่างได้ผลเมื่อเกิดความจำเป็นขึ้น

แล้วทั้งสามก็พบกับความประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อเห็นรพินทร์โผล่กลับเข้ามาในแคมป์ถือ .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ของไชยยันต์ติดมือเข้ามาด้วย

“อ้าว! เขากลับเข้ามาทำไมอีก ทำไมไม่ให้พวกนั้นคนใดคนหนึ่ง”

เจ้าของปืนถามอย่างสงสัย พรานใหญ่ยิ้มกร่อยๆ ยกไรเฟิลกระบอกงามขึ้นดูแล้วโคลงศีรษะช้าๆ

“ผมเสียตาย เวเธอร์บีกระบอกนี้เหลือเกินครับ มันควรจะอยู่ในมือของคนที่ยังรู้คุณค่า และรู้จักใช้มันให้สมค่าสักหน่อย พวกลูกหาบของเราเห็นจะมือไม่ถึงหรอกครับ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่ามันติดศูนย์กล้องด้วย พวกนั้นไม่เคยกับศูนย์กล้องมาก่อน ยังไม่เป็นหรอก ไอ้ครั้นจะถอดกล้องออกก็เสียตาย ผมคิดว่า ถ้าอยากจะให้ปืนกระบอกนี้ได้ร่วมเข้าสงครามกับไอ้แหวงจริงๆ ละก็หาวิธีลับเปลี่ยนมือที่จะใช้มันเสียดีกว่า”

ไชยยันต์หัวเราะ

“คุณเป็นคนรักและถนอมปืนเหลือเกินนะ ผู้กอง แต่พวกเราใครจะใช้ .300 กระบอกนั้นล่ะ แต่ละคนก็ล้วนใช้ปืนขนาดใหญ่แล้วทั้งนั้น อย่ามัวถนอมมันอยู่เลยนะ ถึงคราวจำเป็นแล้วลูกหาบหรือพรานของคุณคนไหนก็ให้ไปเถอะ จะได้ช่วยกันได้เต็มมือหน่อย”

รพินทร์หันศีรษะไม่เห็นด้วย แล้วมองไปทางคาริน

“ผมว่าคุณหญิงเปลี่ยนจาก .470 มาเป็น .300 เวเธอร์บีแม็กนัม กระบอกนี้จะเหมาะกว่ากระมังครับ น้ำหนัก ชนิดของปืน และแรงสะท้อนถอยหลังเหมาะกับคุณหญิงพอดี แฟลตที่คุณหญิงใช้กระบอกนั้น ออกจะเกินแรงไปหน่อยทำให้การยิงช้าเข้าไป”

“อ้าว! แล้วริกบี้กระบอกนี้ล่ะ ใครจะใช้?”

หล่อนถาม เลิกแล้วขึ้น มองไปทางดัมเบิลไรเฟิลคู่มือที่วางอยู่ข้างๆ ภาย ความจริงหล่อนเอง ก็ขาดอำนาจสะท้อนถอยหลังของมันไม่ใช่น้อยเหมือนกัน การยิงที่ผ่านมาแล้วล้วนเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินต่อชีวิตทั้งสิ้น ทำให้ลิ้มแรงถีบของมันไปชั่วขณะ แต่มารู้สึกภายหลัง เหตุการณ์ผ่านไปแล้ว

“ให้บุญคำเสียก็ได้ครับ ขณะนี้บุญคำใช้ .375 ของผมซึ่งจะได้มอบให้นายเมย์อีกต่อหนึ่ง คุณหญิงมือคืออยู่แล้ว ถึงแม้เวเธอร์ปีกระบอกนั้นมันจะเล็กไปสักหน่อย แต่ถ้ายังส่งเข้าจุดสำคัญได้ ต่อให้สิบไอ้แหวกก็ไม่มีเหลือ”

“ถูกของรพินทร์ เอริกบีให้บุญคำไปเสียเถอะน้อย ไรเฟิลของเราจะได้ใช้งานได้ครบทุกกระบอก เวเธอร์ปีกระบอกนั้นพวกลูกหาบคงจะใช้ไม่ถนัดหรอก ดีไม่ดีทำศูนย์กล้องพังเสียเปล่าๆ”

เชษฐาบอกมาอีกคนหนึ่ง

แทนคำตอบ ม.ร.ว.หญิงคนสวย คว่า .470 ของหล่อนโยนไปให้พรานใหญ่ พร้อมกับกล้องกระสุน แล้วรับเอา .300 แม็กนัมกระบอกนั้นมาจากเขา ทดลองกระชากลูกเลื่อนสองสามครั้ง พลางยกขึ้นส่องดูศูนย์กล้อง

“ไม่รู้ศูนย์กล้องเที่ยงดีหรือเปล่า?”

หล่อนเอ่ยขึ้นลอยๆ ปาดลำกล้องปืนออกไปทางประตูกระโจม เล็งไปยังกองไฟที่สุ่มอยู่เบื้องนอก แสงจากกองไฟแม้จะมีอยู่เพียงนิดเดียว ก็สามารถเข้ามาปรากฏอยู่ในเลนส์ของศูนย์อย่างแจ่มชัด ไชยยันต์ผู้เป็นเจ้าของกีบออกมาว่า

“รับรอง ฉันทดสอบไว้เที่ยงดีแล้ว ตอนที่ยิงวัวแดง เธอก็เห็นอยู่ไม่ใช่รี ระยะเกือบแปดร้อยเมตร ส่งเข้าที่หมายเล็กๆ ได้ราวกับจับวาง และหลังจากนั้นก็ไม่ได้เอาออกมายิงอะไรอีก แต่ระหว่างการเดินทางมันอาจเคลื่อนไปบ้างก็ได้ จะให้ดี พรุ่งนี้เธอลองทดสอบเสียอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ”

“อำนาจหยุดยั้งมันน้อยไปหน่อย สำหรับสัตว์ใหญ่ขนาดช้าง”

หล่อนบ่นอ่อยๆ ขณะที่ทดลองแตะไก ปลดปล่อยเข็มแทงชนวนให้มันเปล่า

“แต่มันเจาะทะลวงได้ลึกดีมาก สำคัญที่ว่าคุณหญิงต้องใช้ลูกหัวแข็ง และเลือกวางกระสุนให้ถูกจุดตายของมัน ซึ่งในเรื่องนี้ผมเชื่อมือเต็มที่ ไม่มีกังวลอะไรเลย”

รพินทร์พูด

คารินลดปืนลง จ้องหน้าเขา

“อย่ามาไซโค ผู้ชายออกสามศอกทุกคนเอาเปรียบกันทั้งนั้น แต่ละคนมีปืนขนาดหนัก อำนาจการหยุดยั้งแบบประกาศิต เพื่อหวังในความปลอดภัยของตนเอง ในขณะที่มันซาร์จเข้ามา โดยบังคับให้ฉันรบกับมันด้วยปืนขนาดปะตั่วหลิวงกระบอกนี้ ปืนเบาถึงสบายก็จริง แต่ตัวคนเดียวอาจแบนเป็นกล้วยปิ้ง เข้าใจช่วยกันหลอกนะ แต่เอาละจะขอมเสียรู้ ประเดี๋ยวจะหาว่าอวดดีอีก”

ทั้งหมดหัวเราะ ในคำพูดของหล่อน รพินทร์ส่ง .458 แม็กนัมแอฟริกัน ซึ่งเขษฐานอบให้เป็นอาวุธคู่มือของเขาในระหว่างการโรมรันกับโบลงไอ้แหวง ไปให้หญิงสาว

“ถ้าฉันคุณหญิงแลกกับของผมก็ได้ครับ ผมเอา .300 กระบอกนั้นเอง”

“หรือจะแลกกับ .600 ในโตรฯ กระบอกนี้ก็ยังไหว เอารึ?”

ไชยยันต์เสนอมาอีกคนยืมๆ

ราชสกุลสาว อันเป็นผู้หญิงคนเดียวในคณะ นั่งเฉยไม่เอ่ยคำใดอีก หล่อนเกลี้ยงพุดรวนไปงั้นเอง ใจจริงกำลังขยาดปืนขนาดใหญ่เต็มที จะทะมัดทะแมงและแข็งแกร่งแค่ไหนก็ตามที กำลังกายของหล่อนสู้กันไม่ไหว กับแรงสะท้อนถอยหลังของปืนขนาดหนักเหล่านั้น ไหล่ของหล่อนชำระบวมไปหมดแล้ว สาเหตุที่ข้อเท้าแผลงเสียวหลักล้มลงก็เป็นเพราะลั่นไก .470 ในขณะที่วังนั่นเอง นัดสองนัดยังพอฟื้น แต่ยั้งติดต่อกันไปนานๆ หล่อนมีความรู้สึกเหมือนกำลังจะฆ่าตัวเอง และนักยิงปืนผู้ชำนาญอย่างหล่อน ก็ย่อมจะตระหนักได้เป็นอย่างดีว่า ปืนใหญ่แต่คนยิงไม่สามารถจะควบคุมวิถีของมันได้ ย่อมอำนวยผลสู่ปืนขนาดเล็ก แต่คนยิงเลือกยิงสั่งตามชอบใจไม่ได้ ขนาด .600 ในโตรฯ ที่ยิงไปแล้วถูกเพียงข้าง แล้วตัวหล่อนเองก็ต้องกระเด็นถอยหลังไปสิบก้าว มันจะยังประโยชน์อันใดขึ้นมา

“300 แม็กนัม เป็นไรเฟิลขนาดใหญ่ที่สุด และเหมาะที่สุดสำหรับน้อยแล้ว ในการที่จะยิงมันได้อย่างสบาย และรักษาความแม่นยำเอาไว้ได้ อัตราความเร็ว และแรงปะทะขนาดนั้น ประกอบกับความแม่นยำที่จะควบคุมไว้ได้สำหรับข้างแล้ว ก็เรียกว่าอุ่นใจได้ พิจารณาน้อยจะทำสถิติในการฆ่ามันได้ดีเสียกว่า .470 ที่เคยใช้เสียอีก ยิ่งกว่านั้น น้อยยังมีพรานคอยคุ้มกันอยู่แล้ว ไม่มีอะไรเสี่ยงมากไปกว่าเท่าที่เสี่ยงมาแล้วเลย”

พี่ชายเอ่ยมาอย่างเป็นการ เป็นการ ส่งกล้องกระสุนให้หล่อน

คารินหัวเราะเบาๆ บอกว่า

“น้อยเกลี้ยงพุดไปงั้นเองแหละค่ะพี่ใหญ่ กำลังคิดอยู่เหมือนกันว่าจะขอเปลี่ยนปืน ตั้งใจจะเอาแค่ .30-06 เท่านั้น ในคราวนี้ .300 เวเธอร์บีมันก็ยังใหญ่ไปเสียด้วยซ้ำ”

ไชยยันต์กระพริบตาปริบๆ หันไปมองดูรพินทร์ แล้วครางออกมา

“เป็นนั่นไป นี่แหละนะ ที่โบราณเขาว่า น้ำไหลใจหญิง อ่านยากพิลึก”

“ก็ไม่ว่า ถ้าจะคิดอ่านกันจริงๆ!”

คารินพุดเนือยๆ ไม่ระบุแน่ชัดว่าเจตนาจะให้มันเข้าไปแทงหัวใจใคร

รพินทร์เดินผละออกไปจากเต็นท์ของนายจ้างเงียบๆ จัดการเอาไรเฟิลแฝดของคาริน พร้อมทั้งกระสุนทั้งกล่องให้บุญคำ แล้วมอบ .375 ของเขาที่เคยให้บุญคำประจำมืออยู่ก่อนไปให้นายเมฆหัวหน้าลูกหาบ สั่งการตรวจตราดูแลความเรียบร้อยบริเวณแคมป์อีกครั้งก็เข้าที่ ล้มตัวลงนอนสูบบุหรี่ ตั้งใจว่าบุหรี่ยี่สิบตัวก็จะหลับ

ความเงิบ ปกคลุมไปตลอดทั้งปางพัก พวกลูกหาบและพรานของเขาเริ่มนอนหลับกันแล้ว แต่ประสาทของเขาแข็งค้างไม่มีแว่วว่าจะง่วงเลย ผิดไปกว่าเดิมทุกครั้ง ทั้งๆ ที่กรากกราหมักมาตลอดทั้งวัน ที่เต็นท์ของนายจ้าง ประตูด่านที่ปิดลงแล้วและแสงไฟก็หรี่ลง แสดงว่าทั้งสามคงจะนอนแล้ว

จิตใจของพรานใหญ่ลอยเคล็ดแว้งกว้างไป

ในความเงิบสัจนิยมเย็นนั้น เต็มไปด้วยความกังวลนานาประการ อันไม่อาจจำแนกถูกไอ้แห้ว ช้างร้าย ผู้มีวิญญาณของมัจจุราชเข้าถึง และคอยบงการอยู่ ซึ่งบัดนี้เป็นหน้าที่ของเขาโดยตรง ที่จะต้องประจัญประจัญกับมันจนถึงที่สุด แต่นั่นไม่ใช่ว่าสิ่งที่จอมพรานอย่างเขาจะต้องวิตกกังวลนัก มันเป็นอีกสิ่งหนึ่งตะหาก ที่ทำให้ตาหลับไม่ลงในขณะนี้ นับวัน นานไป มันก็ยิ่งเพิ่มพูนไปด้วยปัญหาหนักหัวใจ ลึกลับและน่าพรั่นเสียยิ่งกว่าขุนเขาพระศิวะ อันเป็นจุดหมายปลายทางมืดมนเบื้องหน้า!

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจออกมาโดยไม่รู้สึกตัว คิดกันบุหรืแดงวูบเข้าไปตกที่ชอกหินไกลๆ แล้วปิดเปลือกตาลง เอาหมวกครอบหน้าไว้ สะกดใจพยายามจะหลับให้ได้ตามปกติอันเคยชินของเขา

เวลาผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ รู้สึกตนเองแต่เพียงว่ายังตื่นพร้อม ไม่ได้หลับลงเลยแม้แต่นิ่งหนึ่ง ทันใดก็แว่วเสียงคนพูดกันแว่วๆ พอลืมนิดา เสยปีกหมวกที่ครอบหน้าอยู่ขึ้น ก็พบกับความพิศวง

ที่โอดหิน ริมชายควด้านซ้ายของปางพัก เมาตะกุ่มของใครสองคนยืนอยู่ที่นี่ ร่มหนึ่งสูงใหญ่ตระหง่านเงื้อม อีกร่มหนึ่งโปร่งระหง แลเห็นสว่างโพลนในชุดเสื้อขนสัตว์สีขาวตัดกับผมสยายดำสนิท ที่ปล่อยเคลียอยู่กับไหล่เสื้อคลุมตัวงามนั้น

นายจ้างสาวของเขากับคนใช้ชาวคง! ทั้งสองกำลังยืนพูดลักษณะเหมือนจะหาหรืออะไรกันเบาๆ

รพินทร์นอนหรือตามองดูภาพนั้นเงิบๆ แต่แล้วก็ต้องลุกขึ้นและเดินตรงเข้าไปโดยเร็ว เมื่อเห็นนายสาวกับบ่าวร่างยักษ์ผู้นั้น พวกเขาก็นอนบ่นหน้าไปที่โคนต้นไม้ใหญ่ ทำท่าจะถ่มน้ำลายออกเขตกองไฟที่ก่อไว้ ลักษณะของหญิงสาวยังเดินกะเผลกไม่ถนัดนัก เพราะความเปล่งของข้อเท้า หล่อนเกาะแขนงชายไ้วเป็นหลัก

เขาเดินสักระยะมาทันก่อนที่ทั้งสองจะพ้นแนวกองไฟออกไป ทั้งคู่หยุดชะงักเมื่อมองเห็นพรานใหญ่

“จะไปไหนกันไม่ทราบ?”

เสียงของรพินทร์ ห้าวห้วน

“ผู้คุ้มกันแสนจะน่ากลัวของเรามาอีกแล้ว”

คารินหันไปพูดเบาๆ กับแฉะชายผู้ยืนเงียบสงบอยู่ แล้วหันมาทางพรานใหญ่ ชูสิ่งที่ถืออยู่ในมือให้เขาเห็น รพินทร์กะพริบตาอง เพราะสิ่งที่หล่อนถืออยู่คือรูปของหนึ่ง และสกอตซ์วิกส์ก็ที่ยังไม่ได้เปิดอีกขวดหนึ่ง ไม่ตอบเช่นไรนอกจากมองดูหน้าเขานิ่งๆ อยู่เช่นนั้น

“รูป แล้วก็เหล้า หมายความว่ายังงัยกัน?”

“ลูกจ้างเจ้าขา กรุณาพูดกับนายจ้างให้ไพเราะหน่อยจะได้ไหมเจ้าคะ อย่างน้องที่สุดคุณก็เป็นคนเจริญแล้วคนหนึ่ง ไม่ใช่บาเบเรียนมาจากไหน”

หล่อนพูดเสียงอ่อนหวาน แต่ความหมายบริภาษ

“วาจาที่อ่อนหวานไพเราะ มันไม่ได้แสดงถึงความเจริญของบุคคลเสมอไปหรอก ว่าแต่คุณหญิงยังไม่ได้ตอบผมเลย จะไปไหนขอรับกระผม ถ้าวัดเหล้ากับรูปมาด้วย”

“ฉันจะมาแก่นบน” คารินพูดหัวนๆ

รพินทร์ลืมหัดดาโต จ้องหน้าหล่อนแล้วแทบจะหัวเราะก๊ากออกมาดังๆ แต่สะกดกลั้นไว้

“แก่นบน?”

“ใช่”

“นี่ก็ยังไม่ถึงมานี่ ทำไมถึงจะมาแก่นบนเดี๋ยวนี้”

“ก็ฉันออกเดี๋ยวนี้ ก็ต้องมาแก่นบนเดี๋ยวนี้นะซี ฉันเป็นคนมีสัจวาจา และซื่อตรงต่อสัญญาเสมอ แม้ว่าสิ่งที่ฉันสัญญาไว้จะเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตนก็ตาม”

พรานใหญ่ผิวปากหวือ รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากมองดูหล่อนอย่างขบขัน

“ทำไมต้องลำบากเดินออกมาเองในเวลานี้ด้วยละครับ ขี้เกียจก็ยังเจ็บอยู่เลย ให้แฉะชายมาแก่นบนแทนก็ได้เนี่ยนา”

“ฉันเป็นคนบน แฉะชายไม่ได้บน เพราะฉะนั้นฉันต้องมาแก่นบนเอง”

ระหว่างที่เธอพูดอยู่กับหล่อน แฉะชายก็ค่อยๆ เลี้ยวถอยกลับไปยังบริเวณหน้ากระโจมพักตามเดิม โดยปล่อยนายจ้างสาวให้ยืนอยู่กับพรานใหญ่ตามลำพัง รพินทร์หัวเราะก๊ากๆ อยู่ในลำคอ หญิงสาวจ้องเขาอย่างฉิวๆ แหวดเบาๆ ว่า

“หัวเราะอะไร?”

“เปล่าหรอกครับ ผมเพียงแต่แปลกใจในข้อที่ว่า แพทย์หญิงนักวิทยาศาสตร์รู้จักบนบานศาลกล่าวเป็นเหมือนกัน มีหน้าซำยังอุตสาหะแก้ตามทีบนไว้เสียด้วย ว่าแต่คุณหญิงจะไม่บอกให้ผมทราบหน่อยหรือครับว่า คุณหญิงบนอะไรกับใครไว้”

คารินครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง หน้าแดง ออกกระดาก พูดเสียงขุ่นๆ

“ทำไม นักวิทยาศาสตร์บนหรือแก่นบนไม่ได้หรือ ฉันก็บอกคุณไปแล้วตอนที่หลงป่าอยู่ด้วยกัน ฉันบนเจ้าป่าขอให้พบพวกเราพร้อมหน้ากันครบหมดทุกคน โดยไม่มีใครขาดหายไป แล้วก็

ได้พบจริงๆ บนสกอตช์ไวน์ ความจริงฉันนอนหลับอยู่แล้วเคลิ้มๆ ไป เห็นตาแก่หนวดขาว
นุ่งผ้าห่มขาวคนหนึ่งมาขึ้นทวงเหล้า ฉันสะดุ้งลืมตาขึ้นมา แก้หายไปแล้ว นึกขึ้นมาได้ว่าบน
บานเจ้าป่าไว้มันก็เลยรีบลุกขึ้นมาเก็บเงินเดี๋ยวนี้แหละ ชวนแวงชายออกมาเป็นเพื่อน”

กล่าวจบหล่อนก็หันไปทางเบื้องหลัง แล้วร้องออกมาเบาๆ

“อ้าว! แวงชายหายไปในไหนเสียแล้ว”

“โน่นแน่ะครับ ไปโน่นแล้ว หมอไม่ชอบหน้าผมนักหรอก เห็นผมเดินเข้ามาก็เลยหลีกเลี่ยง
ไปโน่น”

“ไม่ใช่เขาไม่ชอบหน้าคุณหรอก คุณตะหากไม่ชอบหน้าเขา และเขาก็รู้ตัว” หล่อนว่า

รพินทร์ยักไหล่ ไม่สนใจกับถ้อยคำประโยคนั้นของหล่อน บอกยิ้มๆ มาว่า

“จริงซี ผมเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เองว่า คุณหญิงบนเอาไว้มือคราวหลงป่า เอาเลยครับ จะแก้
บนก็เชิญตามสบาย แต่ไม่ต้องออกไปไกลนักหรอก ที่จอมปลวกนั่นก็ได้”

คารินหมุนซ้ายหมุนขวา เก้งอยู่ครู่ก็หันมาสบตาเขายิ้มแห้งแล้ง บอกอ่อยๆ ว่า

“ฉันเก็บไม่เป็นนี่ เกิดมาไม่เคยบนอะไรสักที เขามีพิธีทำกันยังไงนะ ช่วยบอกหน่อย
ซี”

รพินทร์ก็ครिमฝปาก หัวเราะตัวเขายู่เช่นนั้น พอหล่อนบอกถึงขอร้องมาอีกครั้ง ก็คว้า
ขวดเหล้าในมือของหล่อนไปเปิดจุกออก แล้วเอาไปตั้งไว้ในโคนจอมปลวก

“เอาละ จูดยูปบอกกล่าวซิคครับ แล้วเอารูปไปปักไว้ตรงใกล้ๆ กับขวดเหล้านั่น”

แพทย์สาวคนสวยอีกอีก สีหน้าปั่นป่วนอยู่เช่นนั้น กระอักกระอ่วนอยู่ครู่หนึ่งก็เกาะห่อรูป
ออก รพินทร์ยื่นมองดูด้วยสายตาอึ้งๆ พยักหน้าเตือนมา หล่อนถอนใจอีกครั้งคว้ารูปขึ้นมาสามดอก
จิตโลทีเตอร์ขึ้นจะต่อกับปลายรูป แต่แล้วก็ชะงักทำหน้าตื่น เมื่อเขาท้วงมาบนหัวเราะว่า

“เดี๋ยว! คุณหญิง...”

“ทำไม?”

“รูปสามดอกนะ หมายถึงพระรัตนตรัย พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เขาสำหรับไว้ไหว้
พระ ไหว้เจ้าหรือไหว้ภูตวิญญาณเขาไม่จุตสามดอกกันหรอก”

หญิงสาวหน้าแดงหัวเราะอย่างกระดากอาย ไม่สบตาเขาพูดอุบอิบว่า

“ฉันไม่รู้เนี่ย ไม่เคยไหว้เจ้า ไหว้ผีสักที เคยแต่ไหว้พระ แล้วนี่จะให้จุตก็ดอดละ ช่วยบอก
หน่อยซี”

“เฮ้อ! ลำบากเหลือเกิน เมื่อนักวิทยาศาสตร์จะทำพิธีสักการะภูตผีวิญญาณ เสียหายที่ไอ้
แห้วเหยียบกล้องถ่ายรูปป็นไปเสียแล้ว ไม่งั้นจะขอบันทึกภาพนี้ไว้เป็นเกียรติประวัติสักหน่อย”

“พูดมากอยู่นั่นแหละ โมโหมีมาไรๆ แล้วนะ ก็บอกอยู่นี่ว่าไม่เคยมาก่อน ยังมาเหน็บ
แนมอยู่ได้ ระหว่างคุณกับฉันนี่ญาติกันไม่ได้มานานเลย บอกมาซิ จะให้จุตก็ดอด?”

หล่อนหน้าจ่อ แต่แล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้อีก รพินทร์ควักบุหรืออกมาจูดสูบ มองดูราชสกุลสาวผู้อยู่ในฐานะนายจ้างด้วยแววตาแจ่มใส

“ดอกเดียว เจ็ดดอก หรือสิบห้าดอก ก็สุดแล้วแต่ถนัด แต่ไม่ควรจะเป็นสามดอก อันเป็นความหมายเดียวกับการไหว้พระ”

“ถ้างั้นก็เอาสิบห้าดอกเลย”

คารินพุดปนหัวเราะ นับรูปได้สิบห้าดอกแล้วจุดติดไฟทั่วกันทุกดอกส่งควันกรุ่น แล้วหันมาทางเขาอีก พุดอ้อมแอ้มว่า

“เฮ้อ จุดเสร็จแล้ว จะให้ทำยังงัยอีกล่ะ ช่วยเป็นพิธีกรหน่อยเถอะ”

“ก็บอกกล่าวนะซิคะรับ บอกให้รู้ว่าคุณหญิงขอถวายเหล้าที่บนบานไว้ ขอให้มารับด้วยแล้วเอารูปไปปักไว้”

“จะให้บอกกล่าวยังงัยล่ะ?”

หล่อนชักมามีอย่างน่าสงสาร ทำหน้าลำบากใจ พรานใหญ่โคลงหัว

“โธ! คุณหญิงครับ อย่ากังวลว่ามันจะเป็นเรื่องลำบากยุ่งยาก หรือมีพิธีพิสดารอะไรมากมายไปเลย คิดอยู่ในใจก็ได้ บอกว่าขอแก้บนก็เท่านั้นเอง”

“ไม่ต้องมีการสวด หรือท่องคาถาอะไรด้วยหรอกรึ?”

คารินถามเสียงไม่เต็มปากนัก รพินทร์แทบหัวเราะออกมดั่งๆ

“ลำบากนักก็ไม่ต้องหรอกครับ ถ้าคุณหญิงบังเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาแล้วว่า อำนาจที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าในสากลจักรวาลนี้มีจริง และเคารพสักการะจากใจจริง นั่นก็เป็นการเพียงพอแล้ว อำนาจลึกลับชนิดนั้นสามารถหยั่งทราบเข้าไปในความรู้สึกนึกคิดติดต่อกับคุณหญิงได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีพิธีการหรือคาถาอาคมอะไรพิเศษออกไป ขนาดจุดรูปก็เรียกว่าเป็นพิธีที่ถูกต้องควรแก้กาลแล้ว”

หญิงสาวมองหน้าเขาอีกครั้ง ก็หันไปทางจอมปลวกใหญ่ ทรุดกายคุกเข่าลงเอารูปประนมไว้ในมือทั้งสอง สงบนิ่งไปครู่ใหญ่ก็จบขึ้นไหว้แล้วลุกขึ้น พรานใหญ่ก็เดินมารับรูปจากมือของหล่อน นำไปปักไว้ข้างๆ กับขวดวิสกี้ที่เขานำไปตั้งก่อนแล้ว พลงหันมาบอกหน้าตาเฉยว่า

“เอาละครับ เจ้าป่าคงจะยินดีสวดยเหล้าแก้บนของคุณหญิง เป็นที่ศรีครื้นทึเดียว คุณหญิงกลับไปนอนให้สบายได้แล้ว ต่อไปนี้โชคชัยทุกสิ่งทุกอย่างในอาณาจักรไพรกว้างนี้ควรจะเป็นของคุณหญิง ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว”

สีหน้าของหล่อนสดใสแจ่มชื่นขึ้น เต็มไปด้วยกำลังใจ

“เสร็จพิธีง่ายๆ เพียงแค่นี้เองนะหรือ นายพราน?”

“จะทำให้เสร็จง่ายๆ มันก็ง่าย จะทำให้ยากมันก็ยากผลมันก็ไ้เท่านั้นแหละ คือเราปลอดไปร่งสบายใจภายหลังจากแก้บนแล้ว”

“เป็นอันว่าเหล่าขวคนั้น เช่นเจ้าป่าแล้วก็ทิ้งไปเลย?”

หล่อนถามชื่อๆ รพินทร์ซ่อนยิ้ม

“ไม่ต้องห่วงว่าจะต้องทิ้งหรือครับ น้ำเหล่านี้นะหมดแน่ๆ ถ้าจะทิ้งก็ทิ้งแค่ขวดเท่านั้น”

คารินลืมหูลืมตาโต

“ฮ้า! เจ้าป่ามาเสวยเหล้าได้จริงๆ หรือ?”

“อ้าว! ไม่เชื่อว่าเจ้าป่าจะเสวยเหล้าของคุณหญิงได้จริงๆ แล้วคุณหญิงเอามาเช่นให้เสียเวลาเปลืองของทำไม?”

รพินทร์พูดจิงจัง ราชสกุลสาวหน้าตั้นจ้องเขาอย่างเชื่อก่ริงไม่เชื่อก่ริงอยู่เช่นนั้น พุดอ่อยๆ

“บ้า! อย่าโกหกกันนะ เห็นว่าไม่รู้เรื่องเลยหลอกใหญ่”

“ไม่โกหกชิครับ ไม่เชื่อพ่่งนี้เข้าคุณหญิงลองตั้นมาดูที่ขวดเหล้านั้น รับรองว่าเหลือแต่ขวดเปล่าๆ พั่นกันก็ได้”

“แปลว่าเจ้าป่าสามารถบันดาลน้ำเหล้าในขวดนั้นให้หมดไปได้?”

“ไม่ใช่เจ้าป่าหรือก บรืวารลูกช้างของเจ้าป่าตะหาก”

หล่อนยั้งงหนักขึ้น

“บรืวารลูกช้าง? หมายความว่าม่ีลูกช้างมากินแทนจั้นหรือ?”

“ยังจั้น”

“จั้นอยากเห็น ถ้าม่ันเป็นความจริงจั้นจะคอยเฝ้าคอยู่ม่ันแหละ”

“ขอรับรองว่าถ้าอยากดูจิงเป็นได้เห็นแน่ๆ รอให้รูปไปม่ันหมดเสียก่อนละะ ระหว่างที่รูปกำลังติดไฟอยู่เนี้ เจ้าป่ากำลังเสวยเหล้าขวคนั้นอยู่ด้วยญาณทิพย์ พอรูปหมดแล้ว ลูกช้างบรืวารก็จะเสวยต่อไป”

“จั้นไม่เห็นวี่แววลูกช้างที่ไหนสักด้วจะโผล่ออกมากินเหล้า”

“ก็ลูกช้างด้วที่ยืนอยู่เนี้ยังงละะ”

รพินทร์ชี้ไปที่อกตัวเองบอกมาหน้าตาเฉย แล้วเขาก็ด้วร้องออกมาเบาๆ งอด้วลงกุ่มอกไว้ เพราะกำปั้นหนักๆ ของนักมานุษยวิทยาคนสวย ที่ถูกมนุษย์หลอกได้้อย่างสนิท ชัดคุดมาให้กลางอกอย่างถนัดถนี้พร้อมกัับเสียงแ้วคั่น

“บ้า! เนี้เนะ หลอกให้ถามเสียเป็นคั้งเป็นแคว เจ้าเล่ห์แสนกลนัก ยิ่งกว่าไอ้กุดหรือไอ้แห้วงเสียอีก”

พร้อมกัน...หล่อนก็ผละว้างจะบ้ายหน้ากกลับไปยังกระโจม แต่กะผลกลงไปได้เพียงสองสามก้าว ก็เซดลาเสียหลักล้มฟาดลง พริบตานั่นเอง...ก่อนที่ร่างงามจะสั้มผัสไปกัับเง่หินทิ้งอกอยู่ตะปุมตะป้าตามพื้นทั่วไป ก็ถูกอ้อมแขนแข็งแรงซ้อนจั้นทั้งด้ว...ตาต่อตาพบกันในระยะห่างเพียงชั่วคืบ แผลงอกนั้นอบอู่่น และอ้อมแขนก็กำม่ันคง

กายของหญิงสาวสั่นสะเทือน!

“นี่แหละ โทษฐานประทุษร้ายต่อลูกข้างของเจ้าปา ถึงได้หกล้มอีกครั้ง ถ้าฟาดพื้นเมื่อไหร่ ก็มีหวังต้องเข้าเฝ้ากษัตริย์แน่ๆ เป็นไม่ต้องเดินกันอีกละ”

เสียงกระซิบแผ่วต่ำ แว่วมากระทบโสตของหล่อน

คารินใบหน้ากลายเป็นสีกุหลาบ เลือดดีสูบไปทั่วร่าง

“ปล่อยฉัน!”

หางเสียงของหล่อนแตกพลีว

“อย่าลำบากเดินกะเผลกไปเองดีกว่า ข้อเท้าของคุณหญิงยังไม่เรียบร้อยนัก พรุ่งนี้ก็ยังไม แน่ใจว่าจะเดินไหวไหม ผมจะไปส่งให้ที่หน้ากระโจม”

“บอกว่ให้ปล่อยฉัน! แงชายนั่งอยู่นั้นไม่เห็นรี?”

หล่อนกระซิบร้อนรน พยายามจะคืน แด่วงแขนคู่นั้นหนาแน่นราวกับปดอกเหล็ก

“แงชายนั่งอยู่นั้น แล้วจะทำไม?”

“เขาจะคิดยังง?”

“ก็คิดว่าพรานนำทางผู้ทั้งงและทั้งเงา เหมือนกับเต่าบวกับคุ่น กำลังรับใช้นายจางสาว แสนสวยคนนี้อยู่ละชิ!”

คารินกัดริมฝีปากเต็มแรง จำได้ในทันทีนั้นว่าประโยชน์นี้หล่อนเป็นคนพูดใส่หน้าเขา ไว้เอง เมื่อตอนหยุดพักกินอาหารกลางวันที่ผ่านมาบายนี

“อ้อ! นี่จะหาทางแก้ล่ที่ฉันว่าคุณงั้นหรือ?”

รพินทร์สันสิริษะ

“ทำไมจึงตีค่าความปรารถนาดีของลูกข้าง ไปในความหมายว่แก้ล่ ผมไม่มอยากให้คุณหญิงทรมาณเดินเข่งไป ก็จะอ้อมไปส่งให้”

“ไม่ต้องหรอก ขอบใจมาก ขามาฉันยังเดินออกมาเองได้ ขากลับก็ต้องเดินกลับไปได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้ใครล่บวกับอ้อมไปส่ง”

“ผมเชื่อมานานแล้วว่า หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ เก่งเสมอ ขนาดปดข้อเท้าจนหน้าเขียวอยู่เนี่ย ก็ยังสู้ทนกลบเกลื่อน ขออย่างเดียวให้ชนะพรานหน้างที่ซื้อพินทร์เท่านั้น”

“แต่ความอดดีของงั้น ก็ไม่เคยชนะคุณไปได้เลย”

หล่อนพูดแผ่วเบาเหมือนจะรำพิงกับตนเอง

“ตรงข้าม คุณหญิงเป็นฝ่ายชนะหมดทุกประตุ ถึงเดี๋ยวนีก็เหมือนกัน ถ้าผมคิดจะลงดี เอาชนะคุณหญิง ผมก็ต้องเกล้งทำเป็นไม่รู้เสียว่าคุณหญิงเจ็บปดทรมาณอยู่แ่ไหน ปล่อยให้คุณหญิงมานะเดินเขยกกลับไปทีเด็นท์เอง ซึ่งพอไปถึงคุณหญิงก็อาจล่ไม่ขึ้นอีกเลยก็ได้”

คารินหลบตา กระซกเสียงมา

“ก็แล้วทำไมไม่ปล่อยให้ฉันไป”

“ก็เพราะยอมแพ้ในะชิ ยอมแพ้ในความเก่งของคุณหญิงยังไงล่ะ”

รพินทร์อุ้มร่างของหญิงสาวมาถึงหน้ากระโจมที่ปัก ขยับจะวางลง แต่คารินหันหน้าจนผมกระจาย ยกมือทั้งสองขึ้นคล้องคอเขาไว้

“ดีแล้ว เมื่อเจตนาจะมาส่งก็ส่งให้ถึงที่ เรื่องอะไรฉันจะต้องคลานจากหน้าเต็นท์นี้เข้าไปจนถึงที่นอน สะดุดเชลลามาเมื่อตะกี้นี้ ถูกรอยเคล็ดที่เดิมปวดไปหมดแล้ว”

รพินทร์ชะงัก ดวงตาแวววาวประหลาดของหล่อนจ้องมา อ่านความหมายไม่ออกว่าเป็นการขอร้องหรือทำทนาย

“คุณหญิงพอแข็งเข้าไปเองได้ ระบายแค่นี้เอง ผมมาส่งให้จนถึงนี่แล้ว”

“ไม่! ไปส่งถึงเตียง”

“ผมขอขัดข้อง”

ว่าแล้ว เขาก็ขยับจะวางหล่อนอีกครั้ง แต่คารินขยี้มโหล่วไว้แน่น

“มาลองดูกันใหม่ว่า ใครจะชนะ บอกมา จะไปส่งตามคำสั่งหรือไม่?”

“เห็นจะไม่หрокครับ”

“ถ้าคุณวางฉันลงตรงนี้”

คารินกระซิบซ้าๆ แต่เน้นเสียงชัดเจน เอียงหน้าเล็กน้อย

“ฉันจะร้องให้สุดเสียงเชียว กล่าวหาว่าคุณบังอาจลวนลามฉัน พี่ใหญ่กับไซยยันต์ก็จะตื่นขึ้นและโผล่ออกมา...จะลองดูไหม?”

“คุณหญิง!”

“เพราะฉะนั้นปฏิบัติตามคำสั่งเสียโดยดี ฉันต้องการชัยชนะที่ได้จากการต่อสู้ ไม่ใช่ให้คู่ต่อสู้ยอมอ่อนข้อเฉยๆ เข้าใจ?”

“คุณหญิงมารยาเป็นเหมือนกันหรือ?”

คาริน วราฤทธิ์ หัวเราะอย่างกำซัย ใช้นิ้วชี้ที่ปลายคางอันสากไปด้วยเครานั้น

“ทำไมจะไม่เป็น เพียงแต่จะใช้หรือไม่ใช้มันเท่านั้น เมื่อก็ฉันบอกให้คุณวางฉันลง คุณก็ดื้อดึงอวดดี ถือว่าแข็งแรงกว่าฉันขัดขืนไม่ได้ เคี้ยวนี้ถึงคราวที่ฉันจะให้คุณปฏิบัติตามคำสั่งของฉันบ้างละ อุ้มมาส่งทำไมเพียงแค่น้ำเต็นท์ เมื่อจะส่งแล้วต้องส่งให้ถึงเตียง เอาละ ฉันจะนับหนึ่งถึงสาม ถ้าคุณยังไม่เข้าไปส่งจนถึงที่ ฉันจะร้อง...ระวังนะ...หนึ่ง!...”

“ไม่รู้! สอง...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เคยพลาดพลั้งเสียเชิงให้แก่เสือสมิงตัวใด ไม่ว่าจะร้ายกาจสักเพียงไหน แต่บัดนี้เขาจนปัญญา หมดท่าเสียแล้วสำหรับน้องสาวคนสวยของนายจ้าง โดยคำขู่ชนิดที่เขาไม่อาจหาญพอที่จะเสี่ยง

อย่างจ้านน รพินทร์อุ้มร่างของหล่อนเดินผ่านประตูกระโจมเข้าไปด้วยความรู้สึกอันไม่
อาจกล่าวถูก โลงเล็กน้อยเมื่อสังเกตเห็นเชษฐากับไซยยันต์หลับสนิท ส่งเสียงกรนอยู่เบาๆ
ภายในสว่างรางๆ ด้วยแสงตะเกียงรั้วที่แขวนไว้ตรงกลางเสา เขาเดินด้วยฝีเท้าอันพยายามให้เบา
ที่สุด รู้สึกว่าหล่อนจะปิดปากกลืนหัวเราะในอาการเดินอย่างระมัดระวังตัวลิบของเขา

พอถึงเตียงสนามก็วางร่างนั้นลง ขยับจะหมุนตัวกลับ แต่แล้วก็ต้องชะงักอีกครั้ง เพราะ
มือข้างหนึ่งของหล่อนเหนี่ยวไหล่ไว้

“ยังก่อน ยังไม่ได้อนุญาตให้ไป”

“?”

คารินชี้ไปที่ผ้าขนสัตว์ปลายเตียง ออกคำสั่งเบาๆ ต่อมา

“ห้ามฟ้าให้ด้วย...เอ! ยังมายืนจ้องหน้าอยู่อีก เร็วซิ! ไม่ได้ยินคำสั่งรึ?”

รพินทร์ก็ลงหยิบผ้าเบี่ยงเกิดมกล้อออก คลุมให้หล่อนตามบัญชา ราชสกุลสาวเอนกาย
ลงช้าๆ ไหว้แขนรองศირสะไว้ แสงสว่างๆ จากตะเกียงสาครกระทบดวงตาเป็นเงา ประกายเต็มไปด้วย
ปริศนาอันไม่อาจหยั่ง

ชั่วขณะหนึ่ง เขาตะลึงแลประสานตาลูกนั้น ต่อมาก็เห็นรอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นที่แนวริม
ฝีปากรูปงาม พร้อมกับเสียงกระซิบอ้ออึงมาเป็นประโยคสุดท้าย

“เออละ กลับออกไปได้แล้ว...ขอบใจ!”

แล้วดวงตาลูกนั้นก็พริ้มกลับลง

รพินทร์ค่อยๆ ถอยห่างออกมาอย่างกลืนลมหายใจ พอพ้นประตูกระโจมก็หยุดยืนสูด
อากาศอันเย็นเยือกของยามดึกเข้าเต็มทรวง สงบสดีอารมณ์อยู่เป็นครู่ใหญ่ สมองและหัวใจหนักอึ้ง

ทันใด ท่ามกลางความเงิบสงัดขงพงไพรกลางดึก โสัดของเขาก็สัมผัสกระแสนเสียงทุ้ม
กังวานแผ่วเบา มันเป็นเสียงเพลงท่วงทำนองลีลาประหลาด ซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อน เสียงนั้นแว่วมา
จากที่ใดที่หนึ่ง รพินทร์เงี่ยหูอย่างไม่ตั้งใจ แล้วก็ถอดความภาษาชาวเขา อันเป็นเนื้อเพลงบทนั้น
ออกมาได้ดังนี้

“ความกลมกลึงแห่งวงพระจันทร์

ความเกาะเกี่ยวแห่งเถาวัลย์

ความอ่อนแอแห่งใบอ่อน

ความเบาแห่งใบพฤษภ

ความแจ่มใสแห่งดวงตะวัน

ความปรวนแปรแห่งกระแสนลม

ความโอ้อวดแห่งนกยูง

ความแกร่งแห่งเพชร

ความคดเคี้ยวแห่งเถาไม้เลื้อย

ความหวั่นไหวแห่งยอดหญ้า

ความยืวนแห่งดอกไม้

ความคมแห่งดาบเนื้อ

น้ำตาแห่งหมอก

ความใจเสาะแห่งกระด้าย

ความอ่อนละมุนแห่งขนอ่อนของวิหค

ความหวานแห่งน้ำผึ้ง

ความคร่ำครวญแห่งพยัคฆ์

ความอบอุ่นแห่งเปลวเพลิง

ความเยือกเย็นแห่งหิมะ

ความพุดมากอย่างนกกระจอก

ความครวญครางแห่งนกเขา

งูพิษ!

“สุเจ้าจะรู้หรือไม่ว่า สรรพสิ่งเหล่านี้รวมระคนกันเข้าแล้ว คือสัตว์แสนสวยชนิดใด?”

พราณใหญ่มีนงไปหมด พยายามกวาดสายตาค้นหาที่มาของเสียง แล้วก็ได้ยินแว่วมาอีก เป็นถ้อยคำคล้ายๆ จะแปลออกมาได้อีกดังนี้

“ประหนึ่งน้ำค้างที่เกาะอยู่บนกิ่งใบพุดกษา ครั้นยามดึกก็เนืองนองมากมาย ปานจะรองดื่มให้น้ำทรงได้ แต่พอรุ่งแจ้งแสงปัจจุบันสมัยส่อง น้ำค้างก็ย่อมจะละลาย เหือดหายไป น้ำใจนางก็เปรียบจะนั้น!”

ที่โคนต้นกะหร่างใหญ่ริมกองไฟที่ส่องแสงอยู่อ้อมแวม ร่างของใครคนหนึ่งนอนพิงล้อ เกวียนอยู่ที่นั่น เสียงเพลงดังมาจากร่างนั้น แงชาย เจ้าคนใช้ชาวคงผู้ลึกลับนั่นเอง!!

รพินทร์เคลื่อนตรงเข้าไปอย่างเข้มข้ม แล้วมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ากองไฟตรงข้าม แงชาย ขยับตัวขึ้นนั่งตรง เสียงเพลงขาดหายไป เปลี่ยนเป็นเสียงทักทายแจ่มใสกังวานลึก

“อ้อ! ผู้กอง มีอะไรจะใช้ผมหรือครับ?”

“เปล่า...”

เขาหลุดปากเบาๆ อย่างไม่ตั้งใจ พลาทงทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ฝั่งตรงข้าม โยนกิ่งไม้เล็กๆ เข้าไปในกองไฟ

“ทำไมไม่ร้องเพลงของแกต่อไป หยุดเสียทำไม?”

หน้าสีทองแดงดวงนั้นสว่างขึ้นด้วยรอยยิ้ม รพินทร์จ้องสำรวจมาด้วยอาการค้นหา ออกประหลาดใจที่ไม่อาจพบร่องรอยของความทุจริตใดๆ แฝงอยู่ในดวงตาสุกใสเป็นประกายคู่ นั้นเหมือนเช่นที่จิตได้สำนึกคอยเตือนให้ระแวดระวังเสมอ

ใบหน้ายาวรูปสี่เหลี่ยมผดุง คมสัน น่าจะเรียกได้ว่าเป็นแบบฉบับทรงหน้าอันงามเยี่ยมของบุรุษเพศชาติอาชาไนยแท้จริง หากจะจัดริ้วรอยของความตรากตรำ และกลิ่นไอบางออกไปเสีย จมูกโด่งเป็นสันผิผแผ่ไปจากกะหร่างหรือชนชาวเขาทั่วไปที่เขาพบเห็นมา คิ้วดกยาวกรอบตาลึกแต่ใหญ่งาม มีแววรุ่งโรจน์อยู่เป็นนิจ ริมฝีปากบางได้รูปราวกับริมฝีปากของผู้หญิง ฟันขาวสะอาดเป็นระเบียบ ผมสีน้ำตาลเข้มหยิกหยักสกเป็นคลื่นแทบจะปกไหล่ แสดงว่าไม่เคยพบกับตะไกรมานับเป็นปีๆ รูปร่างเล่าก็สูงตระหง่านกำยำ อุดมไปด้วยกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ราวกับรูปปั้นล้าโรได้ทรวดทรงรับกันหมดทุกส่วน...รูบหนึ่งแห่งมโนภาพลิดคำนึงอันไม่ตั้งใจของเขา...มาตราว่าแฝงอกอันกว้างใหญ่นี้ ถูกหุ้มไว้ด้วยเกราะทอง ในมือถือดาบผงาดอยู่บนหลังม้าศึก...บุรุษผู้นี้ก็คือเทพบุตรแห่งสงครามในเทพนิยายเป็นแน่แท้!!

ความรู้สึกเพิ่งจะบอกตนเองอย่างแจ่มชัดเดี๋ยวนี้เองว่า เจ้าคนใช้ชาวคงผู้อาสาสมัครเข้ามา รับใช้อยู่ในคณะเดินทางผู้นี้ เป็นชายหนุ่มโฉมงามน่าพิศวงนัก แล้วก็อดจณตนเองเสียไม่ได้ว่า เหตุ

โน่นเท่าแล้วเท่ารอดเขาจึงไม่อาจชอบหน้ามันได้สนิท บางทีจะเป็นเพราะประสาทสัมผัสคอยเตือนให้ตระหนกอยู่เสมอว่า เจ้าชาวคณิกพเนจรผู้นี้มีอะไรลับซ่อนงำอยู่ลึกล้ำชนิดที่ซึ่งไม่สามารถจะหยั่งถึงนั่นเองกระมัง

แล้วรพินทร์ก็ตื่นจากภวังค์คิด เมื่อกังวานเสียงของเงาชายตอบมาว่า

“ในความเงียบและเปล่าเปลี่ยว ไม่มีอะไรจะเป็นเพื่อนได้ดีเท่าเสียงเพลง มันปลอบใจให้เราคลายความทุกข์ ความเร้นแค้น โศกเศร้าของชีวิต ผู้กองคิดอย่างผมหรือเปล่า?”

พรานใหญ่ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบช้าๆ สายตาไม่ห่างไปจากใบหน้านั้น

“อยู่อยู่ร่วมกันไปนานวัน แกก็มีอะไรแปลกๆ เพิ่มขึ้นทุกที ฉันถามว่าแกหยุดเพลงของแกเสียทำไม”

เงาชายยิ้มเห็นฟันขาวทั้งสองแถว

“ผมจะร้องเพลงยามเมื่อใจเปลี่ยวเท่านั้น เดียวนี้ผมมีผู้กอง ผมจะร้องเพลงเพื่ออะไร?”

“ฉันไม่คิดเลยว่าแกจะร้องเพลงได้ราวกับนกฟ้า แกไปจำเพลงเหล่านั้นมาจากไหน แม้มันจะเป็นเพลงกะเหรี่ยง แต่ถ้อยคำความหมายของมัน ไม่น่าจะเป็นของกะเหรี่ยงเลย”

หนุ่มชาวคณิกผู้ลึกลับมองประสานตาเขา สีหน้าอ่อนละไมอย่างประหลาด

“ผมจำไม่ได้ว่าผมจำเพลงเหล่านั้นมาจากไหน...มันนานมาแล้ว มันเป็นลำนันทเพลงที่ล่อยมาจากดินแดนอันไกลโพ้น บางทีผมอาจจำมาจากความฝันก็ได้”

“นอกจากตัวของแกเองแล้ว แกเคยมีอะไรเป็นที่รักบ้างไหมเงาชาย?”

“พระธุดงค์ องค์ที่อุปการะผมมา”

“ฉันหมายถึง ‘สัตว์ประหลาดแสนสวย’ ตามคำร้องในเพลงของแกเมื่อครั้งนี่?”

ยิ้มบนใบหน้านั้น สายตากว้างออกไปอีก แสงไฟสาดจับใบหน้า แลดูเป็นเงาละเลื่อมราวกับภาพปั้น

“สัตว์ประหลาดแสนสวยชนิดนั้น พระธุดงค์เตือนผมไว้หนักหนาให้ออกห่างไว้ ดังนั้นชีวิตที่ผ่านมาแล้วของผม จึงยังไม่เคยมี แต่สักวันหนึ่งข้างหน้าใครจะรู้ได้”

และโดยไม่ทันรู้ตัว เงาชายก็ย้อนถามมาว่า

“ผู้กองล่ะครับ?”

รพินทร์เป่าควันบุหรี่ลงต่ำ เลิกคิ้วขึ้น

“บางทีฉันอาจเหมือนแกก็ได้เงาชาย ผิดกันแต่เพียงว่าฉันไม่มีพระธุดงค์มาคอยบงการหรือชี้แนะชีวิตให้อย่างแก่เท่านั้น”

“ถ้าไม่เป็นการบังอาจมากจนเกินไป...”

เสียงของเงาชายมีกังวานอ่อนโยน มองนิ่งอยู่ที่เขา

“ผมอยากจะทักว่า คตินี้ผู้กองมีกังวลผิดไปกว่าทุกครั้ง”

พรานใหญ่ฝืนหัวเราะเบาๆ

“แกเป็นคนเลียบแหลม แงชาย แต่จะเกิดฐานะมากทีเดียว ว่าแต่เนี้ยะ แกพอจะบอกได้ไหมว่า ระหว่างเรากับไอ้แห่วง มันจะลงเอยเอาอย่างไร”

“ทำไมผู้กองจึงถามผม แงชายรู้อนาคตเบื้องต้นหน้าได้ก็คงเป็นผู้วิเศษ”

“ฉันอยากจะเชื่อในอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่แฝงอยู่ในตัวแก”

รพินทร์พูดเสียงเคร่งขรึม น้ำเสียงจริงจัง อังมืออันหนาเว้นทั้งสองลงกับเปลวไฟ

“สิ่งนั้นคือความสัจธรรมอันลึกลับ ที่มีอยู่ในดวงจิตของแก แกทำนายอะไรได้ถูกต้องมาหลายอย่างแล้ว พวกเราจะต้องล้มตายเสียหายเพราะโง่งมของไอ้แห่วง มันก็ปรากฏผลเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ต่อไปละ อะไรมันจะเกิดขึ้นอีก?”

แงชายสั่นศีรษะช้าๆ

“เป็นความสัจย์จริง ผมทำนายหรือคาดการณ์สิ่งใดไม่ได้ อะไรก็ตามที่ผมได้บอกผู้กองไปแล้ว เป็นสิ่งที่ผมได้พบเห็นในความฝัน และเมื่อยังไม่มีความฝันผ่านมาให้เห็นอีก ผมก็บอกอะไรไม่ได้ เดียวนี้ผมมีแต่ความมั่นใจเท่านั้น”

“อะไรที่แกมั่นใจ?”

“ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดในโลกที่จะพันมือของพรานใหญ่รพินทร์ไปได้ ถ้ามีเจตนามุ่งมั่นที่จะเอาตัวมัน ไอ้แห่วงก็เช่นกัน”

“อะไรที่ทำให้แกยกย่องฉันถึงเพียงนั้น ต้องการให้ฉันตายไปกับแกใช่ไหม”

รพินทร์ถามต่ำๆ หรีดตาลง

แงชายสั่นหน้าแหล่ซ้ำอีกครั้ง มองประสานตาเขาอย่างเปิดเผย ยิ้มกว้างๆ

“หาмиได้ ผมพูดด้วยความสัจย์ ไม่ได้เจตนาจะล่อลวงยกย่องผู้กองเกินความจริงใดๆ ทั้งสิ้น ผู้กองอาจไม่รู้จักผมดีนัก แต่ผมรู้จักผู้กองดี รู้จักมานานแล้ว ในอาณาจักรป่าดงพงไพรทั้งหมด ไม่มีใครจะยิ่งใหญ่ไปกว่าพรานใหญ่รพินทร์อีกแล้ว อย่าว่าแต่ผมเป็นคนเลย แม้แต่เสือสมิงมันยังตระหนกในข้อนี้ไม่ยอมที่จะเผชิญหน้า ถึงไอ้แห่วงก็เหมือนกัน มันคอยแต่จะหลบหน้าผู้กองอยู่ แต่ยังมีอีกหลายชีวิตที่มากับผู้กองด้วย ซึ่งมันรู้ว่ำนั่นคือเหยื่อของมัน และเชื่อที่มันเห็นว่าสะดวกแก่การทำลายล้างที่มากับผู้กองด้วยนี่แหละ จะเป็นสิ่งล่อจูงใจให้วาระสุดท้ายของมันมาถึงนี่เป็นความเชื่อมั่นของผม”

รพินทร์แหงนหน้ามองคูเดือยข้างแรม ที่โผล่พ้นขึ้นมา นิ่งงันไปครู่ก็เอ่ยขึ้นว่า

“แกจะรับกับฉันตามตรงได้ไหมว่า แกไม่เต็มใจที่จะร่วมติดตามข้างโง่งมนี้กับพวกเราเลย และอยากให้เราเลิกล้มเสีย”

“เมื่อแรก ผมก็คิดเช่นนั้น...”

เสียงของชาวคงพเนจรกังวานลึกลงในลำคอ

“แต่เดี๋ยวนี้มันหายไปเสียแล้ว หลายชีวิตของพวกเราสิ้นสุดลง ไอ้แห่วงไม่ควรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป”

“ดีมาก ที่แกยอมมีความเห็นตรงกันกับพวกเราทุกคน”

พรานใหญ่พูด พร้อมกับลุกขึ้นยืน

“แกเป็นนักล่าช้างมือดีมาก่อน คงจะช่วยอะไรเราได้มาก ถ้าแกมีความเต็มใจที่จะช่วย โดยไม่แก้งอมพะนำหรือคอยแต่จะยึดถือปฏิบัติตามคำสั่งแบบเถรตรง แกตั้งใจประการเดียวอย่างที่แล้มาแล้ว”

จบประโยค เขาก็ผละกลับไปล้มตัวลงนอนยังที่เดิม และสะกดตัวเองหลับไปภายในไม่กี่นาที่ต่อมา...

สัมผัสอันเคยชินจากระบบประสาท ที่ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ปลุกให้เขาตื่นขึ้นอย่างกะทันหัน ทันทีที่ลืมตาก็รู้สึกได้ในทันทีนั้นว่า ป่าใหญ่รอบด้านมันบังเกิดสิ่งผิดปกติขึ้นเสียแล้ว

ขณะนั้นมันเป็นเวลาประมาณตีสองเศษๆ อากาศกำลังหนาวเย็นสะท้านลงไปถึงหัวใจ ละอองน้ำค้างชุ่มฉ่ำไปหมดทุกหนทุกแห่ง แม้แต่ปลายจมูก

ทันทีที่ลุกขึ้นนั่ง บุญคำ เกิด จัน และเส่ย ก็พากันย่องตรงมาที่เขา สีหน้าของแต่ละคนบ่งชี้ถึงความร้อนรนตื่นตระหนก

“นายตื่นพอดี!”

เสียงบุญคำครางออกมาอย่างยินดี

“เกิดอะไรขึ้น?”

“ฟังนั่น!”

จันกระซิบเบาที่สุด ทุกคนเข้านั่งคุกเข่ารายล้อมเขา เงี่ยหูแนบตาเบิกโพลง กวาดลอมเลกออกไปยังแนวป่าอันทะมึนมีดรอบด้าน

ในความเงียบสงัดอันหนาวจับกระดูก มีเสียงของการเคลื่อนไหวชนิดหนึ่งแว่วมา ไม่ใช่เสียงลมพัดกิ่งไม้ตามธรรมชาติ แต่ฟังผาดๆ มันก็ละม้ายกัน มันลั่นขึ้นทางด้านซ้ายแล้วก็ขวา บางทีก็ด้านหน้า ประหนึ่งจะเป็นการเคลื่อนไหวขบวนเข้ามาอย่างลึกลับของบรรดากองทัพภูตผีปิศาจ บางขณะก็หยุดเงียบหายสนิทไปราวกับหุบผา แล้วต่อมาก็เริ่มไหวสวบสวบแผ่วเบาขึ้นอีกใกล้ๆ เข้ามา และใกล้เข้ามาทีละน้อยฟังได้ถนัด แม้แต่กิ่งไม้บางกิ่ง ถูกกำลังชนิดหนึ่งค่อยๆ แหวกมันออกแล้วค่อยๆ ผ่อนคลี่ให้ไหวกลับเข้าที่ ราวกับเกิดขึ้นจากน้ำมือของคน

ห่างออกไปประมาณ 20 วา นอกบริเวณกองไฟ ร่วงตะกุ่มของเงาชายลงนอนพึ่งพาดอยู่กับพื้น แบนหล่งกับพื้นดินแล้วลุกขึ้นเดินย่องไปตามสุมทุมพุ่มไม้ อันขึ้นอยู่หนาที่บดด้วยกิริยาราวกับเสือ

“บุญคำ ไปตามเงาชายกลับเข้ามา!...”

พรานใหญ่กระโดดลุกขึ้นยืน ค้ำไ้ไฟประจํามือแล้วสั่งการเร็วปรือ

“เกิด จัน แล้วก็เส่ย ปลุกลูกหาบทุกคน พยายามอย่าให้มันแตกตื่นตกใจเป็นอันขาด”

ตัวเขาเองวิ่งตรงเข้าไปในกระโจมพักของนายจ้าง ทั้งสามกำลังนอนหลับสนิท ถูกปลุก
ขึ้นในทันทีนั้น

“ลุกเดินครับ! ไอ้แหวงล้อมเราแล้ว!!”

เขาบอกเสียงหนักๆ

พริบตานั่นเอง ความงัวเงียของคนทั้งสามก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง และทั้งๆ ที่ยังไม่สามารถ
จะจับต้นชนปลายหรือเข้าใจอะไรได้แน่ชัด เชษฐากับไชยยันต์ กระโจนผิงลงจากเตียงพร้อมกัน คา
รินคนเดียวที่นั่งตะลึงงันเหมือนตกอยู่ในห้วงความฝัน แต่แล้วก็ถูกพี่ชายกระชากลงจากเตียง อึดใจ
ต่อมาตัวเอง สติของหล่อนก็กลับคืนมา และพร้อมความตื่นเต้นต่อสถานการณ์ร้าย ทำให้ลืมความ
เจ็บปวดจากข้อเท้าแผลงเสียวหมดสิ้น ปราดเข้าไปคว้าไรเฟิลประจำมือ พร้อมทั้งกระสุนโกยใส่
กระเป๋าสื่อคลุมที่สวมอยู่จนเต็ม

เงาชายกับบุญคำ ก็พรวดตามเข้ามาในกระโจม

“มันโกลีเข้ามาทุกทีแล้วครับ เต็มป่าหมดทุกด้าน”

บุญคำรายงานหอบๆ

ทั้งหมดผลจากกระโจมออกมาทันที บัดนี้บริเวณปางพักด้านนอก ทุกคนตื่นพร้อมอยู่
แล้วที่จะรับคำสั่ง รวป่าเจียบส่งลดลงอีกครั้งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน
พยายามตะแคงหูฟัง แต่ไม่ได้ยินอะไรเลย

ช่างร้ายเหล่านั้นจะมีสักกี่ตัวก็ตาม สงบการเคลื่อนไหวของมันเป็นลงชั่วขณะราวกับจะนัด
กันไว้ ความมืดของยามวิกาล ความทึบทะมึนของแนวป่ารอบด้านเป็นฉากอำพรางอันลึกลับ ทุกคน
รู้สึกโดยสัญชาตญาณว่ามหากภัยกำลังแวดล้อมอยู่ใกล้ๆ นี่เอง เว้นแต่ไม่สามารถจะบอกได้เท่านั้นว่า
มันจะอุบัติขึ้นเมื่อใด

มันเป็นนาทิวฤติ ที่ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของรพินทร์คนเดียว!!

“ทำไมเงียบเหลือเกิน”

เขษฐากระซิบ ตาเกรดไปยังแนวป่าอันมืดมิดรอบด้าน

“ทุกตัวหยุดนิ่งอยู่กับที่ อาจไหวทันแล้วว่าเรารู้ตัว ประมาณไม่เกิน 400 เมตร รอบด้านของเราในขณะนี้พวกมันเต็มไปด้วยหมดแล้ว”

พรานใหญ่ตอบแผ่วเบา

ไชยยันต์แยกเงี้ยว แกะลูกปืนออกจากกล่องบรรจุใส่กระเป๋าสลัดทั้งสองด้านจนแทบสิ้น

“พอรู้ไหม สักกี่ตัว?”

ตาอันลึกลับของรพินทร์หริ่ง แม้ริมฝีปากแน่น อาการของเขากระสับกระส่ายอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

“นรกเท่านั้นที่จะรู้ได้ ฟังดูจากเสียงอาจสองสามร้อยตัวขึ้นไป อาจมากกว่านั้น อาจเป็นจำนวนช้างส่วนใหญ่ทั้งหมดที่มีอยู่ในอาณาจักรป่าแถบนี้ ซึ่งมันพร้อมใจกันรวมกำลังช้างเข้ามา ในชีวิตของผมหรือเท่าที่เคยได้ยินได้ฟังมา ก็ไม่เคยพบกับกองทัพช้างรวมพลกันได้มากมายถึงเพียงนี้”

คารินกัดฟัน ใช้เท้าข้างที่แผลงพยายามถึบยันกับรากไม้เป็นการทดลอง และด้วยกำลังใจอันกล้าเด็ดเดี่ยว หล่อนก็รีบกับสถานการณ์ได้คิดไปจากเวลาปกติ วิฤติการณ์อันฉุกเฉินที่สุด มันมีอิทธิพลอยู่เหนือความเจ็บปวดโดยสิ้นเชิง ระหว่างที่พรานใหญ่และพี่ชายของหล่อนกำลังพูดกันอย่างร้อนรนนั้น หญิงสาวสงบนิ่งรอคอยอย่างเดียว ที่จะปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น

“แล้วทำไมมันถึงหยุดนิ่งไปอย่างนั้น?”

คำถามของไชยยันต์ประโยคนี้ เป็นปริศนาที่เกิดขึ้นกับทุกคน อย่างไรก็ตามแม้จะไม่มีคำตอบที่แน่ชัด แต่ต่างก็ตระหนักได้ดีว่ามันเป็นไปในทางร้าย มากกว่าทางดี

“ผมคิดว่าเรามีเวลาพอ”

เงชายเอ่ยขึ้นอย่างร้อนใจเป็นครั้งแรก ทั้งๆ ที่โดยสถานการณ์เช่นนี้ ไม่เคยแสดงความเห็นอันใดมาก่อนเลย

“มันรู้ตัวแล้วว่าเราไหวทัน มันหยุดเพื่อการตัดสินใจของเจ้าจำเริญ เวลาช่วงนี้ย่อมเป็นของเรา แต่ต้องไม่ช้าจนเกินไปนัก ผู้กองจะเอาอย่างไรก็สั่งการเถิดครับ”

ทุกคนจึงมาที่พรานใหญ่เป็นตาเดียว เห็นสีหน้าของเขาอยู่ในอาการใช้ความคิดหนักหน่วงอยู่เช่นนั้น

“อย่าว่าแต่พวกเราเพียง 19 คนแค่นี้เลย ต่อให้ทหารเป็นกองร้อยก็มีหวังแตกหโม ถ้ามันบุกเข้ามาพร้อมกันทุกด้าน”

“แล้วจะเอาอย่างไร?”

หัวหน้าคณะเดินทางพูดเร็วปรือ

รพินทร์ยิ้มกรำๆ แสงไฟในกองที่สุ่มไว้ส่องจับหน้าเป็นมันเกรียม

“เราถูกมันมานานแล้วครับ ที่นี่ก็ถึงคราวที่จะต้องถอยบ้างแล้ว จีนปักหลักสู้อยู่ที่นี่ตายหมด”

แล้วเขาก็บ้วนปากไปทางด้านหลังของที่ตั้งแคมป์ อันเป็นบริเวณชายเนินสูงชัน สลับซับซ้อนไปด้วยแก่งโขดหินใหญ่น้อย พูดโดยเร็วต่อมา

“ทางเดียวเท่านั้นที่จะรอดถอยขึ้นไปยันรับมันบนเนินนั่น ทั้งแคมป์ บริเวณแคมป์ของเราทั้งหมดอาจهلكยับ แต่เอาชีวิตรอดไว้ก่อน ที่สูงชันมีกำแพงระเกะระกะไปด้วยก้อนหิน ถึงอย่างไรก็พอจะยิงปะทะได้ทัน ก่อนที่มันจะบุกเข้าถึงตัว”

“ตกลง เอาใจเอากัน สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ รักษาชีวิตพวกเราทุกคนไว้ อย่างอื่นช่างมันก่อน!” เซษฐาบอก

พรานใหญ่ก็สั่งการในทันทีทันใด ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลา และเป็นไปอย่างเงียบที่สุดเท่าที่จะเงียบได้ ทุกคนในคณะเคยชินดีแล้วกับเหตุการณ์คับขัน และปฏิบัติหน้าที่ประสานกันได้อย่างแคล่วคล่องว่องไว

เครื่องเวชภัณฑ์ อาวุธปืนทุกกระบอก เครื่องกระสุนและวัตถุระเบิด เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงก่อนสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ของเหล่านี้ถูกลำเลียงเคลื่อนย้ายอย่างรวดเร็วขึ้นไปยังที่มั่นฉุกเฉินชั่วคราว

บุญคำทำหน้าที่ควบคุมลูกหาบในการขนย้าย และนำคณะนายจ้างขึ้นประจำที่มั่น อันเป็นดินเขาสูงเล็กๆ ห่างจากแคมป์ออกไปเพียงไม่เกิน 30-40 เมตร นับเป็นความรอบคอบของบุญคำอย่างยิ่ง ที่เลือกตั้งแคมป์ใกล้เคียงกับดินเขาอันเป็นเนินสูงชันขึ้นไป ซึ่งเมื่อยามเกิดเหตุฉุกเฉินก็สามารถจะเคลื่อนย้ายถอยไปยึดบริเวณชายเนินตำแหน่งนั้น ดัดแปลงเป็นปราการเชิงเนินตั้งรับได้อย่างดี

เสกกับเกิด และลูกหาบอีกสองคนช่วยกันดื้อนควายทั้ง 15 ตัว อันจัดว่าเป็นพาหนะจำเป็นที่สุด ขึ้นเนินไปด้วยและล่ำม่ว้อย่างแน่นหนา กันไม่ให้แตกตื่นกระจัดกระจายไปในขณะที่เกิดปะทะขึ้นระหว่างมนุษย์กับกองทัพช้าง ที่บีบล้อมเข้ามาทุกด้านในขณะนี้ และยังคงอยู่ในรัศมีที่จะช่วยยิงคุ้มครองให้ได้

จับกับแฉขาย เดิมเชื้อไฟเข้าไปในกองไฟทุกกองสุ่มให้สว่างโชติขึ้น เพื่อให้บริเวณแคมป์ทั้งหมดมีแสงสว่างพอที่จะสังเกตเห็นได้เท่าที่จะสามารถ ตะเกียงเจ้าพายุอีกดวงถูกไขสว่างขึ้นเต็มที่ ตั้งไว้ที่ตอมักกลางบริเวณ

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทุกคนก็ขึ้นประจำโขดหินบนเชิงเขาพร้อมหมด คงเหลือแต่รพินทร์ แฉขาย และจัน เพียงสามคน ที่ยัง่วนจัดการอยู่ในบริเวณแคมป์อยู่นอยู่

“สามคนนั้น มัวแต่ทำอะไรรุ่มร่ามกันอยู่อีก ทำไมถึงไม่ถอยขึ้นมารวมกับเรา”

คารินพูดอย่างร้อนใจ เพ่งมองลงไปยังบริเวณแคมป์ที่เห็นแสงไฟสลัวอยู่ในฉากความมืดมิดรอบด้าน

“น้อยอยู่กับไชยยันต์นะ พี่จะลงไปดูเอง ระวังให้กระหว่างนี้ ถ้าเห็นมันพรวดออกมาไม่ว่าทางด้านไหน ระคมยิงสกัดไว้ทันที”

ว่าแล้ว อติศาท่านทูตทหารบก ก็คว้าไรเฟิลคู่มือ ผละออกจากที่ซุ่มวังตัดเนินกลับลงไปที่บริเวณแคมป์ที่เห็นรพินทร์ แงชายและจัน กำลังช่วยกันทำอะไรรุ่มร่ามอยู่นั้นทันที

ขณะที่เชษฐาปราดเข้ามาถึง เห็นพรานใหญ่กับเงชายกำลังง่วนอยู่กับดินระเบิดและสายชนวนกันอย่างเร่งรีบ มีจันเป็นลูกมือ

“นั่นคุณจะทำอะไร?”

หัวหน้าคณะเดินทางร้องถาม

“ถ้ามันพร้อมใจกันบุกเข้ามาจริง ปืน 19 กระบอกรับมันไม่ไหวหรอกครับ ระเบิดก็ยังไม่ว่าจะชนอยู่หรือเปล่า แต่ก็ต้องเสี่ยง”

“คุณจะวางระเบิดยังไง?”

รพินทร์อธิบายรวดเร็วให้เชษฐาทราบว่ามีปากทางด่านอันจะนำเข้ามาสู่บริเวณที่ตั้งแคมป์นี้อยู่สี่ด้าน หนทางแคบๆ จำกัดเป็นทางในระหว่างชอกเขาอันเต็มไปด้วยพรางหิน โขลงช้างที่จะบุกมานั้นจะต้องผ่านเข้ามาทางปากด่านช่องเขาแคบๆ ทั้งสี่ด้านนี้ เขาและเงชายจะแยกย้ายกันวางระเบิดไว้ยังประตูผาทั้งสี่แห่งนี้ หากความจำเป็นที่สุดมาถึง โดยไม่สามารถจะยิงปะทะหยุดยั้งไว้ได้ ก็จะวางระเบิดปากด่านทั้งสี่ด้านให้ถล่มลง ซึ่งเชื่อว่าอำนาจของเสียงระเบิดก็ดี หรืออำนาจของแรงระเบิดที่อัดหินเป็นต้นๆ ให้พังถล่มลงมาได้โขลงช้างบ้าเลือดก็ดี คงจะมีอิทธิพลทำให้พวกมันแตกกระจายล่าถอยไป โดยจะพยายามป้องกันที่ตั้งแคมป์ไว้ให้ได้ ไม่ยอมให้พวกมันส่วนใหญ่ยกพลบุกเข้ามาถึง เพราะสัมภาระวัตถุเป็นจำนวนมากยังตั้งอยู่ในที่ตั้งแคมป์อันเนื่องจากย้ายไม่ทัน หากปล่อยให้พวกมันบุกเข้ามาถึง ทรัพย์สินเหล่านั้นก็เป็นอันว่าป็นไปไม่มีเหลือ มันรวมทั้งเกวียนอันเป็นพาหนะสำคัญที่จอดทิ้งอยู่ด้วย

“คุณจะทำต่อสายชนวนระเบิดไปจนถึงที่ตั้งรับบนเชิงเขาโน่นเทียวหรือ” เชษฐาถาม

“ไม่จำเป็นหรอกครับ ผมกะเอาใจกลางแคมป์ของเราเนี่ยแหละ เป็นตำแหน่งสวิตช์ระเบิดตั้งสวิตซ์ในที่ซึ่งเราจะมองลงมาได้เห็นชัด เมื่อจะระเบิดก็ยิงมาที่สวิตซ์ มันก็จะระเบิดขึ้นเอง”

หัวหน้าคณะก็เข้าใจในทันทีนั้น ทั้งสี่คนช่วยกันวางระเบิด และต่อสายชนวนอย่างรวดเร็วทั้งสี่ด้าน นำชนวนมาบรรจบรวมกันที่หม้อเบตเตอร์ควบคุมการระเบิด อันเป็นสวิตซ์กลางอันเดียวกัน รพินทร์นำหม้อเบตเตอร์เข้าไปตั้งไว้ในระหว่างชอกหินด้านหนึ่ง ซึ่งเมื่ออยู่บนเชิงเขาก็

สามารถมองลงมาเห็นได้นัดโดยไม่มีอะไรบัง ใช้กระดาษสะท้อนแสงสีขาวปิดไว้ด้วยพลาสติก เพื่อให้สังเกตได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยคิดที่หมายไว้ยังจุดระเบิดต่อสายไฟตรง

ถูกปืนนัดใดหนึ่งก็ตาม ที่วิ่งทะลวงเข้ามากระทบยังตำแหน่งนี้ จะทำหน้าที่เหมือนคันสับระเบิดในพริบตา

ระหว่างที่ขุมนแข่งกันอยู่เสียงปารอบด้านก็สะท้อนขึ้นอีกครั้ง มันดังจากซ้ายแล้วก็ขวา และในที่สุดก็ดูเหมือนจะแวดล้อมรอบด้านไปหมด เสียงกึ่งไม้หักโง้งผาง เสียงฝีเท้าหนักๆ เหลือที่จะคณานับ ยাত্রาเคลื่อนไถลเข้ามา กลิ่นไอของมฤตยูแทรกซึมไปทั่วทุกอณูของอากาศ สำเนียงที่ได้ยินยามนี้ เปรียบไม่ผิดอะไรกับเสียงคลื่นในมหาสมุทรยามมีมรสุม

พริบตานั่นเอง ขณะที่รพีพัทธ์ปิดกระดาษสะท้อนแสงของเขาลงยังคันระเบิดเสร็จพร้อมกับเงยขึ้น อันเป็นขณะเดียวกันกับที่เงาขวย่งออกมาจากกระโจม หอบผ้าแบลึงเก็ดของคณะนายจ้างออกมาด้วย เสียงชนิดหนึ่งก็ดังวูบต้ออากาศมาจากเบื้องบน เสียงวินาทีต่อมา มันก็หล่นตูมลงมากลางหลังคาเด็นที่ราวกับลูกกระสุนปืนใหญ่ ที่คำนวณไว้อย่างแม่นยำยิ่ง น้ำหนักอันมากมายของวัตถุที่หล่นลงมานั้น ทำให้สายที่ขึงเด็นที่ขาดสะบั้น หลังจากถล่มลงและเลยไปกระแทกสรรพสิ่งที่อยู่ในเด็นที่เสียงดังสนั่น ผ้าเด็นที่ขาดกองลงคลุมพื้น

มันคือก้อนหินใหญ่ขนาดครกตำข้าว!

ก่อนที่ทุกคนจะตื่นจากตะลึง ขอนไม้ และก้อนหินใหญ่ๆ อีกหลายก้อนก็ระดมปลิวว่อนเข้ามาหล่นครืนโครมอยู่ทั่วบริเวณ จากความมืดรอบด้านที่มองไม่เห็นที่มา ราวกับมีมือยักษ์มาระดมขว้างปาก้อนหิน และขอนไม้เหล่านั้น เฉียดทั้งสี่ไปอย่างหวุดหวิดจวนเจียน ซึ่งถ้าถูกเข้าก็ไม่มีปัญหา กระตุกกระเดี้ยวเป็นไม่มีเหลือ

“ระวัง! หลบเร็ว!!”

พหรานใหญ่ร้องออกมาสุดเสียง วิ่งเข้าปะทะเซฐาผู้ยังยืนตะลึงค้างในปรากฏการณ์พิสดาร อันไม่คาดฝันนั้น ล้มกลิ้งลงไปด้วยกันทั้งคู่ ในขณะที่ขอนไม้อันใหญ่ขนาดท่อนขาอ่อนยาววาเศษ ปลิวผ่านศีรษะไปอย่างหวุดหวิด กระทบเกวียนที่จอดอยู่เสียงโครมสนั่น ทั้งสองตะกายลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว วิ่งเข้าหาโคนต้นกระหว่างใหญ่ ในขณะที่เงาขวย่งกับจัน ก็วิ่งหลบท่าผ่นยักษ์ บ่ายหน้าไปทางเชิงเขาอันเป็นที่มั่น

เปิดจากโคมติโดยระดมชุดหินและขอนไม้ขว้างปาเข้ามาเป็นการใหญ่แล้ว เจ้าช่างมหาวยร้ายที่รวมพลกันได้ประหนึ่งกองทัพ และบัดนี้ บิปรุกเข้ามาในระยะประชิดรอบด้าน ก็ประกาศศักดิ์ของมันเป็นอย่างโจ่งชัด ตัวหนึ่งแผ่รื้องแปร้นขึ้นก่อน เหมือนจะเป็นสัญญาณให้เร่งเข่นฆ่า จากนั้นตัวอื่นๆ ก็ร้องรับกันขึ้นพร้อมกันหมด แซ่สนั่นอื้ออึงไปหมดทั้งราวป่า ท่ามกลางราตรีอันเงียบสงัด

จำแนกไม่ถูกว่ามันมีจำนวนอยู่สักกี่สิบหรือกี่ร้อยตัว หูของทุกคนในยามนี้ลั่นอื้อ รู้สึกประหนึ่งว่าพื้นแผ่นดิน และขุนเขารอบด้านจะถล่มทลายลง ด้วยคลื่นเสียงที่ดังสะเทือนเลื่อนลั่นยิ่งกว่าฟ้าคำรนนั่น

เงาตะมึนประหนึ่งราหู ตะลุยกรินโครมออกมาจากพงไม้ด้านซ้ายของแคมป์ ปรีดิ่งเข้ามาที่รพินทร์และเชษฐา ผู้กำลังพะว้าพะวังหมุนซ้ายหมุนขวาอยู่ ตามกันออกมาเป็นขบวน เสียงไชยยันต์ตะโกนลั่นลงมาให้เห็นขึ้นที่มั่น และยังไม่ทันจะขาดเสียง ไรเฟิลนัดหนึ่งก็แผดแหลมกึกก้องขึ้นเป็นปฐมฤกษ์ มันเป็น .300 เวเธอร์บีแม็กนั่มจากมือของ ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ ผู้ฉับไวในการลั่นไกตามเคยนั่นเอง หล่อกมองเห็นภาพนั้นอย่างถนัด ขณะที่ไชยยันต์มัดตะโกนเตือนอยู่ หล่อกก็ยังแล้ว

ไอ้หัวโตตัวล่ำหน้าที่สุด วังชนเกวียนที่จอดพิงโคนไม้ล้ม และบัดนี้ปรีราวกับพายุเข้ามายังรพินทร์ กับเชษฐา ห่างเพียงไม่กี่ 15 ก้าว เซลดาจะมำหน้าพร้อมกับร้องโอ้ก ขาหน้าทรุดคู่ลงในพริบตา เพราะถูกร้อยเข้ากักหูด้วยกระสุนสังจากมืออันฉมังของหญิงสาว ตัวตามหลังมาเป็นอันดับสอง เจอะฟ้าผ่าเข้าไปอีกที่สะบัก หมุนเฉออกนอกทาง แล้วก็ล้มตึงไปในอืดใจต่อมา ด้วยกระสุนนัดที่สามซึ่งทะลวงเข้าเจาะขมับ

“รพินทร์! วิ่งไปก่อน ไม่ต้องห่วงผม!”

เชษฐาร้องลั่น ประทับ .458 ขึ้น แผ่นออกนอกพูของคันกะหรงที่หลบอยู่ ส่องปากกระบอกไปยังเงาตะมึนที่พรวดพราดออกมาจากริมป่าอีกด้าน แล้วกดตุ้มอย่างฉุกฉะหุก เสียงตะกั่วน้ำหนักขนาด 500 เกรน ปะทะกับกะโหลกอันใหญ่โต ได้ยินอย่างถนัด ชุ่มไม้ด้านนั้นถล่มพังไปทั้งแถบด้วยน้ำหนักตัวที่ล้มทับลงมา

พรานใหญ่แผ่นว้างออกไปได้เจ็ดแปดก้าวก็หันกลับมา เชษฐากำลังวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตกวาดตามหลังเขามา และเบื้องหลังของราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ปลายวงอันยาวใหญ่ของภูเขาเคลื่อนที่ ซึ่งกระชั้นใกล้มาอย่างตึกๆ กำลังไขว่คว้าเฉียดศีรษะเชษฐาอยู่หูดหวิดจวนเจียน รพินทร์เสยถ่ากล้องไรเฟิลขึ้นเหนียวไโกออกไป ทั้งๆ ที่พานท้ายยังหนีบอยู่ที่ซอกสี่ข้าง พอกระสุนลั่นพันถ่ากล้อง ร่างของเขาก็หักคะเมนหงายหลังผึ่ง เพราะอำนาจแรงสะท้อนเนื่องจากจับไม่ถนัด แต่ถูกปืนวิ่งเข้าสวนโคนงวงอย่างถนัดฉนี้ ก่อนที่มันจะถึงตัวเชษฐาเพียงพริบตาเดียว ไอ้มหาภัยกษัตริย์กุดผะหลัง ชวนเซไปสองสามก้าวแล้วล้มทั้งยืน จังหวะนั้นเองเชษฐาก็กระโจนมาถึงเขา กระชากแขนหลุดให้ลุกขึ้น แล้วพากันวิ่งแนบตรงไปยังดินเขา อันมีพรคพวกคอยอยู่ก่อนแล้ว

เสียงปืน บัดนี้ระเบิดระงมเป็นประตักแตก ดังมาจากที่มั่นเนินเขา พวกที่อยู่บนนั้นเปิดฉากระดมยิงขึ้นแล้วอย่างขนานใหญ่ เป็นการสกัดกั้น เร่งปะทะเจ้าพวกที่ทยอยลงไล่หลังเชษฐากับรพินทร์มาอย่างคึกคัก เสียงไชยยันต์ตะโกนมาอีก ให้ทั้งสองพยายามมาถึงเชิงเขาโดยเร็ว โดยไม่ต้องหันกลับไปพะวงถึงการติดตาม เพราะยิงสกัดไว้ให้แล้ว ไม่ก็อึดใจหลังจากนั้น เชษฐากับ

รพินทร์ก็ได้ขึ้นมาถึงแนวโศดหินบนเนินชันอันเปรียบเสมือนเชิงเทินตั้งรับ ซึ่งเงาซายกับจันแผ่น ล่วงหน้าถึงก่อน

ไพล่ทุกระบอบบัดนี้ร้อนผ่าว เพราะการยิงอย่างหนักหน่วง

ข้างชุดแรกที่บุกทะลวงเข้ามาถึงบริเวณแคมป์ประมาณ 7-8 ตัว ล้มกลิ้งไปหมดแล้ว และ เหตุการณ์ดูเหมือนจะสงบราบคาบลงชั่วขณะหนึ่ง

คารินเคียวหมากฝรั่งเย็บๆ คับอารมณ์อันเขม็งเครียด กำลังชักลูกปืนชุดใหม่ลงเม็กกาซีน อยู่อย่างรวดเร็ว ขณะที่เชษฐากับรพินทร์ได้ขึ้นมาถึงโศดหินที่หล่นกับไชยยันต์ประจำอยู่ ทั้งสอง มานั่งหอบอยู่ด้วยกัน หันกลับลงมองไปเบื้องล่าง อาศัยจากไฟที่สุ่มไว้รวมทั้งตะเกียงเจ้าพายุที่จุด สว่างอยู่กลางแคมป์ ไม่เห็นเงาของข้างป่าตัวไหนอยู่อีก นอกจากซากที่กองอยู่เป็นหย่อมๆ

“เกลี้ยงเลยหรือ ชุดนั้น?”

เชษฐาถามหอบๆ

“ไม่มีเหลือ ให้มันยกแห่กันเข้ามาอีกเถอะ จะซัดให้เป็นเปือยเลย”

ไชยยันต์ตอบด้วยเสียงคำรามอย่างมั่นใจ

ไม่ทันจะขาดคำ เงาใหญ่โตก็วิ่งเหยาะๆ โผล่จากความมืดออกมาให้เห็นอีกสามตัว มัน ปราดตรงไปที่เต็นท์ ซึ่งบัดนี้กองคลุมอยู่กับพื้น ใช้เท้าเตะกระเบื้องอย่างครุร้ายกระหายเลือด ก่อนที่ รพินทร์กับเชษฐาผู้เหน็ดเหนื่อยจากการวิ่ง และได้เนินขึ้นมาชนิดแทบจะขาดใจในขณะนี้ จะยับตัว ได้ถนัด คารินกับไชยยันต์ผู้คอยพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ก็ระเบิดกระสุนแข่งกันลงไปแช่สนั่น ประสาน อีงอด้วยไพล่อีกกว่าสิบกระบอกของพรานพื้นเมืองของรพินทร์และลูกหาบ

มันเหมือนกับการระดมยิงเป้า ทำกระสุนเหล่านั้นกระทบกับร่างของเจ้าวายร้ายทั้งสาม ตัวพرونับแปลไม่ถ้วน มันล้มคว่ำลงไปประหนึ่งถูกฟ้าผ่าโดยไม่กระดิกกระเดียดขึ้น

หลังจากคว่ำสามตัวหลังลงไปอย่างเฉียบขาดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบลงอีกครั้ง เป็น เวลา 5-6 นาที โดยไม่มีอะไรกระโตกกระตาก แต่มันเป็นความเงียบที่กดหัวใจของทุกคนให้หนักอึ้ง เต็มไปด้วยความกระวนกระวาย

“มันจะเอายังไงกันนี้ ทำไมเงียบไปเสียเฉยๆ อย่างนั้น”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างกระสับกระส่าย จ้องตาไม่กระพริบลงไปยังบริเวณแคมป์

“ใจเย็นๆ ไว้เถิดครับ สึกไอ้แห่วงกินนี้ ถึงยังไม้มันก็ไม่สิ้นสุดลงง่ายๆ หรอก พวกมันนับ ไม่ถ้วน ล้อมเราไว้รอบด้านหมดแล้ว แผนของมันคงไม่เลิกล้มลงเพียงแค่ว่าพวกมันชุดแรกถูกยิงตาย ไปเพียง 10 กว่าตัวเท่านั้นหรอก และเราก็ไม่อยู่ในฐานะได้เปรียบมันเลย กินนี้ทั้งกินมีหวังต้องแขวน ตากน้ำค้างกันอยู่บนนี้ พรุ่งนี้เช้าก็ยังไม่นอน”

พรานใหญ่บอกแผ่วต่ำ ควักนุหรือออกมาจุดธูปอัคควันลิก

“แล้วจะทำยังไงกัน ถ้ามันมากมายถึงขนาดนั้น?” คารินถาม

“คุณเชิงระวังมันอยู่อย่างนี้แหละครับ โผล่ออกมาเป็นเป้าให้เห็นเมื่อไหร่ก็ยิ่งเมื่อนั้น ถ้ามันพรูออกมามากๆ ยิ่งปะทะไม่ทัน และมันพยายามบุกไล่ขึ้นมาบนนี้ ก็ล่อมันอีกวิธีหนึ่ง ผมกับคุณชายเตรียมไว้แล้ว”

แล้วเขาก็อธิบายให้คารินกับไชยยันต์เข้าใจถึงการวางระเบิดไว้ พร้อมกันก็ใช้ไฟฉายกราดลงไปเบื้องล่าง พอกระทบแสงจากลำไฟฉาย...กระดาศสะท้อนแสงที่ติดอยู่ยังเบตเตอร์ความคุมสวิตช์ระเบิด ซึ่งตั้งอยู่ในซอกหินก็ส่องเรืองขึ้นมาให้เห็นอย่างถนัด

“สังเกตที่เป้าสะท้อนแสงโน่นไว้ให้ดินะครับ ถ้าจำเป็นจริงๆ เราจะยิงไปที่นั่น ปากด้านทั้งสี่ด้านจะระเบิดขึ้นพร้อมกัน”

ไชยยันต์คิดนิ้วโดยแรง เข้ามาดบไหล่รพิทร์

“เด็ดจริง ผู้กอง! ต้องเล่นกับมันยังงี้เลย จะมีสัตว์ดุร้ายจานที่โหดในโลกรอีกข้างไหม ที่ร้ายกาจเต็มไปด้วยเล่ห์กลเจ้าความคิด ราวกับคนเหมือนไอ้แห้วตัวนี้ นี่ถ้าไม่เจอกับตัวเอง ใครมาเล่าให้ฟังก็ไม่มีวันเชื่อ มันจับเกี่ยวกับเราด้วยสมอง และแผนการที่ไม่น่าจะเป็นสัตว์เลย คิดดูเถอะ มันจู่โจมเราเมื่อตอนบ่ายหยกๆ พอดตกกลางคืน ห่างไม้ก็ชั่วโมงหวนกลับมาเล่นงานเราซ้ำอีกแล้ว ไอ้กูด ไอ้หมิงสาหรือไอ้ผีโขมด ไม่ได้หนึ่งในร้อยของไอ้แห้วเลย ผมยังคิดอยู่เนี่ยว่า ถ้าบังเอิญเราไม่มีเชิงเขาที่นี้เป็นที่ตั้งรับ เราจะทำกันยังงี้กันนี้?”

“ก็แหลกหมดเท่านั้น...”

เชษฐาตอบมาเสียงแหบๆ หัวเราะปร่าในลำคอ

“น่าขอบใจบุญคำที่เลือกชัยภูมิตั้งแคมป์ได้อย่างรอบคอบ ขณะนี้เราตกอยู่เป็นฝ่ายถูกมันล่าเสียแล้ว ไม่ใช่ล่ามัน”

ในความเงียบสงัด ทุกคนสงบรอคอยเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปด้วยใจอันตื่นระทึกไม่เป็นล้า ไม่อาจที่จะคาดคะเนหรือเดาอะไรได้ทั้งสิ้น อากาศหนาวเย็นจะสะท้อนสัน ปืนทุกระบอที่ร้อนกรุ่น บัดนี้เย็นเยียบลงตามเดิมแล้ว

เหตุการณ์มันเปรียบไม่ผิดอะไรกับทหารที่ประจำอยู่ในสนามเพละ ท่ามกลางข้าศึกที่รายล้อมไว้หมดทุกด้าน ซึ่งไม่รู้ว่าจะถูกบุกเข้าโจมตีอีกเมื่อไหร่ แต่ละวินาทีเคลื่อนผ่านไปแบ่งแยกความคิดคำนึงของแต่ละคนออกไปในลักษณะต่างๆ กัน มันเป็นช่วงระยะแห่งการรอคอยที่นานแสนนาน ท่ามกลางความอึดอัดกระสับกระส่ายอย่างบอกไม่ถูก แงชนาผ้าแบลิ่งเกิดของคณะนายจ้างสามพี่น้องที่อดสำหั้นติดมือขึ้นมาด้วย มาส่งแจกจ่ายให้คาริน เชษฐา และไชยยันต์ ทั้งสามคนพอเห็นเข้าก็ลืมหูลงด้วยคามยินดีระคนประหลาดใจ

“แกชายนี้นายหอบผ้าห่มมาให้พวกเราด้วยหรือ?”

ไชยยันต์ร้องออกมา

“ก่อนที่จะออกจากแคมป์ ผมเข้าไปในกระโจมตรวจว่ามีอะไรพอที่จะขุดมือหนีไ้
แหงขึ้นมาได้อีกบ้าง...”

คนใช้ชาวคงบอกเรียบๆ

“แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่า เราจะต้องอยู่บนนี้ทั้งคืน อากาศหนาวจับใจ พวกผมไม่เป็นไร แต่
พวกเจ้านายคงลำบากมาก ก็เลยขนขึ้นมาให้”

ไม่เพียงแต่ผ้าห่มขนสัตว์เท่านั้น ห่อพันอยู่ข้างในยังมีหรืออีกทั้งห่อ และบรันดีสองขวด
คณะนายจ้างพากันอุทานออกมาด้วยความยินดี เชษฐาเอี่ยมมือมาดบไหล่แกงชาย หัวเราะเบาๆ

“นายคิมมาก แกงชาย รอบคอบเหลือเกิน”

คารินตัวผ้าผวยออกคลุมตัวไว้ด้วยความหนาวเย็น นัยน์ตาที่มองไปยังคนใช้ชาวคงเป็น
ประกายชื่นชม บอกมาเสียงหวานว่า

“ขอบใจเหลือเกิน แกงชาย เธอรอบคอบและเป็นห่วงในสวัสดิภาพของเราเสียยิ่งกว่าคน
บางคนเสียอีก”

คำพูดแบบบอดไม่ได้ที่จะ ‘กระทบ’ ของหล่อนทำให้พรานใหญ่ผืดคออย่างไรพิกล เดิน
ผละจากที่ชุ่มบริเวณนั้น ไปตรวจดูแนวของพวกลูกหาบ ซึ่งเรียงรายกันอยู่เป็นหมู่ๆ หมู่ละสองคน
ตามที่ไชยยันต์ได้กำหนดไว้ตามแผนยุทธศาสตร์ แล้วก็นั่งลงยึดบริเวณโขดหินที่หนึ่งทางปีกซ้าย
ใกล้กับนายเมฆหัวหน้าลูกหาบ เพื่อให้พวกนั้นได้อุ่นใจในการปรากฏตนอยู่ร่วมโดยใกล้ชิดของเขา
เวลาผ่านไปอย่างแฉ่มช้า

กองไฟทุกกองที่ก่อไว้ยังบริเวณแคมป์เบื้องล่างหมดเชื้อหรือแดงลงแล้ว แต่แสงตะเกียงเจ้า
พายุที่รพินทร์ตั้งไว้กลางบริเวณยังส่องสว่างอยู่ตามเดิม มองจากเบื้องบนลงไปในระยะห่างประ-
มาณสิบห้าเมตรเห็นเรื่องๆ สรรพสิ่งรอบด้านไม่ว่าจะเป็นเงาหมู่ไม้ โขดหิน ผ้าเต็นท์ที่ถล่มลงมา
กองอยู่กับพื้น รวมทั้งซากช้างที่ถูกยิงล้มอยู่เป็นภาพตะกุ่มๆ

หน้าต่างของทุกคนเริ่มถ่วงหนักลงอีกครั้ง ในความเงียบสงัดเยียบเย็นนี้ จิตกำลังอยู่ในข่าย
ภวังค์ ทันใดก็ต้องสะดุ้งเบิกตาโพล่งขึ้นอย่างขวัญหาย เพราะเสียงแผดร้องของช้างที่ดังประสานกัน
ขึ้นอื้ออึงรอบด้านไปหมด มันดังกึกก้องสะท้อนเลื่อนลั่นอยู่เช่นนั้น ทุกคนขยับป็นแต่ก็มองไม่เห็น
ตัว บริเวณแคมป์เบื้องล่างว่างเปล่าอยู่เช่นเดิม ได้ยินแต่เสียงปัสสาวะในขุมนรกที่ร้องทวงถามชีวิต
เสียงร้องหรืออีกนัยหนึ่ง น่าจะเรียกได้ว่า เสียงโห่ส่ำทักขวัญของมันดังกล่าวนี้นี้ ดังแหร่งมอยู่ใน
เวลาติดต่อกันถึง 5 นาทีเต็มๆ โดยไม่มีการหยุด

ต่างกวาดสายตาไปรอบด้านอย่างอึดอัดใจ แต่ก็คงมองไม่เห็นอะไรอยู่เช่นนั้น แต่ละคน
เต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย บรรยากาศขึ้นหนักแทบจะหายใจไม่ออกในคลื่นเสียงอันหนักอึ้ง
นั้น คารินกัดฟันแน่น สะบัดหน้าออกไปมา ใจของหล่อนสั่นริกๆ รู้สึกเหมือนถูกบีบลงเหลือนิดเดียว
ในที่สุดก็ยกมือขึ้นอุดหูหรือกรีดออกมาสุดเสียงอย่างสุดที่จะทนทานต่อไปได้

เมื่อพรานใหญ่วิ่งเข้ามาถึงตำแหน่งที่ซุ่มของกลุ่มนายจ้าง เขาเห็น ม.ร.ว.หญิงคนสวยนั่งตัวสั่นอุดหูหลับตาแน่น พี่ชายกำลังเขย่าตัวอยู่

“มันจะเอาอย่างไรกับเรากันนี่ สงครามจิตวิทยาเข้าให้แล้วหรือ?”

ไชยยันต์พูดละล่ำละลัก อาการของเขาก็แสดงให้เห็นชัดว่าทรมานทรมานอยู่ด้วยเสียงนั้นเช่นกัน

“เมื่อมันร้องได้ก็ให้มันร้องไปเถอะครับ สำคัญว่า ถ้าโผล่ให้เห็นเมื่อไหร่ ก็ยิงเมื่อนั้น”

“พวกเราจะเป็นบ้าตายเสียก่อน เพราะไอ้เสียงของมันนี่ซิ”

เชษฐาเองก็มีอาการมินาไปหมด

รพินทร์กวาดสายตาลงไปเบื้องล่างอีกครั้ง แล้วเขยปากกระบอกปืนไรเฟิลในมือขึ้นฟ้า กระดิกไถปด้อยกระสุนระเบิดออกไป เสียง .458 แม็กนั่มลั่นกึกก้องกลบเสียงข้างเกล่านั้น มันสะท้อนดังซำกังวายไปตลอดทั้งภูเขา ไชยยันต์ก็กด .600 ในโตรกของเขาตามติดออกไปอีกสองนัดซ้อน ดังพอๆ กับสายอสุนิบาต

ได้ผล....เสียงข้างอันแซ่ประสานกันอยู่เป็นร้อยๆ เสียงเกล่านั้นเจิบเป็นปลิดทิ้งในทันที ป่าใหญ่เบื้องหลังสังคราบคาบลงตามเดิมเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น คารินลืมหันหันมองหาวใจเอือกกรอกรันดิเข้าปากแล้วนั่งพิงโขดหินอย่างหมดแรง ใบหน้าของหล่อนซีดเผือดเหมือนจะเป็นลม

“ให้พวกมันออกมาประจันหน้ากับเราเสียดีกว่า ที่จะระดมส่งเสียงร้องเขย่าปอดอยู่อย่างนี้ โอ๊ย! ไม่ไหว...”

หล่อนครางแหบๆ ยกมือขึ้นบีบขมับ หายใจถี่ๆ

ก่อนที่รพินทร์จะพูดเช่นไร เขาก็ต้องหันขวับลงไปยังเบื้องล่างที่บริเวณแคมป์ เพราะเสียงป่าแตกกรืนขึ้นอย่างจู่โจมอีกครั้ง ซ้ำผ่งหนึ่งดาหน้า แล่นสือกันออกมาราวกับภาพหลอนของภูตผีปิศาจ พร้อมกับเสียงร้องอื้ออึงบอกกันของพวกลูกหาบ

พรานใหญ่ตัวคืบขึ้นไหล่ในพริบตา แต่คนที่ลั่นกระสุนก่อนเขาคือเชษฐา ซึ่งดูเหมือนจะคอยจ้องอยู่ก่อนแล้ว จากนั้นอีก 18 กระบอก ก็ประดังกันแผดสนั่นตามติดออกไปหูดับดับไหม้เป็นการยิงแบบซัลโว กลิ่นดินปืนกลิ่นตลบอบอวลไปในอากาศอันเย็นชื้นหนัก มันเป็นฉากสงครามนองเลือดระหว่างมนุษย์กับสัตว์ป่า ซึ่งต่างฝ่ายต่างเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น

คารินยังได้รวดเร็วกว่าทุกคน ในเมื่อหล่อนมีไรเฟิลขนาดพอเหมาะกับตนเองประจำมือ เช่นนี้ นัดที่หนึ่ง สอง ตลอดไปจนกระทั่งหมดแม็กกาซีนชุดแรก หล่อนปล่อยมันออกไปภายในเวลาไม่ถึงสิบวินาที

ไม่มีใครรู้ผลของการยิงแต่ละคนได้แน่ชัด ในภาวะเช่นนี้เห็นแต่เพียงว่าซำป่าสับกว่าตัวชุดนั้นที่พรุผ่านบริเวณแคมป์โดยหมายที่จะบุกไต่เนินขึ้นมานั้น กลิ้งโคโล่ไปหมด กองอยู่เป็นภูเขาเลากา ทุกคนยังอย่างคุเฉียด ชำมือ

“มะ! เรียงหน้าเข้ามาอีก ก็ร้อยก็พันตัวก็ยกกันเข้ามา!”

ดารินคำรามอยู่ในลำคอ ยัดกระสุนชุดใหม่เข้า .300 เวเธอร์บีของหล่อนอย่างรวดเร็วคู่กัน
ตาเป็นประกายวาวโรจน์

ทุกคนประทับปืนเตรียมพร้อม รอยคอดด้วยหัวใจอันเต้นเร่าต่อไป อีกสิบกว่านาที ก็ต้อง
หันมองดูหน้ากันอีกครั้งอย่างท้ออะไรไม่ถูก กองทัพของไอ้แห้วสงบงันเงียบเชียบลงอีก จะว่า
ผละถอยก็ไม่เชิง เพราะไม่มีเสียงของการเคลื่อนไหวผละถอยห่างใดๆ ทั้งสิ้น

“อ่านใจมันออกไหม จะมาไม่มีไหนอีก”

หัวหน้าคณะเดินทางระเบิดโพลงออกมา ลดปืนลงผ่อนความตึงเครียดชั่วขณะ

“ดูมันไม่ออกเลย จะว่าถอยก็ไม่เชิง เหมือนพวกทหารกล้าตายที่ส่งกำลังพลเข้าโจมตีเป็น
ระลอก เราก็คอยรับมือนั่นอยู่อย่างนี้แหละ โพล่เมื่อไหร่ก็ยัง ยันสว่าง คืบนี้เห็นจะไม่ต้องนอนกันละ
นอกจากคอยดักกระวังอยู่อย่างนี้”

ไชยยันต์ว่า

เหตุการณ์เป็นจริงอย่างที่ไชยยันต์คาดคะเน ไม่มีใครได้หลับนอนกันเลย เว้นระยะเงียบ
หายไปประมาณสักครึ่งชั่วโมง พอต่างเคลิ้มๆ กองทัพช้างก็เคลื่อนไหวพลบุกเข้ามาอีก พยายามจะเป็น
เนินเขาเข้ามาประชิดตัวฝ่ายมนุษย์ให้ได้ ต้องตะลึงตะเหวี่ยงกระดุมยิงปะทะกันเป็นโกลาหล ระลอก
แล้วระลอกเล่า หมุนเวียนกันอยู่เช่นนั้น มีอยู่หลายตัวที่สามารถฝ่าบริเวณแค้มป์และซากศพของ
พวกมันเองไต่เนินตรงรี่ขึ้นมาได้ แต่แล้วก็ถูกยิงฟุบอยู่คาตีนเนินนั่นเอง เคลื่อนกลาดระกระระกะไป
หมด เลือดแดงฉานไหลนองตลอดทั้งบริเวณแทนไม่มีส่วนไหนว่าง

มันเป็นการต่อสู้อย่างทรหดดุเดือดเป็นประวัติศาสตร์...ระหว่างสัตว์กับมนุษย์ ชนิดที่
แม้แต่พินท์เองก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

“โอ้โฮ! นี่แปลว่ามันจะฆ่าเราให้ได้จริงๆ หรือ?”

ไชยยันต์ถึงกับอุทานออกมา ภายหลังจากยิงเข้าตัวสุดท้ายในชุดหลังสุด ล้มครืนลงทับศพ
ของพวกมันที่กองอยู่ก่อนแล้ว

ทุกคนในคณะ บัดนี้ต่างมีความอัศจรรย์ใจระคนสยอง ไม่ผิดอะไรกับไชยยันต์ จาก
เหตุการณ์ที่เผชิญอยู่ สิ่งเหล่านี้มันอุบัติขึ้นโดยผิดธรรมชาติสามัญเสียแล้ว เดียวนี้ไม่มีใครมา
คำนึงถึงนับอยู่ว่าช้างเหล่านั้นถูกยิงล้มไปแล้วก็ตัว เพราะมันทุ่มกำลังเข้ามา และตายไปเป็นใบไม้
หล่น ตัวแล้วตัวเล่า เห็นแต่ซากกองพะเนินเทินทึกไปหมด

เขยฐานหันมาจ้องหน้าพรานใหญ่ ต่างคนต่างมองดูตากัน

“ถ้าจะไม่เป็นการเสียแล้วรพินท์...”

หัวหน้าคณะพูดแหบๆ แม้อากาศจะหนาวเย็นเช่นไรก็ตาม เหงื่อผุดเต็มใบหน้าของเขา
ซึ่งไม่ผิดไปกับทุกคนในขณะนี้

“มันทุ่มกำลังเข้ามายังกะมดปลวกนั้นแหละ ผมแทบจะไม่เชื่อสายตาเลยว่า ที่เรากำลังเผชิญอยู่นี้เป็นเหตุการณ์จริงนอกจากความฝัน ถ้ามันยังโจมตีเราแบบบ้าเลือดอย่างนี้ไปจนถึงเช้าจะทำได้ยังไงกัน?”

“ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นแหละครับ ระเบิดที่เราเตรียมไว้”

“ก็แล้วทำไมไม่ระเบิดมันเสียเดี๋ยวนี้?”

คารินถามด้วยเสียงที่แทบจะไม่มีผ่านลำคอออกมา จะเข้มแข็งกร้าวแกร่งสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้ประสาทของหล่อนเริ่มจะไม่มั่นคงเสียแล้ว เพราะพฤติกรรมอันห้าวหาญเด็ดเดี่ยวเกินคาดของโหลงไอ้แห้ว

รพินทร์แหงนมองดูดาวบนท้องฟ้า ซึ่งบ่ายคล้อยลงเป็นลำดับ แสดงว่าเวลาเช้ากำลังใกล้เข้ามา

“ผมคิดว่ายังไม่จำเป็น ถ้ามันยังใช้วิธีเดิม บุกเข้ามาครวละสับกว่าตัวอย่างที่แล้ว อยากรู้เสียเราก็คงทัน และภูมิประเทศก็ไม่อำนวยให้มันพรุกกันเข้ามาสู้กับลูกปืนของเราได้จำนวนมากกว่านั้น มันจะต้องทยอยกันเข้ามาเพราะทางที่จะผ่านเข้าทั้งสี่ด้านเป็นช่องแคบ เชื่อว่าก่อนฟ้าสางมันอาจถอย เกวียนกับสัมภาระข้าวของส่วนใหญ่ทั้งหมดของเรายังทิ้งกลาดเกลื่อนอยู่นั้น ถ้าระเบิดปากด้านทั้งสี่ด้านนั้นโดยไม่จำเป็น หินอาจพังทลายลงมาทับเกวียนและข้าวของของเราเสียหายหมดก็ได้ การระเบิดควรจะตัดสินใจทำในวินาทีสุดท้าย ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ”

หญิงสาวจันไป เพราะจันทนต่อเหตุผลของเขา

“ทำไมนะ...ทำไมไอ้แห้วถึงไม่นำฝูงโผล่ออกมาให้เห็น!”

ไชยยันต์สวดสาบานลั่น

“แกอาจเห็นมัน ขณะทิ้งวง หรือขาของมันถึงตัวแกแล้วก็ได้ไชยยันต์!”

ผู้ตอบมาพร้อมกับเสียงหัวเราะเปรี๊ยะๆ คือเชษฐา แล้วก็หันมาทางพรานใหญ่อีกครั้ง ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อ

“ผมสงสัยว่าพวกมันไม่ใช่เป็นร้อยเสียแล้ว น่าจะเป็นพันๆ ตัวทีเดียว”

รพินทร์สั่นศีรษะช้าๆ กลืนน้ำลายลงคออันแห้งผาก แล้วดื่มน้ำจากกระบอกกล้วคอ

“ผมสารภาพตามตรงครับ เดียวนี้ผมทำอะไรไม่ถูกเลย รู้อย่างเดียวว่าพวกมันมากเกินไป...มากอย่างชนิดไม่เคยมีช้างโขลงไหนรวมตัวกันได้แบบนี้มาก่อน และก็มีเจตนาของมันพร้อมเพรียงอันหนึ่งอันเดียวกัน ที่จะทำลายล้างพวกเราทั้งหมดให้ได้ ชีวิตเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว มันเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดผิดธรรมชาติไปมาก”

“นึกไปไม่ถึงเลยว่า ไอ้แห้วจะมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้...”

เชษฐากล่าวอย่างหนักใจ หันตามองลงไปยังซากช้างทั้งหลายที่กองอยู่กลาดเกลื่อนเบื้องล่าง

“มันตัวเดียวเท่านั้น ที่สามารถไปชักนำช้างป่าให้มาทิ่มแทงชีวิตทำสงครามกับเราได้ ตัวมันเองแอบควบคุมบงการอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ส่งบริวารให้เข้ามาตายแทนเราด้วยผักปลา นี่ก็ไม่ออกเลยจริงๆ ว่า เหตุการณ์มันจะสิ้นสุดลงยังไง ผมบอกตามตรงว่าไม่อยากจะยิงช้างตัวอื่นๆ เลย สังเวชใจเหลือเกิน”

“ถ้าไม่ยิง เราก็هلك...”

ไชยยันต์จัดโพลงขึ้น ตาเป็นประกายคุ้ยเคี้ยวเกรี้ยว

“เมื่อมันกล้าที่จะบุกเข้ามาโดยไม่กลัวตาย อันจะเนื่องจากอิทธิพลควบคุมบัญชาการของไอ้แห้ว หรืออะไรก็ตามที่ เราก็ต้องฆ่ามัน นี่คงจะเป็นประวัติการณ์ของโลกชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนทีเดียว มนุษย์ตกเป็นฝ่ายถูกล้อมโจมตีอย่างบ้าเลือดจากกองทัพช้าง พวกมันกำแหงหาญอย่างไม่น่าเชื่อ”

เงาชาย เกิด และเส่ย เปิดหีบกระสุนปืนที่ชนหินชกัยขึ้นมานำแจกจ่ายสำรองให้แก่ทุกคนอย่างเต็มอัตราศึก ตามคำสั่งของไชยยันต์ บัดนี้ปลอกกระสุนที่ยิงแล้วกลาดเกลื่อนกองพะเนินอยู่รอบตัวของแต่ละคน โชคดีเหลือเกินที่คณะนายจ้าง เตรียมพวกเครื่องกระสุนมาอย่างมากมายเหลือเฟือ ซึ่งในครั้งแรก รพินทร์เองก็ยังไม่รู้สึกรู้สีกว่า ออกจะมากมายเกินความจำเป็น อาวุธปืนจำนวนมากที่ขนมาเหล่านั้นเพียงจะเห็นคุณประโยชน์เอาในภาวะเช่นนี้เอง

ณ ราตรีนี้ คุณเป็นราตรีอันยาวนานที่สุด ในความรู้สึกของทุกคน

“พวกคุณชายนอนพักเอาแรงเสียก่อนพลางๆ ก็ได้ครับ คนของผมจะอยู่เฝ้ายามเอง ถ้ามันบุกเข้ามาเมื่อไหร่อีกก็คอยตื่นขึ้นมายิง ไม่ต้องคอยระวังมันอยู่ตลอดเวลาหรอก เราอยู่ในที่มั่นปลอดภัยพอ”

รพินทร์บอกแล้วก็เดินผละไปหาหรืออะไรอยู่กับบุญคำ และนายเมฆอีกด้านหนึ่ง คณะนายจ้างทั้งสามคนสนทนากันอยู่ก็คร่ำครวญๆ เจ็บเสียดกันไป เชษฐากับไชยยันต์นั่งเอาปืนพาดตักศิระะพิงแห่งหินจับไปด้วยความอ่อนเพลีย คงเหลือแต่คารินเท่านั้นที่ยังนั่งเอาผ้าห่มคลุมตัวชั้นเขาวางกางไว้บนท่อนแขน ตาของหล่อนสว่างโพลง ไม่มีแววของความง่วงใดๆ ทั้งสิ้น มองจ้องลงไปยังบริเวณแคมป์ที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างสลัวอยู่ด้วยแสงตะเกียงเจ้าพายุ

เวลาผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ หล่อนสะดุ้งตื่นจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงไลท์เตอร์ดังขึ้นใกล้ๆ เงาตะกุ่มของพรานใหญ่ยืนอยู่ตรงหน้า

“ไม่วีปพักเสียหน่อยรีครับ?”

“ฉันไม่เก่งพอที่จะหลับได้ลงในสถานการณ์อย่างนี้หรอก กำลังภาวนาอยู่ว่าเมื่อไหร่มันจะเข้าเสียที...”

หล่อนตอบเสียงแผ่วต่ำ หยิบบุหรี่ยืนมาจุดสูบบ้าง อัดควันลึก เหลือบขึ้นสบตาเขา ถามเบาๆ ต่อมาว่า

“บอกหน่อยได้ไหม เมื่อไหร่มันจะยกพลเข้าโจมตีเราอีก”

“ผมเดาไม่ถูกเหมือนกัน แต่เห็นว่าคุณหญิงไม่จำเป็นต้องนั่งทรมานอย่างนั้น นอนพักเอาแรงไว้ดีกว่า มันบุกเข้ามาเมื่อไหร่รู้เอง”

นักมานุษยวิทยาคนสวยฝันยิ้ม ลั่นสรีระะ ซำเลียงไปทางพี่ชายกับเพื่อนฝูงผู้นั่งหลับนอนอยู่ข้างๆ

“ฉันบอกแล้วว่า ฉันยังไม่สามารถชนะตัวเอง จนถึงกับบังคับประสาทให้หลับลงได้ในเวลาแห่งความเป็นความตายเช่นนี้ พี่ใหญ่กับไซยงค์เก่งกว่าฉันในข้อนี้”

“ทำไมไม่หัดให้เก่งอย่างนั้นบ้าง ในเมื่ออย่างอื่นเก่งได้สารพัด”

“ก็กำลังพยายามหัดอยู่เหมือนกัน แต่มันยังไม่สำเร็จ”

“นักผจญภัยชั้นเยี่ยมจะต้องอย่างนั้น...”

รพินทร์นัยปากไปทางเซษฐากับไซยงค์ผู้นั่งหลับอยู่

“ไม่มีกังวลอาหารต่อเหตุการณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะร้ายแรงสักขนาดไหน มีโอกาสที่จะพักผ่อนเอาแรงได้เมื่อใด ต้องหลับตาได้ทันทีอย่างง่ายๆ ภัยมาถึงเมื่อใด ก็ตื่นขึ้นเผชิญรับหน้ากับมันเมื่อนั้น”

คารินถอนใจเบาๆ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“ฉันยอมรับว่ายังไม่ถึงขั้นนั้น ตามปกติฉันเองก็เป็นคนหลับยากอยู่แล้ว ไม่เหมือนพี่ใหญ่กับไซยงค์”

“แม้กระทั่งการใช้ชีวิตอยู่ในเมือง?”

“ใช่!”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น?”

พรานใหญ่ทอดกายลงนั่งบนแท่นหิน วางไรเฟิลพิงไว้ ตาเข้มสีเหล็กทั้งคู่จับนิ่งมาที่นักผจญภัยสาวอันอยู่ในฐานะนายจ้าง คารินเผชิญสายตาของเขาคูหนึ่งก็เมิน อัดบู่หรืออีกครั้ง เตะพลอกลูกปืนเล่นอย่างปราศจากความหมาย

“ฉันเป็นคนคิดมาก เล่นนอนไม่ค่อยหลับ”

“มีอะไรที่จะต้องคิดมาก สำหรับชีวิตของสาวสวยรวยทรัพย์สูงศักดิ์ มากด้วยปัญญาอย่างหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ ชีวิตชนิดนี้น่าจะเต็มไปด้วยความสุขสันต์หรืรษา”

“ถ้ามันเป็นอย่างที่คิดว่า มันก็คงจะดีมาก แต่มันไม่ใช่ยังงั้น”

หล่อนพึมพำ ใบหน้างามขมริบเขือกลง

“ทำไม?”

คารินตวัดสายตามาจ้องอย่างรวดเร็วยึดไหล่ขึ้นอย่างถืดตัว

“เอ๊ะ! นี่คุณเป็นใครนี่ ถ้าได้มาซักถามฉันอย่างนี้?”

ก็เห็นยิ้มกว้างๆ ปรากฏขึ้นที่มุมริมฝีปากอันครี้มไปด้วยหนวดเครา ขยับปีกหมวกให้ชนิดหนึ่งเหมือนจะส่งการคารวะมาให้

“รพินทร์ ไพรวลัย พรานรับจ้างนำทางของคุณหญิงยังไฉ่ละ ผมไม่จำเป็นจะต้องขอโทษขอโพย หรือออกตัวอะไรในสิ่งที่คุณหญิงคิดว่าเป็นการชักถามนั่นเลย คุณหญิงคิดว่าจะคุยกับผมได้ในระหว่างการรอคอยอนาคตที่ยังไม่รู้แน่ๆ ก็คุย ถ้าไม่ต้องการ คุณหญิงก็มีสิทธิ์ที่จะไล่ผมไปให้พ้นหน้าได้”

หล่อนนิ่งไปครู่ก็หัวเราะหึๆ ลดเสียงลงเป็นปกติ

“ต้องการจะสัมภาษณ์ฉันจริงๆ?”

“คุยกันตะหาก ถ้าพอจะคุยกันได้ อย่างน้อยมันก็ยังช่วยให้ประสาทคลายความตึงเครียดลง”

“ไอ้แห้ว มันทำให้ประสาทของฉันตึงเครียดมากแล้ว แต่คนบางคนอาจทำให้ฉันต้องเครียดยิ่งไปกว่านั้นก็ได้”

“ถ้าฉันก็ยิ่งดีใหญ่ เรื่องไอ้แห้วจะได้กลายเป็นเรื่องเล็กไป คุณหญิงยังไม่ได้ตอบคำถามของผม!”

หญิงสาวขกระดิกบร่นคิขึ้นจิบ ยิ้มแฉ่งๆ

“ถามว่ายังไฉ่ละ ลืมไปเสียแล้ว?”

“ชีวิตของคุณหญิงน่าจะมีความสุขพร้อม แล้วทำไมถึงบอกว่าไม่มี?”

“ก็ว่างมเล็กขึ้นน้อยๆ

“อยากจะได้คำตอบนักร?”

“ถ้าตอบได้”

“จะไม่ลองหาคำตอบด้วยตัวเองดู?”

“ออกหัก!”

“ตัวเองคงโดนมาก่อนแล้วกระมัง ถึงคิดอย่างนี้?”

“ใช่”

“มีนาละ ถึงมาเป็นพราน หมกตัวอยู่ในป่าอย่างนี้”

“ยังไม่เห็นบอก ว่าผมตายผิดหรือถูก”

“เป็นเหตุผลในการตายที่ดี แต่น่าเสียดายที่ผิด!”

“อ้าว! แล้วกัน...”

“คิดหรือว่า ผู้หญิงที่ชื่อคาริน วราฤทธิ์ จะตกอยู่ในฐานะออกหัก”

“จริงสินะ มีแต่จะหักอกคนอื่นเขาเสียมากกว่ากระมัง”

“ก็ไม่เคยหักอกใคร เพราะไม่เคยไปสร้างอกไว้ให้แก่ใครที่ไหน”

“ถ้าฉัน ควรจะให้คำตอบที่ถูกต้องเสียที เพราะให้ลองเดาแล้วยังเดาไม่ถูก”

“ดีแต่จะมาล้วงถามความลับของคนอื่นเขา ตอบเรื่องตัวเองก่อนเถอะ”

“จะให้ตอบเรื่องอะไร?”

“ทำไมถึงอกหัก”

หล่อนเอนหลังพิงโซฟาหิน ต่อบุหรี่ตัวที่สองกับก้นของตัวแรก แววดาระรินขึ้น ดูเหมือนจะลืมเรื่องไอ้แห้วงเลี้ยวสนิทชั่วขณะ

อีกฝ่ายชักไหล่

“เราสัญญาว่าจะแต่งงานกัน แล้วจู่ๆ เขาก็ไปแต่งงานเสียกับผู้ชายอีกคนหนึ่ง เป็นนิยายรักเรื่องสั้นๆ แต่งขึ้นโดยนักประพันธ์หัวทึบที่ใช้พล็อตซ้ำๆ โดยไม่ยอมแหวกแนวเสียบ้างเลย มันก็ไอ้แค่นี้เอง”

ตาของหล่อนมีแววยิ้ม

“ทำไมล่ะ?”

“พระรองดีกว่าพระเอกนะซิ พล็อตเรื่องมันไปทำนองนั้น”

คารินสั่นหน้าซำๆ ขึ้นยิ้มที่ทรวงอกเขา

“เรานั้นแหละ เป็นพระรอง ส่วนผู้ชายคนที่หล่อนแต่งงานด้วยคือพระเอก...ยังอุตส่าห์นึกว่าตัวเองเป็นพระเอกอยู่ได้”

“ถึงจะแพ้...คนเราทุกคนก็มีสิทธิ์ที่จะคิดว่าตัวเองเป็นพระเอกอยู่เสมอไปแหละ”

“ผู้หญิงเพียงคนเดียว ทำไมถึงต้องเอาชีวิตมาค้ำคานเสียทั้งชีวิตอย่างนี้?”

“ปาดงพงไพร คือยารักษาแผลหัวใจของผม!”

“หัวใจแตกไปหลายเสี่ยงซินะ?”

“ไม่เป็นเสี่ยงหรอก แต่มันป่นยุ่ยเป็นภัสสมฐิติไปทีเดียว”

“เดี๋ยวนี้ล่ะ?”

“ก็ยังยับเยินอยู่”

“ทำไมไม่หายใครมาประสานแผลหัวใจให้”

“เข็ดแล้ว พอกันที สำหรับผู้หญิง”

“ถึงจั้นเทียว?”

“ตั้งปณิธานไว้เช่นนั้น”

“จริงจั่งต่อชีวิตเหลือเกินนะ”

“ผมเป็นคนซื่อ ก็คิดว่าคนอื่นจะซื่อเหมือนอย่างผม เจอคนหลอกลวงเข้าครั้งเดียวก็เลยขวัญเสีย เข็ดเข้ากระดูกดำ”

ม.ร.ว.หญิงคารินเอียงใบหน้าน้อยๆ ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้ม พุดแผ่วเบาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“อ้อ มิน่าละ เพิ่งจะได้คำตอบรู้แน่เอาเดี๋ยวนี้เอง”

“คำตอบอะไร?”

“คุณเกลียดและมองผู้หญิงในแง่ร้ายอย่างนี้เองเล่า คุณถึงได้หยาบคายกระด้างต่อฉันนัก นับตั้งแต่พบหน้ากันครั้งแรกแล้ว ยังแปลกใจอยู่จนทุกวันนี้ว่า ทำไมคุณถึงเป็นคนอย่างนี้ ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนในโลกแสดงกริยากับฉันเหมือนคุณเลย มันมาจากโรคเกลียดผู้หญิงเข้ากระดูกดำนี่เอง มองเห็นผู้หญิงเป็นศัตรูไปหมด ในที่สุดก็เพิ่งจะค้นพบสาเหตุ”

“ผมต้องขออภัยคุณหญิงอีกครั้ง หากแสดงอะไรที่ไม่ชอบไม่ควรต่อคุณหญิง ผมไม่ได้เจตนา”

“เอาละ ฉันไม่ถือสาหรอก อยากจะเห็นใจเสียด้วยซ้ำ ไม่มีโรคอะไรจะร้ายไปกว่าโรคอกหัก มันฆ่าคนให้ตายทั้งเป็นได้ แต่อยากจะขอร้องหน่อย ถึงแม้ฉันจะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน แต่ฉันก็เป็นคนละคน คนละชีวิตจิตใจกับผู้หญิงคนนั้น ฉันควรจะได้รับเกียรติความเป็น ‘สุภาพสตรี’ จากคุณบ้าง อย่างมองฉันในแง่เหยียดหยามดูหมิ่นเกินไปนัก”

“ถ้าคุณหญิงไม่เคยหักอกใคร ไม่เคยหลอกหลวงมดเท็จใครมาก่อนในเรื่องของความรัก ก็ได้โปรดรับการระงับจากใจจริงของผมไปเดี๋ยวนี้”

คารินหัวเราะเสียงใสกังวาน สลัดเส้นผมปลิวลงมาปรกหน้าให้สยบไปเคลียอยู่บนไหล่

“ถ้าเช่นนั้นฉันก็ขอรับเกียรติในข้อนี้อย่างบริสุทธิ์ภาคภูมิใจเดียว”

“ผมเริ่มต้นโดยการตั้งคำถามคุณหญิง แต่แล้วในที่สุดกลับเป็นฝ่ายถูกคุณหญิงล้วงเรื่องของตัวเองออกมาหมด”

“มันก็เป็นสิ่งดีไม่ใช่หรือ ในข้อที่ว่ามันช่วยทำให้ฉันเข้าใจคุณดีขึ้น แม้ว่าจะเป็นเรื่องต่างฝ่ายต่างจะไม่ได้ตั้งใจมาก่อน”

“ข้อสงสัยของผมก็เป็นอันว่าค้างเติ่งอยู่นั่นเอง”

“ไม่ต้องกลัวว่าจะค้างเติ่งหรอก ฉันยินดีที่จะตอบข้อข้องใจของคุณเดี๋ยวนี้ด้วยความเต็มใจทีเดียว”

หล่อนพูดมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน นัยน์ตาลื่อนลอยปราศจากจุดหมาย

“ถูกละ ฉันควรจะเป็นสุขอย่างคุณว่า ในเมื่อฉันเป็นผู้หญิงเพียบพร้อมหมดทุกอย่าง และก็เข้าใจความหมายของคุณด้วย แม้คุณจะไม่ถามออกมาตรงๆ นั่นก็คือคุณสงสัยว่าทำไมฉันถึงไม่แต่งงานและใช้ชีวิตให้มีความสุขอยู่กับครอบครัวตามแบบของผู้หญิงทั่วไป ทำไมถึงมาใช้ชีวิตราวกับผู้ชายออกสามสอกอยู่เช่นนี้”

ดวงตาคู่นั้น เบนมาประสานตาเขาอีกครั้งอย่างเปิดเผย

“คำตอบที่ตรงที่สุดเฉพาะข้อนี้ก็คือ ฉันยังไม่เคยรักหรือแม้แต่คิดจะรักใคร การรู้มาก เรียนมาก เห็นมาก บางขณะมันก็เป็นอุปสรรคในการคิดมีครอบครัวของผู้หญิงเหมือนกัน แต่มันไม่ได้หมายความว่าฉันเกลียดผู้ชาย หรือชิงชังต่อความรักเหมือนเช่นที่เป็นความรู้สึกของคุณหรอก มันเพียงแต่ว่าฉันไม่พบผู้ชายคนไหนที่ตรงกับบรรทัดฐานอุดมคติของฉันเท่านั้น อีกประการหนึ่ง การ

หมกมุ่นคร่ำเคร่งอยู่กับการศึกษาของฉันทน์ มันทำให้ไม่มีเวลาพอที่จะคิดถึงเรื่องนี้ รัชของฉันทน์มันก็ล่วงพ้นมาแล้ว ไม่ใช่สาวน้อยผู้เริ่มจะเรียนรัก หรือตื่นเต้นกระตือรือร้นอะไรกับมันนัก ชีวิตของฉันทน์นอกจากการเรียนหนักแล้ว มักจะโลดโผนโจนทะยานไปในแบบของผู้ชาย ฉันทน์ชอบกีฬาหนักๆ ของผู้ชายทุกชนิด ชอบการผจญภัย และศึกษาค้นคว้าในสิ่งใหม่ๆ แปลกๆ”

หล่อนเว้นระยะ ยืมือออกมาหนึ่ง เป็นยิ้มเศร้าๆ ครั้งแรก ที่รพีพร ไพรวัลย์มองเห็น

“แต่นั้นแหละ จะอย่างไรก็ตาม มนุษย์เรานึกถึงของธรรมดาไปไม่พ้น ทุกครั้งที่ฉันทน์ว่างเว้นจากการเรียน ไม่มีอะไรที่จะคิด เมื่อนั้นฉันทน์ตกเป็นทาสของอารมณ์ ฉันทน์คิดถึงตัวเอง คิดถึงอนาคตที่กำหนดไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นในรูปแบบใด ฉันทน์จะอยู่เป็นสาวแก่อย่างนี้ตลอดไปพร้อมด้วยดิกิริพวงพ้ายอันยาวเหยียดมากมายอย่างนี้นะหรือ? ปัญหาข้อนี้ผุดขึ้นกับตัวเองครั้งใด มันทำให้ฉันทน์หนาวสะท้านเข้าไปถึงหัวใจ มันเป็นสาเหตุให้ฉันทน์นอนไม่ค่อยหลับ นี่แหละคือคำตอบอย่างตรงที่สุดที่ฉันทน์จะให้แก่คุณได้ ทดแทนให้แก่การเปิดเผยเรื่องชีวิตของคุณอย่างตรงไปตรงมา พอใจหรือยังคะ คุณรพีพร ไพรวัลย์ คนถูกผู้หญิงหักอก?”

พรานใหญ่ก้มศีรษะลงอย่างสุภาพ

“เป็นคำตอบที่ทำให้เกียรติแก่ผมอย่างยิ่งขอรับ คุณหญิงคาริน ถ้าหากไม่เป็นการละลากับละล้งเกินไปนัก ผมอยากจะขออนุญาตท้วงอะไรคุณหญิงสักนิด”

“ฉันทน์อนุญาต”

“คุณหญิงมัวแต่คอยเลียด ‘เทพบุตรในฝัน’ พิถีพิถันเกินไปก็เลยทำให้ต้องเป็นโรคคิดมากนอนไม่หลับอยู่เช่นนี้”

นักมานุษยวิทยาคนสวยผงกศีรษะ รับอย่างซัดถ้อยซัดคำว่า

“ใช่ ฉันทน์ยอมรับในข้อนี้ คุณคงจำบทในพระราชนิพนธ์ได้ ‘แม่แผ่นดินสิ้นชายจะพึงเซยอย่ามีคู่เสียเลยจะดีกว่า’ ฉันทน์ยึดถือข้อนี้แหละ ‘เทพบุตรในฝัน’ ของฉันทน์ไม่จำเป็นจะต้องเลิศลอยฟ้าอะไรอย่างที่ใครเขาคิดหรือขออย่างเดียว ให้อยู่ในอุดมคติของฉันทน์เท่านั้น เขาอาจจะเป็นนายบ๊องอะไรสักคนก็ได้ แต่ฉันทน์ก็ยังค้นหาเขาไม่พบ”

แล้วเสียงก็เงียบงันไป ในเงาสลัว หล่อนเห็นเขาขยับตัวหาที่พึ่งหลัง พักใหญ่ต่อมาท่ามกลางความเงียบ ก็ได้ยินเสียงกรนเบาๆ ดังมาจากร่างนั้น หญิงสาวเม้มริมฝีปากอย่างฉุนๆ ดูเอาเถอะ คนอะไรก็ไม่รู้...มาชวนคุยแล้วก็แอบหนีกลับไปเสียง่ายๆ โดยไม่บอกกล่าวเสียงนั้นแหละ

หยิบก้อนหินข้างตัวขนาดเท่ากำปั้นก้อนหนึ่งขึ้นมา หมายจะขว้างปลุกขึ้นมาต่อว่า ที่จู่ๆ ก็หนีกลับไปเสียเฉยๆ แต่แล้วก็จะงักเปลี่ยนความตั้งใจเพราะคิดเวทนา ทุกคนล้วนเห็นดีเห็นงามอ่อนเพลียอดโรยกันทั้งสิ้น และสำหรับเขาผู้นั้นก็น่าจะหนักยิ่งกว่าคนอื่นๆ เสียด้วยซ้ำ แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีเวลาให้พักผ่อนเลย

โดยบรรยากาศอันคลุมเครือ ที่มองเห็นกันเพียงเงาตะคุ่ม หล่อนมองทอดไปยังร่างนั้นเงียบๆ ช่วงขณะหนึ่งที่ความคิดคำนึงเลื่อนลอยไปไกล หวนนึกไปถึงเหตุการณ์วันที่พบเห็นรู้จักกัน

เป็นครั้งแรกก่อนเซ็นสัญญาทาง แล้วก็ยังนึกไปถึงคืนวันที่หลงป่าอยู่ด้วยกันเพียงสองต่อสอง หญิงสาวไม่อาจบอกตนเองได้ว่า มีความรู้สึกเช่นไรในขณะนี้

ครั้นแล้วโดยฉับพลันกะทันหันชนิดที่ตนเองก็ไม่รู้สึกตัว หัวใจของหล่อนก็ตั้งคำถามออกมาว่า

‘สายลี้กขนาดไหนนะ ผู้หญิงคนที่ทำให้hookหักนะ?’

เจ้ากรรมเหลือเกิน คนถูกถามม่อหลับไปเสียแล้ว เท่าๆ กับที่คนถามก็ถามอยู่แต่เพียง กระแสความคิดเท่านั้น

เจ้ากรรมเหลือเกิน คนถูกถามม่อหลับไปเสียแล้ว เท่าๆ กับที่คนถามก็ถามอยู่แต่เพียง กระแสความคิดเท่านั้น

ใครก็ตามที่เผลอตัวนั่งม่อหไป ถูกปลุกให้ผวาขึ้นอีกครั้ง ด้วยเสียงแผดกัมปนาทของปืน ซึ่งระเบิดแข่งแข่งประสานกันจิ้งจอกกับประตัตตรุษจีน

“นาย! มันบุกเข้ามาอีกแล้ว!”

เป็นเสียงตะโกนก้องของพวกที่เฝ้ายามอยู่

ภาพแรกที่มาดาของรพินทร์เปิดขึ้นมาพบก็คือ คารินกับเงาชายอื่นกันคนละมุมจอหิน กำลังประทับปืนอยู่กับไหล่ ปล่อยกระสุนแข่งกันลงไปอย่างรวดเร็วถี่ยับ เปลวไฟแลบแดงจางในความมืดพ่นออกทางปากกระบอก อากาศรอบตัวถูกแรงอัดวูบวาบจนชาไปหมดในทุกครั้งที่มันแผดเปรี้ยงขึ้น

เงากับเชษฐาและไชยยันต์แผ่นจีนขึ้นยืนเกือบจะเป็นเวลาเดียวกัน ในขณะที่ปืนรอบด้านล้วนอยู่เอ็ดอิงจนหูอื้อ

“ระวัง! ยิ่งให้เร็วที่สุด มันบุกเข้ามาใหญ่แล้ว!”

ไชยยันต์ร้องลั่น กัดฝ่าเท้าโยกย้ายออกไปติดๆ กันทั้งสองลำกล้อง แล้วตะลิตะลานบรรจุกะสุนชุดใหม่อย่างแข่งกับเวลา ส่วนเชษฐาก็จำหน้าลูกปืนจากไรเฟิลของเขาลงไปอย่างไม่หายใจ

ภาพที่เห็นเป็นความตื่นตกใจของทุกคน บริเวณแคมป์เบื้องล่าง บัดนี้มีมืดทมิฬเต็มไป ด้วยฝูงช้างนับไม่ถ้วน แล่นพรูออกมาจากแนวป่าทุกทิศอย่างรวดเร็วราวกับฝูงมด แม้จะเป็นเวลา กลางคืนก็ยังมองเห็นผงกลิตลอบอวลไปหมด เสียงร้องสนั่นอื้ออึงของมัน เสียงปาหัก ดันไม้ล้ม ก้อนหิน กลิ้งถล่มประสานกับเสียงปืน สุดที่จะจำแนกออกไปได้

จำนวนของพวกมันที่สือกันเข้ามามากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ประดังเบียดเสียดเหยียดดมองดูเหมือนระลอกของน้ำป่าที่หนุนเนื่องกันเข้ามา เป้าหมายแห่งการไล่ล่าพุ่งขึ้นมาก็คือ เนินเขาอันเป็นที่มั่นของฝ่ายมนุษย์ในขณะนี้ ที่ลี้มก็ลี้มไป ที่เหลือก็วิ่งเหยียบศพของพวกมันตะลุยรื้ออย่างไม่มิหุคยั้งพรั่นพริ้ง หลายต่อหลายตัวฝ่าแนวยิงสกัดอันหนักร่วงเข้ามาจนถึงตีนเนิน และขณะนี้ กำลังปรี๊ดขึ้นมาอย่างดุร้ายกระหายชีวิต บ้างก็พลิกผิงกลิ้งลงไปตามเนินอันลาดชัน ปะทะแก่นโขด

หินพลอยถล่มทลายร่วงปรูลงไปด้วย และบ้างก็คงตะลึงขึ้นมาอย่างทรหด ฝ่ายมนุษย์ทุกคนแทบจะไม่มีโอกาสได้หายใจ นอกจากจะยิงและยิงเท่านั้น เป็นการยิงอย่างอิสระสุดแล้วแต่ใครจะเห็นเป้าหมายพุ่งเข้ามาใกล้ที่สุด

แสงตะเกียงเจ้าพายุที่ตั้งอยู่กลางบริเวณแคมป์ ส่องให้เห็นภาพต่างๆ มาโดยตลอดนั้น บัดนี้ดับวูบลงอย่างกะทันหัน ฉากเบื้องล่างมืดมิดลงในพริบตาที่นั้นราวกับนกทั้งขุมเข้ามาบดบังไว้ คงได้ยินแต่เสียงแผ่นดินสะเทือนลั่นอื้ออึงใกล้เข้ามาเท่านั้น

“ลุยไฟ!”

เสียงไชยยันต์ตะโกนสั่งการลั่นขึ้น ในทันทีที่ไฟเบื้องล่างดับ

ไฟฉายทุกกระบอกที่ติดตัวทุกคนอยู่ในขณะนี้สาดลำแสงลงไปบนบัตินั้น การยิงสกัดยังคงดำเนินไปอย่างซูลมุน แต่เริ่มจะเว้นระยะห่างลงมาก ทั้งนี้เพราะฝ่ายมนุษย์พบกับอุปสรรคที่ต้องทำหน้าที่ทั้งกราดไฟฉาย และยิงในเวลาเดียวกัน ซึ่งถ่วงเวลาให้จังหวะการปล่อยกระสุนเชื่องช้าลง

ทันใดนั้นเอง ระหว่างที่มุงพะวงอยู่กับการกระหน่ำยิงลงไปยังเป้าหมายมากมายเบื้องล่าง ที่บุกตะลุยเข้ามา...ทุกคนก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะได้ยินเสียงข้างร้องอื้ออึงอยู่ยังยอดเนินเบื้องบนขึ้นไป ซึ่งแท้ที่จริงมันก็คือแนวหลังของฝ่ายมนุษย์นั่นเอง พร้อมกันก็ได้ยินเสียงคล้ายภูเขาล่มทลายลงมาได้ กว่าจะรู้สึกตัวแน่ชัด หรือเตรียมเคลื่อนไหวอย่างใดทัน หินใหญ่ก้อนนับไม่ถ้วนก็ระดมกลิ้งปรูลงมาอย่างน่ากลัว เสียงที่มันกระดอนกระแทกกระลงมากับเง่หินและพุ่มไม้ดังสนั่นไปหมด ท่ามกลางม่านฝุ่นตลบเป็นควัน

รพินทร์ ไพรวัลย์ และคณะนายจ้างทั้งสามยืนตัวแข็งอยู่กับที่ เมื่อสาดไฟขึ้นไปเห็นพายุก้อนหินที่กลิ้งลงมานับไม่ถ้วนเหล่านั้นจากลำไฟฉายที่สาดขึ้นไปพบ

ทุกคนตะลึง เลือดจับเป็นก้อนไปชั่วขณะ!

รูปการที่เห็นชัดอยู่ในขณะนี้ บอกให้รู้ว่าฝ่ายมนุษย์ถูกตลบหลังเข้าให้เสียแล้ว จากกลยุทธ์ที่คาดคิดไปไม่ถึงของโจลงข้างมฤตยู

พวกมันจำนวนหนึ่ง บุกเจียบโอบไปทางด้านหลังเขาที่มนุษย์ยึดเป็นที่มั่นอยู่ในขณะนี้ พยายามลอบไต่เขาขึ้นมาดวนผีเท้าอันเจียบเจียบ พออยู่ในระดับสันเนินเบื้องหลังของกลุ่มมนุษย์ ก็ช่วยกันระดมจัดก้อนหินให้ถล่มทลายลงมาใส่ด้วยกลยุทธ์วิธีอันชาญฉลาด โดยหมายจะให้ก้อนหินเหล่านั้น บดขยี้ปรัปักษ์ของมันย่องซบพินาศไปในพริบตา

ก่อนที่คนใดคนหนึ่ง ในจำนวน 19 ชีวิต จะได้สติจากอาการตะลึงในอุบัติเหตุคับขันชนิดสุดนั้น พายุหินก้อนมหึมาชุดแรกที่กลิ้งลงมา ก็เกือบจะถึงตำแหน่งที่แต่ละคนหลบซุ่มอยู่ในขณะนี้เสียแล้ว ก้อนหนึ่งใหญ่ขนาดรถยนต์ทั้งคัน กระดอนลงมากระทบร่างของลูกหาบคนหนึ่งอย่างถนัดถนี้ ทุกคนได้ยินเสียงร้องแหลมฟังไม่เป็นภาษาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ร่างของลูกหาบเคราะห์

ร้ายก็กลิ้งลงไปพร้อมๆ กับก้อนหินก้อนนั้น มันเป็นการอวสานของชีวิตที่ไม่มีอะไรจะสยดสยองเท่า ร่างของเขาคงจะแหลกลาญหาชิ้นดีไม่ได้ เมื่อลงไปถึงดินเนินพร้อมกับหินก้อนนั้น

ท่ามกลางเสียงร้องอย่างตระหนกตกใจที่สุดของพวกลูกหาบ และความสับสนนุกตะกุกอันชีวิตแขวนอยู่บนจมูกมังกรราชในขณะนี้ รพินทร์พุ่งกายเข้าหาชะง่อนหินใหญ่เบื้องหน้า กระซอกไชยยันต์ผู้อื่นอยู่ใกล้เขาที่สุด หัวคะมาเข้าไปพบบลอบอยู่ด้วยกัน มันก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ก้อนหินขนาดครกดำข้าวลูกหนึ่งกลิ้งลงมาอย่างรวดเร็ว กระทบชะง่อนตอนนั้นดังเหมือนฟ้าผ่าจนแตกกระจายเป็นฝุ่น แล้วมันก็กระดอนลงไปสู่เบื้องต่ำ เฉียดเขากับไชยยันต์ผู้อื่นองพบบลอบอยู่ในขณะนี้ไปเพียงวาเดียว เกือบจะแหลกละเอียดยับเยินไปด้วยกัน

เขษฐานั้นยืนห่างออกไปอีกด้านหนึ่ง มาได้สติทันๆ กับพราณใหญ่ หัวหน้าคณะเดินทางยกเท้าถีบหลังน้องสาวผู้ยืนตะลึงอยู่เบื้องหน้าเขาเต็มเหนี่ยว ร่างของคารินปลิวกระเด็นตามแรงถีบนั้น ล้มกลิ้งเข้าไปใต้บริเวณแผ่นผาชัน

“หลบอยู่ที่นั่น น้อย! อย่าเงยขึ้นมา!”

พี่ชายตะโกนบอกเสียงหลงแล้วคุ่มตัวต่ำลง แต่เขษฐานั้นเข้าไปเสียแล้ว เพราะมัวแต่พะวงช่วยน้องสาว ก้อนหินขนาดโถงมังกรที่กลิ้งตามลงมาพร้อมกับรถบดถนนก้อนนั้น กระโจนผ่านชะง่อนผาที่คารินถูกถีบลงไปล้มกลิ้งอยู่ พุ่งเข้าใส่หัวหน้าคณะอย่างรวดเร็ว ส่วนหนึ่งของมันเฉียดกระทบไหล่ของอดีตทูตทหารบก น้ำหนักอันมากมายของมันทำให้เขาหมุนคว้างพะงะเสียหลัก ไกลลื่นล้มกลิ้งลงไปตามเนินชัน หายวับไปจากสายตาของทุกคนที่อยู่ใกล้กับเหตุการณ์ คารินกรีดร้องออกมาสุดเสียงอย่างลืมหื้ม ตะกายลุกขึ้น แต่แล้วหกล่อนก็ถูกร่างอันใหญ่โตของใครคนหนึ่งพุ่งเข้ามาปะทะ ล้มตะแคงลงตามเดิม และถูกกดให้นอนนิ่งอยู่ใต้ชะง่อนผาตอนนั้น

“นายหญิง! อย่าลุกขึ้น!!”

เงาเขานั้นเอง ที่คร่าร่างของหกล่อนไว้

“พี่ใหญ่!...”

คารินร้องแหลม สะท้านก้อง รู้สึกเหมือนชีวิตของตนเองจะปลิวปลิวออกไปจากร่างพยายามดิรนอย่างสุดฤทธิ์

“พี่ใหญ่ตกลงไปแล้ว!!”

“เงาชาย! จับนายหญิงเอาไว้ อย่าให้เงยขึ้นมา”

ในความมืดอันสับสน เสียงรพินทร์แผดตะโกนไล่ล่าตะลึงบอกมา ตัวเองพุ่งออกจากที่กำบังเดิมอย่างไม่คิดชีวิต หลบพายุหินที่กระหน่ำกรูลงมานั้น ไปตามโศดหินใหญ่ที่งอกอยู่เป็นหย่อมๆ ป่ายหน้าไปทางเนินลาดซึ่งเห็นร่างของเขษฐานปลิวกระเด็นลงไป เกิด บุญคำ เส่ย และจัน ก็วิ่งผละออกจากที่มั่นของตน ล้มลุกคลุกคลานตามเนินลาดลงมาด้วย

“ชิงชีวิตซะเร็ว!!”

ไชยยันต์ป๋องปาก ตะโกนบงการออกไปสุดเสียง ตัวเขาเองไม่สามารถจะเคลื่อนที่ออกจากกำบังได้ นอกจากนอนแยกเงี้ยวฟังเสียงก้อนหินกล่มผ่านอยู่เหนือหัว เป็นระลอกเช่นนั้น

เกิดสาดไฟฉายไปยังสวิตช์ระเบิด ผ่านโหลงช้างเบื้องล่างที่เห็นชั่วเขี้ยวกรากับหนอน พอจับเป้าหมายอันเป็นกระดาศสะท้อนแสงที่พราวใหญ่ติดไว้ยังหม้อแบตเตอรี่ได้นัด จันเส้ย และบุญคำ ก็เล็งยิงออกไปพร้อมกันโดยไม่นับ สุดแล้วแต่ใครจะมองเห็นจากมุมไหน

เสียงปืนจากพรวนพื้นเมืองของรพินทร์ดังถนัดขึ้นติดๆ กันสามสี่นัด พริบตาต่อมานั่นเอง แผ่นหินและโหลงเขาครอบด้านก็สะท้อนขึ้นด้วยเสียงระเบิด กัมปนาทของมณฑลบรรพลาเนียงอันวุ่นวายอยู่ในขณะนี้หมดสิ้น โลกบริเวณนั้นทั้งหมดประหนึ่งว่าจะพลิกคว่ำลง และแยกออกเป็นเสี่ยงๆ ทุกชีวิตไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดขณะนี้ รู้สึกตนเองว่าถูกแรงอัดมหาศาล ดันให้ผละลอยขึ้นจากพื้นกว้างกว้างเหมือนถูกปลิดปลิวไปยังอีกโลกหนึ่ง

เสียงสนั่นปานระเบิดที่ทิ้งจากเครื่องบินนั้น ครางคำรณสะท้อนก้องอยู่จิตใจใหญ่ ปากด้านทั้งสี่ด้านอันเป็นตำแหน่งวางระเบิด บัดนี้ถล่มพังลงมาราวกับแผ่นดินไหว หินน้ำหนักเป็นตันๆ แยกตัวเองออกกระจัดกระจายปลิวว่อนไปทุกสารทิศ ดันรั้งขนาดห้าคนโอบที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ชูดรากอนโค่นโค่นครึ้นลงประหนึ่งมีอมหายักษ์อยู่กระซอก ไม้ไผ่ใหญ่น้อยข้างเคียงอื่นๆ ก็พลอยล้มระเนระนาดแหลกเป็นแปลง

สิ่งที่จะพึงสำเหนียกได้ในเวลาต่อมาก็คือ ช้างป่าโหลงนั้นมีอยู่สักกี่ร้อยตัวก็ตาม บัดนี้พากันแตกกระจายไม่เป็นขบวน วิ่งร้องปาราบไปอย่างตื่นตระหนกกลั่นขวัญแขวน พวกมันยอมล่าถอยให้แล้วแก่อานุภาพฤทธิ์เดชของระเบิด ซึ่งมีอำนาจอยู่เหนือความดุร้ายบ้าเลือดของพวกมัน

กึ่งวันระเบิดหายไปแล้ว เหลือไว้แต่เสียงปาดันอันเกิดจากการวิ่งตะลุยของกองทัพช้าง ซึ่งห่างไกลออกไปเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุดก็เงียบหายไป คงมีแต่เสียงเอะอะโวยวายของกลุ่มมนุษย์

ไฟฉายหลายกระบอกกราดอยู่ไปมาวูบวาบ พร้อมกับเสียงตะโกนสอบซักถามกันฟังไม่ได้ศัพท์ ไม่มีใครคิดถึงสิ่งอื่นใดในขณะนี้นอกจาก ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ หัวหน้าคณะเดินทาง ซึ่งยังไม่มีใครรู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรเท่านั้น

ไชยยันต์ คาริน และลูกหาบทั้งหมดวิ่งพรวนลงมายังตำแหน่งซอกหินใหญ่เบื้องต่ำตอนหนึ่ง ซึ่งเห็นรพินทร์กับพรวนพื้นเมืองทั้งสี่กำลังหลุมมนอยู่ที่นั่นด้วยลักษณะอันกระสับกระส่าย

เมื่อลงมาถึง คารินก็แทบล้มฟาด เซไปเกาะหินพุงกายไว้ หน้าซีดเผือดเหมือนกระดาศ ส่วนไชยยันต์ตรงออกมาคำนึงยื่นตะลึงลงไปบนัดนั้น

ภายใต้ซอกหิน ร่างของเชษฐานอนสนิทแน่นิ่งอยู่ในบริเวณอันจำกัดนั้น หินใหญ่ขนาดตุ่มสามโลกก้อนหนึ่ง อันเป็นหินที่ถูกกลิ้งลงมาจากยอดเนิน บัดนี้เบียดพิงอยู่กับโหลงหินที่งอกอยู่เดิม กรอกร่างของหัวหน้าคณะเดินทางไว้เป็นช่องแคบนิดเดียว ไม่มีทางที่จะขยับเขยื้อนร่างของ

เชษฐาออกมาได้ นอกจากจะเคลื่อนหินที่ทับอยู่ข้างบนก้อนนี้ออกเสียก่อน ไฟฉายทุกดวงที่ระดมกันสาดจ้าส่องเข้าไป ส่องเห็นร่างของเชษฐาผาดๆ ในบางส่วนนอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน เลือดไหลนอง

ไชยยันต์ได้สติ แหกพวงลูกหาบที่พาทันมุงอยู่ตรงเข้าไปโดยเร็ว

ใครจะพูดกันอย่างไรในขณะนี้ คารินไม่ได้ยิน หูของหล่อนลั่นอื้อไปหมด ดวงตาทั้งสองพร่าพราย ทรวดตัวลงนั่งกับก้อนหิน ชบหน้าลงกับฝ่ามือ... สั่นสะเทือนไปหมดทั้งกาย

มารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อมีมือหนึ่งจับฝ่ามือที่ปิดหน้าของหล่อนออก รพินทร์สีหน้าเครียดขมริม ยืนอยู่ตรงหน้าของหล่อน

“พี่ใหญ่”

ริมฝีปากอันแห้งผากของหล่อนขมขมิบ แทบไม่มีเสียงผ่านลำคอออกมา

“เขาตายเสียแล้ว ใช่มั้ย?”

พรานใหญ่สั่นหน้าซ้ๆ ประคองหล่อนให้ลุกขึ้นยืน ตอบแผ่วเบา

“ยังหอรอครับ คุณหญิง แต่หนักหน่อย เลือดออกมากเหลือเกิน สาหัสแค่ไหนเรายังไม่ทราบแน่ชัดเพราะติดอยู่ในชอกหิน เอาตัวออกมายังไม่ได้...จนกว่าจะเคลื่อนหินที่ทับก้อนนั้นออก”

หญิงสาวมึนงงไปหมด เหมือนตกอยู่ในฝันร้ายที่จะเชื่อเสียไม่ได้ จ้องหน้าพรานใหญ่อยู่เช่นนั้น ถ้ามด้วยเสียงกระซิบเช่นเดิม

“ก้อนหินนั้น ทับเขาไว้ใช่มั้ย?”

“ครับ แต่ตรวจดูแล้ว มันไม่ได้บดทับร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งของคุณชาย เพียงแต่อัดคร่อมร่างไว้เท่านั้น ตำแหน่งที่คุณชายนอนเป็นชอกพอดี”

“เขา...รู้สึกตัวอยู่หรือเปล่า?”

“ผมคิดว่าคงสลบครับ”

พรานใหญ่ตอบแหบๆ ทันใดนั้น ไชยยันต์ก็กระโดดเข้ามาพูดเร็วปรือ

“ชีพจรยังเต้น เราต้องเอาก้อนหินที่ทับอยู่ข้างบนออก”

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ก็หันมาทางเพื่อนสาว จับดันแขนบีบไว้แน่น กล้ากลืนบางสิ่งบางอย่างลงคอ พุดพลบใจต่ำๆ ว่า

“น้อย ทำใจดีๆ เอาไว้ ฉันคิดว่าเชษฐาคงไม่เป็นอะไรหรอก เธออยู่ที่นี้ก่อน อย่าเพิ่งเข้าไปดูเลย จนกว่าเราจะเอาตัวเขาออกมาได้”

“ฉัน...ฉันทำอะไรไม่ถูกแล้ว ไชยยันต์...”

หล่อนครางเสียงสั่นเครือ น้ำตาปริม สายหน้าอยู่ไปมา แล้วมองไปทางพรานใหญ่ พึมพำอย่างเลื่อนลอย

“โปรดเถิด ช่วยเขาด้วย...”

รพินทร์เรียกเงาชายให้เข้ามานั่งเป็นเพื่อนหญิงสาวอยู่ตรงนั้น เขากับไชยยันต์ผละไปที่
ก้อนหินที่เขษฐานอนหมดสติติดอยู่ภายใต้้อีกครั้ง ภายหลังจากตรวจสอบบริเวณอย่างรอบคอบแล้วก็
บอกว่า

“หินก้อนนี้ น้ำหนักประมาณสองตันเศษ เราพอจะเขยื้อนมันออกได้โดยใช้ควายทั้งสิบ
ห้าตัวที่มีอยู่ช่วยจูงลาก”

ไชยยันต์แม้ริมฝีปากแน่น ส่องไฟฉายตรวจสอบดูชอกภายใน อันมีร่างของเขษฐานอนคว่ำ
หน้าติดอยู่อีกครั้ง ในภาวะกับขันจิตสุดเช่นนี้พิสุจน์ให้เห็นชัดว่า คนอย่างไชยยันต์มีสติคืออย่างยิ่ง
แม้จะตกใจต่อเหตุการณ์สักเพียงใดก็ตาม เขาก็ไม่ได้ประหม่าวังงกจนเสียการเลย

“สำคัญที่สุดก็คือ ในขณะที่หินเขยื้อน เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่ามันจะไม่ไปกดทับเอา
เขษฐานเข้า”

พราณใหญ่ต้นสี่ระยะ ชีให้ดูชอกแคบอันเป็นร่องพอดิที่ร่างกายของเขษฐานอนอยู่

“ไม่ทับหรือครับ ผมกล้าเอาหัวเป็นประกัน คุณไชยยันต์สังเกตบริเวณที่คุณเขษฐานอนอยู่
นั้นสิครับ มันเป็นร่องลึกช่องว่างพอดิ มุมพิกของหินก้อนนี้กับโขดหินที่ยันอยู่จะไม่มีทางเบียดชิด
ไปกว่านี้ได้อีกแล้ว ต่อให้หินเขยื้อนอย่างไร”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กัศกรามนูนเป็นสัน ลังเลอยู่ครู่ก็ตัดสินใจ

“เอาละ ผมเชื่อคุณ ลงมือจัดการได้!”

รพินทร์ก็สั่งการในทันทีนั้น

ควายทั้งสิบห้าตัวถูกนำมาเข้าเชือกในลอนขนาดใหญ่ มัดพันหินมฤตยูก้อนนั้นไว้ แล้ว
โยงกำลังจูงลากของควายทั้งหมด โดยเฉลี่ยกำลังให้ใช้ได้พร้อมกันทั้งหมดทุกตัว ทิศทางที่จะจูง
ให้เขยื้อนหิน กำหนดไว้ทางด้านซ้ายของเนินเขา อันเป็นระดับที่ควายจะออกแรงได้อย่างถนัด

รพินทร์กับไชยยันต์คอยยืนคุมดูจังหวะของการขยับเขยื้อนก้อนหิน พร้อมทั้งเป็นฝ่าย
ออกคำสั่ง พวกหนึ่งแยกไปคุมควาย อีกพวกหนึ่งคอยจังหวะนำตัวเขษฐานออกมาในทันทีที่พอจะนำ
ลอดช่องออกมาได้ ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลา โดยการประสานงานอย่าง
คล่องแคล่วพร้อมเพรียง

เมื่อทุกอย่างพร้อม และภายหลังที่ตรวจสอบจนเป็นที่แน่ใจแล้ว รพินทร์ก็ออกคำสั่งให้ควาย
เริ่มจูง

เชือกในลอนขนาดล่ำม้าง เริ่มตึงขึ้นเป็นลำดับ ทุกคนใจเต้นระทึก เขม่นมองไปที่หิน
ใหญ่ก้อนนั้นเป็นตาเดียว ไชยยันต์ลงนอนพัวพันกับพื้นคอยสังเกตระดับเบื้องล่างที่ชิดกับร่างกาย
ของเขษฐาน แล้วคอยร้องบอกรพินทร์อีกทอดหนึ่ง อึดใจต่อมา หินก้อนนั้นก็เริ่มไหวตัวเบาๆ เสี่ยง
ตะโกนบงการ และร้องบอกกันดังเอะอะไปหมด

ในที่สุดระดับที่มันพึงเบียดอยู่อย่างกระชั้นชิด ก็ค่อยๆ ผละห่างออก และในทันทีที่ได้ระดับพอจะหลุดร่างของเซษฐาออกมาได้ ไชยยันต์ก็พรวดเข้าไปถึงสหายผู้หมดสติของเขาทางด้านศีรษะ จับชอกแขนไว้ลากออกมา อีกหลายคนก็กรูเข้าช่วยอย่างทันการ

เซษฐา วราฤทธิ์ หลุดพ้นจากชอกหินนั้นออกมาได้ในพริบตาตัวเอง ทั้งหมดนอกจากคาริน และเงชายผู้นั่งอยู่ห่างๆ พรุเข้ามามุงล้อมอีกครั้ง

ภายหลังจากการตรวจอย่างถี่ถ้วน ก็พบว่า ไม่มีร่างกายส่วนใดของหัวหน้าคณะแหกเหลี่ยมไปเหมือนอย่างที่วิตกกันครั้งแรก ผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้น มีเฉพาะที่ขาอ่อนเหนียวเข้าซ้ายขึ้นไปเล็กน้อย เป็นรอยถูกคมหินบาด ราวกับถูกฟันด้วยขวานลึกและยาวมาก เลือดยังคงทะลักออกมาเป็นลิ่มอยู่เช่นนั้น ใบหน้ามีรอยครูดกับหินถลอกปอกเปิก และศีรษะแตกอีกสองแห่ง เซษฐาหมดสติ หายใจรวยๆ ชีพจรเต้นอ่อน

รพินทร์เอาผ้าขาวม้าบิดเป็นเกลียว พันโคนขาคนเจ็บไว้ห้ามเลือดชั่วคราวก่อน แล้วเงชายรีบรื้อกับไชยยันต์

“ตามคุณหญิงเข้ามาเถิดครับ เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่า คุณชายเป็นอย่างไรบ้าง นอกจากแพทย์เท่านั้น”

ไชยยันต์แผ่นหิวตรงเข้าไปที่คาริน ผู้นั่งซึมอยู่ จุดแขนยื่นขึ้น

“น้อย! อย่าตะลึงอยู่อย่างนี้ เราเอาเซษฐาออกมาจากใต้หินได้แล้ว เดียวนี้เธอคนเดียวเท่านั้น ที่จะช่วยเขาได้”

แล้วไชยยันต์ก็ลากข้อมือคารินวิ่งเข้ามา ทุกคนที่มุงอยู่หลีกทางให้หล่อน แพทย์สาวประจำคณะ พยายามรวบรวมสติอยู่อีกใจ ก็ตรวจดูที่บาดแผลและบริเวณทั่วกายของคนเจ็บ อันเป็นที่ขายร่วมสายโลหิตของหล่อนเอง คนอื่นๆ ร่ายล้อมจ้องามองดูหล่อนด้วยใจอันสั่นระทึก

“พี่ใหญ่ ต้องได้รับการผ่าตัด เดียวนี้!”

หล่อนเงยหน้าขึ้น บอกเสียงแตกพร่า มองไปยังทุกคนอย่างขอความช่วยเหลือ ไชยยันต์ครางอยู่ในลำคอ หันไปมองดูรพินทร์

“สั่งมาเถิดครับ คุณหญิงต้องการให้พวกเราปรับใช้อะไรได้บ้าง”

พรานใหญ่พูดโดยเร็ว

คารินกำมือทั้งสองแน่น พยายามระงับความรู้สึกอย่างยากเย็น

“สิ่งที่สำคัญที่สุดในขณะนี้ก็คือ เราต้องการสถานที่ มันต้องไม่ใช่ที่นี่แน่ และต้องเร็วที่สุดด้วย เดียวนี้แหละ!”

รพินทร์ลุกขึ้น มองลงไปยังบริเวณแคมป์เบื้องล่าง ขณะนี้ท้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้นรางๆ แล้ว

“เรากลับไปที่แคมป์ของเราได้แล้วครับ พวกมันเปิดไปหมดแล้ว ผมรับรองว่ามันจะยังไม่ย้อนกลับมาเล่นงานเราอีก ตลอดระยะเวลาที่ลี้ภัยชั่วโง่งข้างหน้านี้”

“ถ้างั้นเอาเซษฐาลงไปเดี๋ยวนี้เลย”

ไชยยันต์บอกทันควันโดยไม่มีการลังเล พลาทหันมาทางคารินจ้องตาเขม็งแผ่วเสียงลง

“น้อ! เขมฐาจะต้องปลอดภัยไซ้ไหม เธอแน่ใจอย่างนั้น”

แพทย์สาวกัศริมฝีปากแน่น ขอบตาแดงเรื่อ

“ฉันยังบอกอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น บอกได้อย่างเดียว พี่ใหญ่สาหัสมาก ช่วยกันแบกเขาลงไปเถอะ ซ้ำไปแต่ละวินาที ความหวังมันก็หมดไปเท่านั้น”

รพินทร์สั่งการในทันทีนั้น

ลูกหาบหลายคน ตรงเข้ามาเพื่อจะช่วยกันหามร่างของคนเจ็บ แต่แล้วทันใด...ร่างอันกำยำตระหง่านเงื้อมของใครคนหนึ่ง ก็แทรกขวางเข้ามาเสียก่อน ผู้นั้นคือแงชาย หนุ่มชาวคงพเนจร

โดยไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น แงชายก้มลงซ่อนร่างอันหมดสติของเขมฐา อุ้มขึ้นด้วยลำแขนอันแข็งแรงทั้งสองข้างเหมือนอุ้มเด็กหรือผู้หญิง

“บาทที่สุดนะ แงชาย พยายามอย่าให้กระเทือนได้เลย” คารินสั่งแผ่วๆ

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคนก็กลับลงมายังบริเวณแคมป์อีกครั้ง อันเป็นเวลาที่สวยงามมองเห็นหน้ากันชัดพอดี กระโอมที่ขาดลงมากองคลุมพื้น ถูกขึงขึ้นอีกครั้ง สรรพสิ่งถูกจัดเตรียมขึ้นอย่างรวดเร็วฉับไว เพื่อให้ทันกับงานกู้ชีวิตของหัวหน้าคณะ

ทุกคนทำงานกันอย่างหนักไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย เหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้นขัดความอ่อนเปลี้ยอดโรยที่ต่างได้เผชิญมาเสียจนหมดสิ้น มีแต่ความวิตกกังวลกระส่ายอย่างบอกไม่ถูก

ในกระโอมพัก ร่างอันหมดสติของเขมฐานอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงสนาม คาริน...บัดนี้สติสัมปชัญญะของหล่อนกลับคืนมาครบถ้วนแล้ว ตำนึกบอกกับตนเองว่า ชีวิตของพี่ชายจะอยู่หรือจะไปย่อมขึ้นอยู่กับหล่อนคนเดียวเท่านั้น หญิงสาวปฏิบัติงานอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว แต่รอบคอบทุกระเบียดนิ้ว ด้วยอาการเคร่งขรึม ไชยยันต์ทำหน้าที่พยาบาลลูกมือผู้ช่วยเหลืออยู่ใกล้ชิด รพินทร์ยืนห่างออกมาเล็กน้อย คอยช่วยเหลือในวงนอก ส่วนที่หน้าประตูกระโอมแงชายยืนตระหง่านแน่นดาเบิกโพลนอยู่ที่นั่น ใบหน้าสีทองแดงนั้นดูเผือดขาวผิดปกติ เบื้องนอก พรานและลูกหาบทุกคนนั่งจับจ่ารวมกลุ่ม ตลอดทั้งบริเวณแคมป์เงียบสงัด

ชั่วขณะหนึ่งระหว่างการจัดการอยู่กับคนเจ็บผู้เป็นพี่ชายง่วนอยู่นั้น ทุกคนที่ร่วมอยู่ในเต็นท์เห็นสัณยแพทย์สาวยืนกายสันเทาชะงักนั่งอยู่กับที่ ใบหน้าก้มอย่างท้อแท้ทอดอาลัย ทรวดกายลงไปนั่งสวบกับเตียงสนามข้างๆ อีกตัวหนึ่ง คอดก

ไชยยันต์กับรพินทร์ ก็พรวดเข้าถึงตัวในบัดนั้น

“น้อ!...”

เสียงไชยยันต์หลุดปากออกมาแทบเหือด แทบไม่ผ่านลำคอ จ้องหญิงสาวด้วยตาอันเบิกกว้าง

“บอกซิ เชษฐาเป็นยังไง?”

คารินเงยหน้าขึ้นอย่างเข้มแข็ง ริมฝีปากสั่นริก น้ำตาที่สะกดกลั้นไว้เป็นเวลานาน บัดนี้ไหลรินเป็นทาง หล่อกมองดูหน้าพรานใหญ่กับเพื่อนชายอยู่เช่นนั้น สะอื้นขึ้นมาติดอยู่ที่ลำคอ ไม่สามารถจะกล่าวคำใดออกมาได้ นอกจากส่ายหน้าอยู่ไปมา ไชยยันต์จับไหล่ทั้งสองข้างของหล่อน เขย่าโดยแรง กระหืดกระหอบลั่นเต็นท์

“น้อ! เธอคงไม่บอกฉันนะว่า เชษฐาหมดหวังเสียแล้ว!!”

“ฉันก็ไม่อยากบอกตนเองเช่นนี้เหมือนกัน”

หล่อนพูดอย่างยากเย็น ถัดกรามแน่น หน้าขาวเผือกปราศจากสีเลือด

“พี่ใหญ่เสียเลือดมากเหลือเกิน ความหวังของเขามีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือการให้เลือดโดยเร็วที่สุด แต่เดี๋ยวนี้ เราอยู่กันกลางป่าลึก...”

เสียงของหล่อนขาดหายไปเพียงแค่นั้น

มันเป็นความเจ็บปวด...จนแทบว่าจะได้ยินเสียงหัวใจของแต่ละคนเต้น ไชยยันต์กัดริมฝีปากแน่น หันไปมองหน้าพรานทั้งสองอย่างมีดมน พรานใหญ่ปากแข็งขึ้นเช็ดปลายจมูก

“ผมคิดว่าควรจะมีหวังนะครับ คุณหญิง อย่างน้อยพวกเราก็มีกันอยู่หลายคน และทุกคนพร้อมที่จะช่วยคุณชาย ไม่ว่าจะหนักหนาสักขนาดไหน ถ้าหากว่าเราช่วยกันได้”

“ฉันเข้าใจดีในข้อนั้น และขอขอบคุณ”

คารินพูดด้วยเสียงไม่เกินกระซิบ ลักษณะของหล่อนยามนี้เหมือนลอยลั่นหวัง หดอาลัย ตายอยากต่อทุกสิ่ง เพราะความทุกข์ลัดกลุ้มเข้าครอบงำโดยตลอด

“แต่คุณคงพอเข้าใจนะ การถ่ายเลือด ไม่เหมือนกับการถ่ายน้ำ สำหรับฉันหรือไชยยันต์สองคนนี่ เป็นอันว่าหมดหวังแล้ว เพราะเลือดของเราทั้งสองคนจะกลุ่มกับของพี่ใหญ่ ส่วนคนอื่นๆ เราจะรู้ได้อย่างไรในเมื่อไม่ได้มีเครื่องมือสอตรวจหากลุ่มเลือดได้แน่ชัด การให้เลือดผิดกลุ่ม ก็คือการฆาตกรรมชัดๆ”

“คุณชายเลือดกลุ่มอะไร?”

เขาถามโดยเร็ว

“บอกกลุ่มเลือดของคุณมาดีกว่า หากคุณเคยทดสอบไว้ก่อนแล้ว ฉันจะบอกคุณเองว่า คุณจะกู้ชีวิตของไว้ได้ไหม?”

“กรุ๊ปบี ตรงกันกับของคุณชายหรือเปล่า?”

คารินทิ้งมือลงอย่างสิ้นหวัง หล่อนไม่ได้ตอบคำใดแก่เขา แต่สายตาที่มองมานั้น ย่อมบอกชัด

ขณะนั้นเอง เงามะห่อมน้ำของเงาชาย ก็เคลื่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างเตียงคนเจ็บ

“ทำไมนายหญิงไม่ถามเงาชายดูบ้าง?”

เสียงห้าวๆ นั้น กังวานไปทั่วบริเวณอันเงียบสงัด

“แกเคยรู้จักลุ่มเลือดของตัวเองหรือ แงชาย?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว ถามมาโดยเร็ว

“ผมเคยได้รับการผ่าตัดในโรงพยาบาลเมืองเรงกุนมาครั้งหนึ่ง ผมจำลุ่มเลือดของผม
ได้”

แววตาของศัลยแพทย์สาวตื่นขึ้นเล็กน้อย จ้องนัยมายังคนไข้ชาวดง

“เธอเคยผ่าตัดมาแล้ว เนื่องในอะไร?”

“แอปเพนดิซ!”

หญิงสาวขอยเปลือกตาถี่เร็ว

“แล้วที่เธอว่า เธอจำลุ่มเลือดของเธอได้นั้นนะ กรุ๊ปอะไร?”

“เอบี เน็กๆ”

“ว่ายังไงนะ? บอกใหม่ซิ แงชาย!”

ม.ร.ว.หญิงคาริน ร้องลั่นออกมา ทะลึ่งพรวดขึ้นยืนล้มตากว้าง

“เอบี เน็กกะทีป”

คารินตัวสั่นเทาอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้อยู่ในความหมายตื่นเต้นโสมนัสแทบจะระงับไว้
ไม่ได้ ใบหน้าอันซีดเซียวปรากฏสีเลือดขึ้นในบัดนั้น ตาเป็นประกาย ตรงเข้ามาเขย่าแขนแงชาย
โดยเร็ว ร้องถามละล้าละลัก

“เธอแน่ใจหรือ แงชาย ว่าเลือดของเธอกรุ๊ปนี้จริงๆ โดยจำไม่ผิด”

ทุกคนเห็นใบหน้าสีทองแดงดวงนั้น ยิ่งพินยัม

“แน่ใจครับ นายหญิง และถ้าเลือดของแงชายเป็นกลุ่มเดียวกันกับของนายใหญ่ ก็ขอให้
เลือดทุกหยดของแงชาย จงไปช่วยชีวิตของนายใหญ่เถิด แม้ว่าแงชายจะหาชีวิตไม่อีกแล้ว ภายหลัง
จากนั้น”

ทุกคนยิ่งไปชั่วจิตใจในเวลานั้น แม้กระทั่งรพินทร์เอง

คารินหลับตาลง ประสานมือไว้ในอก ใบหน้าแดงเมยขึ้น พิมพ์ออกมาอย่างแผ่วเบา
ที่สุด

“ขอบคุณต่อพระเจ้า!...ขอบคุณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย!”

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ร่างอันกำยำสูงใหญ่ของอดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยง ผู้เข้ามา
สมัครเป็นคนรับใช้คณะเดินทาง ก็นอนนิ่งเหยียดยาวอยู่บนเตียงสนาม เคียงคู่กับเชษฐาระหว่างการ
ถ่ายเลือด เจ้าหน้าที่กลับนอนหงายมองหลังคากระโจม ร้องเพลงกะเหรี่ยงอยู่ในลำคอเบาๆ
ซึ่งไม่มีใครเข้าใจความหมาย นอกจากรพินทร์ ผู้ซึ่งในขณะนี้ก็ไม่มีเวลาพอที่จะสนใจสิ่งใด
นอกจากคอยภาวนาเอาใจช่วยคาริน ในการกู้ชีวิตของราชสกุลหนุ่มหัวหน้านักเดินทาง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา บรรยากาศก็เต็มไปด้วยความหวังอันเข้มข้นขึ้นขึ้น สังเกตได้จากสีหน้า และแววตาของคาริน วราฤทธิ์

ภายหลังจากการถ่ายเลือดเสร็จเรียบร้อย คารินก็ส่งนมสดกระป๋องใหญ่ที่ไชยยันต์เตรียมเปิดไว้แล้วให้แก่แงชาย ออกคำสั่งแผ่วเบา

“ดื่มเสียให้หมด แงชาย แล้วนอนพักอยู่ที่นี่แหละ อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหน ฉันต้องการให้เธอนอนหลับด้วย”

“แต่ผม...”

แงชายขยับจะโงหัวขึ้น ฝ่ามือของหญิงสาวก็ตะไหล่ไว้

“นี่เป็นคำสั่ง!”

หนุ่มชาวคงกะกรัก มองประสานสายตาท้องมองอย่างบังคับถึงข้อร้องนั้นอยู่จิตใจ ก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี รับกระป๋องนมมาดื่มช้าๆ จนหมด แล้วเอนกายลงนอนตามเดิมหลับตาลง

หญิงสาวหันไปมองดูร่างอันหมดสติของพี่ชายอีกครั้ง ทรวดกายนบนม้านั่ง ยกมือขึ้นลูบใบหน้าของตนเอง ไชยยันต์ก็ส่งบรื้นติมาให้ หล่อนรับมาดื่มรวดเดียวพร้อมกับระบายลมหายใจยาวเยือกอ่อนเปลี้ยเปลี้ยใจสุดประมาณ แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความหวังอันสดใส

“คุณชายปลอดภัยแล้วใช่ไหมครับ หมอ?”

รพินทร์ถามขึ้นเบาๆ

“เพียงแต่ผ่านพ้นวินาทีสำคัญที่สุดไปได้เท่านั้น”

หล่อนตอบอย่างระโหย ดวงตาอันอดโรยมองเหม่อ ไชยยันต์ก็ก้าวเข้าไปโอบกอดไหล่ไว้กระชับอ่อนโยน

“เอาละ นอนพักเสียเถอะ น้อย เธอจะปลุกกะเปลี่ยเต็มที่แล้ว เมื่อคืนก็ไม่ได้พักเลยทั้งคืน ไม่ต้องกังวลอะไรหรอก ฉันจะเฝ้าเชษฐาเอง”

“ถูกของคุณ ไชยยันต์ คุณหญิงควรพักได้แล้ว”

พรานใหญ่พูดแผ่วต่ำมาอีกคนหนึ่ง

คารินไม่เอ่ยคำใดอีกครั้งนี้ ใช้ปลายนิ้วชี้เบาๆ ที่ดวงตาทั้งสองข้าง แล้วเดินโฉบไปทิ้งตัวอย่างหมดแรงลงบนเตียงของหล่อน มือทั้งสองประสานวางไว้บนอกพลี่ยหลับไปด้วยความอ่อนเปลี้ยเปลี้ยแรง ภายในไม่กี่อึดใจต่อมา

แงชายค่อยๆ ลืมตาขึ้น พร้อมกับยกกายผกหัวจะลุกขึ้น แต่รพินทร์กอดอกไว้กระชับเยียบขาด

“แกก็เหมือนกัน แงชาย ลืมคำสั่งของนายหญิงเสียแล้วหรือว่าให้แกนอนพัก ถึงแกจะเป็นคนคง แกก็มีการศึกษาพอที่จะเข้าใจอะไรได้แล้ว เราต้องการให้นายใหญ่และแกปลอดภัยด้วยกันทั้งสองคน”

อดีตนายทหารกองโจรกระเหยิงยักษ์ไหลนืดหนึ่ง เอนกายลงตามเดิม พร้อมทั้งปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง แม้จะถ่ายเลือดในกายให้แก่เชษฐาเป็นจำนวนมาก แต่ลักษณะท่าทีของเงาชายแทบจะไม่มีอะไรผิดปกติเลย ยังแข็งแรงทรหดอยู่เหมือนเดิมราวกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

บัดนี้ภายในกระโจม คงเหลือแต่เพียงไชยยันต์กับรพินทร์สองคนเท่านั้นที่ยืนมองตากันเงียบๆ ด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้ในเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้น

“เป็นความผิดของผมเอง...”

ในที่สุด พรานใหญ่พึมพำขึ้นແພບๆ

“ถ้าผมตัดสินใจระเบิดปากด่านทั้งสี่ด้านเสียก่อนตามที่คุณหญิงบอก คุณชายคงไม่ได้รับอันตรายถึงเพียงนี้”

ไชยยันต์ส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย เดินเข้ามากอดคอพรานไว้ด้วยความรักสนิท ยิ้มให้

“ไม่ใช่ความผิดของคุณหรือใครทั้งนั้น มันถึงคราวที่เชษฐาจะเคราะห์ร้าย ทั้งๆ ที่เขาเองก็เป็นคนรอบคอบรัดกุมที่สุดในคณะของเรา ช่วยไม่ได้จริงๆ คุณและพวกเราทุกคนทำดีที่สุดแล้วในเหตุการณ์ที่ผ่านมาทั้งคืน ให้ตายเถอะ! ไอ้แหวงเล่นงานเราในครั้งนี้ทำเอายับเยินทีเดียว เกือบตายกันหมดทุกคน โชคดีที่คุณไหวทันฝักระเบิดไว้ก่อน ไม่งั้นก็ยังคงเดาไม่ถูกว่าป่านีเราทั้งหมดจะอยู่ในสภาพไหน”

“เราจะเอาอย่างไรกันต่อไปครับ คุณชายมาจับสาหัสเสียอย่างนี้แล้ว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่อิงไป เหม่ริมฝีปากแน่น นี่ก็กำลังเป็นปัญหาใหม่สำหรับเขาอยู่เช่นกัน ในเมื่อหัวหน้าคณะหรืออีกนัยหนึ่ง ‘ผู้นำ’ ได้เกิดมีอันเป็นไปเสียเช่นนี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันน่าจะต้องชะงักล้มเหลวไปหมด อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่งทั้งเขาหรือคารินก็ดี ขณะนี้ย่อมไม่มีแก่จิตแก่ใจที่จะคิดถึงเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากความปลอดภัยของเชษฐาเป็นอันดับแรก

“ผมก็ยังตัดสินใจอะไรไม่ถูกเหมือนกันรพินทร์”

ในที่สุด ไชยยันต์ก็เอ่ยแผ่วต่ำ ดบไหล่จอมพราน ผินยิ้มให้

“ถ้าเปรียบเทียบโรมันระหว่างเรากับไอ้แหวงเป็นเหมือนสงคราม ขณะนี้ฝ่ายเราก็ออยู่ในฐานะเพลี่ยงพล้ำเสียแล้ว เพราะแม่ทัพกำลังแย่ อย่างไรก็ตาม รอให้เขาฟื้นและดูอาการก่อนดีกว่า แผนการต่อไปค่อยวางกันภายหลังจากนั้น ขณะนี้หน้าที่ของคุณมีอย่างเดียวกคือ หาทางป้องกันพวกเราทุกคนไว้ให้พ้นจากการโจมตีซ้ำเติมของมันอีก ตั้งรับรักษาที่มั่นไว้พลาง ยังไม่มีการรุกอย่างใดทั้งสิ้น เอาละ คุณมีธุระอะไรจะดำเนินการก็เร่งทำเถิด ทางนี้ไม่ต้องห่วง ผมจะดูแลเขาเอง”

บรรยากาศของแคว้นปิดตลอดทั้งวัน เต็มไปด้วยความตึงเครียดขีดสุด ลูกหาบเสียชีวิตไปอีกคนหนึ่งจากจำนวนทั้งหมด 10 คนที่เหลือ เท่าๆ กับที่หัวหน้าคณะก็ตกอยู่ในอาการหนักอย่างที่ไม่

เคยมีใครคาดฝันมาก่อน อันเนื่องมาจากผลของการบุกเข้าโจมตีของกองทัพช้างมฤตยู ภายใต้การนำของไอ้แห้วจอมมหาเทพ

พวกลูกหาบเริ่มจะขวัญเสียอีกครั้ง รพินทร์ต้องมึนงงหนักในการปลุกปลอบใจคนเหล่านั้น รวมทั้งจัดวางแผนป้องกันการย้อนรอยเข้าสู่โจมตี ของกองทัพช้างอย่างมั่นคงแข็งแรงที่สุด ทุกคนหน้าดำคร่ำเครียดแทบจะไม่มีเวลาได้พักผ่อน ท่ามกลางความวิตกกังวล และกลิ่นไอของมหากภัยที่แวดล้อมอยู่ทุกขณะ

ประมาณย่ำค่ำ เชษฐารู้สึกตัวได้สติขึ้นมาจากยาสลบที่คารินให้ไว้ระหว่างการผ่าตัด และให้เลือด รพินทร์ได้เห็นธาตุแท้แห่งเลือดนักต่อสู้เพชฌัญญ์ของราชสกุลหนุ่มอันเป็นนายจ้างของเขาอย่างแจ่มชัดอีกครั้ง ด้วยความขบถและการระเริงน้ำใจ ทันทีที่ลิ้มดามขึ้น เชษฐาก็อึดให้กับทุกคนราวกับว่าเขาได้ตื่นขึ้นจากการหลับธรรมดา และมองเห็นภาวะอันหนักของตนเอง (ในสายตาของทุกคน) เป็นเรื่องชวนขบขัน

ภายหลังจากรับทราบเรื่องราวโดยตลอดเกี่ยวกับตนเอง เชษฐาก็อึดหน้าเรียกแฉะเข้า ไปนั่งใกล้เตียง ส่งมือออกมาให้จับ บีบกระชับแน่น

“ฉันไม่มีคำขอใจใดๆ จะให้แก่นายได้ แฉะ”

เขากล่าวขึ้นด้วยเสียงลึกลับ ตาจับนั่งอยู่ที่ใบหน้าของหนุ่มพเนจรชาวคงผู้เป็นคนใช้อาสาสมัคร

“นอกจากจะพูดว่า ชีวิตของฉันตกเป็นหนี้ของนายสองครั้งแล้ว และในครั้งนี้นั้นมีความหมายที่สุด ถ้าไม่มีนายอยู่ในขณะนี้ ก็จะไม่มีการอยู่ในโลกนี้อีกแล้ว ฉันจะไม่ลืมนายเป็นอันขาด”

“นี่คือการรับใช้โดยหน้าที่ตามที่ผมได้ปฏิญาณไว้ก่อนจะออกเดินทางมา เจ้านายอย่าได้ถือว่าเป็นหนี้ใดๆ ทั้งสิ้น”

แฉะตอบอย่างสงบสำรวม แล้วก้มศีรษะคำนับพลางถอยห่างออกไป

เชษฐามองผ่านไปยังใบหน้าของทุกคนที่ล้อมเขาอยู่ด้วยความเป็นห่วง

“ขอใจ-ขอใจพวกเราหมดทุกคน สำหรับเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืน ถึงอย่างไร เราก็ยังสามารถไล่พวกมันให้แตกกระจายถอยไปได้”

“คุณชายรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

พรวนใหญ่เอ่ยถามขึ้นด้วยเสียงกระซิบ

หัวหน้าคณะยิ้มอย่างบึกบึน มองดูเขาตนเองที่ถูกพันหนาแน่นไว้ด้วยผ้าพันแผลหลายชั้น

“ผมไม่อยากจะคิดว่าผมเป็นอะไรมากนักหรือรพินทร์”

แล้วก็เปลี่ยนสายตาไปที่น้องสาว ถามเสียงแหบพร่าด้วยความอดโรยว่า

“แผลของพี่สักอาทิตย์พอจะเดินไหวไหม?”

คารินจับมือพี่ชายไปกุมไว้ ยิ้มให้เศร้าๆ

“พี่ใหญ่ไม่ทราบตัวเองหรือค่ะ ว่าสาหัสแค่ไหน...อย่างน้อยพี่ใหญ่ก็ต้องนอนแช่อยู่เป็นเดือน กว่าจะปกติเรียบร้อยเหมือนเดิม”

สีหน้าของเชษฐาขมวดมุ่น มองไปทางไชยยันต์กับรพินทร์สลับกันอยู่เช่นนั้น

“แผนการเดิมของเราทั้งหมด เห็นจะต้องชะงักลงชั่วคราวเสียแล้ว เชษฐา”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับถอนใจ

“ชะงักยังไง?”

หัวหน้าคณะขมวดคิ้ว

“คิดดู แกเจ็บป่วยอยู่อย่างนี้ เราไม่อยู่ในฐานะจะดำเนินการอย่างใดต่อไปได้ทั้งสิ้น อย่างน้อยก็จนกว่าแกจะค่อยยังชั่วขึ้น”

คนเจ็บสั่นศีรษะเข้มน้ำ ยิ้มของเขาปลุกปลอบขวัญของทุกคน

“ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องใช้การเจ็บป่วยของฉัน มาชะงักแผนการเดิมของเราเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องไอ้แห้ว”

เขากล่าวหนักแน่นมั่นคง แล้วหันไปทางน้องสาว

“น้อย! บอกพี่หน่อยซิ โดยอรรถริยาพในทางแพทย์ของน้อย เครื่องเวชภัณฑ์ที่เราเตรียมมาอย่างครบถ้วน แม้จะเป็นใจกลางป่าลึกอย่างนี้ น้อยพอจะรักษาพี่ได้ไหม?”

“ได้ค่ะ แต่อย่างที่บอกแล้ว ต้องอาศัยเวลาหน่อย จะให้หายทันใดคงไม่ได้แน่”

“ไชยยันต์ล่ะ ตอบหน่อยซิ โดยอุปกรณ์และเสบียงกรังที่เรายังมีกันอยู่พร้อมอยู่เช่นนี้ พวกเราทุกคนพอจะอยู่กันไปได้จนถึงเวลาที่ฉันค่อยทุเลาขึ้นได้ไหม?”

“อ้อ ข้อนั้นไม่มีปัญหา”

“ดีแล้ว ทั้งๆ ที่ฉันนอนเจ็บลุกไม่ขึ้นนี้ ใจฉันยังไม่คิดถอยเลยแม้แต่ก้าวเดียว แกกับน้อยหมดกำลังใจทอดยเสียแล้วหรือ?”

สหายของเขาสั่นศีรษะ

“ไม่มีวันเสียละ ทุกสิ่งทุกอย่างมันไปรวมอยู่ในข้อที่ว่า พวกเราเป็นห่วงแกเท่านั้น และความเป็นห่วงกังวลนี้แหละ ทำให้ทำอะไรไม่ได้ถนัดนัก”

เชษฐาโบกมือ สรุปลอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“เพราะฉะนั้น เป็นอันหมดปัญหาไป”

พลางหันมาทางรพินทร์

“ถึงผมจะเจ็บนอนแช่อยู่กับที่ ไชยยันต์ยังอยู่ น้อยก็ยังอยู่ คุณเองหรือแงชาย ตลอดจนใครต่อใครในพวกเราทุกคนก็ยังอยู่พอที่จะดำเนินงานได้ ผมนอนคอยฟังข่าวอยู่ที่แคมป์ ไชยยันต์กับน้อยจะดำเนินการติดตามไอ้แห้วต่อไปตามแผนการเดิม คุณมีอะไรขัดข้องไหมรพินทร์?”

พรานใหญ่หันไปกับการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยวมั่นคงของหัวหน้าคณะ หันไปมองดูคารินกับไชยยันต์เหมือนจะขอความเห็น

“สำหรับฝ่ายผม ไม่มีอะไรซับซ้อนเลยครับในเรื่องนี้”

“ฝ่ายเรา อันมีฉันกับ ไชยยันต์สองคนก็พร้อมเสมอ ถ้านี่เป็นความต้องการของพี่ใหญ่”

น้อยสาวใจเด็ดพอๆ กับพี่ชาย พยักหน้ารับคำมา

“เอานั่นเหอะ?”

ไชยยันต์ทวนคำย้ามาเหมือนจะยังไม่แน่ใจ เซษฐาผงกศีรษะลง

“เอายังงั้น!”

“เป็นอันว่าตกลง ฉันกับน้อย รพินทร์และพวกทั้งหมดจะตามไอ้แห้วต่อไป ในระหว่างที่แกนอนพักรักษาตัวอยู่ที่แคมป์”

“ดีมาก! ขอให้ทุกคนรู้ไว้ด้วยว่า การเจ็บป่วยของฉันไม่ใช่อุปสรรคสำคัญที่จะทำให้แผนการตามสังหารไอ้แห้วของเราต้องชะงักหรือเลิกล้ม คนเจ็บก็นอนรักษาตัวไป คนดีก็ฟาดกับมันต่อไป ง่ายนิดเดียวไม่เห็นจะต้องมีอะไรยุ่งยากกังวลใจ ถึงอย่างไรเราก็ต้องมีสถานี่พักหรืออีกนัยหนึ่งแคมป์ศูนย์กลางอยู่แล้ว ฉันนอนเฝ้าแคมป์เอง ใครเหนื่อยก็กลับมาอนพักที่สถานี่กลาง คนที่มีกำลังอยู่พลัดกันออกไปฟาดกับมัน จะใช้เวลาานสักเท่าไรก็ให้มันรู้ไป ถ้ามันเน้นนานจนกระทั่งฉันทุเลาพอจะติดตามมัน ได้อีก ก็จะเข้าร่วมด้วยเหมือนเคย ส่วนถ้าโชคดีเรากำจัดมันลงได้ในเร็ววัน ก่อนที่แผลของฉันจะหาย เราก็มุ่งต่อหล่มข้างเลย และที่นั่นฉันไปนอนรักษาแผลให้หายสนิทเสียก่อน แล้วเดินทางต่อ เรื่องความเจ็บป่วยของฉันไม่จำเป็นต้องวิตกกังวล ฉันมีน้อยคอยดูแลอยู่แล้ว สำหรับเรื่องไอ้แห้วก็มีรพินทร์เป็นหลักอยู่ทั้งคน จำไว้ นี่เป็นคำสั่ง แผนล่าไอ้แห้วจะต้องไม่ชะงักใดๆ ทั้งสิ้น ล้มมันให้ได้!”

ไชยยันต์เอื้อมมือมาบีบไหล่คนเจ็บเบาๆ

“เอาละสบายใจได้แล้ว เซษฐา เราจะปฏิบัติตามที่แกต้องการ พักผ่อนเสียเถอะ ฉันก็คิดเหมือนกันว่าแกจะต้องหายในเร็ววัน”

พรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบทั้งหมด เข้ามาเยี่ยมดูอาการของหัวหน้าคณะ แล้วก็พากันกลับออกไป ภายหลังเมื่อคารินให้ยานอนหลับแก่คนเจ็บ คงเหลือแต่รพินทร์เท่านั้นที่ยังคงหารือกับทั้งสองอีกเล็กน้อย

“พรุ่งนี้ผมตั้งใจไว้ว่าจะย้ายที่ตั้งแคมป์ เพื่อหลีกเลี่ยงกลิ่นซากข้างนำไปอยู่ในชัยภูมิที่เหมาะสมกว่านี้ และจะตั้งถาวรอยู่ที่นั่นตลอดไปเลย จนกว่าเราจะจัดการกับไอ้แห้วเรียบร้อยราบคาบ จะมีอะไรเป็นอุปสรรคในการเคลื่อนย้ายคนเจ็บไหมครับ?”

พรานใหญ่หันไปถามแพทย์ประจำคณะ

“ไกลจากที่นี่มากไหม?”

“ก็ประมาณไม่เกิน 5 กิโลเมตร เราจะขึ้นไปตั้งค่ายอยู่บนเนินลูกหนึ่ง ห่างจากนี้ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ”

“ก็คงจะได้ แต่ระวังอย่าให้มีการกระเทือนมากนัก”

ดาร์วินตอบ สีสหน้าเต็มไปด้วยกังวล

THE JOURNAL OF THE ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

THE JOURNAL OF THE ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

ดาร์วินตอบ

CIVILIS:

41

คืนนั้น ผ่านไปโดยไม่มีสิ่งใดแผ้วพานเข้ามารบกวนใกล้เคียงบริเวณแคมป์ ท่ามกลางเวรยามที่จัดไว้อย่างแข็งแรง รวมทั้งการวางแผนป้องกันในรอบนอกอย่างรอบคอบรัดกุม หากว่าจะมีการยื้อนรอยบุกซ้ำของโกล่งข้างไอ้แหงอีก

รพินทร์นอนหลับๆ ตื่นๆ สะดุ้งผวาตลอดทั้งคืน นับเป็นคืนแรกแห่งชีวิตในป่าของเขา ที่ไม่อาจหลับสนิทได้เพราะความวิตกกังวลนานาชนิด คิดไม่ถึงมาก่อนเลยว่า ในเส้นทางเดินช่วงระยะแรกก่อนจะไปถึงหล่มข้างนี้ คณะเดินทางภายใต้การรับผิดชอบโดยตรงของเขาจะเกิดภัยพิบัติใดๆ จนถึงแก่ชีวิตของชาวคณะขึ้น

มันจะเป็นอย่างไรพิสดารพิกล ทั้งๆ ที่การเดินทางมหาวิบากเสี่ยงภัยแท้จริงยังไม่เริ่มต้น ลูกหาบเสียชีวิตไปแล้วตามลำดับถึง 7 คน และที่ร้ายกาจที่สุดคือ เชษฐา อันเป็นหัวหน้าจะยังมาได้รับอันตรายขั้นสาหัสเข้ากลางคันอีก

เหตุร้ายทั้งหลายที่เกิดขึ้น มันเกินกว่าที่เขาจะสามารถแก้ไขป้องกันได้ ทั้งๆ ที่ใช้ความพยายามขีดสุดแล้ว ไม่เคยมีครั้งไหนที่พรานใหญ่ปรากฏกิตติศัพท์สมญาออกไปทั่วเช่นเขา จะได้รับความหนักใจเช่นครั้งนี้

ยังโชคดียังบ้างที่คณะนายจ้างทั้งสาม และพวกลูกหาบทั้งหมดไม่มีใครคิดว่าเป็นความบกพร่องของเขาเลย เพราะต่างก็รู้เห็นเหตุการณ์กับตนเองดีอยู่แล้วว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเหตุเหลือวิสัยอันจะโทษสิ่งใดมิได้ นอกจากชะตากรรมของแต่ละคน แต่ถึงเช่นนั้น รพินทร์ก็เต็มไปด้วยความอึดอัดคลั่งคลุ้มเหลือที่จะกล่าว ในวิกฤตการณ์ที่แวดล้อมอยู่ขณะนี้ อำนาจของป่าไม่เคยมีอิทธิพลยิ่งใหญ่อยู่เหนือจอมพรานอย่างเขา แต่บางขณะ มันก็ล้าแดงฤทธิเดชคุกคามผู้ที่อยู่ในความดูแลคุ้มครองของเขาจนยากที่จะสกัดกันป้องกันไว้ได้ทัน

สิ่งที่น่าวิตกสำหรับทุกคนต่อมาก็คือ เช้าวันรุ่งขึ้น อาการของเชษฐาทรุดหนักลงอีก ด้วยความระบมของบาดแผล และพิษไข้แทรก คารินปลุกปล้ำอยู่กับคนเจ็บอันเป็นพี่ชายของหล่อน ด้วยความรู้ความสามารถทางวิชาการแพทย์ทั้งหมด รวมทั้งเวชภัณฑ์ทั้งสิ้นที่นำติดมาด้วยอย่างพริกพร้อม พิสูจน์ให้เห็นชัดว่า...หล่อนชำนาญแคล่วคล่องกว่าการแกะรอยสัตว์หรือจับปืนมากนัก

การเคลื่อนย้ายขบวนได้กระทำขึ้นในขณะที่เชษฐาไม่รู้สึกรู้สัว ร่างของคนเจ็บถูกนำขึ้นนอนบนเกวียนเล่มหนึ่ง ซึ่งเคลื่อนไปอย่างระมัดระวังประคับประคอง คารินนั่งคุมอยู่บนเกวียนเล่มนั้น คอยดูแลพี่ชายอยู่ทุกระยะ ขบวนทั้งหมดออกเดินทางจากที่เดิม บ่ายหน้าตัดป่าราบไปร่งสลับไปด้วยภูเขาเล็กๆ ขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ

ตลอดทางที่ผ่านไป เต็มไปด้วยรอยเท้าข้างนับไม่ถ้วนย่ำอยู่เกลื่อนกลาดทั่วไปหมด แทบจะทุกตารางนิ้วของพื้นที่แถบนั้น รอยคันไม้หักโค่นตามดินเนินและโคนต้นไม้ใหญ่ ก็มีรอยลงงาของพวกมันไว้กระจายระย้า ไม่มีร่องรอยของการหากินของพวกมันอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากรอยของการแสดงฤทธิ์สำแดงเดชของพวกมัน รวมทั้งตอนที่แตกตื่นตกใจเสียงระเบิดวิ่งกระเจิงเปิดหนีไปอย่างไม่เป็นขบวน ป่าทั้งป่าเจียบเจียบปราศจากกวีแววสัตว์ใดทั้งสิ้น แม้แต่ขนาดเล็กๆ สักตัว เพราะผลของสงครามใหญ่ระหว่างมนุษย์กับกองทัพทศสารเมื่อคืนวานที่ผ่านมา

ไชยยันต์เดินเคียงคู่กับรพินทร์นำขบวนไปเบื้องหน้า สำนวณรอยเหล่านั้นไปทุกระยะ สิ้นหน้าเต็มไปด้วยความกังวล พิมพ์ออกมาเบาๆ

“เท่าที่เห็นรอยเต็มทุ่งอยู่ที่นี่ คะเนว่าคงไม่ต่ำกว่า 200-300 ตัวขึ้นไปทีเดียว ยังไม่นับพวกที่แตกกระเจิงไปทางด้านอื่นๆ อีก นำมหัศจรรย์เหลือเกิน ไอ้หัวโจกแห่งนั้นไปชักชวนช้างป่าเหล่านี้มาร่วมกับมันได้อย่างไร เท่าแล้วเท่ารอดผมก็ยังไม่อยากจะเชื่อยุ่ยนั่นเอง ทั้งที่มองเห็นประจักษ์พยานชัดอยู่ดาด้า”

“ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันครับ แต่เท่าที่เห็นอยู่ที่นี่ก็เป็นการบอกชัดอยู่แล้วว่า ไอ้แห่งจะต้องมีอำนาจอิทธิพลอยู่เหนือช้างทั้งหลายในป่านี้ทั้งหมด เป็นจอมบงการ เป็นจักรพรรดิของพวกมันทีเดียวแหละ มันเป็นอำนาจที่ผิควิถีธรรมชาติของช้างป่าซึ่งผมก็ไม่เคยพบมาก่อน”

“นี่ไม่ใช่การล่าช้างเสียแล้ว แต่เป็นการทำสงครามกับช้างที่สมน้ำสมเนื้อทีเดียว ผมชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าระหว่างพวกเรากับพวกมัน ใครจะอยู่ใครจะไป การปะทะครั้งสุดท้ายที่ผ่านมา ทำให้ผมรู้สึกว่เราประมาณการณ์ไอ้แห่งผิดไปเสียแล้ว มันไม่ใช่สัตว์ร้ายที่ตกอยู่ในฐานะถูกตามล่าหากเป็นแม่ทัพฝ่ายตรงข้ามที่มีกำลังและแผนการพร้อม มิน่าข้ายังมีเจตนามุ่งมั่นที่จะเอาชนะเราให้ได้”

พรานใหญ่ยิ้มเกรียดย

“แต่ถึงอย่างไรผมก็ยังเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า มันเป็นเพียงสัตว์ดิรัจฉานเท่านั้น”

“นี่แปลว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เราจะต้องเผชิญกับกองทัพช้างเป็นร้อยๆ เช่นนี้ละหรือ ในการตามล่าไอ้แห่ง”

ไชยยันต์เอ่ยถามอย่างหนักใจ

ภายหลังเดินเจียบๆ ไปอีกครู่ใหญ่ รพินทร์ก็ตอบว่า

“ผมคิดว่า พวกมันที่ยกเข้าโจมตีเราทั้งหมดเมื่อคืนวาน จะมีสักกี่ร้อยตัวก็ตาม ป่านนี้คงกระจัดกระจายแยกโหลงกันออกหมดแล้ว โหลงใคร โหลงมัน ไอ้แห่งก็ต้องแยกไปกับบริวารชุดเดิมของมัน คงยากที่จะมาชุมนุมพลรวมกันเป็นกองทัพได้อีกในระยะนี้”

“อะไรที่ทำให้คุณมั่นใจอย่างนั้น?”

“วินาทีสุดท้ายของการประจัญบานระหว่างเรากับมันเมื่อคืนวานนี้ครับ ทำให้ผมมั่นใจเช่นนั้น เสียงระเบิดและอำนาจระเบิด ทำให้พวกมันแตกกระจายหัวซุกหัวซุนป่าราบไป นั่นก็

เท่ากับเป็นการแยกกำลังส่วนใหญ่ของมันให้แตกออกไปแล้ว ประเดี๋ยวเราถึงที่ตั้งแคมป์จัดการวางแคมป์ถาวรเรียบร้อยแล้ว ผมจะออกสำรวจอีกครั้ง แล้วจะรู้ว่าพวกมันรวมกลุ่มกันอยู่เป็นร้อยๆ ตามเดิม หรือต่างโขลงต่างแยกไป”

“ถ้ามันแยกโขลงได้อย่างคุณว่า ก็เป็นการสะดวกสำหรับเรามาก แต่ถ้ามันยังรวมกลุ่มกันอยู่เป็นจำนวนมาก เราจะทำยาก ดีไม่ดีต้องยิงช้างอื่นๆ ไปทีละตัวจนหมดป่า กว่าเราจะเข้าถึงตัวไอ้แห้วได้ เราจะหมดกำลัง หมดอุปกรณ์สนับสนุนกันเสียก่อน” ไชยยันต์ว่า

ก่อนเที่ยงเล็กน้อยก็มาถึงยอดเนินเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง ภูมิประเทศสลับซับซ้อนไปด้วยแก่งโขดหิน และหนทางเข้าออกอันแคบจำกัด เหมาะอย่างยิ่งสำหรับจะใช้เป็นปราการถาวร เพื่อตั้งรับการโจมตีของช้างโขลงได้อย่างปลอดภัย รพินทร์สั่งให้ปลดเกวียนปลงสัมภาระลงในทันทีนั้น

ภายหลังจากวางแคมป์เรียบร้อยแล้ว ในลักษณะที่มั่นถาวร พรานใหญ่ก็เข้ามาในกระโจมพักของนายจ้าง เชษฐายังคงหลับสนิทยาวาระงับประสาท คารินกับไชยยันต์นั่งหารื้ออะไรกันเบาๆ อยู่ที่โต๊ะสนาม

“คุณชายเป็นยังไงบ้างครับ?”

แพทย์สาวผีนํ้า ชำเลียงไปทางเตียงคนเจ็บถอนหายใจเบาๆ

“อยู่ในระหว่างกำลังอักเสบทีเดียว แต่เชื่อว่าพรุ่งนี้และวันต่อไปคงจะดีขึ้นเป็นลำดับ หากไม่มีอาการอย่างอื่นๆแทรก”

พรานใหญ่มองไปยังเชษฐาด้วยความเป็นห่วง สายตาสีระเรื่อๆ

“โชคดีเหลือเกินที่มีคุณหญิงมาด้วย และมีหญิงกาเวกัณฑ์มาครบ ถึงอย่างไรผมก็อุ่นใจแล้วที่มีแพทย์มือดีเป็นผู้คอยดูแลอยู่ใกล้ๆเช่นนี้”

“ขอบคุณมาก สำหรับความรู้สึกที่ดีของคุณที่มีต่อพวกเราทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้”

แววดาญ์นั้นบอกให้ทราบชัดว่า กล่าวออกมาจากใจจริง ตั้งแต่เชษฐาได้รับบาดเจ็บสาหัส คารินเกรียดยิ้มและซึมคิดไป หล่อนเฝ้าอยู่ใกล้ซิดฟีชายแทบจะเรียกได้ว่าตลอดเวลา ไชยยันต์เองก็เช่นกัน อดีตนายทหารปืนใหญ่ไม่มีอารมณ์ขันเหลืออยู่อีก นอกจากความจริงจังเอาการเอางาน เชษฐาล้มลงเสียแล้วเช่นนี้ เขาก็ตกอยู่ในฐานะที่ต้องตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างแทน

“ผมจะออกไปตรวจร่องรอยพร้อมกับเกิดและบุญคำสามคน จะกลับในราวๆ กล้าๆ” เขาบอกเรียบๆ

“ผมจะไปกับคุณด้วย”

ไชยยันต์ว่า หันเข้าว่าป็น

“แต่ผมคิดว่า คุณไชยยันต์พักผ่อนที่แคมป์นี้ก่อนดีกว่าครับ”

พรานใหญ่ท้วง กิ่งแนะนำ

“อย่างน้อยที่สุด ก็จะได้เป็นเพื่อนคุณหญิง ในภาวะเช่นนี้เธออาจต้องการเพื่อน ออกไป กับผมก็ไม่มีอะไร นอกจากเดินหนักกันทั้งวัน ออมแรงไว้ดีกว่า ถึงอย่างไรเสียวันนี้ก็เป็นเพียงแค่ ตำรวจดูแลแลกก่อนเท่านั้น ผมจะกลับมาส่งข่าว”

ไชยยันต์ถือปืนขึ้นลงลอยๆ พอดีสบตากับคารินที่มองมาอย่างขอร้อง ก็วางปืนลงตามเดิน พยักหน้ากับรพินทร์

“เออละ ผมอยู่ที่นี้ก็ได้ ดีเหมือนกัน อยากจะดูอาการของเชษฐาโดยใกล้ชิดด้วย นักหนา ลูกเงินอย่างไรจะได้เป็นลูกมือคอยช่วยน้อยๆ ถ้าเชษฐาไม่เจ็บหนักเสียคนเดียวเราจะสบายใจกัน มากกว่านี้มาก ต่อให้ไอ้แห้วมีกำลังพลที่จะเตรียมรบกับเราสักหมื่น ว่าแต่ที่มันของเราในคราวนี้ ปลอดคกัยแน่หรือ ถ้ามันบุกเข้าโจมตีเราแบบคืบนี้มันอีกละก็แย่ทีเดียว เชษฐานอนแช่อยู่อย่างนี้”

“ผมรับรองครับ ช้างตัวไหนก็ตามที่จะบุกขึ้นมายังที่ตั้งแคมป์ของเรานี้ได้ก็แปลว่า มัน จะต้องไต่เนินชันขึ้นมา และจะเข้ามาเป็นเป้ากระสุนแบบเรียงเดี่ยวทีละตัว จากประตูด้านเดียว เท่านั้น ไม่มีการยกพลบุกเข้ามาพร้อมๆ กันได้มากๆ ในซอกเขานี้เป็นที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับช้าง ผมคำนึงถึงข้อนี้มากที่สุดถึงได้เคลื่อนย้ายมาตั้งมั่นที่นี่ มันจะเป็นแหล่งที่เรายึดพักระยะยาวจนกว่า จะกำจัดไอ้แห้วได้สำเร็จ หรือจนกว่าคุณชายจะหายเป็นปกติเรียบร้อย สุดแล้วแต่อย่างใดอย่าง หนึ่งจะมาถึงก่อน”

“ปัญหาสำคัญที่สุดมันอยู่ที่เรื่องน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรามีคนเจ็บด้วยเช่นนี้”

คารินเปรยมองมาที่เขาด้วยดวงตาโรยๆ ใบหน้างามดวงนั้นหมองเศร้า แต่ยังแฝงแวว เข้มแข็งองอาจอยู่เช่นเดิม วันนี้หล่อนอยู่ในชุดเสื้อตรวจการบางเบาสีขาวสะอาด และกางเกงบานกึ่ง กระโปรงสีเดียวกัน แลดูงามสง่าเยือกเย็น เหมาะสำหรับการทำหน้าที่เป็นแพทย์หรือพยาบาล ผิด แผลไปกว่าทุกวัน ไม่มีเข็มขัดปิ่นส้นคาดติดเอวเหมือนเคย หากแต่มีห่วงของหมอคล้อยึดอยู่ที่คอ ผมยาวสยายเคยเคลียไหล่ยามนี้เกล้าเป็นมวยหลวกๆ ไว้ เมื่อพบเห็นกันครั้งแรกที่สถานีกักสัตว์ของ นายอำพล ราชสกุลสาวผู้นี้มีผิวสีฟ่องของไข แต่บัดนี้ กลิ่นไอของความตรากตรำสมบุกสมบัน ซ้อม ผิวให้เข็มคล้าลงประหนึ่งสีน้ำผึ้ง งามคมซึ่งไปอีกลักษณะหนึ่ง

สตรีผู้นี้จะไม่มีคามงามอะไรเลยสำหรับเขา ยามเมื่อหล่อนนั่งปรุจโคมอยู่หน้ากระจก.. รพินทร์คิดในหัวแวบ...แต่งามประทับใจตาตริ้งใจที่สุด ยามเมื่อประทับไรรเฟิลเล็งเข้าใส่เป้าหมาย!!

ไชยยันต์เอ่ยถามเตือนเรื่องน้ำมาอีกคน เขาจึงตื่นจากภวังค์ตอบว่า

“เรื่องน้ำไม่ต้องห่วงหรอกครับ ไตเนิ่นนี้ลงไปทางด้านหลัง มีแอ่งน้ำพุเล็กๆ อยู่แอ่งหนึ่ง ...มีน้ำซึมอยู่ตลอดทั้งปี ผมใช้ให้พวกนั้นไปตักขึ้นมาสำรองไว้แล้ว ค่อยๆ ขอดขึ้นมาทีละถัง หลายๆ เทียวเข้าก็ได้หลายปีบ พอให้คุณหญิงใช้ได้อย่างสบายแม้จะไม่เหลือเพื่อนัก ใส่ยามาเช็ดดื่ม ให้เดือดเสียหน่อยก็สะอาดพอสำหรับคนเจ็บ”

ว่าแล้วก็ถอยผลจากกระโจมไป แต่แล้วก็ชะงัก เพราะเสียงเรียกมาเบาๆ เมื่อหันกลับมา อีกครั้งเห็น ม.ร.ว.หญิงคนสวยจ้องมาด้วยอาการกังวล

“อย่ากลับมาให้ค่านักนะ ฉันกับไชยยันต์จะรออาหารค่ำ”

พรานใหญ่ยกมือขึ้นและปึกหมวก

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น เขา เกิด และบุญคำ ก็เดินคู่ๆ ออกจากบริเวณแคมป์ หายลับลงไปในเงาตบั้งของหมู่โจดหิน

รพินทร์กลับมาเมื่อเวลาทุ่มเศษ ขณะเชษฐากำลังตื่นรู้สึกตัวด้วยอาการซึมอ่อนเพลีย คารินและไชยยันต์รอคอยเขาอยู่แล้วที่โต๊ะอาหารซึ่งเตรียมไว้พร้อม

“น้อยกับไชยยันต์บอกผมว่า คุณออกไปสำรวจรอย”

คนเจ็บพูดแผ่วๆ ยิ้มอิดโรยจับแขนเขาไว้ ขณะที่พรานใหญ่ตรงเข้าไปนั่งข้างๆ

“ได้ความว่ายังงัยบ้าง?”

“มันแยกโหลงกันออกหมดแล้วครับ ไม่ได้รวมกันอยู่เป็นร้อยๆ เหมือนเดิม”

เขาตอบพร้อมกับยิ้มอ่อนโยน

“ไอ้แหวงกับลูกโหลงเดิมของมันประมาณ 20 กว่าตัว บ่ายหน้าย้อนกลับไปทางเขานางที่พวกเรามาแล้ว พวกมันพิการไปหลายตัว โดยเฉพาะไอ้แหวง ขาหลังด้านซ้ายรู้สึกว่าจะหักตึงเกิดได้จากรอย”

ดวงดาอันหรีโรยด้วยพิษบาดแผลของเชษฐา เป็นประกายขึ้นด้วยความหวัง

“คุณแน่ใจหรือ รพินทร์”

“แน่ใจครับ”

“ถ้าั้นความหวังของเราก็ใกล้เข้ามาแล้วซี”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างยินดี ส่งถ้วยร่นดื่มมาให้เขา

“คุณคิดงัย ที่ไอ้แหวงบ่ายหน้าย้อนไปทางเขานาง?”

จอมพรานยกมือขึ้นลูบคางอันคร่ำไปด้วยเครา เหมือนจะตรึงตรอง แล้วยกถ้วยร่นดื่มขึ้นจิบ

“ผมอยากจะเชื่อว่ามันพยายามจะข้ามเข้าไปหลบอยู่ในหุบมหาหอน โดยอาศัยผ่านเส้นทางใดเส้นทางหนึ่งที่ผมเองก็ยังไม่สามารถจะค้นได้พบ ตามที่เคยเรียนมาแล้ว เวลามันไม่อำนวยให้ผมตามรอยมันไปได้หน่อยเดียวเท่านั้น ยังไม่ทราบแน่ว่ามันจะแยกไปทางอื่นหรือเปล่า แต่เท่าที่สังเกตคร่าวๆ ตามเส้นทางเดินของมัน ทำให้คิดว่ามุ่งไปทางเขานาง ถ้าไม่เป็นห่วงทางนี้ตามต่อไปก็คงได้รู้ชัด แต่หมายความว่า คินนี้ผมไม่ได้กลับแน”

“ดีแล้วที่คุณปฏิบัติตามสัญญา กลับมาตามเวลาที่บอกไว้”

เสียงพูดเบาๆ มาจากคาริน วราฤทธิ์ ผู้เดินอ้อมเข้ามายืนอยู่อีกฟากหนึ่งของเตียงคนเจ็บ ใช้ฝ่ามืออังชอกคอของพี่ชาย ตรวจอุณหภูมิแล้วจับชีพจร ปากคงพูดต่อ

“เพียงแต่รู้แน่ว่า พวกมันส่วนใหญ่แยกย้ายกันออกไปหมดแล้ว ต่างโหล่งต่างไปก็เป็นข่าวดีสำหรับเราแล้ว แผนการต่อไปค่อยหาหรือกันใหม่ ถ้าคุณไม่กลับคืนนี้ เราทำอะไรไม่ถูกเลยร้อนใจแย่ เรื่องการนัดแนะในป่า ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว ควรจะรักษากำหนดเวลานัดให้เที่ยงตรงที่สุด ไม่งั้นฝ่ายรอเป็นห่วงมาก”

“ผมก็คิดในข้อนี้ ถึงได้รับกลับมา ทั้งๆ ที่บุญคำชวนให้ตามต่อ”

แล้วก็หันไปจับเบาๆ ที่ปลายเท้าของเชษฐา ถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า

“คุณชายรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

ราชสกุลหนุ่มผิวน้ำอมตอบ พึมพำขบขันจากไซยยันต์ รับไปคืบแล้วผ่อนลมหายใจยาว นื่องสาวประคองหลังขึ้นเอาหมอนรองเพื่อให้ทรงตัวนั่งถนัด

“อย่ากังวลไปเลยรพินทร์ ผมคงไม่เป็นอะไรมากนักหรอก วันนี้แผลมันได้ระยะอักเสบระบบมากหน่อย แต่น้อยก็ฉีดยาให้ผม พอชิมๆ ไปได้ เชื่อว่าพรุ่งนี้คงจะดีขึ้น”

นั่นคือธาตุแท้ของเชษฐา ผู้แกร่งและทรหดบึกบึนเกินกว่าผิวพรรณชาติสกุล ซึ่งไม่สามารถจะมองเห็นได้ในสายตาใดๆ เบื้องนอก สมแล้วที่เขาอาจหาญที่จะบุกป่าฝ่าดงไปยังหนทางมหาวิบากทูลกระดุมบ่วงหน้า เพื่อติดตามค้นหาน้องชายผู้สาบสูญ

“เมื่อคืนนี้คุณพูดถึงว่าไอ้แห้วบ้ายหน้าไปทางเขานาง อาจหลบเข้าไปหุบหมาหอน”

คนเจ็บพยายามจะเข้าร่วมวงหรือด้วย จากกำลังใจอันกล้าแข็งเด็ดเดี่ยวของเขา

“ถึงแม้คุณจะค้นไม่พบทางด่านสัตว์ที่เชื่อมระหว่างป่านอก กับบริเวณหุบหมาหอนมาก่อนก็ตาม ถ้าเราพยายามติดตามมันไป ถ้าฝนไม่ตกลงมาลบรอยเสียก่อน รอยของมันจะนำทางเราเอง แล้วเราก็รู้ที่ด่านลับนั้นอยู่ที่ไหน”

“ผมก็คิดเช่นนั้นครับ”

“ป่าบริเวณนี้เป็นป่าบนเขาทั้งนั้น พื้นส่วนมากแห้งสนิทและแข็ง ยิ่งใกล้เขานางเข้าไปยิ่งเต็มไปด้วยก้อนหิน เราจะค้นหารอยมันได้พบหรือ?”

ไซยยันต์ออกความเห็นมาด้าๆ รพินทร์ยังไม่ตอบเพราะกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ เชษฐาก็ตอบแทนมาว่า

“ช่าง ไม่ห่มด มันผ่านไปทางไหนก็ต้องปรากฏร่องรอยไว้ให้สายตาพรานสังเกตได้เสมอ อย่างน้อยก็ร่องรอยของการหาอาหาร ยิ่งในโหล่งมีช้างเจ็บพิการอยู่ด้วย ก็ยิ่งทำให้ทิ้งร่องรอยมากขึ้น ลำค้ำยให้ค้นพบรอยเริ่มต้นครั้งแรกก่อนเท่านั้น รอยของมันอาจหายไปในระยะกิโลสองกิโล แต่สักประเดี๋ยวก็ต้องปรากฏให้พอสังเกตได้อีก โดยสายตาของผู้ชำนาญ สำหรับรพินทร์นั้นไม่ต้องห่วงหรอกเรื่องนี้ การหลงรอยคงไม่เกิดขึ้นแน่”

“ลำค้ำยรอยของมันจะไปหายเอาตอนบริเวณใกล้ทางลับ ที่จะนำเข้าสู่หุบหมาหอนนะซิ เราจะอาศัยรอยมันนำทางก็ไม่ได้ จะค้นหาด่านลับที่วันนี้ก็หาไม่เจอ แล้วก็เลยตัดสินใจไม่ถูกว่ามันเข้าไปในบริเวณหุบนั้นโดยทางไหน หรือว่าแยกไปทางอื่นเสียแล้ว”

ระหว่างที่พี่ชายกับเพื่อนหาเรือโต้แย้งกันอยู่ คารินนั่งฟังอย่างสงบ หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะออกความเห็นเช่นไรได้เกี่ยวกับเรื่องนี้

ภายหลังจากดื่มบรันดีจนหมดด้วย รพินทร์ก็บอกว่า

“ก็ยุ่งเหมือนกันครับ ถ้าเป็นกรณีอย่างที่คุณไชยยันต์ว่า แต่ถึงอย่างไรเราก็ต้องพยายามกันดู ผมเองก็ร้อนใจเหลือเกิน อยากจะตามมันไปให้รู้ชัดเสียเลยว่า มันเข้าหุบหมาหอนแน่หรือแยกไปทางไหน ถ้ามันเข้าหุบหมาหอนก็แปลว่าไม่มันก็เรามีวาระสุดท้ายรอคอยอยู่ในระยะใกล้ๆ นี่แหละ แต่ถ้ามันไม่เปิดเข้าหุบเปิดไปทางอื่นเสีย ก็ทายเป็นถูกกว่าอีกก็อาทิตย์หรืออีกก็เดือนเราจะตามมันพบ”

ทันใดเสียงหัวเราะ กังวานของใครคนหนึ่ง ก็ดังแทรกมาจากเบื้องหลังของทุกคนว่า

“ไอ้แห้วจะต้องหลบเข้าไปในหุบหมาหอนแน่นอนครับ ผู้กอง”

ทุกคนหันไปมองเป็นตาเดียว ที่มาของเสียงคือแวงชาย ผู้ยืนอยู่ริมประตูกระโจม ขณะนี้มองประสานตาคมกริบของรพินทร์มา อย่างยากที่จะอ่านความรู้สึก

เชษฐาพยักหน้าเรียกให้แวงชายเข้าไปใกล้

“ขอบใจมากแวงชาย ที่นายเริ่มแสดงความเห็นช่วยเหลือพวกเราบ้าง แทนที่จะอมพะนำคุณเชิงพรานใหญ่ของเราแต่ฝ่ายเดียว”

หัวหน้านักตะเอยอย่างนั้นมวล แฝงไปด้วยความรักปราณี แต่ก็สื่อความหมายให้เห็นว่ารู้ทัน

“เออละ ไหนบอกมาซิว่าอะไรทำให้นายมันใจเช่นนั้น”

“ผู้กองเองก็คิดอย่างเดียวกันกับผมในขณะนี้ เว้นแต่ไม่อยากจะแน่ใจเท่านั้น”

คนใช้ชาวคงผู้พิศุจน์ชัดว่า มีความสำคัญยิ่งแก่คณะเดินทาง พุดขึ้นซ้ำๆ

“ไอ้แห้วถูกจับไป ขณะนี้กลายเป็นช้างล่าบาก ลูกโหลงของมันอีกหลายตัวก็จับขมามาอยู่ด้วย มันต้องรู้ว่าถ้ามันไม่หลบเข้าไปในหุบ ผู้กองจะต้องตามทัน หุบหมาหอนเปรียบเหมือนรังหลบพักซ่อนตัวของมัน มีความปลอดภัยกว่าที่จะเล็ดไปทางอื่น อีกอย่างหนึ่งมันไม่ต้องการจะผละหนีจากเราไปไกล คงหลบชุมนุมเวียนอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ได้โอกาสเหมาะเมื่อไหร่ มันก็บุกเข้าเล่นงานเราอีก ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับด่านลับเชื่อมระหว่างหุบป่านอกเท่านั้น ถ้าค้นไม่พบด่านลัbben เราก็ไม่มีความตามมันทัน แม้จะรู้ว่ามันเข้าไปหลบอยู่ในหุบ เพราะจะต้องไต่หน้าผาลงหุบ กว่าจะไปถึงมันก็ย้อนกลับออกมาป่านอก คอยหลบล่อให้เราไล่อยู่อย่างนี้ เราจะหมดแรงไปเอง”

พรานใหญ่เม้มริมฝีปาก เหลือบมองหน้าคณะนายจ้าง บอกต่ำๆ ว่า

“น่าจะเป็นอย่างแวงชายพูดเสียแล้วละครับ”

“ถ้าฉันก็ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว พรุ่งนี้คุณจัดทีมตามมันได้เลย เชื่อว่าคงจะหาทางด่านที่ฉันได้เอง อย่างน้อยรอยตีนของมันจะต้องช่วยให้เรากล้าได้บ้าง มีอดีๆ เอาไปให้หมด ทางนี้ไม่

ต้องเป็นห่วง ทั้งบุญคำไว้กับผมสักคนพร้อมกับลูกหาบก็พอแล้ว พรานของคุณสามคน แงชาย ไชยยันต์ และน้อยไปกันให้หมด”

คนเจ็บอันเป็นหัวหน้าคณะวางแผนไว้ในทันที ทุกคนจึง มองหน้ากันเองโดยคำสั่งของเขา

“ใครจะไปก็ไปเถิดละ แต่สำหรับน้อยในระยะสองวันนี้ ยังทิ้งพี่ใหญ่ไปไม่ได้เด็ดขาด อาการของพี่ใหญ่ยังห่างหมอไม่ได้”

พี่ชายเอื้อมมือมาลูบคลำศีรษะน้องสาวอย่างรักใคร่ พยักหน้า

“พี่บอกแล้วว่าพี่นะไม่เป็นไรหรอก แต่เอาเถอะ เมื่อน้อยจะดูแลพี่ก็เอา ให้ไชยยันต์ไปกับพวกของรพินทร์ เราต้องจัดการกับมันโดยเร็วที่สุดเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ รายการนี้ไม่ใช่การล่าสัตว์เพื่อการกีฬาแล้ว แต่เป็นการตามล่าอาชญากรที่เป็นสัตว์ร้ายอันตรายร้ายกาจที่สุด สำหรับมนุษย์ทุกคน เพราะฉะนั้นจะโดยวิธีใดหรือโดยใครก็ได้ ขออย่างเดียวเท่านั้น...ให้มันตายเป็นใช้ได้

เขาหันไปทางพรานใหญ่

“ผมไม่เสียดายหรือรพินทร์ แม้ว่าผมจะไม่มีโอกาสล้มมันด้วยมือเองอย่างที่ตั้งใจไว้ และคุณก็ไม่จำเป็นต้องเลี้ยงมันไว้เพื่อให้พวกเราคนใดคนหนึ่งล้มมันโดยเฉพาะ โดยหวังจะเอาเป็นเกียรติประวัติใดๆ ทั้งสิ้น ท่านใคร ใครยิ่งก็แล้วกัน จะเป็นคุณ แงชาย ไชยยันต์ หรือพรานคนใดคนหนึ่งของคุณผมก็ยินดีทั้งสิ้น ถ้าเอามันอยู่มือได้ ผมจะนอนรอฟังข่าวอยู่และภาวนาเอาใจช่วยทุกคน ไอ้แหวงเป็นหนี้ชีวิตมนุษย์อยู่มากเหลือเกิน ถึงคราวแล้วที่มันจะต้องชดใช้กรรมบ้าง”

“ครับ ผมจะพยายามจนสุดความสามารถ ถ้าไอ้แหวงยังอยู่ก็ไม่ควรมีพรานที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ อีกต่อไป”

จอมพรานรับคำหนักแน่น เอื้อมไปบีบมือนายจ้างผู้สูงศักดิ์เบาๆ

“คุณชายโปรดทำใจให้สบาย และพักผ่อนรักษาตัวให้ดีเถิดครับ อย่าเป็นกังวลไปเลย เรื่องไอ้แหวงเป็นภาระของผมเอง พรุ่งนี้ผมจะเริ่มออกตามมันอีกครั้ง”

“ดีแล้ว น้อยอยู่ดูแลเชษฐาเถาะ เขาไม่ควรจะห่างหมอในระยะนี้” ไชยยันต์กล่าว

หญิงสาวพยักหน้า แล้วหันไปดูตารพินทร์ นั่งตรึงตรองอยู่อดใจก็ถามว่า

“จะรอดูอาการของพี่ใหญ่อีกสักสองวันไม่ได้หรือ ถ้าค่อยยังชั่วพอจะปล่อยให้อยู่กับบุญคำได้ ฉันจะได้ไปด้วย”

รพินทร์ก้มศีรษะให้นิดหนึ่งอย่างสุภาพ ตอบเป็นงานเป็นการว่า

“พวกเราตระหนักดีครับว่า การขาดคุณหญิงไปเสียคนหนึ่ง ก็เท่ากับเราขาดปืนเที่ยงไปกระบอกหนึ่ง แต่หน้าที่สำคัญที่สุดของคุณหญิงในขณะนี้คือ การเป็นแพทย์รักษาพยาบาลคุณชาย ซึ่งไม่มีใครสามารถรับหน้าที่นี้แทนได้ ส่วนการพิฆาตไอ้แหวง พวกเราหลายคนทำกันได้อยู่แล้ว โปรดพิจารณาตามเหตุผลนี้เถิดครับ”

หล่อนอิงไปอย่างจําหน และรู้สึว่า ‘พรานไพรใจฉกาจ’ คู่ริของหล่อนพูดคัดค้าน หล่อนอย่างรื่นหูและมีเหตุผลที่น่ารับฟังเป็นครั้งแรก ผิดไปกว่าการโยยวนอันเป็นปกตินิสัยเคยของเขา

“เราไม่มีเหตุผลอะไร ที่จะต้องประวิงเวลาให้ช้าออกไปหรอกน้อย ยิ่งทิ้งเวลาห่างออกไปเท่าไร การตามมันก็ยิ่งลำบากหมดหวังขึ้นเพียงนั้น อย่าถ่วงเวลาเขาไว้เพียงแต่ความหมายที่น้อย ต้องการจะไปด้วยเลย ถ้าน้อยอยากไปจริงๆ ก็ไปพร้อมพวกเขาพรุ่งนี้ได้เลย แต่ถ้าเป็นห่วงพี่ที่ไม่ต้องไปเสีย”

เชษฐาบอกน้องสาวด้วยเสียงนุ่มนวล หล่อนยิ้มให้อาหมี่พี่ชายมาแนบไว้กับแก้ม หันไปพูดกับรพินทร์

“เป็นอันว่าพวกคุณไปกันเถอะ ฉันต้องอยู่กับพี่ใหญ่ ว่าแต่จะไปกันหมดเลยหรือ?”

“หกคนเท่านั้นครับ ผม แงชาย คุณไชยยันต์ และพรานของผมนอกอีกสามคน บุญคำกับลูกหาบทั้งหมดจะทิ้งไว้ให้คอยรับใช้คุณหญิงที่แคมป์นี้ บุญคำจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างได้เหมือนๆ กับที่ผมอยู่เหมือนกัน”

“ถ้าคุณต้องการกำลังคนเพิ่ม จะแบ่งพวกลูกหาบไปบ้างก็ได้”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ผมต้องการมือยิงช้างครับ ไม่ต้องการเอาคนไปให้ช้างเหยียบ ลูกหาบเหล่านี้มียังไม่ถึงขั้นที่จะเอาไปเลี้ยงแม่แต่คนเดียว แทนที่จะช่วยอะไรได้ กลับจะยิ่งเพิ่มภาระกังวลเสียเปล่าๆ”

แล้วเขาก็ร่วมรับประทานอาหารค่ำกับนายจ้างทั้งสอง หลังเวลาอาหารปรึกษาสนทนากับไชยยันต์อีกครั้ง อันเป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาหลับ รพินทร์ก็ออกไปจัดการส่งพรานพื้นเมืองของเขาให้เตรียมตัวออกเดินทางพรุ่งนี้ นอกจากบุญคำ ซึ่งกำหนดหน้าที่ให้เป็นผู้ควบคุมดูแลแคมป์ตามเคย

ดรินอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเสร็จ เห็นไชยยันต์เตรียมสัมภาระส่วนตัว พลางหาหวอดๆ ก็บอกว่า

“นอนเสียเถอะไชยยันต์ เมื่อคืนนี้ก็เฝ้าเวรพี่ใหญ่แทนฉันแล้ว พรุ่งนี้ก็จะบุกอีก คืนนี้ฉันจะดูพี่ใหญ่เอง เรนอนนให้สบาย”

“ดีเหมือนกัน”

อดีตนายทหารปืนใหญ่อ้าปากหาอีกครั้ง แล้วหงายตัวลงนอนบนเตียงสนามของเขาโดยแรง ป้ายหัวแม่มือไปทางเชษฐาผู้นอนหายใจแผ่วๆ อยู่ พุดอุ้อต่อมาว่า

“ขอชายของเราเป็นยังงี้บ้าง เจ็บจะแย่อยู่แล้วยังอุตส่าห์วางแผนได้อีก คืนนี้ดูท่าเขาเป็นยังงี้บ้าง?”

หญิงสาวยื่นกอดอก ถอนใจเบาๆ

“พี่ใหญ่เป็นคนใจแข็ง เขาพยายามทำให้พวกเราทุกคนเห็นว่า อาการของเขาแทบจะไม่มีอะไรเลย แต่ความจริงมันตรงกันข้าม ก่อนจะกลับไปเมื่อตะกี้นี้ขอมอร์ฟีนอีก ฉันให้แต่ยานอนหลับไป สงสัยตอนดึกจะตื่นขึ้นอีก...เฮ้อ! เขารับเคราะห์แทนฉันแท้ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะป้องกันฉันไว้ ตัวเองคงไม่เจ็บเกือบตายแบบนี้”

“ก็มีอยู่สองนัยเท่านั้น ระหว่างเธอกับเชษฐา ถ้าเขาไม่รับเคราะห์แทนเธอ ป่านนี้เธอก็อาจถูกก้อนหินที่กลิ้งลงมาทับแหลกไปแล้ว ดูเขาให้ดีกว่าแล้วกันระหว่างที่ฉันไม่อยู่”

จบประโยค ไชยยันต์ก็ดูเหมือนจะกลับไปในทันทีนั้น ส่งเสียงกรนอยู่เบาๆ หญิงสาวยิ้มน้อยๆ มองดูเพื่อนชายผู้ที่รักใคร่สนิท ประหนึ่งพี่ชายร่วมสายโลหิตอย่างเอ็นดู หล่อนเดินไปคลี่ผ้าเบี่ยงแก้ศคลุมตัวให้พี่ชายก่อน แล้วจึงเดินไปห่มผ้าให้ไชยยันต์ พิศดูหน้าอันหลับเหมือนทารกของเพื่อนหนุ่มอยู่อดใจ จับคางสั้นเบาๆ อย่างรักสนิท หล่อนอดประหลาดใจตนเองไม่ได้ว่า เหตุใดหล่อนจึงไม่รักเขาอย่างคู่สนหา เท่าๆ กับที่เขาก็ไม่เห็นหล่อนเป็นอะไรเกินไปกว่าน้องสาวคนหนึ่ง หากไม่เช่นนั้นก็ควรจะแต่งงานกันแล้ว

“ชาติก่อนนี่เราคงเป็นพี่น้องกันนะ ไชยยันต์ และชาตินี้ก็เพียงแค่เกิดผิดพ่อแม่กันเท่านั้น ฉันอยากจะรักเธอเสียจริง...จะได้ไม่เหงาใจมาจนกระทั่งทุกวันนี้!”

ดารินกระซิบอยู่ในใจ ถอยห่างออกมาหรือตะเกียงที่เสากลาง เดินมารินบันไดที่โตะสนามเพิ่ม แล้วควานูห์กับไลท์เตอร์ใส่กระเป๋าเสื้อ เดินแหวกประตูกระโจมออกมาสูดอากาศอันเย็นฉ่ำเบื้องนอก

แสงขาน้ำชุไฟต้มน้ำหม้อใหญ่ ซึ่งวางอยู่บนหินสามเสาอันเป็นคำสั่งของหล่อน ซึ่งให้คอยปฏิบัติเป็นประจำนับตั้งแต่เชษฐาได้รับบาดเจ็บ เพื่อว่าอย่างน้อยที่สุดจะได้มีน้ำร้อนใช้ทุกขณะ เมื่อเกิดความจำเป็น หญิงสาวเดินทอดน่องตรงเข้าไปหาทางเบื้องหลัง พอถึงก็วางหม้อบนไหล่อันกว้างใหญ่แข็งแรงนั้น หม่อมหลวงคงพนจรสะดุ้งเพราะไม่ทันรู้ตัว หันขวับมาเห็นก็รีบขยับตัวจะลุกขึ้น แต่หล่อนกดไหล่ว่าย้มละไม

“ได้รับคำสั่งจากพรานใหญ่แล้วหรือยัง พรุ่งนี้เธอจะต้องไปกับเขาด้วย?”

“ผู้กองบอกผมแล้วครับ”

“นอนพักผ่อน ไม่ต้องเฝ้ายามหรือทำอะไรอีกทั้งสิ้น ไม่ต้องตื่นขึ้นมา ยกเว้นกรณีฉุกเฉินที่เกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหมด”

หล่อนสั่งเสียงนุ่มนวลอ่อนโยน แล้วกวักมือเรียกบุญคำ ผู้นั่งมวนบุหรี่ปดองแห่งคุยอยู่กับพรรคพวกห่างออกไปทางหนึ่ง บุญคำลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาหาโดยเร็ว

“นายหญิงมีอะไรจะใช้บุญคำหรือครับ?”

“บุญคำรู้แล้วใช่ไหมว่า พรุ่งนี้พรานใหญ่กับพวกเราส่วนหนึ่ง จะออกตามไ้อ้แหวง และมอบให้บุญคำเฝ้าคุ้มกับฉัน”

พรานพื้นเมืองอาวุโสยิ้มเหวี่ยงกสิศล้า ตอบสนองน้อมว่า

“ละรับ นายหญิง พรานใหญ่บอกผมแล้ว”

“คืนนี้ช่วยทำหน้าที่แทนแวงชายทีนะ นอนเฝ้าหน้ากระโจมและคอยใส่ไฟให้น้ำในหม้อนี้ ร้อนไว้เสมอ ดึกๆ มีอะไรที่จะให้ช่วยฉันจะปลุกเอง”

“ได้ครับ”

หล่อนยิ้มอย่างพอใจเดินเข้ามาตบแขนพรานเต่า แล้วหันไปพยักหน้ากับอดีตนายทหาร กองโจรกระเหี่ยง

“เอาละ แวงชายไปนอนได้”

แวงชายปฏิบัติตามคำสั่งของหล่อนอย่างว่าง่าย ลูกขึ้นเดินไปล้มตัวลงนอนยังที่ของตน บุญคำก็ทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิตรงที่ของแวงชาย เงยขึ้นมองคูหญิงสาวด้วยสายตาเคารพยำเกรงและ เลื่อมใส ถามเบาๆ ว่า

“นายใหญ่อาการเป็นยังงัยบ้างครับ นายหญิง?”

“พื้นเขตอันตรายแล้ว แต่ต้องนอนรักษากันนานหน่อย”

หล่อนตอบเรื่อยๆ ควักบุหรีขึ้นมาจุดสูบ กวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณ อันมองเห็นพวก ลูกหาบนั่งนอนกันอยู่เป็นกลุ่มๆ ตามริมกองไฟคุยกันพึมพำ หญิงสาวเดินผละจากบุญคำทอดเท้าไปเรื่อยๆ ทักทายกับกลุ่มพรานและพวกลูกหาบเหล่านั้นไปเป็นลำดับ

ในที่สุดก็มาหยุดยืนอยู่ที่เกวียนเล่มหนึ่ง รพินทร์กำลังสาละวนอยู่กับการจัดเตรียมของ จำเป็น ที่บรรจุอยู่ในถุงทะเลขนาดใหญ่ แบ่งออกยัดใส่ลงไปในย่ามหลัง พรานใหญ่ไม่ทันรู้ตัวว่า หล่อนเข้ามาใกล้ตั้งแต่เมื่อไหร่ พอเงยหน้าขึ้น ก็พบน้องสาวของนายจ้างยืนค้ำอยู่เบื้องหน้าใน ระยะใกล้ กำลังมองดูเขารัดเข็มขัดย่ามหลังอยู่

“เตรียมของเสียรากับว่าจะทิ้งแคมป์นี้ไปเป็นอาทิตย์”

คารินพูดขึ้นด้วยเสียงเบา ลอยๆ

เขาเหวี่ยงเป้ที่บรรจุของเรียบร้อย โยนโครมไปแทนหมอนหนุนศีรษะทางด้านหัวนอน แล้วหันคว่ำป็นขึ้นมากอดลูกเลื่อน ดึงออกมาเช็ดทำความสะอาด

“คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้วว่า การตามรอยมันไม่มีกำหนดเวลาที่ตายตัวแน่นอน อาจเพียง ชั่วโมงเดียว อาจเป็นอาทิตย์เป็นเดือน หรือบางทีก็แรมปีทีเดียว เราต้องพร้อมอยู่ทุกขณะ...ประมาณ ไม่ได้”

คารินทรุดตัวลงนั่งบนถุงข้าวสารตรงหน้า มองดูเขาอย่างกังวล

“ถึงอย่างไรคุณก็ไม่ควรจะทิ้งแคมป์ไปนานนัก พี่ใหญ่กำลังเจ็บ”

“ผมได้รับคำสั่งจากคุณชายให้ตามไอ้แห้วให้ได้โดยอิสระไม่จำกัดเวลา และนี่เป็นสิ่งที่ผม ต้องการมานานแล้ว”

เขาตอบโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากการทำความสะอาดลูกเลื่อนป็น

“พี่ใหญ่กำลังไม่สบายมาก ในขณะที่เดียวกันก็มีจิตมุ่งมั่นในการที่จะกำจัดไอ้แห้วลงให้ได้ โดยไม่ยอมคำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น คุณไม่ควรจะยึดเอาคำสั่งของเขาเป็นหลักปฏิบัติแบบเกรงตรงเกินไป”

หล่อนเอ่ยแผ่วเบา มองดูเขาอย่างขอร้องในที่

“ฉันคิดว่าถ้าภายในสามวันเป็นอย่างช้า ยังไม่ได้เรื่องอะไร คุณควรจะกลับมาแก้ปึกก่อนถึงแม้ที่นี่จะเป็นชัยภูมิที่ปลอดภัยเพียงพอ แต่เมื่อไม่มีคุณ ไม่มีแงชาย ไม่มีไชยยันต์ เหลือแต่ฉันกับพี่ใหญ่ผู้นอนแช่อยู่บนเตียง ต่อให้บุญคำกับพวกลูกหาบอยู่ด้วย มันก็เหมือนกับว่าฉันถูกทิ้งอยู่คนเดียว”

รพินทร์เหลือบมองดูหล่อนอย่างเห็นใจ ยิ้มนิดหนึ่ง

“เอาละครับ ผมจะพยายามกลับมาให้เร็วที่สุด ภายในไม่เกิน 3 วันที่คุณหญิงกำหนดไว้ให้”

ยืมบางๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากงามลุ่มนั้น

“ขอบใจมาก แล้วก็...ขอฝากแงชายด้วยนะ”

กำลังเอาแซ่กระทุ้งเข้าไปในลากล่องไรเฟิล พรานใหญ่เงยหน้าขึ้นอีกครั้งในทันทีนั้น จ้องหล่อนด้วยแววตาฉงน แล้วหัวเราะออกมาเบาๆ

“ขอฝากแงชาย”

เขาทวนคำ

“ใช่!”

“แปลก! ไม่คิดว่าจะได้ยินคุณหญิงกำชับผมอย่างนี้ ความจริงคุณหญิงควรจะกำชับฝากผมเกี่ยวกับคุณไชยยันต์”

“ฉันไม่จำเป็นจะต้องขอฝากไชยยันต์กับคุณหรอก เพราะมันเป็น ‘หน้าที่’ โดยตรงของคุณอยู่แล้ว และฉันก็ไว้วางใจคุณเกี่ยวกับความปลอดภัยของไชยยันต์ทุกอย่าง แต่สำหรับแงชาย มันไม่ใช่หน้าที่ของคุณ คุณอาจปล่อยเขาตามบุญตามกรรมก็ได้ในนาทีวิกฤติที่สุด เพราะฉะนั้นจึงขอให้ทราบไว้ด้วยว่า นี่เป็นคำขอร้องจากฉัน ดูแลคุ้มครองเขาไว้ด้วยถ้าจำเป็น!”

“คุณหญิงเคยบอกแงชายบ้างหรือเปล่าว่า ฝากรพินทร์ด้วย?”

“ไม่จำเป็นเลยที่ฉันจะต้องพูดกับเขาเช่นนั้น มันเปรียบเทียบกันไม่ได้เลยระหว่างคุณกับแงชาย ถ้าฉันพูดกับเขาอย่างนั้น ก็แปลว่าฉันเห็นว่าเขาเหนือกว่าคุณ ยิ่งกว่านั้นโดยข้อเท็จจริงแล้วแงชายก็ไม่มีวันทอดทิ้งคุณเป็นอันขาด ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะเขาก็หวังพึ่งคุณอยู่ในการร่วมเดินทางไปยังเทือกเขาพระศิระข้างหน้า ซึ่งคุณก็รู้ดีอยู่แล้วในข้อนี้”

พรานใหญ่หัวเราะเอื่อยๆ ในลำคออยู่เช่นนั้น ก็มลงชำระปิ่นตามเดิม

“โปรดอย่าวิตกไปเลยครับ เจ้าแงชายของคุณหญิงคนนั้น ไม่มีอะไรที่จะต้องน่าห่วงเลยสักนิดเดียว คนที่น่าเป็นห่วงในกรณีนี้มีอยู่หลายคนนัก คนแรกก็คือคุณไชยยันต์ รองมาก็เส่ย เกิด

และจัน เป็นลำดับ ถ้าจะพูดกันตามจริงแล้ว ผมยอมรับว่ายังรู้สึกเป็นห่วงตัวเองเสียมากกว่าห่วงหมอนั้นเสียอีก”

หญิงสาวถอนใจ

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าคุณจะกินเหล้ามกินเซ็กกับเงชายอย่างไรบ้าง แต่ก็อย่างที่บอกแล้วฉันขอฝากไว้กับคุณก็เพราะเห็นว่าคุณอาวุโสเหนือกว่าเขาในทุกด้าน”

“ผมไม่ได้มีอะไรกินเหล้ามกินเซ็กกับเงชายตามที่คุณหญิงว่า”

เขาพูดโดยเร็ว แวดตาขมลง ซ้องหล่อนิ่งมา

“และเท่าที่แล้่วมา ผมก็ยอมรับรองให้ว่าเงชายตำแดงความซื่อสัตย์จงรักภักดีกับคณะของคุณหญิงได้อย่างดีเยี่ยม ซึ่งผมพอใจ แต่ยังไม่สามารถจะสนิทใจลงไปได้ ก็เพราะผมไม่รู้แน่ว่าหมอนั้นใคร มาจากไหน และเพื่ออะไรถึงได้มาร่วมกับเรา คุณหญิงจะถือว่าความเคลงใจของผมข้อนี้เป็นการกินเหล้ามกินเซ็กผมก็ยอมรับ เงชายชนะใจฝ่ายของคุณหญิงโดยราบคาบแล้ว จากวีรกรรมและการเสียสละอันเนื่องมาจากสบโอกาสได้ช่องเหมาะของหมอเข้าพอดี แต่เงชายยังไม่อาจชนะใจคนจี้ระแวงอย่างผมไปได้ トラบเท่าที่หมอยังไม่พูดความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่!”

“อย่าพูดถึงเรื่องอื่นเลย ว่ากันถึงเรื่องนี้เถอะ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการขอร้องจากฉัน คุณจะไม่ให้สัตย์ญารับปากพอให้ฉันสบายใจหน่อยเชียวหรือ?”

หล่อนกล่าวเสียงอ่อน มีกระแสวิงวอนอยู่ในที่

รพินทร์ยักไหล่

“ตามปกติแล้ว กมลสันดานของผม ทนมองเห็นใครได้รับอันตรายคำดาอยู่เบื้องหน้าไม่ได้หรอกครับ ถ้าหากว่าผมมีโอกาสจะช่วยเหลือได้ อดีตที่แล้่วมาในสมัยหนึ่ง ทั้งๆ ที่รู้ชัดอยู่ว่าเจ้าหมอนี้เป็นสายของโจรกะเหรี่ยง ตำรวจของผมจะยิงทิ้ง ผมยังป้องกันหมอไว้ นับประสาอะไรกับการมาร่วมชีวิตกันในครั้งนี้ ที่ผมจะปล่อยให้หมอได้รับภัยในระหว่างที่ผมอยู่ในฐานะจะช่วยได้”

“ทำไมคุณถึงตอบไม่ตรงประเด็นคำถามของฉัน?”

จอมพรานถอนใจเฮือก ผายมือออกไป

“ผมรับปากครับ พอใจหรือยัง?”

หญิงสาวก้มศีรษะลง

“ก็แค่นี้เอง ฉันจะได้สบายใจเสียที”

“ดูคุณหญิงเป็นห่วงกังวลอยู่กับหมอนี้เหลือเกิน”

“ฉันยอมรับ เงชายเป็น ‘เด็กดี’ ในสายตาของฉัน ฉันเป็นห่วงเขารองมาจากไซยยันต์ ในการจะติดตามไปกับคุณพ่ครั้งนี้ จำไว้ด้วยว่าเงชายคือน้องชายของฉัน!”

“ขอรับครับกระผม ผมจะจำคำสั่งนี้ใส่ใจไว้เสมอ”

“อย่าประหลาดประชันแตกดันอย่างนั้นซิคะ รพินทร์...”

น้ำเสียงของหล่อนอ่อนโยน เอาใจ

“ที่ฉันพูดเช่นนี้ ไม่ได้หมายความว่า จะเอาเงาเขามาให้ท้ายเพื่อให้กระด้างกระเดื่องกำแหงอะไรกับคุณเลย แต่ต้องการให้คุณระลึกไว้แต่เพียงว่า ยามใดก็ตามที่คุณนึกมันได้ ไม่ชอบหน้าเขาขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลอันควร คุณก็อาจจะเว้นไว้เสียโดยเห็นแก่ฉันทันทีเท่านั้นเอง”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ หยิบบุหรี่ขึ้นมาคาบ เอื้อมมือไปคว้าคุ่นพินในกองไฟขึ้นมาต่อ

“แล้วรพินทร์ล่ะ ไม่ได้มีวาสนาได้รับการ ‘ห่วง’ จากคุณหญิงคาริน วราฤทธิ์ บ้างเลยเชียวหรือ”

หล่อนยิ้มให้ สันติระชะช้าๆ

“บอกตามตรงว่า ‘ไม่’ จนนิดเดียว”

“ถ้าฉันคนที่ซื้อรพินทร์ ก็ไม่ควรจะกลับมาให้เห็นหน้าอีกแล้ว ควรจะให้ไอ้แห้วเหยียบเสียให้เบน”

ม.ร.ว.สาวคนสวยคงสำหวนอยู่เช่นนั้น

“เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่มีสัตว์ป่าตัวไหนพิชิตจอมพรานที่みなว่า รพินทร์ ไพรวลัย ได้มีแต่จะตกเป็นเหยื่อ”

“ก็ไม่น่าจะ อนิจจังคือความไม่เที่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่ไม่มีกำลังใจเพราะไม่ได้รับความเป็นห่วงจากใครเลย ถ้าผมไม่กลับมาให้คุณหญิงเห็นอีก ก็ช่วยกรวดน้ำเผ่ส่วนกุศลไปให้บ้างก็แล้วกัน”

คารินเอาก็ไม่เล็กๆ ที่ถือเล่นอยู่ในมือ ขว้างมากระทบอกเขา..ค่อน!

“บ้า! พูดอะไรไม่เป็นมงคล แข่งตัวเอง!...ถ้าคุณถึงชีวิต ก็แปลว่าสูญเงินค่าจ้างนำทางสองแสนบาทไปเปล่าๆ มิหนำซ้ำยังมีพันธะที่จะต้องออกเงินค่าเลี้ยงดูแม่คุณไปอีก จนตลอดชีวิต มันไม่เข้าที่นักหรอก พ่อพรานไพร”

“ก็กลัวว่าจะเสียเงินค่าจ้างฟรี ก็เผ่ความเป็นห่วงให้บ้างสิ สักเท่าปลายก้อยก็ยังดี”

อีกฝ่ายบอกมาหน้าตาเฉย

คู่ธิดาสาวอันเป็นนายจ้างตัวดวงตาซ้อนอีกครั้ง ครึ่งยิ้มครึ่งปั้นปิ้ง กระซอกหางเสียงเบาๆ

“ห่วงเหมือนกันแหละ แต่ห่วงเงินค่าจ้าง เพราะฉะนั้นอย่าหนีตายไปเสียก่อน”

“ชื่นใจเหลือเกิน หัวใจพองโตคับเต็มอกทีเดียวที่ได้สดับมธุรสวาจาอันเป็นกำลังใจให้ชนิดอยากจะชักตายไปเสียเดี๋ยวนี้”

“เลี้ยวลด เจ้าเล่ห์อย่างนี้เองผู้หญิงเขาถึงได้หักอกให้”

“มาพูดให้เข้าใจทำไม?”

“สมน้ำหน้า! ดีใจให้แก่ ‘เธอ’ ผู้นั้นด้วย ที่ไม่เลือกแต่งงานกับคนจี้กวนโทโส เธอตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว”

“ไม่นึกว่าเป็นน้องสาวของคุณชายเชษฐาที่ผมนับถือละก็...”

“จะทำไม?”

“จูบสั่งสอนเสียเดี๋ยวนี้แหละ!”

“นายพราน! คุณเก่งแต่เฉพาะในเรื่องสัตว์เท่านั้น ไม่เก่งในเรื่องมนุษย์หรอก โดยเฉพาะมนุษย์ผู้หญิง!!”

“ทำหรือ?”

รพินทร์ขยับตัว

คารินลุกขึ้นยืนเต็มสัดส่วน สลัดผมที่เกล้าไว้ลวกๆ หลุดกระจายสยายเกลียวไหล่ ตาเป็นประกายมันละเลื่อม ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มเพริศพัศตร์ หล่อไม่เอ่ยคำใดโดยวาทังสิ้น แต่ดวงตาคู่นั้นประกาศชัด แน่ละ มันเต็มไปด้วยอาการทำท่าย กิ่งเยาะหยัน

ตาจ้องกันนิ่งอึดใจใหญ่ คิ้วงามข้างหนึ่งของหล่อนเล็กขึ้นน้อยๆ

จอมพรานถอนใจเฮือก เอนกายลงนอนหลังพิงเป้ พุดคำๆ พยายามทำน้ำเสียงให้เป็นปกติ

“เกิดเป็นผู้หญิง อयरอ่านหมิ่นเชิงชาย แม้จะถือว่าตนเองเป็นผู้หญิงสูงศักดิ์ เป็นดอกฟ้า... ราชธิดาได้รับคุณหญิง กลับไปนอนเสียเถอะ ผมจะหลับละ พรุ่งนี้ต้องออกเดินทางแต่เช้า ขอภัยด้วยที่ผมพูดอะไรสามหาวไปเมื่อครู่นี้ โปรดลืมเสียเถิด”

“รู้ตัวเหมือนกันรี ว่าสามหาว?”

เสียงเย็นนุ่ม ดังตามมา

“คนเราเวลาลืมตัว มันอาจทำอะไรออกไปได้ทั้งนั้น แม้แต่ในสิ่งไม่สมควร”

“สะท้อนใจมากนักรหรือ ที่ฉันพูดถึง ‘ผู้หญิง’ คนนั้น”

รพินทร์ไม่ตอบ คิดกันบูหรืในมือทิ้งไปทางหนึ่ง แล้วหลับตาลงเสีย แต่แล้วก็ต้องลืมตาขึ้นอีกครั้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งถูกมือนุ่มเย็นจับไว้ หล่อนกำลังทรุดตัวอยู่ใกล้ๆ เขา จ้องอยู่ที่ข้อมือข้างนั้นด้วยอาการขมวดคิ้ว มีแววฉงน รพินทร์ก็มลงมองดูข้อมือตนเองตาม

มันเป็นข้อมือข้างที่ถูกงูเหลือมกัดเอาเป็นแผลลึก ขณะที่ต่อสู้เพื่อป้องกันหล่อนไว้ ในวันที่หลงป่าอยู่ด้วยกันนั่นเอง ขณะนี้ยังถูกพันไว้ด้วยแถบบราเชียร์ของหล่อน อยู่ในลักษณะเดิม คำขมุกขมอม หล่อนเป็นคนพันบาดแผลให้เขาในวันนั้น โดยสละบราเชียร์ของตนเองเพราะหาผ้าสะอาดไม่ได้

ต่างสบตากันอีกครั้ง

“นี่...นี่คุณยังไม่ได้เปลี่ยนผ้าพันแผลอีกหรือนี่ ตั้งหลายวันมาแล้ว?”

เจ้าของบราเชียร์พูดตะกุกตะกัก หน้าเป็นสีชมพู รพินทร์ยิ้มแฉ่งๆ กุมตรงรอยที่พันไว้

“มนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ผมไม่มีความเก่งอะไรจะแสดงต่อเธอได้เลย เป็นคนอุทิศบราเชียร์ราคาแพง ที่ติดอยู่กับตัวเธอมาเป็นผ้าพันแผลให้ด้วยมือของเธอเอง ราคามันสูงกว่าผ้าพันแผลชนิดอื่นๆ มากนัก ผมก็เลยไม่อยากจะเปลี่ยน และตั้งใจไว้ว่าจะให้มันผูกติดข้อมือเช่นนี้ตลอดไป”

“เพื่ออะไรกัน?”

“ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเพื่ออะไรกัน คนเราบางขณะไม่มีเหตุผลจะให้ตัวเองได้”

“เปลี่ยนผ้าไหมได้เสียทีแล้ว มันสกปรกเต็มที”

“อยากจะรู้เหมือนกันว่า ใครจะมาบังอาจเปลี่ยนผ้าพันแผลชิ้นนี้ได้”

“ก็เจ้าของเดิมของมันคนนี่ซิ”

เสียงตอบแผ่วเบา พร้อมกัน หล่อนก็แก้ปมอันเป็นสายอีลาสติกที่ผูกไว้ด้วยมือตนเอง ออกอย่างแช่มช้า รพินทร์นั่งนิ่งมองดูอยู่เงียบๆ เขาอยากจะขัดขึ้นดิ่งมือกลับ แต่เหมือนมีอำนาจชนิดหนึ่งมาขัดไว้ชั่วขณะงั้นไป คารินแกะแถบบราเซียร์ที่พันไว้ออก แล้วจับข้อมือข้างนั้นตรวจดูแผล

ปากแผลอันเดินจากเขี้ยวงูเหลือม บัดนี้ชิดกันและแห้งสนิทแล้วกำลังจะตกสะเก็ด หล่อนถอนใจออกมาเบาๆ อย่างโล่งอก

“ขอบคุณสวรรค์ มันจนจะหายสนิทแล้ว”

“เจ็บใจสวรรค์ ที่มันหายเร็วเกินไป!”

“แปลกนี่ ทำไม? อยากจะให้เจ็บตัวไปนานๆ จักร?”

“ใช่ โดยเฉพาะแผลนี้ และผ้าพันแผลพิเศษชิ้นนั้น เพราะมันหายเร็วเกินไป ผ้าพันแผลก็เลยถูกถอดเอาคืนไปด้วย อยากจะฆ่าทุกคนที่บังอาจมาแกะผ้าพันแผลชิ้นนี้ออก แต่ถึงงั้นใจ เพราะผู้แกะเป็นเจ้าของของมันนั่นเอง”

“เสียดยักษ์หรือ?”

“เหมือนถูกปอกหัวใจออก”

คารินก้มหน้าซ่อนเร้นแววตา อึดใจเดียวก็สลดผมเงยขึ้นตามเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นปกติในสีหน้าของหล่อน ดึงผ้าพันคออันเป็นแพรสีรุ้ง...ที่พันรอบคออยู่ในขณะนี้ออกมาบรรจงพันไว้ที่ข้อมือตรงบาดแผลเดิมของเขา ผูกเงื่อนไว้ให้เป็นโบ

“พันให้ใหม่แล้ว สะอาดกว่า ใหม่กว่า พอใจหรือยัง?”

“ราคาเท่าไร แพรสีรุ้งผืนนี้?”

“ราคาของไม่มีหรอก มีแต่ราคาของน้ำใจ”

พร้อมกัน ร่างเธอนั้นก็ย่นขึ้น

“ขอให้โชคดีสำหรับการเดินทางพุ่มนี้ ราตรีสวัสดิ์!”

จบคำพูด ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ ก็ผละออกเดินช้าๆ บ่ายหน้ากลับไปยังกระโจม

รพินทร์มองตามร่างของหล่อนไปจนลับตา แล้วทิ้งกายลงนอนหลับตาประสานมือทั้งสองไว้บนอก กลิ่นหอมจางๆ จากผ้าที่พันข้อมือ ลอยกรุ่นมากำซาบไปตลอดทั้งมานประสาท จรุงลึกเข้าไปบอวอยู่ในหัวใจ มีกลิ่นไอดัวของเจ้าของปณอยู่ด้วย

“ประหนึ่งน้ำค้างที่เกาะอยู่บนกิ่งใบพุดกษา

ครั้นยามดึกก็เนืองนองมากมาย

ปานจะรองค้มให้น้ำทรวงได้

แต่พอรุ่งแจ้งแสงปัจจุบันสมัยส่อง

น้ำค้างก็ย่อมจะสลายเหือดหายไป

น้ำใจนาง ก็เปรียบได้ ฉะนั้น!”

กระแสดเสียงแห่งลำนำเพลงที่เงาชายเคยขับ ดูเหมือนจะแว่ววิเวกอยู่ในโสตประสาทของ
รพินทร์ สะทอนสะท้านไปตลอดทั้งหัวใจ

เช้าตรู่รุ่งขึ้น อาการของเชษฐาดีขึ้นกว่าเมื่อวานเล็กน้อย หลังอาหารคณะติดตามไอ้แห้ว
ทั้งหมดก็พร้อมที่จะออกเดินทางได้ ทุกคนได้รับคำสั่งจากหัวหน้าคณะให้เข้าไปพบในกระโจม

“ผมกับน้อย และทุกคนที่นี่ จะรอฟังข่าวดีจากพวกคุณ...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกังวานแจ่มใส ใบหน้ายิ้มละไม

“เสียดยอย่างที่สุดซึ่งที่ไม่อาจไปร่วมศึกในคราวนี้ได้ แต่ก็ขอฝากวิญญาณของนักล่าไป
พร้อมด้วย ไม่ต้องห่วงทางนี้ ผมรู้สึกตัวเองว่าจะหายเป็นปกติโดยเร็วที่สุด เสบีงหมดเมื่อไหร่
กลับมาเอา”

คารินยืนอยู่เบื้องหลังของพี่ชาย มองข้ามศีรษะของเชษฐาไปสบตาพรินทร์ พลางสั่นหน้า
แล้วลอบยกนิ้วสามนิ้วเป็นความนัยยำ สั่งให้เขาทราบว่ อนุญาตให้ไปได้เพียงแค่สามวันเท่านั้น...
ไม่มีใครเห็นอาการนัยยำของหล่อน นอกจากคนที่หล่อนเจตนาจะให้เห็น

คนเฝ้ามองกราดไปยังทุกคนในคณะ ที่จะออกเดินทางด้วยอาการยิ้มแฉ่งเช่นนั้น

“ไชยยันต์แก่ไปแทนตัวฉันและเป็นหัวหน้า แต่งเชื้อฟังคำแนะนำของรพินทร์ ส่วนเง
ชาย...”

เขาหันไปทางคนใช้ชาวคงที่ขึ้นสะพานป็นตระหง่านอยู่ราวกับนักรบโบราณ

“ฉันรู้ว่า แกจะเป็นที่ปรึกษาและช่วยเหลือรพินทร์ได้ดีที่สุด ถ้าแกเจตนาที่จะทำ อย่าเอา
แต่รอคอยคำสั่งประการเดียวเหมือนอย่างที่ผ่านมา”

เงชายไม่ตอบคำใด นอกจากยิ้มเหมือนแขกเชิญตามนิสัย

“ทำใจให้สบายเถอะเชษฐา เราทุกคนจะเอาไอ้แห้วให้อยู่มีอให้ได้ หวังว่าน้อยคงจะดูแล
แก่ได้เป็นอย่างดีระหว่างที่ฉันไม่อยู่”

สั่งเสียสนทนากันอยู่เพียงอีกครู่เดียว พอตะวันขึ้น ทั้งหกคนภายใต้การนำของรพินทร์ ก็
ผละออกจากบริเวณแคมป์ คารินกับบุญคำเดินตามออกมาส่งจนถึงปากด่าน แล้วชวนกันกลับปาง
พัก เมื่อคนทั้งหกตัดลงเนินหายลับไปในหมู่โขดหินและแมกไม้

“ที่นี้เห็นจะต้องกลายเป็นบ้านของเราในระยะเวลายาวนานเสียแล้วละ”

นายจ้างสาวเอ่ยขึ้น ขณะที่กวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณค่ายพัก เมื่อเดินกลับมาถึง

“เพราะฉะนั้นเราควรจะอยู่กันให้สบายกว่านี้ หรือบุญคำว่ายังไง?”

บุญคำหัวเราะเหะๆ ไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของหล่อน ได้แต่ทำหน้าตื่นและเดินตามหญิงสาวไปทุกระยะ ขณะที่หล่อนออกสำรวจภูมิประเทศโดยรอบอย่างถี่ถ้วน

“พวกเราทุกคนว่างกันไม่ใช่หรือ ตอนนี้?”

หล่อนหันมาถามอีกยี่มๆ

“ว่างครับ”

“ดีแล้ว บุญคำกับนายเมยสองคนเกณฑ์พวกลูกหาบไปตัดไม้มาปลูกร้านยกพื้นขึ้นเอาไว้เป็นที่พัก อย่างนอนกับพื้นเหมือนเช่นที่แล้วๆ มาเลย เราต้องอยู่ที่นี่กันอีกหลายวัน ไม่งั้นฝนตกจะลำบาก แล้วก็หากิ่งไม้แห้งหรือพวกหนามมาสุ่มไว้ตามช่องทางที่สัตว์ร้ายมันจะย่องเข้ามาถึงเราได้ทำเป็นประตูลูกไม้ อะไรที่มันช่วยให้พวกเราทุกคนมีความสะดวกสบายขึ้นได้ก็ช่วยหาเข้า ที่นี่เป็นแคมป์ถาวรของเราแล้ว”

คารินออกคำสั่ง

บุญคำก็เพิ่งเข้าใจในบัดนั้น ยี่มร่าออกมา

“โอ! จริงซิคครับ นายหญิงรอบคอบเหลือเกิน ผมจะไปเกณฑ์พวกนั้นทำตามทีนายหญิงสั่งเดี๋ยวนี้แหละ”

พรานพื้นเมืองสูงอายุ ผละจากหล่อนไปตะโกนสั่งการอะไรโหวกเหวออยู่ครู่ พวกลูกหาบทั้ง 9 คนมายืนมุงล้อมรับคำสั่ง ต่อจากนั้นก็แยกย้ายกันไปเป็นหมู่ๆ ไม่นานนักก็ช่วยกันขนไม้เข้ามา ครั้นแล้วการปลูกสร้างก็ได้เริ่มต้นขึ้นโดยทันที

คารินคอยบงการควบคุมอยู่อย่างใกล้ชิด ทุกคนช่วยกันทำงานอย่างแข็งขันตามคำสั่งของหล่อน ซึ่งต่างก็ให้ความนับถือและยำเกรง ไม่ผิดอะไรกับเซฐฐาหรือไชยยันต์ เพราะเคยเห็นฝีมือและน้ำใจอันกว้างขวางไม่ผิดอะไรกับบุรุษออกสามศอกของหล่อนมาเป็นอันดีแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกคนย่อมตระหนักซึมซาบแก่ใจเป็นอันดีว่า ‘นายหญิง’ ไม่เคยถือตัว โอ้อวดอารีและสนิทสนมใกล้ชิดพวกเขาเสียยิ่งกว่านายผู้ชายเสียอีก หล่อนเป็นที่รักและเลื่อมใสของพวกลูกหาบทั่วหน้า

พอตกบ่าย บริเวณแคมป์ก็มีสภาพเป็นค่ายพักถาวรที่น่าอยู่และอบอุ่นขึ้นอีกมาก ร้านขนาดกว้างใหญ่สองร้าน ถูกปลูกขึ้นอย่างแข็งแรงมีระดับสูงจากพื้นเทียมเอน ห่างกันประมาณ 20 เมตร ขนาบอยู่ในระหว่างต้นไม้ที่ปลูกอยู่ตรงกลาง ฝ่าใบขนาดใหญ่สองผืนถูกนำมาชิงแทนหลังคา กันแดดกันฝนได้เป็นอย่างดี

ยิ่งกว่านั้นสรรพสิ่งที่จะทำให้ความเป็นอยู่สะดวกสบายต่างๆ ก็ได้รับการปลูกสร้างขึ้นเท่าที่ความคิดและฝีมือของพวกลูกหาบจะกระทำได้ มันรวมไปถึงการจัดเตรียมป้องกันภัยจากสัตว์ร้ายที่จะเยียมกรายเข้ามาด้วยจากทิศทางต่างๆ รอบด้าน ชุ่มไม้หลายชุ่มถูกถากถางให้โล่งเตียนออกไป ปากด้านบางแห่งถูกสะไว้ด้วยกิ่งไม้แห้งและหนาม ตลอดทั้งบริเวณได้รับการตกแต่งปิดกวดโล่งเตียน จนเลดูเป็นที่อยู่อาศัยอันน่าอบอุ่น บรรยาการไม่น่ากลัวเหมือนแต่เดิม

ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสรรพเรียบร้อยตามเจตนาของหล่อนลงในเวลาอันรวดเร็ว หญิงสาว ยืนกอดอกเอียงคอมองดู ‘บ้านไพร่’ ของหล่อนแล้วก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ

“นายทหารกับพรานใหญ่กลับมาเห็นเข้า คงแทบจำไม่ได้ทีเดียวแหละครับ”

บุญคำยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เมื่อมองคู่มือการสร้างสรรคของพวกตนเอง พวกถูกหาบทุกคนก็ เต็มไปด้วยความพอกพอใจในการริเริ่มของนายหญิง เกี่ยวกับการพัฒนาค่ายพักอาศัย

คารินยิ้มสดชื่น นัยน์ตาเป็นประกาย

“อย่างน้อยที่สุด นายของบุญคำก็คงจะพบกับความประหลาดใจ และเห็นว่าพวกเราที่อยู่ ข้างหลังใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ที่สุด เราไม่ได้อยู่เฉยๆ แต่เราสร้างอาณาจักรน้อยๆ ของเราขึ้น แล้ว เมื่อเขากลับมา เขารู้สึกว่าได้กลับมาถึงบ้าน ไม่ใช่เพียงแค่กลับมาถึงป่าอันเป็นที่อาศัยพัก ลั่นชกรักที่นี้เสียแล้ว อยากจะอยู่ให้นานที่สุด ถ้าไม่มีห่วงเรื่องอะไรต่ออะไรสสารพัด”

บุญคำมองดูหญิงสาวด้วยแววชื่นชม

“เราจะอยู่ที่นี้กันไปนานสักเท่าไรครับ?”

“จนกว่าเราจะล้มไอ้แห้วได้สำเร็จ หรือจนกว่านายใหญ่จะหาย อย่างใดอย่างหนึ่งสุด แล้วแต่อย่างไหนมาถึงก่อน”

“สักกี่วันครับ นายใหญ่จะหายเป็นปกติ?”

“อาจจะในราวเดือนหนึ่ง”

พรานอาวุโสหนึ่งคิดอะไรอยู่ครู่ ก็ถอนใจเบาๆ เหลือบตามองดูหล่อน อาการมีกังวลแฝง อยู่

“บุญคำทายไม่ถูกว่า ระหว่างเวลาที่นายใหญ่รักษาตัวอยู่ประมาณเดือนหนึ่ง กับการล้มไอ้ แห้ว...อะไรจะมาถึงก่อน ดีไม่ดินายใหญ่อาจหายก่อนที่เราจะได้ตัวไอ้แห้วก็ได้”

“ทำไมหรือบุญคำ นี่แปลว่าบุญคำก็ยังไม่แน่ใจในฝีมือของพรานใหญ่หรือหอกหรือ ฉันคิดว่า เขาควรจะได้ตัวมันภายในไม่เกินอาทิตย์นี้เสียด้วยซ้ำ”

บุญคำถอนใจอีกครั้ง มวนบุหรืสูบ

“บุญคำแน่ใจในฝีมือของพรานใหญ่ครับนายหญิง แน่ใจเท่าๆ กับการแน่ใจว่าเวลาเข้า พระอาทิตย์จะต้องขึ้น แต่ไม่แน่ใจในไอ้แห้ว...มันเป็นช้างแสนรู้ เจ้าเล่ห์แสนกลยิ่งกว่าเสือสมิง ถ้า มันคิดสู้มันต้องตายแน่ แต่บุญคำกลัวว่า พอมันรู้ว่าพรานใหญ่ตามมัน มันจะบ่ยหน้าหนีโดยไม่ ยอมประจันหน้าด้วย คราวนี้ก็ตามกันเป็นแรมปี สัตว์ร้ายผีสิงทุกตัว รักษาตัวมันอย่างดีที่สุด...ที่จะ ไม่ยอมเผชิญหน้ากับพรานรพิณทร์ มันดูเหมือนจะจำกลิ่นเขาได้ทีเดียวแหละ ถึงไม่รู้โดยกลิ่น ก็รู้ โดยวิญญาณของผีตายโหงที่คอยสิงบอกเตือนมันอยู่”

ใบหน้าของหญิงสาวเคร่งขรึมลง แม้ริมฝีปากน้อยๆ

“ถ้าเป็นอย่างบุญคำว่าจะก็ เราเห็นจะเสียเวลากันแต่ทีเดียว ความจริงเราควรจะต้องหล่ม ช้าง และเริ่มต้นการเดินทางจริงจังกันไปนานแล้ว มาคิดขัดเรื่องไอ้แห้วนี้แหละ ถ้ามันยึดเชื้อ

ออกไปโดยไม่มีกำหนดแบบนี้ อะไรต่ออะไรจะต้องเปลี่ยนแปลงไปหมด แต่ฉันมีความเชื่อมั่นอะไรอยู่อย่างหนึ่ง”

“นายหญิง เชื้ออะไรหรือครับ?”

“ไอ้แห้วประกอบกรรมทำบุญมามากเต็มทีแล้ว ควรจะถึงวาระสุดท้ายของมันเสียที ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ลงได้ประกอบกรรมชั่วมากๆ ฟ้าดินก็ควรจะลงโทษ”

บุญคำพยักหน้า เห็นด้วยกับคำพูดของหล่อน

“นายหญิงพูดถูกครับ ไอ้แห้วเป็นช่างก็จริง แต่จิตใจของมันเป็นผู้ร้ายสำคัญเป็นผืนรกมาเกิดในร่างของช่าง มันควรจะถึงเวลาตายได้แล้ว ถ้าทวดาศักดิ์สิทธิ์ และไม่เข้าข้างความชั่ว ถ้าพวกเจ้านายทุกคนไม่หวังว่าจะไปถึงหล่มข้างเมื่อไหร่ละก็ พรานใหญ่คงจะตามมันจนถึงที่สุด ไม่ว่ามันจะหนีไปถึงไหน?”

“พวกเราไม่หวังในเรื่องที่จะไปถึงหล่มข้างเมื่อใดอีกแล้ว”

หล่อนตอบ น้ำเสียงหนักแน่นมั่นคง

“เพราะถึงอย่างไรมันก็เสียเวลามาแล้วตั้งแต่ต้น เราตกลงกันไว้แล้วว่า ถ้าล้มไอ้แห้วยังไม่ได้ เราก็จะไม่เริ่มการเดินทางที่เราตั้งใจไว้ แล้วถ้าจำเป็นจริงๆ เราอาจย้อนกลับไปหนองน้ำแห่งนี้เพื่อเตรียมสัมภาระเริ่มต้นการเดินทางกันใหม่ก็ได้ ในกรณีที่ต้องเสียเวลานานออกไปจนถึงของที่เราเตรียมมาร้อยหรือหมดไป ไม่ว่ากระสุนปืนหรือเครื่องใช้ไม้สอยอื่นๆ”

แล้วหญิงสาวก็บอกบุญคำให้เรียกลูกหาบทุกคนเข้ามาประชุมสั่งว่า ห้ามไม่ให้ทุกคนออกห่างจากบริเวณแคมป์เกินกว่ารัศมีสามร้อยเมตร ยกเว้นในกรณีจำเป็น ซึ่งจะต้องรายงานให้หล่อนทราบและได้รับอนุญาตเสียก่อนทุกครั้ง กำหนดหน้าที่บุญคำให้คอยดูแลและรับใช้อยู่ใกล้เต็นท์ โดยทำหน้าที่แทนนางชาย ส่วนบริเวณรอบนอกให้เป็นหน้าที่ของนายเมฆหัวน้ำลูกหาบ

ประมาณบ่ายสามโมง พยับฝนมีลมพัดมาทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ ฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ พร้อมกับคำรนไถ่เข้ามาทุกขณะ พายุกรรโชกเย็นเฉียบมาเป็นระยะ ต่อจากนั้นอีกเพียงครึ่งชั่วโมง ฝนก็กระหน่ำลงมาอย่างหนัก ดารินสวมเสื้อกันฝนออกจากกระโจมมาบอกการให้พวกลูกหาบขนสัมภาระข้าวของหลบฝนขึ้นไปไว้บนร้านมุงหลังคาที่ปลูกสร้างไว้ บางส่วนก็ให้ลำเลียงเข้ามาไว้ในกระโจมพัก หาไม่เช่นนั้นคงเปียกปอนกันหมด

บุญคำตามหล่อนเข้ามาในกระโจม ภายหลังจากหญิงสาวสั่งการเรียบร้อย เชษฐาครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนเตียงสนาม ทอดสายตาจับมองมายังน้องสาวคนสวยอย่างชื่นชม แม้เขาจะเจ็บป่วยอยู่กับที่เช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรน่าวิตกกังวลเลย ดาริน วราฤทธิ์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นนายใหญ่ของแคมป์ควบคุมได้อย่างเข้มแข็งและมีสมรรถภาพยิ่ง แทนตัวเขาได้โดยไม่มีอะไรต้องห่วงแม้แต่น้อย

“ฝนเทลงมาใหญ่ รพินทร์กับไชยยันต์ แล้วก็พวกนั้นไม่รู้ว่าจะเป็นยังไงบ้าง”

หัวหน้าคณะปรารถนารุ่งขึ้นอย่างไม่สบายใจ น้องสาวถอดเสื้อกันฝนออกสลัดน้ำจากเส้นผม แล้วเดินมานั่งข้างๆ จุกไฟให้แกekl่องยาเส้นของพี่ชายที่ถือค้างอยู่ บุญคำก็หย่อนตัวลงบนกอง สัมภาระไถ่ๆ

“เจอฝนแน่ครับ มันมาทางใต้ที่พรานใหญ่บ่าหน้าไปเสียด้วย”

พรานพื้นเมืองบอก

“เสร็จแล้ว ฝนจะเป็นอุปสรรคในการตามรอย ป่านนี้ชะรอยหายหมดแล้ว”

เชษฐาบัน อัดกล่องยาเส้นหนักหน่วง ดารินคลี่ผ้าแบลึงเก็ตคลุมไว้รอบตัวพี่ชาย ป้องกัน ไอชื้นจากละอองฝนที่ปลิวเข้ามา

“พี่ใหญ่อย่ามัวคิดกังวลอะไรอยู่กับพวกนั้นเลยล่ะ ถึงอย่างไรพวกนั้นก็มือชั้นเขียนกัน ทั้งนั้น”

“ฝนตกระหว่างการแกะรอยก็ใช้อย่างเสียอย่าง”

บุญคำว่า

“รอยเก่าถูกฝนชะหายไป แต่รอยใหม่จะยิ่งปรากฏชัดเจนขึ้น ถ้ามันไม่ล่องหน้าไปไกล นึก”

“อะไรก็ช่างเถอะ อย่าไปเจอเอาน้ำป่าเข้าอีกก็แล้วกัน”

ดารินเปรยขึ้นเพราะยังจำเหตุการณ์ครั้งหนึ่งได้ บุญคำหัวเราะสั่นศีรษะ

“น้ำป่าจะน่ากลัวก็ต่อเมื่ออยู่ใกล้เส้นทางของมันเท่านั้น บริเวณที่พรานใหญ่มุ่งไป ไม่มี เส้นทางน้ำเลย ฝนคราวนี้ก็ไม่แรงอะไรนัก ตกธรรมดาเท่านั้นเอง ประเดี๋ยวก็หาย ฝนไล่ช้างมาเร็ว ไปเร็ว”

“ว่าแต่คืนนี้เราจะมีพื้นแห้งพอที่จะสูมไฟได้หรือเปล่า?”

หญิงสาวถาม

“พอมีครับนายหญิง ก่อนมันจะเทลงมา บุญคำให้พวกนั้นขนเข้ามาไว้ใต้ร้าน เอาผ้า พลาสติกคลุมไว้ไม่ให้เปียกฝน พอจะใช้ได้ตลอดคืนนี้ เป็นพื้นไม้หนักทั้งนั้น บนนี้เป็นพื้นหินแข็ง แล้วก็เปื้อนขูดเนื้ น้ำไม่ซัง ก่อไฟได้ง่าย สำคัญอย่าให้มันตกตลอดคืนก็แล้วกัน”

ดารินสั่งให้บุญคำรื้อลังใบหนึ่งนำเอาน้ำมันเตา น้ำมันก๊าดและเตาฟู่ออกมา สำหรับ เตรียมหุงหาในเวลาเย็น หากเหตุการณ์จำเป็นเกิดขึ้นโดยไม่สามารถจะอาศัยไฟป่าตามธรรมชาติได้ หีบเสบียงอันเป็นอาหารแห้งและอาหารกระป๋อง ที่เตรียมมาอย่างเหลือเฟืออีกใบหนึ่ง ก็ได้รับคำสั่ง ให้เปิดขึ้น

“โชคดีเหลือเกินน้อย ข้าวของมากมายที่น้อยเตรียมมาอย่างเหลือเฟือเพื่อเหล่านี้ เรามีโอกาส ใช้มันได้อย่างเต็มที่เพราะเหตุการณ์ที่ต้องรบกับไอ้แหวงนี่เอง ไม่งั้นก็คงจะเหลือทิ้งเปล่าใช้ไม่หมด หรือ”

เชษฐาบอกมาพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“น้อยถือหลักปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าจะเสียใจภายหลังค่ะ”

น้องสาวบอกยิ้มๆ

“มันไม่หนักหนาอะไร ลูกหาบ พาหนะของเราก็มีพร้อม ของเหลือดีกว่าขาด ทำอะไรไม่ประมาทไว้ได้เป็นดี คราวนี้พี่ใหญ่เห็นหรือยังคะว่า ไม่ว่าคณะไหนหรือกิจการอันใด ถ้ามีผู้หญิงเข้าร่วมอยู่ด้วยมันจะดีกว่าจะมีผู้ชายล้วนๆ เพราะผู้หญิงรอบคอบเห็นการณ์ไกลกว่าพวกผู้ชาย”

“จริงของน้อย พี่ขอยอมแพ้!”

เชษฐาขอมจำนวนโดยดี คารินหัวเราะเสียงใส บ่ายวันนี้อารมณ์ของหล่อนผ่องใสขึ้น เพราะอาการของพี่ชายดีขึ้นมาก

“คิดถึงเรื่องนี้แล้ว น้อยยังอดฉิวตาพรานของเราไม่หาย”

หล่อนกล่าวต่อไปปนหัวเราะ

“วันที่เขาเห็นน้อยเตรียมของ ทำหน้ายักษ์หน้ามารเข้าไป ราวกับจะเห็นว่าน้อยเป็นตัวถ่วง ตัวเกะกะรุงรังอะไรก็ไม่ปาน ทะเลาะกันแทบล้มแทบตาย ทีนี้ล่ะคงจะได้เห็นคุณเสียที”

“เท่าแล้วเท่ารอด ก็ไม่รู้จักญาติกับพรินทร์เสียทีหรือน้อย พี่เห็นเธอเขม่นเขาตั้งแต่วินาทีแรกที่พบกันทีเดียว”

พี่ชายถามมาด้วยน้ำเสียงเรื้อยๆ ไม่สนใจอะไรนัก น้องสาววางหน้าเฉย แต่ตาเป็นประกายสุกสกาว

“เห็นจะลำบากค่ะ สำหรับพรานนำของพี่ใหญ่คนนี้ ศรีศิลป์ไม่กินกันเลย มีอะไรขวางๆ ลูกนัยน์ตาอยู่ตลอดเวลา เบ่งๆ เต๊ะทำยังไงพิกล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับน้อย ถ้าไม่จำเป็นเกี่ยวกับเรื่องนำทางข้างหน้าละก็ น้อยบอกให้พี่ใหญ่ไปออกป่านแล้ว”

“ทำไม เขาแสดงอะไรไม่สุภาพต่อน้องงั้นหรือ?”

คารินเดินออกไปแหวกม่านประตูของกระโจม มองดูสายฝนเบื้องนอก

“ก็ไม่เชิงค่ะ ถ้าจะพิจารณากันในด้านความเป็นสุภาพบุรุษ หรือการปฏิบัติตนรับใช้ตามพันธะสัญญาจึ่งก็ไม่มีอะไรบกพร่องหรอก ดีเกินคาดเสียด้วยซ้ำ”

“แล้วอะไร ที่น้อยบอกว่าขวางลูกนัยน์ตา?”

พี่ชายจ้องมองมาด้วยสายตาคับหนา

น้องสาวนั่งเงียบไปนาน แล้วทำเสียงขุ่นๆ มาให้พี่ชายได้ยินว่า

“ก็ไอ้ทำเต๊ะๆ เบ่งๆ อย่างที่บอกแล้วยังไงคะ อธิบายไม่ถูกหรอก ยโสถึงแม้ว่าไม่ถึงกับโอหัง กระด้างแม้ว่าจะไม่ถึงกับหยาบคาบ สุภาพแต่ขาดการอ่อนน้อม ถ้าเป็นได้อย่างงายๆ ก็จะดีไม่น้อยทีเดียว”

เชษฐาอัคควันกลิ้งลิ้นแล้วระบายซ้ำๆ ออกทางช่องจมูก จ้องน้องสาวทางเบื้องหลังนั่งอยู่นานด้วยประกายกังวลลึกซึ้ง อีกฝ่ายคงไม่มีโอกาสทราบได้ว่า คำพูดใดๆ ของตนก็ตาม...เป็น

กระเจงเงาะท่อนส่องให้พี่ชายมองเห็นเข้าไปในหน้าต่างหัวใจของตัวหมดสิ้น แทนที่จะเป็นสิ่งที่อำพรางกลบเกลื่อน

“น้อย”

“ขา”

“พี่อยากจะเตือนอะไรน้อยสักอย่างหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องพรานของเรา”

อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์เอ๋ยมาแผ่ดำ อย่างระมัดระวัง

“ทำไมหรือคะ?”

“จงดูแต่เพียงว่า เขาปฏิบัติหน้าที่ตามพันธะสัญญาจ้างถูกต้องครบถ้วนหรือไม่เท่านั้น นอกเหนือไปจากนั้นเขาจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ไม่ต้องไปมัวกังวลอยู่ มันไม่ใช่เรื่องสำคัญถึงกับต้องมาคิดให้เปลืองใจหรอก”

คารินตะลึงงันไปกับคำพูดเรียบๆ ของพี่ชาย เลือดแล่นขึ้นจับผิดแก้มพะผ่าวด้วยความกระดากอายหัวใจของตนเอง นี่หล่อนพลังผลอะไรออกไปเสียแล้วกระมัง จนทำให้พี่ชายผู้ฉลาดรอบคอบกล่าวเตือนมา ด้วยความหมายเป็นนัยเชิงรู้ทันเช่นนี้ ถูกแล้ว...มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ถึงกับต้องเก็บมาคิดให้เปลืองใจ อย่างพี่ชายของหล่อนว่า แล้วทำไม? ทำไมหล่อนจึงต้องเก็บมาคิดอยู่? มีอะไรจะต้องนำคิด หรือว่าแะแะด้วยนักหรือ สำหรับพรานไพรผู้โยโสคนนั้น

และหล่อนก็รู้สึกตัวมาก่อนเลยว่าได้ ‘เปลืองใจ’ คิดอยู่ในเรื่องของคนนั้น จนกระทั่งพี่ชายเตือนให้รู้เรื่องเอาเดี๋ยวนี้!

‘น่าอายเหลือเกิน คาริน’

หญิงสาวตัดพ้อหัวใจตนเอง แล้วก็สะบัดหน้า พยายามจะขจัดความวุ่นวายอลหม่านใจทั้งหลายให้หลุดพ้นไป

ฝนซาเมื่อในเวลาเย็น ภายหลังอาหารค่ำครู่เดียว ซึ่งหล่อนรับประทานคนเดียวอย่างเงียบเหงาอยู่ในเต็นท์ อากาศก็มือสนิทลง ความเงียบและความหนาวเย็นเริ่มย่างกรายเข้ามา

ภายหลังที่จัดการให้คนเจ็บนอนหลับไปแล้ว หญิงสาวก็นั่งสูบบุหรี่ดื่มกาแฟอยู่คนเดียว บังเกิดความเปล่าเปลี่ยวว่าห่วยอย่างไรบอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่ในค่ายพักทั้งหมดมีจำนวนคนอยู่ถึง 12 คน ดูราวประหนึ่งว่ามีหล่อนกับเซษฐา (ผู้ป่วยและนอนหลับอยู่บนเตียง) อยู่กันเพียงสองคนเท่านั้น ท่ามกลางป่าใหญ่ไพรลึก

หล่อนเดินมาแหวกประตูกระโจม ทอดสายตาออกไปยังบริเวณแคมป์เบื้องนอก เห็นพวกลูกหาบนั่งนอนสูบบุหรี่แฉะวาวๆ อยู่บนร้านที่ปลูกไว้ทั้งสองด้าน มีไฟกองใหญ่ที่ก่อแบบไฟสายฝน ลูกโซติอยู่ตรงกลาง เบื้องบนจึงกันไว้ด้วยผ้าพลาสติกป้องกันสายฝนซึ่งอาจตกลงมาอีกในตอนดึก เสียงกบเหียนร้องอยู่เซ่งแซ่ สลับไปกับหยาดฝนที่ค้างอยู่บนใบไม้หยดลงกระทบพื้นรอบด้านดังเปาะเปาะเป็นจังหวะ อากาศเย็นขึ้นไปด้วยละอองน้ำ นานๆ จะได้ยินเสียงกระดิ่งที่ผูกคอ

ควายดังขึ้นสักครั้งอันเกิดจากที่มันไหวตัว อาณาเขตค่ายพักทั้งหมดเมื่อตอนกลางวัน ก็จัดการถากถางและปลูกสร้างเสียจนมองดูรื่นรมย์น่าอยู่ขึ้นมากแล้ว แต่พอตกกลางคืน ความมืดปกคลุมอยู่เช่นขณะนี้ มันก็กลับดูเปลี่ยวน่ากลัวขึ้นอีก

ทุกสิ่งทุกอย่างรอบด้านนำหาวเคราะห์เวงไปหมด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อ ‘เขา’ คนนั้นไม่อยู่เสียคนเดียว...คิดแล้วสะท้อนเยือกเข้าไปถึงชั่วหัวใจ ความคิดของหล่อนพุ่งชันไปไกล...อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง มาตราวัดคึกคักของคืนนี้ขณะที่หล่อนนอนหลับสนิท และตื่นขึ้นมาพบว่าบุญคำและพวกลูกหาบทั้งหลายกลายร่างเป็นเสื้อสมิงหรือภูตผีปิศาจกันหมด? กลางป่าลึกในเวลากลางคืน ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้นเต็มไปด้วยความลึกลับอาเพศ ซึ่งหล่อนก็เคยพบเห็นมากับตาแล้ว เศรษฐีผู้เป็นพี่ชายขณะนี้ก็นอนป่วยทุพลภาพอยู่...อะไรจะเป็นเครื่องรางหลักประกันคอยปกป้องคุ้มครองให้

หญิงสาวชนลูกชู้ขึ้นทั้งกาย จากมโนภาพที่หลอนตนเอง บัดนี้หล่อนยอมสารภาพกับใจตนเองแล้ว รพินทร์ ไพรวลัย ผู้นั้น...ปราศจากเขาเสียคนเดียว อาณาจักรไพร่มนต์ดูน่าสยงกลัวไปหมด ไม่มีความอบอุ่นเชื่อมั่นใดๆ เหลืออยู่เลย นับแต่เริ่มต้นออกเดินทางมา ไม่เคยมีคืนใดที่หล่อนมีความรู้สึกพรันพรึงหวั่นไหวเหมือนคืนนี้ แม้แต่ขณะที่หลงป่าด้วยกันสองต่อสองในคราวนั้น ก็ยังอบอุ่นสบายใจกว่าคืนนี้ เพราะมีคนคนนั้นเป็นเสมือนเครื่องรางอยู่ใกล้ซิด

พยายามระงับความคิดอันพุ่งชันพรันพรึงนั้นลง หัวเราะออกมาเบาๆ เขาะความรู้สึกของตนเอง หยิบเสื้อคลุมขึ้นมาสวม เอื้อมมือไปยังเข็มขัดปืนสั้น แต่แล้วก็เปลี่ยนใจว่าไรเฟิลขึ้นมาแทน ฉวยไฟฉายติดมือ เดินออกมายังบริเวณเบื้องนอก

บุญคำนอนเอกเขนกมวนยาอยู่หน้าตาน้ำมนต์ก่ำ ซึ่งดื่มน้ำหม้อใหญ่ ก็ลุกขึ้นหยิบปืนเดินตามหลังนายหญิงเป็นองครักษ์มา

หญิงสาวเดินตรวจบริเวณไปรอบๆ ใช้ไฟฉายกราดส่องออกไปยังราวป่าด้านนอกอย่างระมัดระวัง

“นายหญิงสงสัยอะไรหรือครับ?”

บุญคำถามเบาๆ

“เปล่าหรอก ออกมาตรวจดูอย่างนั้นเองแหละ ทุกอย่างปกติเรียบร้อยดีหรือ?”

“ปกติดีครับ”

“พวกเราเป็นอย่างไบบ้าง มีใครเจ็บป่วยไม่สบายบ้างหรือเปล่า?”

“เห็นนายเมยบ่นปวดหัวเมื่อตอนเย็นนี้ ตอนนี้อยู่เหมือนจะนอนหลับไปแล้ว นอกนั้นก็ไม่มีใครเป็นอะไรครับ”

“อ้าว! แล้วทำไมถึงไม่บอกฉัน ลังไว้แล้วว่าใครเป็นอะไรให้บอกฉัน”

หล่อนขมวดคิ้ว พุดคำๆ บุญคำหัวเราะแหะๆ ไม่ตอบว่าอะไร หญิงสาวเดินตรงเข้าไปที่ร้านซึ่งพวกลูกหาบนอนพักอยู่ทันที พบหัวหน้าลูกหาบกำลังนอนเอาผ้าคลุมหัวตัวสั้นเป็นเจ้าเข้าอยู่ ภายหลังจากการสอบถามและตรวจดู หล่อนก็บ่นทำ

“นี่ถ้าไม่ถามก็คงไม่รู้กัน พวกนี้เป็นอย่างไรนะ อยากจะจับไปขายหรือยังไง”

แล้วก็บอกให้บุญคำเดินตามหล่อนเข้าไปในกระโจมพัก หยิบยาส่งให้ กำชับว่า

“เอาไปให้เขากินเสีย บอกด้วยว่าเป็นคำสั่งของฉัน”

พรานพื้นเมืองยิ้มแฉ่งๆ มองดูหล่อนอย่างเกรงๆ แล้วผละนาขาไปให้หัวหน้าลูกหาบตามคำสั่ง หญิงสาวยื่นมองดูที่หน้ากระโจม ครู่ใหญ่บุญคำก็เดินกลับเข้ามา

“ให้กินยาแล้วครับ ตัวร้อนยังกะไฟเขียว”

คารินยกมือขึ้นกอดอก สั่นศีรษะ

“ไม่เป็นเรื่องเลยบุญคำ ดูเลลูกน้องยังงั้นนะ มีคนไม่สบายก็ไม่ยอมบอก”

“ผมถามมันแล้ว มันก็บอกว่าไม่เป็นอะไร เมื่อก็ให้กินยายังไม่ค่อยจะยอมกินเสียอีก ต้องบอก่านายหญิงสั่ง พวกนี้มันเป็นอย่างนี้แหละครับ นายหญิง ไม่จวนตายมันก็ไม่ยอมบอก”

บุญคำบอกอ่อยๆ ทรวดตัวลงนั่งข้างหน้า

“ฝากดูแลด้วย ตอนดึกถ้ายังตัวร้อนอยู่เข้าไปปลุกบอกให้ฉันรู้ เราอยู่กันตามลำพังแล้วฉันก็มองไม่เห็นใครนอกจากบุญคำคนเดียวเท่านั้น ตรวจตราดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยด้วย”

“นายหญิงอย่าเป็นห่วงเลยครับ พรานใหญ่กำชับบุญคำไว้แล้ว มีอันตรายอะไรมาถึงนายหญิงหรือนายใหญ่ได้ บุญคำยอมให้ตัดหัว”

ราชสกุลสาวยิ้มน้อยๆ มองดูพรานพื้นเมืองอาวุโสกว่าทุกคนในคณะ แล้วหย่อนกายลงบนลังใบหนึ่งชวนสนทนาฆ่าเวลา บุญคำเริ่มช่างพุด เมื่อหล่อนส่งเหล่า 28 ดิกรี้ให้ทั้งขวิด อย่างรู้ใจ

เหล่าชาวพร่องเข้าไปครึ่งขวิดหล่อนก็รู้ว่าพอจะหลอกถามอะไรจากพรานเก่าได้ เหมือนผู้ใหญ่หลอกเด็ก ซึ่งเจตนาของหล่อนก็มีอยู่แล้ว

“บุญคำอยู่กับพรานใหญ่มานานสักเท่าไรแล้ว”

คารินเริ่มล้วง เลียบเคียง โดยอีกฝ่ายไม่มีโอกาสเท่าทัน

“โอ๊ย! หกเจ็ดปีแล้วครับ นายหญิง ตั้งแต่คุณรพินทร์เพิ่งออกจากตำรวจใหม่ๆ สำนวญแอยู่แถวเขาอิ้มคริมด้านโน้นนั่นะ ตอนนั้นยังไม่มาอยู่หนองน้ำแห่งนี้เลย”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยซ่อนยิ้ม ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ

“อ้อ พรานใหญ่ของบุญคำเป็นนักสำรวญแด้วยรี?”

“ผมก็ไม่ทราบหรอกครับว่า แกเป็นนักสำรวญแหรือเปล่า แต่ตอนนั้นมีพวกฝรั่งจ้างให้นำทาง พวกนั้นหาแแล้ว บางทีก็หาพลอย”

“แล้วไปยังังมายังัง บุญคำถึงมาอยู่กับเขา?”

บุญคำยกมือขึ้นลูบหัว อันมีเส้นผมขอดติดหนังศีรษะสั้นๆ คุณจะไม่มีการตัดหรือสระตลอดทั้งปี

“ตอนนั้นผมเป็นพรานอยู่แถวนั้นครับ มีเสือใหญ่มาอาละวาดเอาคนกับวัวไปกินเป็นประจำ ผมตามมาสองปียังเอาตัวมันไม่ได้ อีกครั้งหนึ่งผมเดินไปปะหน้ามันพอดีตรงเลี้ยวโค้งกลางด่าน ไม่ทันรู้ตัวมาก่อน เพราะมันใกล้บ้านเหลือเกิน ผมกำลังขย่งไปยิงไก่ ตกใจก็เลยกดเข้าไปด้วยลูกปืนยิงไก่ทั้งสองนัด มันแผ่นป่าแตกไปทาง ไอ้ผมก็วิ่งปาราบไปอีกทาง”

พรานอาวุโสเล่าพลางหัวเราะพลาง เทเหล้าโรงลงถ้วยพลาสติก ยกขึ้นกรอกใส่ปากอีก แล้วเอาผ้าขาวม้าที่เคียนเอาป้ายเช็ดริมฝีปาก

“ผมแนบกลับไปถึงบ้าน ตั้งสติอยู่พักใหญ่ ก็เตรียมลูกโคจะไปตามมันอีก กำลังจะลงจากเรือน คุณรพินทร์ก็มาหาผม ตอนนั้นคุ่นๆ หน้าบึ้งแล้ว เพราะเห็นแกพาฝรั่งผ่านหมู่บ้านผมอยู่สองสามครั้ง แกมาติดต่อกับผมขอให้ช่วยหาลูกหาบให้ ไอ้ผมก็ยังไม่สนใจเรื่องอะไรทั้งนั้น เพราะกำลังไปตามเสือเจ็บ แกรู้เรื่องเสือเข้าก็ห้ามผม บอกให้ผมอยู่บ้านเตรียมหาลูกหาบให้แกดีกว่า แกจะรับภาระไปตามให้เอง ผมว่าแกดูถูกผม...”

พรานเฒ่าแห่งเขาอิมคริมเว้นระยะ อ้าปากหัวเราะ

“ละแวกนั้น เอ่ยชื่อพรานบุญคำ ใครๆ ก็นับถือ ผมยิงเสือมา 22 ตัวแล้ว ใครๆ ก็เรียกผมว่า ‘ไอ้คำพรานเสือ’ คุณรพินทร์หนุ่มหัวใสเกินไปนัก รูปร่างก็เป็นคนกรุง ตอนนั้นผมคิดว่าแกบังอาจมากที่มาบอกผมอย่างนั้น ผมไม่ฟังเสียง คำว่าปืนได้ก็เล่นลงเรือนเข้าป่าไปอีก ไม่ทันเพลหรือครึ้นนายหญิง จึงหนีเข้าพอดิในดงกระชิด มันโจนเข้ามา ผมก็ซัดอีเฟลตออกไปทั้งสองลำกล้องพร้อมกัน อีตอนนั้นรู้สึกวุ่นผ่นดินมันหมุนไปหมด ผมหายหลังลงกลางด่าน ปืนไม่รู้กระเด็นไปอยู่ไหน เห็นแต่เขี้ยวอันขนาดหัวแม่มือกำลังจะขบลงมากลางขมอมของผม พอดิเสียงปืนดังขึ้น ไอ้โครงที่กำลังคร่อมผมอยู่ กระเด็นไปดินฝุ่นตลบอยู่ห่างจากผมไม่กี่วา แล้วมีคนมาประคองผมพร้อมกับร้องเรียกชื่อ ผมจำได้ว่าเป็นคุณรพินทร์นั่นเอง และเสือตัวนั้นนอนตายอยู่ ต่อจากนั้นผมก็สลบไปเพราะหน้ายับไปแถบหนึ่งถูกเล็บตะบปของมัน มาฟื้นอีกครั้งในโรงพยาบาลจังหวัด ได้ความว่าคุณรพินทร์เป็นคนจัดการส่งผมมา ตลอดจนช่วยออกค่ารักษาให้ทุกอย่าง”

ดารินเลิกคิ้วยิ้มๆ ฟงกศีรษะนิดหนึ่ง ตาจับอยู่ที่ใบหน้าอันเป็นแผลเป็นของบุญคำ

“ฉันเข้าใจละ ตั้งแต่นั้นมา บุญคำก็เลยติดสอยห้อยตามเขามาตลอด”

“ผมไม่มีลูกไม่มีเมีย หลักฐานอะไรก็ไม่มีทั้งนั้น เป็นพรานหาเข้ากินคำ คุณรพินทร์แกไม่เพียงแต่จะช่วยชีวิตผมไว้ในครั้งนั้นเท่านั้น แกยังช่วยเหลือผมอีกตั้งหลายอย่าง เป็นบุญคุณที่ผมใช้ไม่หมด นอกจากความรักและความภักดีชนิดยอมตายแทนได้เท่านั้น แกไปถึงไหน บุญคำก็ไปถึงนั้น แกเป็นคนดีจริงๆ ครับ น้ำใจก็ยอด เห็นรูปร่างที่แรก ผมก็ไม่เชื่อว่าแกจะเค็ดย่างนี้”

“แล้ว เกิด จัน เส่ย อีกสามคนนั้นล่ะ ไปยังไฉนยังงี้?”

“โอ๊ย ไอ้สามคนนั้นมาอยู่กับคุณพินทร์ ตอนที่เรามาอยู่หนองน้ำแห้งแล้วครับ ไอ้เกदनัน พอมันถูกกระต๊องขี้เสียวละ ก่อนตายฝากลูกชายไว้ ไอ้จันไปเจ้าชู้กับผู้หญิงกะเหรี่ยง พวกกะเหรี่ยงลือมดีจะตายอยู่แล้ว คุณพินทร์ผ่านไปพบเข้าขอชีวิตไว้...ลากตัวมาเลี้ยง ไอ้เสียนั่นก็เป็นลูกพรานเก่าของคุณอำพล พ่อถูกหมีควายปอกหนังหัว คุณพินทร์ช่วยไว้ได้อย่างหวุดหวิดเหมือนกัน พักการอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้”

“มาอยู่หนองน้ำแห้งกันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“สี่ห้าปีมาแล้วครับ ตอนนั้นยังไม่มีใครสำรวจเข้ามาถึง คุณพินทร์กับผมมาบุกเบิกตั้งสถานีดักสัตว์ขึ้น ต่อมาก็เลยกลายเป็นหมู่บ้าน พวกชาวป่าชาวเขาอพยพเข้ามาอาศัยอยู่ด้วย เป็นหมู่บ้านไม่มีสำมะโนครัว”

ดารินล้วงบุหรือออกมาคาบ บุญคำก็กุดีจุกจุกไม่จี๊ดป๋องส่งมาให้ หล่อนพึมพำชอบใจ

“บุญคำรู้จักคุณแม่ของเขาใช่ไหม?”

“รู้จักครับ นายแม่ ท่านใจดีออก เจอหน้าคุณพินทร์ทีไร ขอให้คุณพินทร์เลิกอาชีพดักสัตว์ขายทุกทีไป ท่านบอกว่าบาปกรรม”

“ท่านอยู่ที่ไหนนะ ที่หนองน้ำแห้งไม่เห็นมี”

“นายแม่ท่านอยู่ในตัวจังหวัดครับ อยู่กับหลานเล็กๆ สองคน แล้วก็คนใช้เก่าแก่อีกคน ไม่ได้อยู่ที่หนองน้ำแห้งหรอกครับ ตามปกติสองสามอาทิตย์ คุณพินทร์ก็เข้าไปเยี่ยมนายแม่สักครั้ง ส่วนมากเป็นเวลาที่เอาสัตว์ไปส่งให้ที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพล แล้วก็เลยเข้าจังหวัดไปเยี่ยมนายแม่ นายหญิงไม่รู้จักกับนายแม่ของคุณพินทร์หรอกครับ”

หล่อนสั่นศีรษะ

“ฉันรู้ว่าเขามีคุณแม่อยู่คนหนึ่ง แต่ไม่เคยเห็นหรอก แล้ว...ครอบครัว ลูกเมียของเขาล่ะ?”

บุญคำหัวเราะลั่น

“ลูกเมียที่ไหนกันละครับ นายหญิง คุณพินทร์ยังไม่มีครอบครัวเลย”

“หรือ?”

ทำหน้าตื่นไก่

“บุญคำรู้ได้ยังไงว่าเขายังไม่มีครอบครัว อยู่มาจนกระทั่งอายุป่านี้อแล้ว”

พรานพื้นเมืองยกมือลูบหัว พุดพลางหัวเราะพลาง

“โห้ ทำไมผมจะไม่รู้ครับ ก็อยู่ด้วยกันมาตั้งนาน คุณพินทร์ขึ้นแต่งงานก็มาทำงานอย่างนี้ไม่ได้หรอกครับ”

ดารินเลิกคิ้ว เป้าคว้นบุหรี่ให้กระจายไปกับกระแสมเย็นเฉียบ

“บุญคำจะไปรู้ประวัติของเขาได้ยังไง ถึงเดี๋ยวนี้อไม่มี แต่ก่อนก็เคยอาจมีมาแล้ว บุญคำไม่ได้รู้เห็นชีวิตของเขามาตั้งแต่ต้นไมใช่หรือ?”

บุญคำยิ้มแฉ่งๆ นิ่งไปครู่ก็บอกว่า

“เอ ถ้าก่อนหน้านี้ที่ผมจะมาอยู่กับแก ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ แต่เท่าที่อยู่ด้วยกันมา 6-7 ปี ผมไม่เคยได้ระแคะระคาย ก็เห็นแกอยู่คนเดียวมาอย่างนี้แหละ ไม่เห็นเคยสนใจกับผู้หญิงคนไหน คุณแกจะเกลียดๆ ผู้หญิงเอาเสียด้วยซ้ำ”

“รู้ได้ยังไงว่าเขาเกลียดผู้หญิง?”

หล่อนถามยิ้มๆ พรานเผ่าหัวเราะ ซ้ำเลื่องกระมิกระเมี้ยนอยู่ที่ขวดเหล้าอย่างเกรงใจ คารินจึงคว้าขวดรินลงถ้วยพลาสติกจนเต็ม แล้วพยักหน้าอย่างใจดี

“รู้ครับ ผมสังเกตมาหลายครั้งแล้ว”

ภายหลังจากควดเข้าไปหมกอีกถ้วยเต็มๆ บุญคำก็ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของหญิงสาวโดยสิ้นเชิงโดยไม่รู้ตัว ตามแต่หล่อนจะไขเอา

“เป็นต้นว่ายังงี้มั้ง ลองเล่าให้ฟังซิ”

“มีคุณผู้หญิงอยู่คนหนึ่งครับ นัยว่าเป็นหลานสาวของคุณอำพล ชอบมาล่าสัตว์ในป่าแถบนี้อยู่เป็นประจำบ่อยๆ ปีนี้ก็มาสองครั้งแล้ว ต้นหน้าร้อนครั้งหนึ่ง กลางหน้าฝนอีกครั้งหนึ่ง...รวยมากครับ มาที่ไรก็ติดต่อคุณอำพลให้ช่วยว่าจ้างคุณรพินทร์นำออกเที่ยวล่าสัตว์ทุกทีแหละ มีเพื่อนๆ เป็นฝรั่งมาด้วยหลายคน ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แล้วก็ให้ค่าจ้างสูงลิบ แต่คุณรพินทร์ไม่ยอมไปกับคณะนั้น ชัดไม่ได้ก็ให้ผมนำไปแทน แต่คุณผู้หญิงคนนั้นไม่พอใจ รู้สึกว่าเธออยากให้คุณรพินทร์เป็นคนนำเที่ยวมากกว่า ถึงกับให้คุณอำพลมาขอร้องคราวที่มาครั้งที่สอง แกก็เลยจำเป็นต้องพาไป เพราะมีคุณอำพลร่วมคณะไปด้วย คุณผู้หญิงคนนั้นพยายามอยู่ใกล้ชิดคุณรพินทร์ตลอดเวลา แต่แกกลับหลีกๆ หลบๆ โอ๊ย! เธอเอาใจसारพัดเลยครับ แต่เจ้านายของผมทำไมถึงไม่ยอมสนใจกับเธอเลยก็ไม่ทราบ ทำทางไม่มีความสุขเลย เวลาพบเห็นเธอผู้นั้นเข้า ครั้งสุดท้ายเมื่อกลางหน้าฝนที่แล้วมานี่เอง คุณรพินทร์กับพวกผมออกไปดักสัตว์ที่ทุบอน พอจะกลับไปหนองน้ำแห้ง ไอ้เกิดก็รีบด่วนมาจากบ้านพัก บอกว่าคุณอำพลให้มาตามกลับ เพราะคุณผู้หญิงนั้นจะมალ่าสัตว์อีกแล้ว พอรู้ข่าวแทนที่จะรีบกลับ แกก็เลยแกล้งถ่วงเวลาจนในป่าเสียอาทิตย์จึงกลับไปหนองน้ำแห้ง ที่ไหนได้... คุณผู้หญิงคนนั้นมาพักรออยู่บ้านหนองน้ำแห้งแล้ว อีทีนี่มาคนเดียว”

บุญคำพูดหัวเราะก๊ากๆ อย่างนึกสนุกอยู่คนเดียว ตลอดเวลาคารินตาสว่างโพลง คอยสดับฟังอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ หล่อนอยากจะหยิกบุญคำเตือนให้แกเล่าต่อไปโดยเร็ว แต่ก็สู้สะกดความกระหายไว้ภายใต้อาการเรียบราบเป็นปกติ เตือนมาเบาๆ ว่า

“แล้วยังไงต่อไปล่ะ เล่าชักรออยู่ได้ เรื่องกำลังสนุก”

“คุณรพินทร์วางหน้าไม่ถูกเลยครับ เท่าที่ผมเห็นหน้าแกมีอคติล้าลงทีเดียว คุณผู้หญิงนั้นทำทางดีใจมากที่เห็นเจ้านายของผม แทบจะพาเข้ามาทีเดียวแหละ ได้ความว่ามานอนพักอยู่ที่หนองน้ำแห้งคอยอยู่สองสามวันแล้ว อยากจะมาดูการดักสัตว์ด้วย คุณรพินทร์แกล้งเอาไปส่งที่สถานีของคุณอำพล แต่เธอไม่ยอม...”

บุญคำเหลียวหน้าเหลียวหลัง เหมือนเกรงจะมีใครได้ยิน แล้วยิ้มแห้งๆ แผลวเสียงเป็นกระซิบ

“นายหญิงอย่าบอกคุณรพินทร์นะครับว่า ผมเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง”

“รับรอง กันไม่ใช่คนปากบอนหรอก ต่อไปซิ มีอะไรเกิดขึ้น”

“ตกลงคืนนั้น...เรนอนพักที่บ้านหนองน้ำแห่งนี้ครับ พอตกดึกคุณรพินทร์ก็ย้ายมานอนอยู่ที่เรือนหลังเล็กกับพวกผม ไม่พูดอะไรสักคำเดียว ค่ำแล้วเข้านอนด้วย พอมาถึงก็ดื่มเหล้าหลายอีก แล้วก็กลนอนเอาผ้าคลุมหัว ผมสงสัยขอย่งออกไปดูที่เรือนใหญ่ ปรากฏว่าคุณผู้หญิงคนนั้นเข้าไปนอนอยู่ในห้องของคุณรพินทร์”

พราณเฒ่าผู้ตกหลุมของหญิงสาว ประกอบกับความครีมนของยี่สิบแปดดึกริ อันได้รับเป็นของกำนัล ปิดปากหัวเราะคิกคัก

“นี่แหละครับ...จะไม่ให้ผมว่าเจ้านายของผมไม่เกลียดผู้หญิงได้ยังไง นางฟ้าหะลงมาถึงกลางป่าอย่างนั้นแล้ว ก็ยังไม่ยอมเล่นด้วย”

“เรื่องยังไม่จบนี้”

“พอเช้ามีด คุณรพินทร์ก็เข้าไปป่าเลยครับ คราวนี้หายไปเสียสองอาทิตย์ พอกลับมาคุณผู้หญิงคนนั้นก็กลับไปเสียแล้ว ทั้งจดหมายไว้ฉบับหนึ่ง เป็นจดหมายอะไรผมก็ไม่รู้”

คาริน วราฤทธิ์ ต่ออนุหรีเป็นตัวที่สอง พลอยหัวเราะเหมือนจะรู้สึกสนุกขบขันไปกับบุญคำด้วย...ตามที่แก่เล่าให้ฟัง แต่ใจเต็มไปด้วยปัญหาว่านวย

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นหลานของคุณอำพลหรือ?”

“ครับ”

“คงจะหลานสาว?”

“รวยมากด้วยครับ เห็นมาที่ไร คุณอำพลเอาใจเป็นอย่างดีทุกครั้งไป เห็นว่าเป็นแม่มาแย่งงานไปได้สองปี สามก็ตกเครื่องบินตาย ทั้งมรดกไว้ให้เป็นสิบๆ ล้าน”

“ผู้หญิงคนนั้นแต่งงานแล้ว และเป็นหม้าย?”

หล่อนร้องเสียงสูง แทบจะระงับความตื่นเต้นไว้ไม่ได้ โชคดีที่คู่สนทนาของหล่อนรู้เสียงสาเกนไป

“ครับ”

“คงจะสวยมากด้วย ใช่ไหม?”

“สวยนะสวยแน่ครับ แต่อย่าหาว่าบุญคำสอพลอนายหญิงเลย คุณผู้หญิงคนนั้นสวยก็จริง แต่ไม่เทียบนายหญิงของบุญคำหรอก”

คารินหน้าแดงด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ทำเสียงต่ำๆ

“เรื่องอะไรที่จะต้องเอาเขามาเทียบกับฉันด้วยละ อ้อ! เป็นนักล่าสัตว์ด้วยหรือ?”

“ก็ไม่เชิงครับ ผมว่าเจตนาที่ขี้ขลาดนี่เพราะอยากจะพบเจ้านายของผมมากกว่า ขึ้นนั่งห่างกับผม เก่งเข้ามาเดินอยู่ได้ห่าง ห่างไม่กี่วาก็ยังยังไม่ถูก เดินในป่าสักครึ่งกิโล ก็บ่นเดินไม่ไหวแล้ว ต้องให้คุณพรินทร์ประคอง พวกเพื่อนๆ ที่มาด้วยกัน ก็เป็นพวกมาเที่ยวสนุกมากกว่า พวกชาวกรุงผิวกว้างทั้งนั้น เปรียบกับนายหญิงไม่ได้เท่าชီးเล็บ”

“ชื่ออะไร คุณผู้หญิงคนนั้น”

บุญคำเอามือเคาะหัว ทำท่าคิด

“ดูเหมือนจะชื่อแสงๆ อะไรนี่ครับ...อ้อๆ แสงโสมครับ...คุณแสงโสม”

หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ

“ทำไมเราไม่อยู่ให้เจ้านายของเรา ตกปลงใจกับคุณแสงโสมคนนี้เสียละ ทั้งสาว ทั้งสวย มีหน้าซำยังออกร่ำรวย อดสำห้บุกนั้นมาหาถึงกลางป่า เจ้านายของบุญคำแต่งงานกับเธอคนนั้นเสีย ก็ไม่ต้องมาลำบากบุกป่าฝ่าดง ดักสัตว์ขายอยู่อย่างทุกวันนี้ พวกบุญคำก็จะได้พลอยสบายไปด้วย”

พรานเฒ่าตอบเข้าตัวเองดังคาด หัวเราะเอิ๊ก

“ถึงว่าสิครับ นายหญิง พวกผมก็ยังแปลกใจอยู่ทุกวันนี้ แต่พวกผมไม่กล้าพูดอะไรกับแกในเรื่องคุณแสงโสมนี่หรอกครับ เห็นสีหน้าของแกแล้วอ้าปากไม่ออก กลัวถูกเตะ เพราะท่าทางแกเครียดเอาจริงๆ ไม่เฉพาะคุณแสงโสมเท่านั้น ผู้หญิงอื่นๆ ก็เหมือนกัน มีเหม่มสาวๆ สวยๆ อีกหลายคน หลายคณะติดต่อผ่านคุณอำพล จะขอให้แกช่วยนำทางไปสำรวจพวกชาวเขา นัยว่าพวกนั้นเป็นนักศึกษาจะมาเขียนตำรา บางคนถึงกับกล้ามาคนเดียว พอรู้ว่าเป็นผู้หญิงเท่านั้น แกก็ไม่ยอมรับ ไม่ว่าจะให้ราคาแพงสักขนาดไหน แต่ถ้าเป็นเหม่มที่มีสามี และมีสามีมาด้วย แกถึงยอมพาไป”

“อือม แปลกนะ เจ้านายของบุญคำคนนี้ รู้ไหมทำไมเขาถึงเกลียดผู้หญิง”

บุญคำสั่นศีรษะ

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ”

“คุณแสงโสมที่ว่านี้ บุญคำสังเกตได้ไหมว่า เคยรู้จักพรานใหญ่มาก่อนหรือเปล่า?”

หล่อ่นสอบ...โดยไม่จำเป็นจะต้องพะวงว่าคู่สนทนาคือจับพิรุณอย่างไรได้ เพราะแน่ใจแล้วว่าบุญคำไม่มีโอกาสรู้สึกตัว

“เอ ชื่อนี้ผมก็ไม่ทราบ คุณพรินทร์รู้สีกว่าจะเฉยๆ อย่างนายจ้างลูกจ้างธรรมดา แต่คุณแสงโสมดูสนิทสนมกับคุณพรินทร์มาก เพราะเห็นเรียกชื่อคล่องปาก แล้วชอบเกาะแขน ไม่ว่าจะทำอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังพวกผม”

ดาร์นเม้มริมฝีปากน้อยๆ หรีดตาลง

“มาที่หนองน้ำแห่งนี้กี่ครั้งแล้ว?”

“ดูเหมือนสามครั้งครับ แต่ฝากของผ่านคุณอำพลมาให้เจ้านายผมบ่อยที่สุด”

“ของอะไร?”

“หลายอย่างครับ เครื่องใช้ เครื่องกิน เสื้อกันหนาวบ้าง อาหารกระป๋องบ้าง ส่งมาที่เป็น หีบๆ บางทีก็เหล้าเบียร์ หน้าร้องที่แล้ว ส่งจี๊ปแลนด์โรเวอร์ใหม่เอี่ยมมาให้ใช้ทั้งคัน แปลกแท้ คุณ รพินทร์เอาไปทิ้งไว้ที่สถานีกักสัตว์คุณอำพล ไม่ยกเอามาใช้สักครั้งเดียว เสื้อกันหนาวสวยๆ ให้มาก็ ไม่เห็นยอมใส่ โยนหมกอยู่ในตู้ ไม่ว่าอะไร ไม่ยอมใช้สักอย่าง เก็บสะสมรวมๆ กันไว้กองพะเนิน ไม่ เคยแตะต้อง นานๆ ก็เข้าไปยืมดูเสียที แล้วก็ลืมจนเผลอกลับไป”

“บุญคำว่าเขาเกลียดคุณแสงโสมนี้มากหรือ?”

“ก็เกลียดมากนะซิคะครับ ไม่เกลียดทำไมถึงจะทำอย่างนั้น”

คาริน วราฤทธิ์ ลูกขี้ขี้ย่นซ้าๆ คิดบุหรีไปแตกกระจายเป็นลูกไฟแดงวาบอยู่กับพื้น สัน ตีระชะ บอกมาด้วยเสียงแผ่วเรียบว่า

“ตรงกันข้าม จงรู้ไว้เสียด้วยเถอะนะ เขารัก...รักคุณแสงโสมคนนั้นอย่างที่สุด รักเสีย จนกระทั่งเมื่อพลาดรัก โลกทั้งโลกมันมีดมนสำหรับเขาไปหมด”

จบคำพูด หล่อนก็หมุนตัวกลับเดินแหวกประตูระโจมลับกายไป ปล่อยให้นุญคำนั่งอ้า ปากค้าง กะพริบตาปริบๆ งงจนอยู่คนเดียว

หญิงสาวชักผ้าห่มขึ้นคลุมตัว ประสานท่อนแขนทั้งสองรองศีรษะไว้ จ้องมองดูเพดาน มุ่งสนามเตี้ยๆ อย่างปราศจากความหมาย เสียงลมหายใจของพี่ชายผู้นอนอยู่เคียงติดกันใกล้ๆ ได้ระดับอ่อนสม่ำเสมอ แสดงว่าหลับสนิท แต่หล่อนไม่ได้วิเวกของความว่างเปล่าเข้ามาเลย หัวใจ ตื่นอยู่ด้วยอารมณ์พิศวงเร้นลับที่เจ้าตัวเองก็บอกไม่ถูก

ดีเหลือเกิน หล่อนคิด เจ้าตัวไม่อยู่เป็นโอกาสปลอดภัยที่สุด หลอกถามลูกน้องให้ขยายอะไร ต่ออะไรออกมาจนสิ้นไส้สิ้นพุง...ฉันรู้เรื่องของเธอหมดแล้วนะ พ่อคนนอกหัก...ช่างน่าจำ น่าสนุก เสียนี้กระไร...

คาริน วราฤทธิ์ ยิ้มน้อยๆ ออกมาคนเดียว นอนลืมตาใส

อยากเห็นเหลือเกิน คุณแสงโสมของเธอคนนั้นนะ! ทำไมหนอถึงได้จริงจังเคร่งเครียดกับชีวิตเอาถึงเพียงนั้น ถึงแม้เจ้าหล่อนคนนั้นจะหักอกเธอในครั้งแรก ไปแต่งงานเสียกับชายอื่น แต่บัดนี้หล่อนก็อยู่ในฐานะเป็นหม้ายเพราะสามีตาย และหวนกลับมาง้อจนถึงขนาดนั้นแล้ว พ่อเจ้าประคุณทำไมถึงทำใจเป็นเหล็กเพชรถึงขนาดนั้น

ถ่านไฟเก่าจะไม่ลุกโชติขึ้นมาบังเอิญหรือ ในเมื่ออดีตคนรักตามเข้าไปมอมตัวจนถึงห้องนอนในเวลาวิกาลอันสงัดเช่นนั้น

ทำไมถึงจะต้องลุกขึ้นหนีไปนอนกับลูกน้องเสีย พลอยทำให้บรรดาลูกน้องทั้งหลายซึ่งไม่รู้ความนัยอันเกี่ยวพันกันมาก่อน ต้องพากันอึ้งจรรยไฉ และคิดหัวเราะเยาะกันอยู่จนทุกวันนี้ ข้าตัวเองก็พลางเกลียดง้างผู้หญิงโดยไม่เลือกหน้ามาตลอด อันเนื่องมาจากคุณแสงโสมประโลมใจคนนั้น

ใจแข็ง! ทิฐิ! ทรนง!!...

คารินไคร่ครวญ แล้วก็กำหนดคำจำกัดความให้แก่คนคนนั้นอยู่ในใจ

แต่อย่างน้อยที่สุด เธอก็ยังเป็นคนมีคุณธรรมประจำใจ ซึ่งยากนักที่จะหาได้ในผู้ชายคนใด เป็นคุณธรรมอันสูงส่งน่าฉงน และไม่น่าเชื่อว่าพรานไพรใจฉกรรจ์มีชีวิตคลุกคลีตลอดเวลากับอารยธรรมอย่างเธอจะพึงมีได้ ถึงแม้ได้รับฟังเรื่องราวชนิดนี้จากบุญคำ ก็พอจะรู้มาก่อนได้บ้าง หรอก จากคืนวันที่หลงป่าอยู่ด้วยกันเพียงสองต่อสอง

หยิ่งในตัวเองเหลือเกินนะ พ่อคนนอกหัก! จง hong ก็เท่านั้น อยากจะพลอยภาคภูมิใจด้วยหรอก ในข้อที่ว่าเธอชนะผู้หญิงคนที่สร้างราศีหัวใจให้แก่เธอได้อย่างงดงามที่สุด แต่ฉันรู้ว่าถึงอย่างไรเธอก็ยังปวดร้าวทรมานหนักอยู่บนชายชนะอันนั้น...น่าหัวเราะ วึ่งหนีคนรักเก่ากลางดึก แล้วก็ไปกินเหล้าจนหลับไป ยังหรอก ยังไม่ใจแข็งแท้นัก ทำไมจะต้องอาศัยเหล้าช่วยด้วย มันคงเป็นเหตุการณ์ที่เธอต้องต่อสู้ทางใจขนาดหนักที่สุดชนะ ระหว่าง 'รักเก่า' กับทิฐิมานะศักดิ์ศรีของ

ตนเอง อันมีพื้นฐานมาจากความเจ็บแค้นร้าวระบม ผู้ชายอย่างเธอก็ยังอุตส่าห์มีอยู่ในโลกกะเขาด้วย น่าจะได้รับการปรบมือให้เสียจริง

แล้วมันเรื่องอะไร ที่ผู้หญิงใจรวนเรคนหนึ่ง สร้างแผลหัวใจให้ พลอยมาพาลเป็นศัตรูกับผู้หญิงคนอื่นๆ เขาหมดทั้งโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...กับฉัน ผู้เป็นนายของเธอเอง คิดหรือว่าขึ้นชื่อว่าผู้หญิงแล้ว จะเป็นเพศที่สมควรดูหมิ่นน้ำใจได้ทุกคนไป อี! ถ้าฉันเป็นแม่แสงโสมคนนั้น ลงได้ผลจากไปแล้วเป็นไม่มีวันเสียละ ที่จะหวนกลับคืนมาอีกเพื่อเปิดโอกาสให้เธอหยามน้ำใจได้

เอ๊ะ! แล้วนี่มันเรื่องอะไรกัน ที่ฉันมาværครุ่นคิดอยู่ในเรื่องของเธอให้เปลืองสมองเปลืองเวลาอนอยู่เช่นนี้ หล่อนขมวดคิ้ว ตั้งคำถามใจตนเอง แล้วก็ปิดเปลือกตาทั้งคู่หลับสนิทลง พยายามขจัดความคิดทั้งหลายให้หมดสิ้นไป

กว่าจะหลับลงได้ก็เป็นเวลาเที่ยงคืน ท่ามกลางความหนาวเย็นและสัจนิยมของป่าใหญ่

ประมาณตีสี่ คารินและเชษฐาสะดุ้งตื่นพรวดพราดขึ้นมาอย่างตกใจ เสียงปิ่นนั้ดหนึ่งระเบิดกึกก้องไปทั่วแคมป์ หญิงสาวแผ่นลงจากเตียง อันเป็นเวลาเดียวกับที่พี่ชายผงกชันกายขึ้น ร้องละล้าละลัก

“น้อย เกิดอะไรขึ้น?”

คารินถลันเข้ามาจับตัวคนเจ็บไว้

“อย่าลุกขึ้นมาคะพี่ใหญ่ น้อยจะออกไปดูเอง!”

ว่าแล้วหล่อนก็คว้าไฟเฟลคู่มือ พร้อมไฟฉายกระโจนออกจากเต็นท์ไปโดยเร็ว หัวหน้าคณะเดินทางเลื้อยกายไปเหยียบ .458 แม็กนั้ม ที่วางอยู่หัวเตียงด้วยสัญชาตญาณ ขยับลุกเลื่อนขึ้นลำแล้วถือพาดไว้กับดักเตรียมพร้อมพยายามเงี่ยหูสดับตรับฟังเสียง ซึ่งบัดนี้ได้ยินเสียงพวกลูกหาบพูดกันเอะอะ และมีเสียงกระดังงูคอกควายสั้นเกรียวกราว อันเกิดจากการแตกตื่นระส่ำระสายของพวกเขา

ครั้นแล้วก็มีเสียงแผดเปรี้ยงขึ้นอีกนัดหนึ่งในความเงียบกลางดึกเช่นนี้ มันดังสะท้านไปทั่วเนินเขา เชษฐาเต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายแทบจะแผ่นตามน้องสาวออกไป แต่เขาก็ไม่สามารถจะขยับร่างกายท่อนล่างได้ เพราะพิษเจ็บปวดบาดแผล

ครูใหญ่ คารินก็แหวกประตูกระโจนกลับเข้ามา สีหน้าไม่แสดงว่ามีเรื่องร้ายเช่นใดเกิดขึ้น เหมือนเช่นที่เขาระแวงอยู่ในขณะนี้

“เสียดาคะ ย่องเข้ามาจนควาย บุญค้ำยง”

น้องสาวบอกเรียบๆ ยกมือเสยผมนั่งลงบนเตียง พลังหัวเราะออกมาเบาๆ

“ได้ตัวหรือเปล่า ได้ยินเสียงสองนัด”

พี่ชายถามเร็วปรือ

“คาที่ไปตอนนั้ดสองนี้แหละคะ ตัวไม้ไ้ด้นัก บุญคำบอกว่ามันได้โ้ดหินขึ้นมา ควายได้กลั่นดินขึ้น ถึงได้รู้ พอส่องไฟก็พบพอดี”

“แล้วควายละ ถูกมันกัดหรือเปล่า?”

“ยังไม่ทันแผ่นดินมาหอกคะ บุญคำยังเสื้ก่อน ลงมาดินป้ดๆ อยู่ข้างๆ ควาย ตอนที้น้อยวิ่งออกไป บุญคำก็เข้าไปซ้ออยู่หมัดไปแล้ว”

เชษฐาถอนใจออกมาโ้ดงอก วางป้กลงตามเดิม

“ใจหายหมด สิ้นเคราะห์ไปที นึกว่าโ้แหงนบกอีกเสื้แล้ว บุญคำหุโ้เอาการ แบบนี้ก็พอโ้โ้กันได้หน้อย พี้กำลังหลับเพลินทีเดียว”

“เป็นยังโ้บ้างคะ ตอนนีปวคแผลหรือเปล่า?”

คารินถามพร้อมที้เอ้อมมือมาลูบขา ตรงบริเวณที้พันผ้าโ้ของพี้ชาย เชษฐาสันสิริษะ

“ค้อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว อยู่เฉยๆ ไม่ปวคเลย นอกจากเวลาขยับตัว คินนี้ก็หลับสบายมาตั้งแต่หัวค้ มาตกใจคินเอาตอนเสื้ป้เนีเอง”

“นอนเสื้เกิดคะ พี้ใหญ่ นีเพ็งจะคิสิ้เท่านั้ พยายามพักให้มากที่สุด จะได้หายเร็วๆ”

สองวันแห่งการรอคอยพี้ง้าวจากคณะที้ออกไปคิติดตามโ้แหงน ผ่านไปอย่างสงบราบคาบ อาการของหัวหน้าคณะทุเลาลงอย่างรวดเร็ว พอวันที้สาม บุญคำก็ต่อแคร่สำหรับนั่งหามเจ้านายให้ออกมานั่งเล่นที้บริเวณกลางลานคัมป์ในตอนเช้าและเย็น อันเป็นความต้องการของคนเจ็บเอง โดยมีน้องสาวคอยเป็นพี้เสื้ และเพื่อนสนทนากอยู่ใกล้ซิด

นับตั้งแต่เสื้คำตัวตัวยอมยอมเข้ามาทวนควายในตอนคิของคินแรก และบุญคำยังมันไปแล้ว คินถ้ดมาเหตุการณ์ก็ปกติ ไม่มีวีแววของสั้ตัวร้ายอะไรจะแผ้วพานเข้ามาใกล้ค้ายพักอีก นอกจากพวกแก้งกวาง ที้มาส่งเสื้ร้องอยู่ยังบริเวณดินเนินห่างลงไป ซึ่งเย็นของวันที้สามนั้เอง นายเมฆกับลูกหาบสองคนก็เข้ามาขออนุญาตไปค้อมอยู่ใกล้ ค้ายพักแถวดินเนิน และไม่ทันค้ก็ยงกวางเขามมาได้ตัวหนึ่ง มันเป็นระยะที้ทุกคนในคัมป์อยู่ในระหว่างพักค้อมอย่างเต็มที

บุญคำทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม และหลักประกันของค้ายพักได้อย่างคิที้สุด ควรแก่การปลอดไปรงสบายใจได้ของคาริน มีหน้าซ้ยังไม่ทำให้หล่อนเหงาจนเกินไปนัก เพราะความเป็นคนมีอารมณ์สนุกของแก ยิ่งกว่านั้ยังคอยทำหน้าที่เป็นลูกมือใกล้ซิดช่วยเหลือในทุกอย่างได้ตามควร แม้จะไม่คล่องแคล่วเท่าแกชาก็ตาม แต่คิดีกว่าในความช่างพูดช่างคุย แกมักจะนอนในเวลากลางคินเสมอ ทว่าก็หุโ้ดินได้ในทันทีที้หล่อนเรียกใช้ หรือแม้แต่ฝิเท้าอันแผ้วเบาของหล่อน ขณะที่ยอมเข้าไปใกล้ ขณะที่แกนอนหลับกรนอนอยู่ ก็ไม่เคยที้บุญคำจะไม่รู้สึ้ค้ตัว

“หลับก็ได้ครับ นายหุ้ญ แต่ขอให้หุโ้ไวเท่านั้ ชีวิตคินป้าคินคินนั้อยู่ยามตลอดเวลาก็ยังเท่านั้”

พรานเผ่าแห่งเขาอิมคริมบอกกับหล่อน

“บุญคำนี้เหมือนกับพรานใหญ่พรินทร์นะ นอนหลับแต่ประสาธใจ มีวิธีฝึกกันได้ยังงี้
นี่”

บุญคำหัวเราะตามนิสัยของแก

“มันอยู่ที่ความเคยชินครับนายหญิง จะรู้ว่าพรานคนไหนเก่งขนาดไหน นายผู้หญิงไม่ต้องไปคำนึงว่าเขาจะแคะรอยสัตว์ได้แม่นยำเพียงไร หรือยิงปืนได้ดึขนาดไหนหรือครับ กอยดูตอนเขานอนนี่แหละ ถ้านอนจึกเขาก็งัยเป็นพรานดีไม่ได้ เวลาอยู่ในป่าพรานไม่ช้าว่าจะไม่นอน ขึ้นไม่นอนก็ตายเท่านั้น แต่ในขณะที่เขานอน เขาก็ต้องรู้ว่ามื่ออะไรผิดปกติเข้ามาใกล้ตัวเขาและตื่นทันได้เสมอ ถ้าฟังพวกผมกับพรานใหญ่ที่ออกป่าด้วยกัน เวลากลางคืนเรานอนกันหมดทุกคนไม่มีใครอยู่ยามเลย ปะเหมาะบางทีก็ไม่ก่อไฟเสียด้วยซ้ำ มื่ออะไรย่องเข้ามา เราก็งัย”

“ไม่มีวันไหนเผลอหลับ ไม่รู้สึกตัวเลยรี?”

“ก็อาจมีบ้างเหมือนกันแหละครับ เวลาเพลียมากๆ หรือเวลาไม่สบาย”

“แล้วถ้าสัตว์ร้ายมันย่องเข้ามาตอนนั้นจะทำยังงัยล่ะ?”

“ก็ถือว่าเป็นกรรมไปนะสิครับ คนเราถึงที่อยู่ในเมืองนอนบนเตียงมันก็ตายได้เหมือนกัน ส่วนมากเวลาเราจะนอน เราต้องรู้ล่วงหน้าเสมอว่า ป่าแถบนั้นมื่อไรบ้างที่เราจะต้องระวัง แต่ถ้าเจออย่างไอ้ฝีมือเหมือนที่เคยเล่นงานพวกเรามาแล้ว ก็แย”

หล่อนใช้เวลาว่างให้หมดไปกับการอ่านหนังสือและเดินสำรวจป่ารอบๆ บริเวณแคมป์จนขึ้นใจ มีความเคยชินกับมันจนดูเหมือนว่ามันจะเป็นบ้านของหล่อนเอง ในเวลาเย็นๆ ก็ลงมือปรุงอาหารเลี้ยงพวกลูกหาบด้วยตัวเอง อาการของพี่ชายดีขึ้นมากจนหล่อนหมดความกังวล และสบายใจได้แล้ว หัวค้ำก่อนนอนก็ออกมานั่งริมกองไฟคุยกับบุญคำและพวกลูกหาบ ซึ่งมีเรื่องราวพิลึกกึกกือสารพัดในป่า เล่าให้หล่อนฟังอย่างเพลิดเพลิน

พอคืนที่สี่ผ่านไป ดารินก็เริ่มกระวนกระวาย ยังไม่มีข่าวจากคณะติดตามไอ้แห้วงั่วมา ให้ทราบเลย

พรานใหญ่ผิดสัญญากับหล่อนเสียแล้ว

มันเป็นสิ่งที่ยากจะทำนายเหตุการณ์ สำหรับหล่อนว่าเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน พรินทร์ควรจะต้งนำชายยันต์และคณะย้อนกลับมาที่แคมป์ ภายหลังจากสามวันตามที่ตกปากรับคำกับหล่อนไว้ การคลาดเคลื่อนผิดเวลาของเขาก่อให้เกิดปัญหาไปในทางที่ไม่สู้จะดีนัก

มันเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับดารินเพียงคนเดียว

สำหรับเขษฐานและคนอื่นๆ ไม่รู้สึกผิดปกติร้อนใจอย่างใด เพราะตระหนักได้ดีอยู่แล้วว่าการติดตามโขลงไอ้แห้วงั่วไม่มีเวลาที่กำหนดตายตัวได้แน่นอน ทั้งคนเหล่านั้นก็ไม่ได้รับรู้ในคำสั่งส่วนตัวของหล่อน ที่ให้พรานใหญ่ย้อนกลับมาแคมป์ภายในสามวัน

ตกป่ายของวันที่หก ระหว่างที่หญิงสาวนั่งคุยกับพี่ชายอยู่ในกระท่อมมุง
ออกไปยังละอองฝนที่โปรยปรายมาตั้งแต่ตอนเที่ยง เงาของคนหกคนที่ปรากฏขึ้น คนเหล่านั้นโผล่
ออกมาจากมุมโศกหินปากด้านแคบๆ เดินฝ่าสายฝนตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว แต่เงียบกริบชนิดไม่มี
สิ่งใดกระโดดกระตากถึงการมา จนพวกในคุ้มไม่รู้ล่วงหน้า ไชยยันต์นำคุ่มากับเงาชาย ส่วน
พรานใหญ่รั้งท้าย

คารินกระโดดลุกขึ้นยืนร้องออกมา

“พวกนั้นกลับมาแล้ว!”

พวกลูกหาบที่พากันนั่งจับกลุ่มพักอยู่ใต้เพิงก็เลื้อยไปเห็นพร้อมๆ กับหล่อน พวกมันร้อง
ทักทายเกียวกรรวและบอกกันแซด

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งหกคนซึ่งเปียกฝนและโคลนมอมแมมไปทั้งตัว ก็เข้ามาพร้อม
กันอยู่ต่อหน้าเขษฐา ซึ่งรอคอยฟังข่าวอยู่ด้วยความร้อนใจ สีหน้าของแต่ละคนเหล่านั้น แม้จะไม่มี
การปริปากเช่นไรก่อนเลย ก็ส่อชัดถึงแวกกังวล และร่องรอยของการบุกบั่นกันมาอย่างหนัก

“เหตุการณ์ทางนี้ปกติเรียบร้อยดีหรือไม่?”

ผู้พูดขึ้นหอบๆ เป็นประโยคแรกคือไชยยันต์ เขษฐากับคารินประหลาดใจในคำถามนั้น

“ก็เรียบร้อยดีนี้ ทำไม?”

เขษฐาขวบคิ้วจ้องหน้าสหายผู้เพิ่งกลับมาถึง ไชยยันต์หันไปมองดูหน้าพรานใหญ่ แล้ว
กรากเขารินกาแฟดื่มเต็มกระหาย

“พวกเราเรียบย้อนกลับมาคุ้มป็นชนิดไม่ยอมพักกันเลย ไอ้แห้วล่อเราลงไปทางเขานาง
แล้วก็ควดวกกลับ บ่ายหน้ามาทางที่ตั้งคุ้มป็นี่อีกครั้ง นึกว่าทางนี้เกิดปะทะอีกแล้ว ใจไม่ดีเลย
ขณะที่กวดตามมันมาเร่งเดินกันเสียแทบแย่”

“ฮ้า!”

หัวหน้าคณะเดินทางร้องลั่นลืมตาโพลง จ้องหน้าไชยยันต์กับรพินทร์สลับกัน พรานใหญ่
ขณะนี้ทรุดตัวลงนั่งบนลังใบหนึ่ง คว่ำฝ่าขนหนูขึ้นมาเช็ดน้ำปนเหงื่อบนใบหน้า และรับถ้วยกาแฟ
ที่ไชยยันต์รินแจกจ่าย คนอื่นๆ นั่งรายล้อมลงกับพื้น บุญคำกับนายเมฆหัวหน้าลูกหาบโผล่เข้ามาใน
คุ้มป็นี่ มุงฟังข่าวอยู่ด้วยความกระหาย

“จริงหรือ รพินทร์ ที่ไอ้แห้วล่อกลับมาทางค่ายพักของเราอีก?”

“ครับ”

เขาก้มศีรษะรับ ประกายตาเครียดเคร่ง

“เราไปงรอยของมันที่เขานางเสียสองวันเต็ม แล้วก็พบว่ามันวกกลับ ที่แรกนี้กว่าจะ
เตลิดลงได้ไปทางพุทะคร้อ แต่ผิดคาดอนันต์ มันตัดสันเขาเตี้ยๆ ลงทุ่ง บ่ายหน้ามาทางป่าห้วยอีก
แล้วก็ตรงเข้าเส้นทางที่เราตั้งคุ้มป็นี่อยู่ที่นี่ ทิศทางของมันอ้อมเป็นวงรีอย่างไรพิกล เรากระชั้นรอยมัน

มาโดยไม่ยอมหยุดเลย แต่ตามไม่ทัน ห่างกันประมาณสักสี่ห้าชั่วโมง ระหว่างที่กวาดตามหลังมา พวกเรานึกว่าจะอย่างไรเสียมันก็คงหวนมาตีท้ายครัวอีกแล้ว”

“เอ๊ะ! แปลกจริง...”

คารินอุทานออกมา มองไปทางบุญคำ

“พวกเราทางนี้ไม่ได้ไว้แวกระโถกกระตาคอะไรเลย ไม่ใช่หรือบุญคำ ทุกสิ่งทุกอย่าง เรียบเรียบปกติ”

“ครับ เราไม่ได้ยินเสียงของพวกมันเลย”

บุญคำรับคำโดยเร็ว หน้าตึงงไปหมดเช่นกัน

“รอยของมันผ่านไปทางชายทุ่งหลังเนินนี้ ห่างประมาณสักกิโลเดียวเท่านั้น เชื่อว่าขณะที่มันเฉียดผ่านเข้ามาพวกมันจะต้องอยู่ได้ลม และใช้ความระมัดระวังอย่างที่สุดที่จะไม่ให้เกิดเสียงขึ้น เวลาผ่านก็ตอนเช้ามีดของวันนี้เอง ว่าแต่บุญคำ ออกสำรวจบริเวณรอบๆ แคมป์เราบ้างหรือเปล่า”

“ก็แค่เดินเนินนี้เท่านั้นครับ นายหญิงไม่อนุญาตให้ไปไกลกว่านั้น แต่สาบานได้ว่าผม ไม่ได้ไว้แวของมันหรือซ้างโหลงอื่นๆ เฉียดเข้ามาใกล้เลย ตั้งแต่วันที่นายหายไป”

เชษฐาอิงไปนาน ยกมือขึ้นลูบปลายคาง ไชยยันต์เล่าถึงการติดตามนับตั้งแต่วันแรก จนกระทั่งย้อนกลับมาถึงแคมป์อีกครั้งให้หัวหน้าคณะและคารินฟังคร่าวๆ

“แน่ใจหรือว่า... โหลงที่เฉียดผ่านแคมป์เราที่นี่ไปเมื่อเช้ามืด เป็นโหลงของไอ้แหวง”

หัวหน้าคณะ ผู้พิการชั่วคราวขณะเฝ้ายามขึ้นอย่างสุดพิสง

“ไม่มีปัญหา มันแน่ๆ ตามรอยของมันมาห้าหกวันเต็มๆ อย่าว่าแต่มองเห็นด้วยสายตาเลย ต่อให้หลับตาเอามือคลำก็แทบจะจำได้”

ไชยยันต์ตอบแทนพรานใหญ่อย่างมั่นใจ

“ไอ้แหวงขาหลังซ้ายเจ็บ ไม่รู้พวกเราคนใดคนหนึ่งยิงเอา ตอนที่เกิดการต่อสู้ชุลมุนครั้งแล้วๆ มา เวลามันเดินไปตามปกติมันลากขาข้างหลังนั้น แต่บทจะทำเวลาขึ้นมาในกรณีที่เรา กระชั้นหลังเข้าไป มันก็เดินได้สี่ขาคล่องแคล่วดี โหลงเป็นของมัน... เพราะตลอดเวลาเราเป็นฝ่ายอยู่เหนือลมเสมอ อ้อมสกิดไม่ทัน แต่มันก็กระชั้นชิดหวุดหวิดจวนเจียนเหลือเกิน ทำเอาเราไม่มีโอกาสพักกันเลย นอกจากกวาดตามแทบไม่มีเวลาหายใจ”

“มันแยกจากกองทัพใหญ่ของพวกมันแน่นอนแล้ว หรือเป็นโหลงของมันโดยเฉพาะตามลำพัง หรือมีโหลงอื่นเข้าขบวนอยู่ด้วย”

เชษฐาถามมาอีกอย่างหนักใจ

“แยกแน่นอนแล้วครับ ลูกโหลงที่ตามมันในคราวนี้มีอยู่ไม่เกินสามสิบตัว แต่เห็นจะไม่น้อยกว่ายี่สิบ ทิศทางของมันเดินตามลมอยู่ตลอดเวลา แล้วดูเหมือนจะมีเจตนาโดยตรงที่จะล่อให้เราออกไปวนมา”

รพีรินทร์ตอบเสียงต่ำลึกลับ

“อ้อ นี่แปลว่า ที่พากันย้อนกลับมาแคมป์ ก็เพราะไอ้แหงมันนำทางมาหรรอหรือ?”

ม.ร.ว.หญิงคารินเปรยขึ้นลอยๆ แต่ตาจับอยู่ที่พรานใหญ่ เขาไม่ตอบก็มองจุดบูหรี อัดวันจนแก้มตอบ ดาห์ริชมลงไม่มองสบหล่อน ไชยยันต์เป็นคนบอกมาแทนว่า

“ก็ไชนะซิ นึกไม่ถึงว่าไอ้แหงมันจะชวนเราเดินกลับแคมป์ ไอ้มหาวายร้ายนี้ ผีท่านรกรมาเกิดในร่างของช้างแท้อะ”

“เราได้คู่ต่อสู้ที่น่าชมทีเดียว ไม่ว่าในด้านกำลังหรือไหวพริบ เล่ห์กล”

เชษฐาพึมพำ เม้มริมฝีปากแน่น

“ก็ดี...ให้มันร้ายกาจจริงอย่างนี้เถอะ การจับเคียวระหว่างมันกับเราจึงจะออกรสถึงพริกถึงขิง พวกเรากลับมาถึงแคมป์กันก่อนก็ดีแล้ว กำลังนึกถึงอยู่ทีเดียว ทุกคนไปพักผ่อนเสียก่อนไป คินนี่ค่อยปรึกษากันใหม่”

ไชยยันต์หงายหลังลงแผ่นเตียงสนาม คนอื่นๆ พากันออกไปจากกระโจมพักของ นายจ้าง รพินทร์นั่งสูบบุหรี่อยู่อีกอดีตใจก็ฉวยเป็นลูกจิ้งจอกขึ้นยืนซ่าๆ บอกว่า

“ผมจะออกไปตรวจรอยของมันที่ผ่านชายทุ่งอีกสักครั้ง ประเดี๋ยวจะกลับมา”

“อ้าว! เพิ่งมาถึงหยกๆ จะออกไปอีกแล้วรี พักเสียก่อนเถอะ”

เชษฐาท้วงมาโดยเร็วอย่างเป็นห่วง จอมพรานหัวเราะอยู่ในลำคอ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณชาย ผมจะไปสำรวจจุดหน่วยเดียวเท่านั้น บางทีจะรู้ว่ามันมีแผนอย่างไรต่อไป เมื่อตะกี้อยู่ไม่ถนัดนัก แวะเข้ามาในแคมป์นี้เสียก่อน จินช้าประเดี๋ยวคำการตรวจ รอยจะทำได้ยาก”

หัวหน้าคณะตรึงตรองอยู่ครู่ ก็พยักหน้า

“ตามใจ แต่อย่าตามมันไปให้ไกลนักนะ เอาแค่เตรียมรับมือกับมันเท่านั้น หากว่าคินนี่ มันมีท่าทีว่าจะเล่นงานเราอีก ดีเหมือนกัน ไม่ควรประมาทเมื่อมันมาป่วนเปื้อนอยู่ใกล้ๆ อย่างนี้”

รพินทร์ออกไปนอกกระโจม โบกมือเรียกบุญคำเข้ามาพูดอะไรอยู่ครู่ ก็พากันเดินออกไปด้วยกัน

ในคืนที่ เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ยังคงสนทนากันอยู่

“เย่หน่อย จงอาจชุมเหลือเกิน เจอะเข้าอีกตั้งห้าหกตัว โชคดีที่มันไม่ไล่”

ไชยยันต์บอก ทำหน้าเบ้สันสิริชะอยู่ไปมา

“มีเอ็กซีเด็นท์อะไรเกิดขึ้นบ้างหรือเปล่า ระหว่างทาง”

คารินถาม ข้องใบหน้าอันซัดคล้ำอืดโรยของเพื่อนหนุ่มอย่างเป็นห่วง

“ก็พวกกูเท่านั้น ที่เล่นเอาหายใจไม่ทั่วท้อง นอกนั้นก็ไม่มีอะไร นอกจากเดินกันหนักที่สุดกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เห็นฤทธิรพินทร์ซัดเอาคราวนี้เอง หมอสาวรอยไปราวกับหมาล่าเนื้อ แทบไม่มีเวลาได้หยุดพักเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ค้นพบว่ามันวงกลับ บ่ายหน้ามาทางแคมป์

ที่นี่ ขนาดกลางคืนก็ยังเดิน กันแยะกว่าเพื่อน นอกนั้นจอมทรหดกันทั้งนั้น พวกนี้เดินเหมือนเงาผี ขนาดแรงฝีเท้าเต็มที่ยังตามไม่ค่อยทัน”

“ว่าแต่เธอปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า เห็น सबักระบอมเหลือเกิน”

“ก็แค่เพี้ยนหมดแรงเท่านั้น พักเสียหน่อยก็ค่อยยังชั่ว สุขภาพอื่นๆ ทั่วไปคงไม่เป็นไรหรอก หรือไม่แน่ใจก็ลองตรวจฉันทู ความจริงฉันก็เคยชินมากแล้วผัดกับสมัยที่เดินทางใหม่ๆ ลีบ ลับ แต่ถึงจะเคยชินสักขนาดไหนก็ตาม มาเจอเอาคราวนี้แทบขาดใจเลย เห็นป่ารอบด้านเป็นสี เหลืองไปหมด หมอไม่ยอมหย่อนฝีเท้าหรือพิจารณาว่าฉันเป็นมือใหม่ที่จะต้องคอยเป็นห่วงอีกแล้ว เพราะฉะนั้นเตือนให้รู้ล่วงหน้า ถ้าเธอจะไปด้วยในคราวต่อไป อย่างนี้ว่าหมอจะคอยพะวงยอม เสียเวลาอยู่เหมือนก่อนๆ หมอใช้สมรรถภาพในเชิงพรานของหมอเต็มที่เลย อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าไม่รู้จักเหนื่อย ไม่รู้จักฝีเท้าตก แล้วก็ตามกันอย่างชนิดเอาเป็นเอาตาย ซึ่งสภาพอย่างเราๆ ต่อให้ เคยชินชำนาญสักขนาดไหน ก็เทียบอัตราส่วนกับหมอไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย”

“ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่รพินทร์จะมาฉวยอมฝีมือน้อย”

เชษฐาว่า หัวเราะหึๆ

“ฉันรู้ว่าศึกไอ้แห้วครั้งนี้ พรานใหญ่ของเราหนักใจมาก และใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ ที่เดียว ถ้าเอามันไม่อยู่ เขาก็มีอาชีพพรานอยู่ไม่ได้ พวกเราก็เหมือนกัน เมื่อจะร่วมกับเขาก็ต้อง พยายามให้ทันเขาในทุกด้าน อย่าให้กลายเป็นภาระหรือเรื่องกังวลของเขาไป”

แล้วก็หันมาทางน้องสาว กล่าวเป็นงานเป็นการ

“สำหรับน้อย พี่คิดว่าอยู่กับพี่ดีกว่า ปล่อยให้เรื่องนี้เป็นภาระของไชยยันต์ และพวก พรานของเขาโดยเฉพาะ”

“พี่ใหญ่คิดว่าน้อยจะเป็นคนทำให้เกิดอุปสรรคขึ้นกับแผนตามล่าไอ้แห้วหรือคะ?”

“พี่ไม่ได้คิดอย่างนั้น”

พี่ชายตอบอย่างเอาใจ แต่เต็มไปด้วยเหตุผลอันหนักแน่น

“พี่คิดว่า รพินทร์ ไชยยันต์ ตลอดจนพวกพรานทุกคนจะหมดหวัง ถ้าน้อยไม่ไปด้วย เรา จะห้ามไม่ให้เขาหวังก็ไม่ได้”

“ถ้าจะพูดกันตามสำนวนเรื่องเงินก็ต้องว่า... ‘ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก มาตรฐาน เนี่ยเนี่ยจะมี ฝีมือนี้อาจจะเป็นที่ประจักษ์ชัดเพียงไรแล้วก็ตาม ขອງฟ้านักพักผ่อนอยู่เพียงในค่ายเกิด ปล่อยให้ ภาระการศึกให้แก่ขุนศึกทั้งหลายโดยอิสระ เพื่อมิให้เกิดความกังวลห่วงหน้าพะวงหลังขึ้น อันเป็น การรบชั้นฉกรรจ์นั้น แม้ผู้ร่วมศึกบังเกิดความพะวงห่วงใยซึ่งกันและกันแล้วไซ้ร้ ก็ย่อมจะทำให้ การรบมีอันตราย’...”

ไชยยันต์กล่าวเสริมเป็นรายยาวต่างๆ หลับตาอยู่ เชษฐากับคารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“อ้อ! นี่ในบรรดา ‘ขุนศึก’ ที่จะรบกับ ‘ไอ้แห้วมหาราช’ ทั้งหลาย เราทักทักตัวเองว่า เป็น ‘ขุนศึก’ มีอดีกับเขาด้วยหรือ ไชยยันต์”

“เปล่า ‘ไพร่เลว’ ตะหาก”

เพื่อนชายตอบมา พลาตังตัวลุกขึ้น นั่งถอดรองเท้าคอมเบ้ตออก

“แล้วก็ติดตามไปเพื่อเป็นกำลังเท่านั้น ถ้า ‘แม่ทัพใหญ่’ ผู้มีนามว่ารพินทร์สั่งห้ามไม่ให้ไปด้วย โดยกลัวว่าจะเกะกะ ก็รับรองว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี ไม่คือดิ่งคันทุ้งหรืออวดเก่งจะไปได้หรอก”

“ไม่ต้องมาทำว่ากระทบคันหรือ คดีแล้ว ฉันจะถามเขาเองว่าเขาจะยอมให้ฉันไปด้วยไหม ถ้าเขาอี้อัดขัดข้องอย่างไรก็จะไม่ไป แต่ถ้าเขาไม่ขัดข้องฉันก็จะไปด้วย ระยะนี้พี่ใหญ่ค่อยยังชั่วมากแล้ว พอดีให้อยู่กับบุญคำตามลำพังได้”

“ถึงจะอี้อัดขัดข้องอย่างไร รพินทร์ก็คงไม่กล้าหักท้วงเธอ เพราะรู้ฤทธิ์คืออยู่แล้ว”

“ฤทธิ์อะไร?”

หล่อนกระซอกเสียงถามโดยเร็ว

“ก็ฤทธิ์คือดิ่งคันทุ้งนี่ซิ!”

“ดังนั้น ทั้งเธอและตาพรานใหญ่นั่นก็ต้องรู้คืออยู่แล้วว่า คนอย่างฉันต่อให้ช่างขนาดไอ้แหงก็มาจุไว้ไม่ได้ ลงว่าถ้าฉันต้องการจะทำอะไร ก็ดีแล้วนี่ที่เข้าใจ”

หล่อนพูดปนหัวเราะจ๊วๆ แล้วหันไปยิ้มให้พี่ชาย พูดเน้นเสียงหนักแน่นชัดเจน

“จะอย่างไรก็ตาม ถ้าพี่ใหญ่ไม่ต้องการให้น้อยไปกับพวกนี้ น้อยก็จะอยู่ค่ะ แต่จะว่าอันที่จริงแล้วในกรณีของไอ้แหงนี่ คนที่สมควรจะล้มมันด้วยมือเองเป็นอันดับแรกก็คือพี่ใหญ่ ถึงจะหายแค้น ถัดมาก็ฉัน ซึ่งเป็นตัวแทนของพี่ใหญ่ ในกรณีที่เจ้าตัวเองต้องนอนเจ็บพิการอยู่ชั่วขณะ เช่นนี้ คนอื่นฆ่ามันก็ไม่สนใจ”

“แต่พี่ไม่คิดอย่างนั้น ใครก็ได้ขอให้กำจัดมันลงได้เท่านั้น พอใจแล้ว พี่ไม่ได้อาฆาตพยาบาทอะไรมันเป็นส่วนตัว...ที่ต้องการกำจัดมันลงในครั้งนี้ ก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวมเท่านั้น”

รพินทร์และบุญคำ กลับมาถึงแคมป์ภายหลังจากหายออกไปเพียงชั่วโงะเศษ พอมาถึงก็นอนพักกลับไปในทันที ตื่นขึ้นในเวลาอาหารค่ำ พบกับคณะนายจ้างอีกครั้งที่โต๊ะอาหารในเต็นท์ ทุกคนกำลังรอฟังข่าวจากเขา

“ตอนที่คุณกลับมาและนอนหลับไป บุญคำบอกเราว่า รอยของไอ้แหงวิ่งลงไปที่ทางใต้”

เชษฐาผู้สอบถามผลของการตรวจร่องรอยจากบุญคำก่อนแล้วเอ่ยขึ้น

ภายหลังจากนี้ไปครู่ใหญ่ ทุกคนที่รอคอยอยู่ก็ได้รับคำตอบสั้นๆ ว่า

“ครับ”

“อธิบายได้ไหม มันหมายความว่ายังไง”

“ไอ้แห้วสู้เราครับ ไม่ได้หนีอย่างที่เข้าใจแต่แรกเลย ขณะนี้กำลังเล่นเอาเถิดเจ้าล่ออยู่กับเรา ชั่วให้ตาม ครั้งแรกมันมุ่งไปเขานาง เราตามไปมันก็วกอ้อมมาที่แคมป์ พอตามมาอีกมันก็จ้ำรอยเดิมไปทางเขานางอีก ระยะนี้อยู่ที่ว่าใครจะเป็นฝ่ายเพลอเท่านั้น”

“สมมติว่าคุณหลอกรอยของมันที่เขานาง โดยไม่รู้ว่าพวกมันหวนกลับมาทางด้านที่เราตั้งแคมป์อยู่ คุณคิดว่ามันจะบุกแคมป์เราไหม”

“ข้อนี้ ผมก็กำลังคิดอยู่เหมือนกัน”

“ระยะที่มันเกลียดใกล้แคมป์เรามากที่สุด ห่างสักเท่าไร?”

“ประมาณห้าร้อยเมตรเท่านั้นเองครับ ในป่าโปร่งระหว่างตีนเขาสองลูกทางด้านตะวันออก ไม่ใช่เลียดผ่านไปเฉยๆ แต่หุมนุ่มกันอยู่ที่นั่นด้วย อย่างน้อยก็เป็นเวลาสักชั่วโมงหนึ่งที่มันข่มนิ่งอยู่เฉยๆ ไม่มีรอยหากินเลย”

คณะนายจ้างมองดูตากัน ไชยยันต์เดินเอียงหน้าเข้าไปกระซิบกับคาริน

“เธอพูดถูกแล้วน้อย ไอ้แห้วควรจะต่อท้ายด้วยคำว่า ‘มหาราช’”

“อาจจะเป็น ‘จิวี่’ กลับชาติมาเกิดก็ได้ คราวนี้เป็นได้รู้กันละว่าตาพรานของเราเป็น ‘ขงเบ้ง’ ที่เกิดตามมาด้วยหรือเปล่า” คารินกระซิบ

เชษฐาอยู่ในระหว่างเคร่งเครียด กับการสอบวัดและครุ่นคิด

“เมื่อเช้ามืดนี่เองหรือที่มันมาชุมนุมอยู่ที่นั่น?”

“จากรอยมูล รอยปีสสาวะ และยางจากกิ่งไม้ที่มันเดินชนหัก ให้การสันนิษฐานได้เช่นนั้นครับ จะคลาดเคลื่อนไปบ้างก็ไม่เกิน 2 ชั่วโมง”

“ข้างทั้งโขลงเข้ามาชุมนุมอยู่ห่างจากที่พักของเราเพียงแค่ห้าร้อยเมตร ทำไมพวกเราถึงไม่ได้ยินเสียงของมันบ้างเลย วันนี้ฉันตื่นตั้งแต่ตีสี่ออกไปเดินรับอากาศอยู่รอบแคมป์ ไม่ได้ระแคะระคายอะไรสักนิด บุญคำก็ตื่นด้วยตอนนั้น”

หญิงสาวเอ่ยขึ้น

“อย่าว่าแต่ห้าร้อยเมตรเลยครับ ถ้าภูมิประเทศเป็นที่โล่ง ไม่มีกิ่งไม้เกาะกะ ไม่มีใบไม้แห้ง โดยเป็นพื้นเกลี้ยงเรียบ มันเดินเข้ามาหาคุณหญิงห่างเพียงแค่สองเดิยทางด้านหลัง คุณหญิงก็จะไม่มีโอกาสรู้ตัวเลย เสียอย่างได้เบาแค่นั้น ข้างก็อย่างได้เบาแค่นั้น ถ้าพื้นที่อำนวยการให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามันยอมเข้ามาด้วยแผนการและเจตนาร้ายแบบนี้ ยกเว้นแต่จะมาแบบหากันธรรมดา”

พรานใหญ่ตอบเรียบๆ

“เพราะฉะนั้นรู้ไว้เสียด้วยว่า อีตอนที่เธอออกมา ‘มอร์นิ่งวอร์ค’ อยู่แน่นอน ไอ้แห้วกับพวกกำลังยืนเฝ้ามองดูเธออยู่ที่เดียว”

ไชยยันต์สอดมา คารินยิ้มเล็กน้อย ยักไหล่

“ก็นับว่าโชคดีไปอย่างที่ฉันไม่รู้ตัว”

“นี่ก็แปลว่าตั้งแต่มันแตกหนีเมื่อคราวเล่นงานเราครั้งใหญ่นั้นแล้ว มันไม่ได้ออกห่างเราเลย”

เชษฐาพึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“วนเวียนคุมเชิงเราอยู่ในรัศมีไม่เกิน 60 กิโลเมตรนี่เองครับ ซึ่งต้องนับว่าเป็นระยะกระชั้นชิดมาก ผมเรียนแล้วว่ามันสู้...มันไม่ได้หนี อันเป็นผลประโยชน์ฝ่ายเราที่จะไม่ต้องเสียเวลาอีกนานนัก ดีชั่วระหว่างมันกับเราเป็นได้รู้กันเร็วๆ นี่แหละ ถ้ามันยังไม่เปลี่ยนแผน โอกาสของเราอยู่ที่ว่าเข้าไปให้ถึงตัวมันโดยไม่ให้มันไหวพินิจล่วงหน้าเท่านี้ ซึ่งมันก็หวังในทำนองเดียวกับเรา”

แล้วพรานใหญ่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ มองดูหน้าเชษฐากับคารินบอกต่างๆ ต่อมาว่า

“ตอนที่มันยอมเข้ามาใกล้แค่นี้เมื่อเช้ามืดนี้ ผมอยากจะเชื่อว่ามันมีเจตนาที่จะบุกเข้าโจมตีตามแผนเดิมๆ ของมันเหมือนกัน แต่คงเนื่องจากหยังดูแล้วว่า ชัยภูมิที่ตั้งแคมป์ของเราแข็งแรงมั่นคงมาก ขึ้นบุกมันก็เสียเปรียบเพราะไม่มีทางจะประดังเข้ามาพร้อมๆ กันได้ นอกจากเรียงเดียวผ่านปากด่านชั้นขึ้นมาทีละตัวเลยไม่กล้า ถ้าเราตั้งค่ายอยู่ในที่โล่งปราศจากกำบังก็คงเจอเข้าให้แล้ว”

“น่าจะจริงอย่างที่คุณสันนิษฐาน ผมก็กำลังคิดอย่างนี้อยู่เหมือนกัน”

หัวหน้าคณะคราวออกมา พร้อมกับเป่าลมออกจากปาก

“ผมก็ได้แต่เสียดาอยู่เนืองว่า ตัวเองต้องมีอันเป็นไป...ขาเจ็บเสีย ไม่นั่นก็ขอรับมือกับมันด้วยคน ในชีวิตผจญภัยที่ผ่านมา ไม่เคยพบเกมอะไรตื่นเต้นเท่าครั้งนี้เลย จนตายก็คงไม่ลืมชื่อไอ้ช้างตัวนี้ ชักรักมันเสียแล้วซี”

“แต่หวังว่าคงไม่คิดคล่องมันมาไว้เป็นช้างคู่บารมีนะ”

ไชยยันต์ขัดมา ทำให้ทุกคนหัวเราะกันขึ้นอีก กลางบรรยากาศเคร่งเครียด

“ขาเป็นยังงี้บ้างครับ รู้สึกว่าจะดีขึ้นมาแล้ว”

พรานใหญ่มองไปยังขาข้างที่เจ็บของอดีตท่านทูตทหารบกผู้เป็นนายจ้าง เชษฐายิ้ม

“สบายมาก พรุ่งนี้มะรืนนี้ก็คงจะพอเขยกได้ น้อยกะไว้เดือนหนึ่ง แต่ผมคิดว่าคงจะเร็วกว่านั้น ว่าแต่คุณเถอะ จะเอาอย่างไรต่อไป?”

“พรุ่งนี้ตามอีกครับ...”

เขาตอบง่ายๆ แล้วหันไปมองดูไชยยันต์ ถามว่า

“ไหวไหมครับคุณไชยยันต์?”

พันตรีทหารปืนใหญ่นอกราชการหัวเราะตามแบบฉบับของเขา

“จำไว้อย่างเดียวว่าคุณไหว ผมก็ไหว เอาไหนเอากัน ไม่นั่นเลย”

จอมพรานยิ้ม มองดูไชยยันต์อย่างรักน้ำใจ รู้สึกยินดีที่สองชายผู้อยู่ในฐานะนายจ้างของเขา สามารถเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างร่วมกับเขาได้เป็นอย่างดี ซึ่งในครั้งแรกเขาไม่เคยมั่นใจใน

ข้อนี้เลย เหตุการณ์ที่ผ่านมามันพิสูจน์ได้ชัด แม้จะเป็นชาวกรุงผิวยาง แต่ทั้งคู่ก็เป็นนักผจญภัยเลือด
ร้อนโดยแท้ สมแล้วที่อาจหาญในการเดินทางครั้งนี้

“พี่ใหญ่ค่อยยังชั่วมากแล้ว คุณมีอะไรจัดซื้อไหม ถ้าฉันจะไปด้วย”

คารินถามมาเข้มซ้ำชัดเจน ปรายตาตำหนิจับนัยที่เขา รพินทร์เลิกจ้องมองดูนัก
มานุษยวิทยาคนสวยอย่างแปลกใจเล็กน้อย หัวเราะเบาๆ

“ทำไมผมถึงจะต้องมีอะไรจัดซื้อด้วยละครับ ในเมื่อคุณหญิงเองก็ร่วมทีมกับเรามา
ตั้งแต่แรกแล้ว”

“เปล่า ฉันต้องการความแน่ใจอีกสักครั้งในการร่วมไปกับพวกคุณพวกรุ่นนี้ด้วย หากมีความ
ยุ่งยากลำบากใจยังงี้ก็บอกกันมาตามตรง ฉันจะได้ไม่ไปเสีย”

“มีอะไรที่ผมจะต้องยุ่งยากลำบากใจด้วย การที่ขาดคุณชายไปเสียคนหนึ่งทีมของเรา
ผมก็เสียขายอย่างที่สุดแล้ว หากขาดคุณหญิงไปอีกคนผมก็เสียขายเพิ่มขึ้นอีก ผมยินดีอย่างยิ่งครับที่
จะมีพวกเรารวมทุกคนไปร่วมใจด้วย ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว ยกเว้นในกรณีจำเป็นจริงๆ ที่ร่วม
ด้วยไม่ได้เท่านั้น ในจำนวนสี่คนของพวกเรา ไม่ว่าจะเป็นคุณชาย คุณไชยยันต์ คุณหญิง หรือผม
ต่างก็มีหน้าที่รับผิดชอบในการติดตามไอ้แห้วด้วยกันทั้งนั้น ผมไม่ได้บังอาจคิดว่ามันเป็นเรื่องของ
ผมโดยเฉพาะเลย”

หญิงสาวยิ้มออกมาอย่างพอใจ ตาเป็นประกาย

“ขอบใจมากที่ให้เกียรติเรา ที่นั่นถามคุณเสียใจไหมก็เพราะทั้งพี่ใหญ่และไชยยันต์ต่าง
ฉันไว้ ไม่อยากจะให้ฉันไปกับพวกคุณด้วย เพราะเกรงว่าฉันจะเป็นภาระให้คุณคายเป็นห่วงทำงาน
ไม่ถนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการตามไอ้แห้ว ซึ่งเป็นงานหนักที่สุด”

รพินทร์สั่นศีรษะซ้ำๆ

“การล่าไอ้แห้ว ไม่ใช่งานหนักที่สุดหรอกครับ หนทางเดินข้างหน้าของเรา ภายหลังที่
ออกจากหล่มซางไปแล้ว หนักกว่านี้มาก”

คารินหันไปทางพี่ชายเหมือนจะขอการชี้ขาด เซษฐาก็พยักหน้า บอกมาอย่างว่าง่ายๆ ว่า

“ตกลง น้อยจะไปกับ ทางนี้ไม่มีอะไรต้องห่วง พี่อยู่กับบุญคำได้”

ม.ร.ว.หญิงคนสวย มองไปทางพี่ชายอย่างมีชัย ถามเยาะๆ ว่า

“เราละ พ่อตัวดี มีอะไรจัดซื้อไหม?”

“เมื่อเสียงฝ่ายสนับสนุนมากกว่าฝ่ายค้าน เธอก็เป็นอันชนะคะแนนไป แต่บอกกล่าว
ล่วงหน้านะ บุกราวนี้เราไม่มีการพักเพื่อ সরสรงคงคากันเลย ขี่ฟันก็ไม่มีโอกาสได้ชำระตลอด 5-6
วันที่ผ่านมา”

“บ้า!”

หล่อนค้อนทำปากหุบหุบ แล้วลุกขึ้นไปจัดเตรียมของ

รพินทร์ออกจากเต็นท์ เรียกเงชาและคนคู่ใจของเขามาสั่งความให้ทราบถึงแผนติดตามอีกครั้งในเช้าตรู่พรุ่งนี้

“บุญคำอยู่ประจำพักตามเดิม คอยรับใช้นายใหญ่ให้ดี พรุ่งนี้นายหญิงไม่อยู่ที่นี้เพราะเข้าป่าด้วย กลางคืนเข้าไปนอนเฝ้านายใหญ่ในเต็นท์ ข้างนอกให้นายเมฆดูแลแทน”

“ไม่ต้องห่วงครับ บุญคำจะรับใช้นายใหญ่ให้ดีที่สุด”

ในเต็นท์...คารินเตรียมของบรรจุลงย่ามหลังประจำตัวเสร็จ ก็ออกมาเพื่อจะสั่งความกับบุญคำฝากฝังพี่ชาย พบพรานใหญ่กำลังนั่งอยู่ในวงล้อมของคนของเขาก็เดินตรงเข้ามา

“นายหญิงต้องการอะไรหรือครับ?”

บุญคำถามยื้มๆ

“เปล่าหรอก พรานใหญ่บอกบุญคำแล้วใช่ไหม พรุ่งนี้ฉันจะไปกับพวกเขาด้วย เหลือนายใหญ่คนเดียวกับบุญคำและพวกลูกหาบเท่านั้น”

“บุญคำทราบแล้วครับ และพรานใหญ่ก็สั่งแล้วว่าบุญคำจะต้องทำอะไรบ้าง”

หล่อนยิ้มเล็กน้อยมองไปทางรพินทร์ผู้นั่งมองดูเงียบๆ อยู่ แล้วถามบุญคำต่อมา

“พรานใหญ่สั่งยังงัยบ้าง?”

“ให้บุญคำคอยรับใช้ใกล้ชิดคนนายใหญ่ กลางคืนให้นอนเฝ้าในเต็นท์ ให้นายเมฆกับพวกลูกหาบอยู่ยามบริเวณรอบนอก”

“ผมเป็นห่วงเรื่องการพยาบาลและเรื่องการให้ยาเท่านั้น บุญคำคงจะไม่ภาษานัก คุณหญิงควรจะสั่งเขาไว้เสียให้เรียบร้อย”

รพินทร์เอ่ยขึ้นเบาๆ

“เรื่องยาไม่ต้องกังวลหรอก พี่ใหญ่พอจะช่วยตัวเองได้แล้วในเรื่องนั้น และฉันก็จัดเตรียมให้เขาไว้เรียบร้อยแล้ว การพยาบาลก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าคอยรับใช้ใกล้ชิด สุดแล้วแต่เขาจะให้ช่วยทำอะไรเท่านั้น”

“ผมว่านายหญิงอยู่เสียที่พักนี้ไม่ดีกว่าหรือครับ ตามไอ้แห้วลำบาก”

พรานเฒ่ากล่าวเบาๆ ด้วยความเป็นห่วงระคนเกรงใจ มองดูเรือนร่างงามของนายหญิงอย่างเสียดาย ที่จะต้องไปกรากกร้ามบุกสมบันหนัก คารินหัวเราะเบาๆ ตอบไหล่บุญคำ

“ฉันรู้ว่าทุกคนหวังดีต่อฉัน ไม่ต้องการให้ฉันไปทรมานและเสี่ยงอันตรายเช่นนั้น แต่ขอให้ทุกคนรู้ไว้เสียด้วย ไอ้แห้วเกือบจะฆ่าพี่ชายของฉันเสียแล้ว ฉันต้องการไปในครั้งนี้ไม่ได้คิดว่าตนเองจะสามารถไปฆ่ามันให้หายเจ็บใจได้ แต่ต้องการจะตามไปดูพรานใหญ่ของบุญคำลืมนั่นให้เห็นกับตา อย่างน้อยที่สุด...สมมติว่าเขาคิดท้อถอยก็เกียดตามมันขึ้นมา เมื่อใดเห็นหน้าฉันแทนตัวพี่ใหญ่...เขาก็จะระลึกขึ้นมาได้ว่าเขาจะต้องเอาตัวมันให้ได้ ไม่ว่าจะยากเย็นสักขนาดไหน”

“ใจเด็ดแท้ ไม่สมตัวเลย”

บุญคำครางออกมาพิมพ์

ดารินกำชับสั่งเกี่ยวกับเรื่องพี่ชายอีกสองสามคำก็เดินบ่าหน้าจะกลับกระโจม รพินทร์ ลูกขึ้นเดินตามไปส่ง หล่อนจึงเพิ่งได้โอกาสต่อว่า

“ไหนสัญญาไว้ว่าจะกลับมาถึงแคมป์ ภายในเวลาสองสามวัน ไปเสียตั้งร่วมอาทิตย์”

“มันจำเป็นจริงๆ ครับ คุณหญิง กำลังติดพันทีเดียว ทิ้งไม่ได้ ผมต้องขอภัยที่ผิดสัญญา”

“นี่ถือว่าไอ้แหวงนำย้อนมาทางนี้ ถึงได้พากันกลับมาได้ ถ้ามันนำเคล็ดไปทางอื่นก็คงหายไปเป็นแรมเดือนกระมัง”

“พรุ่งนี้จะเดินหนัก ซ้อมเท้าที่เพลงของคุณหญิงหายเรียบร้อยดีแล้วหรือ?”

“ไม่ต้องมาทำไก่อ้อมถึงซ้อมเท้า”

เสียงของหล่อนซุ่น ตวัดหางตาผ่านใบหน้านั้น พุดอุบอับอยู่ในลำคอ

“ไม่รอไว้อีกสักปีแล้วค่อยถาม นี่เพิ่งจะมานึกถามเอาป่านนี้ ถันหายเรียบร้อยดีแล้วละยะ ตั้งแต่คืนที่ไอ้แหวงบุกหนักคืนนั้นนั่นแหละ อารามตกใจที่พี่ใหญ่เจ็บหนัก”

“ความจริงคุณหญิงควรจะยินดีนะครับ ที่ผมคลาดกำหนดไป เพราะความจำเป็นอย่างที่เรียนแล้ว และมีอันเป็นไปต้องย้อนกลับมาแคมป์อีกครั้ง ซึ่งก็ได้จังหวะเหมาะที่อาการของคุณชายดีขึ้น เป็นโอกาสให้คุณหญิงได้ร่วมติดตามไอ้แหวงสมเจตนาที่มุ่งมั่นไว้พอดี ถ้าผมกลับมาผิผิงหะวะนี้ คุณหญิงอาจไม่มีโอกาสตามไอ้แหวงกับพวกเราก็คงได้”

พร้อมกับพุด พรานใหญ่กวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณแคมป์อันได้รับการจัดสร้างอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย หลังจากที่เขาได้ผลจากไปวันนั้น

“ผมกลับมาถึงแคมป์เมื่อบ่ายนี้ ทำเอาแปลกตาเกือบจำไม่ได้ คุณหญิงสร้างค่ายพักของเราเสียสบายน่าอยู่”

สีหน้าของหล่อนเฉยชาเป็นปกติ แต่ตาเป็นประกายสุกใส

“ฉันไม่ได้สร้าง บุญคำกับพวกลูกหาบตะหาก”

“แต่คุณหญิงเป็นคนออกคำสั่งและคุมงาน”

“รู้ได้อย่างไร?”

“บุญคำมีหน้าที่จะต้องรายงานทุกสิ่งทุกอย่างให้ผมทราบเมื่อผมกลับมาถึง”

“อ้อ!”

หล่อนลากเสียงเนิบๆ เลิกชั่วช้าหนึ่งพร้อมกับพยักหน้าซ้ำๆ นัยน์ตามีรอยยิ้ม

“สังเกตเห็นเหมือนกันรึ นึกว่าจะไม่สนใจเสียอีก”

“ผมไม่ใช่คนตาบอด ประสาทสัมผัสก็ไม่ได้หยาบจนเกินไปนัก แม้ว่ากิริยามารยาทอาจทรมานไปบ้างตามประสาคนคง”

“ชอบไหม ที่ฉันทำที่นี้ให้น่าอยู่ขึ้น?”

“คุณหญิงมีสัญชาตญาณในการสร้างสรรค์ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความอบอุ่น
พักพิงของผู้ที่อยู่ในปกครอง นี่ก็คุณสมบัติของกุลสตรี เสียหายเหลือเกินที่ผมไม่มีโอกาสชื่นชมกับ
ความน่าอยู่ของมันได้นานนัก เพราะพรุ่งนี้ก็ต้องบุกไปนอนดงอีกแล้ว”

“วันนี้นายพรานของเรา พุดได้เพราะหูเหลือเกิน”

“สิ่งใดก็ตามที่พุดออกมาแล้ว ‘เพราะหู’ หรือ ‘ไม่เพราะหู’ ก็ล้วนพุดออกมาจากใจจริง
ทั้งนั้น ไม่มีการเสแสร้ง”

“คุณคิดว่าผู้หญิงลักเพศ ชอบผจญภัยในเกมของผู้ชายออกสามสอก ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทำ
ปณาดิบาตอย่างฉันทันนี้ะ เป็นกุลสตรีรี?”

“นั่นเป็นคุณลักษณะผิวเผินภายนอก ที่ต้องการจะชดเชยอะไรบางอย่างซึ่งขาดไป
เท่านั้น แต่ธาตุแท้ของคุณหญิงก็คือ ‘ลูกผู้หญิง’ สามัญธรรมดาคนหนึ่ง ที่ได้รับการกล่อมเกลามา
อย่างดีในกรอบของกุลสตรี หรือเจ้าตัวเองอยากจะปฏิเสธพยายามปรักปรำตัวเอง?”

ใบหน้างามเปล่งปลั่งเพราะได้รับการพักผ่อนอย่างเพียงพอ ยามนี้ ผุดผาดเต็มไปด้วย
เลือดฝาดที่แล่นเร็วขึ้นอาบสองแก้ม ตาคู่...เมินไปจากสายตาที่จับจ้องมาของอีกฝ่ายหนึ่ง พิมพ์

“อยากจะรู้ว่า กลับจากป่าคราวนี้ ไปกินอะไรมาไม่ทราบ”

“ทำไมหรือครับ?”

“คุณจะมีอารมณ์ที่ดีต่อฉัน ผิดไปกว่าเคย”

รพินทร์ขมวดคิ้ว

“ผมเคยมีอารมณ์ร้ายต่อคุณหญิงจันหรือ?”

“ตลอดมาที่เดียว นับแต่พบกันครั้งแรก”

“ถ้าฉันก็เห็นจะมีการเข้าใจผิดอะไรกันเสียแล้ว ผมตะหากที่ควรจะต้องคิดเช่นนี้”

“คิดยังไง?”

“ก็คิดว่าน้องสาวคนสวยของนายจ้างคนนี้ ไม่มีเจตนาดีอะไรกับผมเอาเสียเลย มีหน้าซ้ำ
ยังไม่ยอมรับเจตนาดีที่แสดงต่อด้วย ทำให้หนักใจมาตลอด”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ?”

“ก็ยังไม่แนใจนัก”

“ดีแล้ว ที่ไม่ประมาท”

อีกสองสามก้าวจะถึงกระโจมพัก หญิงสาวหันหน้ากลับมา

“อย่างไรก็ตาม ขอขอบใจอีกครั้งที่คุณไม่แสดงอะไรเป็นการขัดขวางฉันในการร่วมทาง
ติดตามไอ้แห้วพรุ่งนี้ ทั้งสองคนนั้นไม่เต็มใจจะให้ฉันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่ใหญ่ ถ้าคุณท้าวขึ้น
สักคำเดียว ฉันก็คงไม่ได้ไปแน่ๆ ดีที่คุณไม่แสดงอาการขัดข้องอย่างใดต่อมา”

รพินทร์ยกไหล่หนึ่ง ยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมริมฝีปากอันรกรกริ่มไปด้วยหวดเครา

“ไม่มีเหตุผลหรือประโยชน์อันใดที่ผมจะไปขัดขวางกีดกันคุณหญิงไว้ ทำให้คุณหญิงยังซังจื๋นหน้าผมเพิ่มขึ้นเสียเปล่าๆ และลงว่าถ้าคุณหญิงจะไปให้ได้ ผมห้ามได้เสียเมื่อไหร่ สาเหตุที่คุณหญิงเขม่นผมมาจนทุกวันนี้ ก็ไม่ใช่เพราะผมห้ามไม่ให้คุณหญิงร่วมทางมาแต่แรกหรือหลังจากนั้นก็เพราะคุณหญิงต้องเป็นห่วงคุณหญิงไม่อยากจะให้ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตัวคุณชายเองไม่ได้ไปด้วยเช่นนี้ สำหรับผมนั่นเมื่อถามความเห็นจากผม แน่ละ ผมจะต้องบอกว่าไม่มีอะไรขัดข้อง แต่ส่วนผู้ที่อนุญาตให้คุณหญิงไปได้หรือไม่ นั่นคือคุณชาย ผมไม่เกี่ยว ซึ่งคุณชายก็อนุญาตแล้ว”

ริมฝีปากงามคูนั่นเม้มเข้าหากัน

“อ้อ นี่แปลว่า เท่าที่ไม่ได้คัดค้านอะไรออกไปก็เพียงแค่ว่าไม่อยากจะขัดคอฉันเท่านั้นเองหรือ”

“เอ ชัดคอก็ไม่ชอบ ไม่ขัดคอก็ไม่ชอบอีก จะให้ผมทำยังไงล่ะครับ เห็นทีจะจนปัญญาเสียแล้วมั้ง”

คารินฝันหัวเราะกรอๆ ตามีแววเง้งออด ถามมาน้ำเสียงเครียด

“ถามจริงๆ เอะ คุณเต็มใจที่จะให้ฉันร่วมทางไปด้วยหรือเปล่า พวกกันตรงๆ อย่างลูกผู้ชายเลย”

“ผมนะ ลูกผู้ชายแน่ละ แต่คุณหญิงเป็น ‘ลูกผู้หญิง’ เพราะฉะนั้นเราจะมาพูดกันอย่างลูกผู้ชายที่คุณหญิงว่าไฉน”

“แห่ม! ดุชิ ยวน...เห็นไหมล่ะ ชมว่าดีเข้าหน่อยเท่านั้น ดีแตกแล้ว”

ม.ร.ว.หญิงคนสวย สะบัดมือออกไปอย่างขัดใจ

“คำว่า ‘ลูกผู้ชาย’ ที่ฉันพูดถึง หมายถึงตัวเราเองนั่นแหละ ถ้าหากว่ามีความเป็นลูกผู้ชายอยู่บ้าง ก็จงเอาเกียรติในข้อนี้พูดความจริงออกมาเลย มันไม่เกี่ยวข้องกับฉันหรอก”

“เกียตริ เพราะคุณหญิงเป็นฝ่ายจะเอาคำตอบจากผมนี่ มิหนำซ้ำยังงู้อืดด้วยว่า คำตอบชนิดนี้จะต้องตอบออกมาในแบบของ ‘ลูกผู้ชาย’ แล้วจะมีประโยชน์อะไรบ้างที่ลูกผู้ชายสักคนหนึ่งจะต้องพูดความจริงตามความรู้สึกของเขากับลูกผู้หญิง ซึ่งไม่นิยมความจริง”

“แค่นี้ฉันก็ได้คำตอบแล้ว”

“คำตอบอะไร ผมยังไม่ได้ตอบคุณหญิงสักคำ”

“คุณไม่เต็มใจ หรือสะดวกใจที่ฉันไปกับคุณด้วย!”

“เอ๊ะ ผมตอบคุณหญิงอย่างนี้หรือ?”

“ไม่ได้ตอบตรงๆ แต่ความหมายมันก็บังชัดเจน”

“ก็บอกอยู่นี่ว่า ผมยังไม่ได้พูดอย่างนั้นสักคำ แต่เมื่อตีความหมายได้เองอย่างนั้นก็ดีแล้วนี่ครับ เป็นอันว่าคุณหญิงเลิกล้มความตั้งใจที่จะไปกับเราแล้วไซ้ไหม...อยู่แค่นี้เป็นเพื่อนคุณชาย”

“ตรงกันข้าม....” หล่อนตอบหน้าตาเฉย “อย่าหวังเลยยิ่งรู้อย่างนี้ก็ยังทำให้ฉันต้องการจะไปยังจีน อย่างน้อยที่สุด ไปให้เกะกะเล่นก็ยังดี”

พรานใหญ่โคลงศีรษะอย่างยอมแพ้ หัวเราะขันๆ

“ผมก็ว่าแล้ว ยังจะมาคาดคั้นให้พูดตรงๆ อะไรรู้ยิ่ง พูดตรงหรือไม่ตรง ผลลัพธ์ก็ต้องออกมาในแบบนี้อยู่วันยังค่ำ นั่นก็คือถ้าจะทำอะไรแล้ว คุณหญิงต้องทำให้ได้ จริงไหมล่ะครับที่ผมว่าเมื่อคืนนี้ ลูกผู้ชายนั้นพูดกันได้อย่างลูกผู้ชาย แต่ลูกผู้หญิงก็พูดกันอย่างลูกผู้หญิงเหมือนกัน เอามาชนกันไม่ได้หรอก”

คารินกอดอก ขำเลื่อมมองคู่อีกฝ่ายด้วยปลายตา

“คุณก็รู้จักนิสัยฉันดีอยู่แล้วว่าเป็นยังไง แต่ไหนแต่ไรมาแล้วฉันไม่ชอบการ ‘ต่อต้าน’ ถ้ากรณีเช่นนั้นเกิดขึ้น คนชื่อคาริน วราฤทธิ์ จะต้องสู้จนถึงที่สุด เป็นอะไรเป็นกัน ฉันรู้ว่าคุณไม่เต็มใจที่จะให้ฉันร่วมทางไปด้วยในครั้งนี้นี้ แต่คุณไม่พูดออกมาตรงๆ ฉันก็บังคับให้คุณสำแดงความจริงนั้นออกมาจนได้ แม้จะโดยทางอ้อม และภายหลังจากได้ความจริงนั้นแล้ว ก็ขอบอกให้คุณรู้ไว้เสียเลยว่า ฉันต้องการไป ทว่าในทางตรงข้าม หากคุณมีความเต็มใจอย่างแท้จริง สำหรับการไปในครั้งนี้ของฉัน ฉันก็อาจอยู่เฝ้าแคมป์ไม่ไปเสียก็ได้”

“หรือจะพูดให้ฟังง่ายเข้าก็คือ อะไรก็ตามที่สร้างความลำบากใจให้กับรพินทร์ ไพรวัลย์ ได้เท่าไร ก็ยิ่งดีเท่านั้น สำหรับคุณหญิงอย่างนั้นกระมัง?”

“ก็สุดแต่จะเข้าใจเอา”

“อันที่จริง ผมก็ยอมแพ้ ยกธงขาวให้คุณหญิงมาตั้งนานแล้ว”

ม.ร.ว.สาวตะแคงใบหน้าลง อมยิ้ม

“เรามาทำความเข้าใจกันอีกสักครั้ง ก่อนเดินทางพรุ่งนี้”

“ทำความเข้าใจยัง?”

รพินทร์ถามเรื่อยๆ ก็มลงหยิบกรวดก้อนเล็กๆ ขึ้นมาเคาะเล่นอย่างปราศจากความหมาย แล้วขว้างปลิวไปกระทบโขดหิน กระดอนหายไปในเกมมิดของป่ารกเบื้องหลัง

“ก็อย่างเดิมที่เคยตกลงไว้ทุกครั้งนั่นแหละ ไม่ต้องเสียเวลาเป็นห่วงฉัน!”

“อ้อ แน่نون”

พรานใหญ่ตอบด้วยสีหน้าขึงขัง

“คิดหรือว่าผมจะต้องมาเสียเวลาห่วงกังวลอะไรกับมือขนาดลัมมิงหิงสาบ้าเลือดตัวนั้นมาแล้ว เป็นการลัมมิงในวินาทีคับขันที่สุดเพื่อช่วยชีวิตพรานอาชีพผู้มีนามว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ไว้เสียด้วย!! ต่อให้หกล้ม ก็รับรองว่าจะไม่หลุดให้ลูกขึ้น”

“นั่นถูกต้องที่สุด! ไม่ต้องนุ่ด ไม่ต้องช่วย ไม่ต้องคอยประคับประคองอะไรให้เป็นภาระทั้งสิ้น...”

ราชสกุลสาวเน้นเสียงมาชัดเจน พร้อมกับรอยยิ้มเยาะอันมีเลศนัย

“คนนี่ชื่อ คาริน ไม่ได้ชื่อแสงโสม คนละคนกัน คนละสภาวะลักษณะ!”

รพินทร์สะดุ้ง งุนงงอึ้งอรรถยัใจไปหมด จ้องหล่อนเขม็งเหมือนจะค้นหาอะไรที่ซ่อนเร้น
อยู่ในดวงตา กิ่งขบขัน กิ่งเยาะหยันที่จ้องประสานมานั้นอยู่ดีใจใหญ่ ยกมือขึ้นและหู

“คุณหญิงว่ายังไงนะครับ เมื่อตะกี้นี้ล่ะ?”

“ไม่ได้ยินก็แล้วไป ไม่มีการฉายซ้ำ”

น้องสาวคนสวยของนายจ้าง วางหน้าตาเฉยตอบมา เอาลิ้นคุณกระพุ้งแก้ม ทำเป็นเหลือบ
ขึ้นไปดูกลุ่มดาวที่พรายไสวอยู่บนท้องฟ้าอันดำมืด รพินทร์ขอยเปลือกตาถี่ๆ จ้องมองหล่อนอยู่
เช่นนั้นอย่างงุนงงจนคร่ำครึ้น ในที่สุดก็หัวเราะออกมาเบาๆ จูณบุรีสุบ

“คุณหญิงนี่เก่งทุกอย่างเลยนะครับ แม้กระทั่งในด้านสืบสวน”

“สืบสวนอะไรไม่ทราบ?”

“ผมอยากจะได้ว่าคุณหญิงมีวิธีอย่างไรนะ จึงทำให้...”

เขาหยุดเว้นระยะ กวาดสายตาไปรอบๆ แล้วจับนิ่งไปยังบุญคำผู้นั่งคุยอยู่กับพราน
พื้นเมืองของเขาอีกสามคน ยังตำแหน่งริมกองไฟที่เดิม หัวเราะเอื่อยๆ อยู่ในลำคอเช่นนั้น

“ดาพรานแต่บุญคำนั่น ‘ชาย’ นายของแกได้?”

“เอ๊ะ! คุณพูดอะไรฉันไม่เข้าใจเลย คุณว่าบุญคำ ‘ชาย’ อะไรคุณ?”

คารินทำหน้าตื่น ซ่อนยิ้ม

“ก็ ‘ชาย’ หรืออีกนัยหนึ่ง ‘ไข’ เรื่องราวของนายแกให้คุณหญิงทราบหมดนะสิครับ โดย
ที่แกเองก็คงไม่รู้ตัว บุญคำอายุมากแล้วก็จริง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับคุณหญิงแล้ว แกก็เหมือนกับเด็ก
ทารก แล้วแต่คุณหญิงจะหลอกเอา เรียนให้ทราบเสียเดี๋ยวนี้เลยว่า อะไรก็ตามที่คุณหญิงได้รับฟังมา
จากบุญคำ อย่าไปเชื่อมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิตอนที่เหล่าเข้าปาก”

“แปลกจริง!”

เสียงร้องเบาๆ จากท่าโกอันสนิทสนมนั้น

“คุณว่าบุญคำมา ‘ชาย’ หรือ ‘ไข’ อะไรของคุณให้กับฉันจนถึงกับต้องเดือดร้อนออกตัว
เสียเป็นคู่เป็นแคว ฉันไม่เข้าใจสักนิด”

“บอกผมตามตรงดีกว่า บุญคำเล่าอะไรให้คุณหญิงฟัง?”

“โอ๊ย! สารพัดอย่างของป่าดงพงไพร สนุกออก”

“ผมหมายถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับผม”

“อ้อ ไม่ต้องสงสัยหรอก แกประกาศัมพันธถึง ‘คุณภาพ’ ของนายพรานรพินทร์เสียจนฟัง
แล้วเอียนทีเดียวแหละ ไม่เสียแรงที่เป็นลูกน้องลูกพี่กันมานาน”

“ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น”

“แล้วเรื่องอะไรอีกล่ะ?”

หล่อนโยก-ยั่ว และเขาก็รู้ทันอยู่ทุกขณะด้วยความหงุดหงิด โคลงศีรษะ จู้ปากเบาๆ ในที่สุดก็โผล่ออกมาว่า

“ผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ชื่อ...จ่า แสงโสมนั่นนะ?”

“ผู้หญิงคนไหนที่ชื่อแสงโสม แล้วทำไม? อย่างไร? ฉันไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนเลย อยู่ไม่อยู่เหตุไรถึงมาเอ่ยชื่อนี้ขึ้น”

“ให้ตายเถอะ! คุณหญิงนี่ยอดเยี่ยมนะ ก็คุณหญิงเอ่ยชื่อนั้นเข้าหูผมอยู่เมื่อตะกี้นี้เอง”

“หูผาดไปเสียแล้วมั้ง นายพราน ฉันว่าคุณจะนึกถึงชื่อนี้ทุกลมหายใจเข้าออกอยู่กระมัง จนกระทั่งหูผาด ฟันเพื่อนไป”

“ใช่! นึกถึงอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกทีเดียว”

เป็นคำตอบห้วนๆ ภายหลังจากอดควันบุหรี่หายใจเข้าไป ตาเข้มนึกถึงกลิ่นนั้นมีแววมจีนซ่อนลึก

“นึกถึงเสียจนเกลียดน้ำหน้าผู้หญิงทั้งหมดทั้งโลก อยากจะสาปให้เป็นชะนีไปเสียให้หมด ถ้าสาปได้”

ราชสกุลสาวผิงจะไปเล็กน้อย ลืมตากว้าง หน้างามดวงนั้นเผือดลง หล่อนตกใจไม่น้อย เพราะคาดไม่ถึงมาก่อนในประโยคอันสะท้อนถึงความปวดร้าวของหัวใจผู้พูดถึงเพียงนั้น

ภายหลังจากเงียบกันไปอีกอีตึกใจใหญ่ หล่อนเอ่ยตะกุกตะกักแผ่วเบา

“ฉัน...ฉันเสียใจ ถ้าหากว่าฉันพูดอะไรออกไปทำให้คุณไม่สบายใจ”

อึมเกรียบๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากนั้น สายตาอันกร้าวกระดังคุดน อ่อนโยนลง

“คุณหญิงคงจะทราบเรื่องผู้หญิงที่ชื่อแสงโสมนั่นมาบ้างพอสมควร ถ้าอยากจะทำบุญอะไรกับผมสักอย่างหนึ่งละก็ ขอได้โปรดอย่าเอ่ยนามนั้นออกมาอีกเลย ถูกแล้วครับ ‘ผู้หญิงคนนั้น’ กับคุณหญิงเป็นคนละคน คนละสถานะลักษณะชนิดนำมาเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย ถ้าผู้หญิงทั้งโลกเป็นอย่างหล่อน ผู้ชายก็ไม่สมควรจะมีความดั่งใจอันใดอีกแล้ว นอกจากความรู้สึกในแบบสัตว์ป่า ผมเชื่อครับว่าผู้หญิงทั้งหลายจะไม่ใช่เป็นอย่างหล่อนเสมอไป อย่างน้อยที่สุดก็คงจะมีหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ สักคนหนึ่ง”

กล่าวจบ เขาก็หันหลังกลับ เดินผละจากหล่อนไป

“รพินทร์!”

เสียงเรียกเบาๆ ดังมาจากเบื้องหลัง กระแสเสียงอ่อนนุ่ม

หันกลับมาเห็นสายตาเย็นๆ อ่อนซึ่งคู่กัน ทอดมอมมาก่อนแล้ว

“ฉันขอโทษ...”

นั่นเป็นคำกล่าวขอภัยเป็นครั้งแรก ซึ่งออกมาจากใจจริงของราชสกุลสาวผู้แสนหึง อันเป็นนายจ้างที่เขาได้ยิน พรานใหญ่ก็มิศีรษะคำนับอย่างสุภาพ แล้วหันผละไปอีกครั้ง

ประมาณดีหนึ่งเศษๆ ฝนพราเป็นละอองเย็นฉ่ำ คารินและไชยยันต์ตกใจตื่นขึ้นพร้อมๆ กัน เพราะการปลุกของเชษฐา ทั้งสองสะดุ้งขึ้นจากเตียงก็เห็นหัวหน้าคณะอันภยันตรายกำลังเงี้ยว เหมือนจะสับฟิงเสียงอะไรอยู่ ไชยยันต์ยับจะอำปากถาม เชษฐาก็ก้มมือขึ้นเป็นเครื่องหมายห้ามไว้ให้สงบ

จิตใจต่อมานั่นเอง ท่ามกลางความเงียบสงัดของกลางดึก มีเสียงข้างร้องจากหุบเบื้องต่ำลงไป ดังแว่วขึ้นมาแทรกกับเสียงเมื่อดนที่หยาดกระหนหลังคาเต็นท์ที่อยู่ปะแปะในขณะนี้

“ได้ยินหรือเปล่า หรือว่าฉันหูผาดไป”

หัวหน้าคณะกระซิบ มองดูตาเพื่อนชายและน้องสาวที่กำลังเงี้ยวจับเสียงอยู่เช่นกัน

คารินกับไชยยันต์เอื้อมมือไปคว้าไรเฟิลขึ้นมาพร้อมๆ กัน ราวกับจะนัดไว้ คนหนึ่งขยับลูกเลื่อนตรวจดูกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิง ส่วนอีกคนหนึ่งบิดทางเหยี่ยวหักลำกล้องเพราะเป็นแบบแผด หัวใจเริ่มเต้นแรง ความงัวเงียสลายไปเป็นปลิดทิ้งในบัดนั้น

“ห่างมาก คงจะอยู่ในทุ่งข้างล่าง”

ไชยยันต์พึมพำ

“ฟิงอยู่สักห้านาทีมาแล้ว ไม่แนใจก็เลยปลุกขึ้นมาให้ช่วยฟิง”

เชษฐาบอก

“พวกข้างนอกเขารู้สึกกันบ้างหรือเปล่านั้น”

คารินพูด พยายามจะจับกระแสเสียงจากนอกเต็นท์ ซึ่งรู้สึกว่าจะเงียบเสียงเป็นปกติ เหมือนทุกคนจะหลับกันหมดโดยไม่รู้สึกตัว

“เกออยู่บนเตียงนั้นแหละ เชษฐา อย่าพยายามลุกขึ้น ฉันกับน้องจะออกไปดูเอง”

ไชยยันต์บอโหล่เชษฐา แล้วพยักหน้าชวนคารินออกไปนอกกระโจมพัก

ฝนโปรยเม็ดบางๆ อยู่ทั่วไป ไฟทุกกองหมดเปลวเหลือแต่ถ่านแดงเรือง พวกลูกหาบและพรานทุกคนนอนกันอยู่ระเกะระกะ ภายใต้อำคาญเหมือนจะหลับกันหมด แม้กระทั่งนางชายผู้นอนชิดตัวผู้ริมชายผ้าใบอันกันผนังเต็นท์ ทั้งสองกวาดสายตาไปรอบๆ

“ตายเลย พวกนี้หลับกันหมด ไม่มีใครอยู่ยามสักคน”

คารินอุทานออกมาเบาๆ

“ฉันจะไปปลุกกรพินทร์เอง เธอปลุกเงาชาย”

ขาดคำ ไชยยันต์ก็สาวเท้าฝ่าละอองฝนออกไป คารินตรงเข้าไปที่คนใช้ชาวดง ผู้นอนตะแคงอยู่ พอหล่อนทรุดตัวลงยับจะเอื้อมมือไปปลุก เงาชายก็สะดุ้งขึ้นนั่งข้างๆ ทำให้หญิงสาวประหลาดใจไปหมด ไม่ทราบว่าจะชายจะรู้สึกตัวอยู่ก่อนแล้ว หรือเพิ่งจะมารู้สึกตัวเมื่อหล่อนเข้ามาใกล้ เท่าๆ กับที่ไชยยันต์ถึงไปเหมือนกัน เมื่อเขาเอื้อมกริบเข้ามาใกล้พรานใหญ่ ก็ได้ยินกรพินทร์พูดออกมาเบาๆ ภายใต้อำคาญที่หล่อนปิดหน้าอยู่ว่า

“มันอยู่ในหุบข้างล่าง ห่างประมาณ 2 กิโลเมตร กำลังนอนฟังอยู่เหมือนกัน”

“เอ๊ะ รพินทร์ ผมนึกว่าคุณหลับเสียอีก”

จอมพรานดึงกายขึ้นนั่ง ดันปีกหมวกที่หุบหน้าอยู่ไปกองอยู่บนศีรษะ อันเป็นเวลาเดียวกับที่พรานพื้นเมืองของเขาสี่คน ซึ่งนอนรวมอยู่กับพวกลูกหาบบนแคร่ทั้งสองด้านค่อยๆ เคลื่อนไหวลุกขึ้นมาที่ละคนราวกับเงาผี บอกให้ทราบชัดว่าคนเหล่านั้นรู้สึกตัวกันหมดทุกคน ไม่ได้หลับสนิทอย่างที่เขากับคารินเข้าใจแต่แรก

“ผมเพิ่งตื่นเมื่อสักสิบนาทีก่อนเอง ฟังเสียงมันอยู่ คุณไชยยันต์ได้ยินเหมือนกันหรือครับ”

“ผมไม่ได้ยินหรอก เชษฐาเป็นคนปลุกผมกับน้อยขึ้นมา ก็พอดีได้ยินมันร้องแว่วมาตามลมครั้งหนึ่ง เลยชวนกันออกมาดู ที่แรกนึกว่าพวกคุณหลับไม่รู้รู้สึกตัวกันเสียอีก”

ไชยยันต์หัวเราะออกมาเบาๆ อดไม่ได้ที่จะต้องอัสจรรยใจในวิธีนอนแบบหุติงมุกมคของ คนเหล่านี้ เกิด จัน เสือ บุญคำ ตลอดจนเงาชายและคาริน บัดนี้พากันเคลื่อนเข้ามารวมกลุ่มกับไชยยันต์ ผู้กำลังพูดอยู่กับพรานใหญ่ ลูกหาบอีกหลายคนก็พลอยรู้สึกตัวตื่นขึ้นด้วย ตลอดทั้งบริเวณ แล่นป้อนอยู่ในอาการสงบเงียบเช่นเดิม ไม่มีอะไรกระโดดกระดาก

“ไอ้แห้วหรือเปล่า?”

ผู้เปรยขึ้นกลางกลุ่มด้วยเสียงกระซิบ คือคาริน ไม่ทันจะขาดคำทุกคนก็ได้ยินเสียงข้าง ร้องลอยแว่วแทรกละอองฝนขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ดังถนัดชัดเจน ฟังแล้วเยือกสียวไปทุกชุมชน

พวกลูกหาบหน้าซัดเผือด กระสับกระส่ายแสดงอาการสยองกลัว คนเหล่านั้นประสาทไม่ มันคงเสียแล้ว อันเนื่องมาจากถูกโหลงซ้างมฤตยูบุกเข้าโจมตีข่มขวัญอยู่หลายครั้งหลายครา รวมทั้ง ภาพการตายอย่างสยดสยองของเพื่อนฝูงที่ต่างเห็นกันมากับตาแล้ว จะเป็นโหลงของไอ้แห้วใช่หรือไม่ก็ตาม พอสัมผัสกับกลิ่นไอของซ้างป่า ขวัญก็เริ่มเสียทันที

บุญคำปราดเข้าไปพุดจาปลอบขวัญพวกนั้น และบังคับให้สงบนิ่ง รวมกันอยู่กับที่ รพินทร์ฉายไฟไปยังกลุ่มใบไม้สังเกตุทิศทางลม แล้วเม้มริมฝีปาก

“ไม่มีซ้างโหลงไหนจะเข้ามาอยู่ได้ทางลมของเราหรอกครับ นอกจากมันเท่านั้น ถ้าเป็นโหลงอื่นได้กลืนพวกเราแบบนี้ก็เปิดไปแล้ว และโดยการได้เปรียบในด้านทางลมแบบนี้ทำให้มันสามารถสำรวจรู้เห็นการเคลื่อนไหวของพวกเราได้ทุกกระยะ”

คำพูดของเขา ทำให้ไชยยันต์กับคารินอิงไปด้วยความคิดหนักหน่วง ต่างมองดูตากัน แล้วอดิตนยาทหารปืนใหญ่ก็แยกเขี้ยวออกมา

“แบบนี้มันก็บังเจตนาชัด มันป่วนเปื้อนเลียบเคียงคอยเฝ้าเราอยู่ใกล้ๆ นี่เอง มีหน้าซ้ำยังส่งเสียงทำทายเป็นไรรู้เสียด้วย เออ! เอาละมันซิ”

“ใช่แล้ว เจ้านาย มันทำเสียงให้เราได้ยิน มันทำเรา!”

จันโพล่งขึ้นด้วยเสียงหัวดำ ไชยยันต์สบถอยู่ในลำคอ ตาถูกาวอย่างเดือดแค้น

“ถ้าฉันจะรอให้อัศวินจักษณาวายร้ายทำเราอยู่ทำไม ตลอดเวลา เราตามล่าตามล้างมันมา อย่างเลือดตาแทบกระเด็น เดียวนี้มันมาร้องทำอยู่ใกล้ๆ นี่แล้ว ไป รพินทร์ คุณนำผมไปรู้ตัวชู้กัน ไปคืนนี้แหละ”

“จะบ้าแล้วหรือ ไชยยันต์!”

ดารินร้องออกมาเบาๆ กระซอกไหล่เพื่อนชายไว้จ้องหน้า

“เธอเป็นมนุษย์มีปัญหาแท้ๆ จะหลงอุบายลงไปติดกับดักของสัตว์ดิรัจฉานงั้นหรื มันอยู่ได้ ทางลมของเรา แปลว่ามันจะต้องจับการเคลื่อนไหวของเราได้ทุกขณะ มันร้องขึ้นก็เพื่อจะล่อให้เรา ลงไป แล้วนี่เป็นเวลากลางคืน ต่อให้เธอเก่งสักขนาดไหนก็ไม่มีวันได้เปรียบไปได้หรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมันคอยระวังดักรออยู่ก่อนแล้วเช่นนี้ ลงไปให้มันขี้นะซิ”

“กลางคืนหรือกลางวัน ก็ไม่มีอะไรผิดแปลกสำหรับรพินทร์”

ไชยยันต์แย้งเครียดๆ ยังไม่ยอมละความตั้งใจ

“และถ้ามีเขาเป็นคนนำ ถึงแม้จะเป็นกลางคืนก็ไม่มีความหมายอะไร โอกาสที่เรารอคอย มาถึงแล้ว จะทิ้งโอกาสนี้เสียหรือ แผนของเราก็คือพวกเราส่วนใหญ่จะสงบอยู่ที่นี้ จั่นกับรพินทร์ และพรานที่จะอาสาสมัคร พยายามบุกเข้าหาพวกมันทางใต้ลมให้ได้ แม้ว่าเราจะต้องใช้วิธีอ้อมหลบ หลบ”

นักมานุษยวิทยาสาว สันหน้าซำๆ อย่างไม่เห็นด้วย

“เธอบ้าระห่ำเกินไป แล้วก็ไม่มีหลักด้วย ทำไมไม่นึกบ้างว่า ถึงอย่างไรรพินทร์กับเธอก็เป็นคนละคนกัน แม้ว่าเธอจะใช้เขาเป็นเครื่องนำทางที่ได้ผลก็ตาม ภูมิประเทศที่เธอจะรบกับไอ้ แห้วเป็นป่าที่เธอไม่ชำนาญ และจากเป็นเวลากลางคืน หูตาของเธอในขณะนั้นต้องอาศัยเขาทุกอย่าง สมมติว่าเขานำเธอเข้าไปหามันทางใต้ลมได้และอยู่ในระยะยิง เกิดตะลุมบอนกันขึ้นโดยมัน ชาร์จเข้ามา ต่างคนต่างหนี อะไรจะเกิดขึ้นบ้างในความมืดอันสับสน โดยมองไม่เห็นทิศทางรอบ ด้านนั้น พรานใหญ่จะไม่กระไรนักหรอก เพราะเขาชำนาญทางอยู่แล้ว พอเอาตัวรอดได้ ส่วนเธอ ละช่วยตัวเองในเวลานั้นได้รึ ถึงแม้ว่ารพินทร์เอง จั่นก็ไม่คิดว่าเขาจะสามารถช่วยเธอได้ในยามนั้น”

ไชยยันต์ชะงักไป หัวก๊วขมวด รพินทร์ก็บอกมาต่ำๆ ว่า

“ถูกของคุณหญิงแล้วครับ คุณไชยยันต์ ชื่นลงไปเราก็เสียเปรียบมันทุกประตู ผมแนะนำ คุณไชยยันต์เข้าไปถึงจุดที่ยังมันได้แน่ๆ แต่ถ้าเกิดปะทะตะลุมบอนอย่างคุณหญิงว่า เราจะลำบาก เดินเข้าหาฝูงเสือในเวลากลางคืน ยังปลอดภัยกว่าที่จะเดินเข้าหาโขลงไอ้แห้ว มันรู้ถึงความ ได้เปรียบข้อนี้ จึงพยายามหลอกล่อให้เราลงไป ถึงผมเองก็ไม่มีความคิดที่จะลงไปหามันในขณะนี้”

พรานใหญ่พูดขาดคำ เสียงขลุ่ยสามมฤตยูอู้อาฆาตก็ก้องกังวานขึ้นมาอีก เหมือนจะร้องทำ ทายให้ฝ่ายมนุษย์ลงจากที่มั่น เพื่อไปทำสงครามกับมัน ยังตำแหน่งที่พวกมันรอคอยอยู่เบื้องล่าง ไชยยันต์ก็คัดค้านแน่นแล้วหัวเราะออกมากร๊าวๆ พยักหน้าลงไปยังแนวป่าอันมืดมิดอันเป็นที่มา ของเสียง

“ฟังมัน! ฟังเสียงทำรบของไอ้แห้วมหาราช คุณจะมีทั้งเยาะทั้งยั่วทีเดียว พับฝ่าเถอะ! ไม่นึกเลยว่าจะถูกสัตว์เหยียบจนูก แล้วนี่จะเอาขังใจกัน รอคอยให้มันเป็นฝ่ายขึ้นมาหาเราเองงั้นรี?”

รพินทร์หัวเราะออกมาเบาๆ ขันในความหัวฟัดหัวเหวี่ยงแค้นเคืองของไชยยันต์

“ถ้ามันคิดจะบุกขึ้นมาหาเรา ก็คงจะบุกเสียแล้วละครับ คงไม่ร้องให้ได้ยินเสียงอยู่อย่างนั้น มันรู้ว่า...มันทำอะไรแบบนี้ไม่ได้ ดีแล้วละครับ ที่มันร้องให้เราเห็นว่า พวกมันยังไม่ได้ไปไหนไกล แต่ป่วนเปื้อนวนเวียนอยู่ใกล้ๆ นี่เอง พรุ่งนี้จะได้ตามสะดวก มันยิ่งคุ้ยหาอาฆาต พยายามจะราวกับเราเท่าไร โอกาสที่เราจะฆ่ามันก็มีมากขึ้นเพียงนั้น ผมดีใจที่รู้ว่ามันยังไม่เปิดหนีไปไกล สำหรับคืนนี้เราสงบเฉยเสียดีกว่า ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น มันจะร้องหรือสำแดงฤทธิ์เดชอะไรอยู่ข้างล่างนั้นก็ปล่อยตามสบาย รับรองว่า มันไม่กล้าบุกขึ้นมาจากจนถึงเค็มป้เราบนนี้เด็ดขาด ขึ้นเรียงหน้าเข้ามาก็ตายเร็วเข้า และถ้าโง่งอย่างนั้น มันก็คงไม่ใช่ไอ้แห้ว”

ไชยยันต์บ่นอะไรพำอยู่ในลำคอเช่นนั้น แล้วหันมาพยักหน้ากับคาริน

“ถ้างั้นเราไปนอนเถอะ”

“นอนหลับให้สบายเถิดครับ ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น”

รพินทร์บอกมาเป็นประโยคสุดท้าย ทั้งสองพากันเดินกลับเข้าไปในกระโจม เชษฐายังคงนั่งตาสว่างอยู่บนเตียง

ภายหลังจากสอบซักถามไชยยันต์และคาริน เกี่ยวกับความเห็นของพรานใหญ่ จนเป็นที่เข้าใจดีแล้ว หัวหน้าคณะก็ชวนนอน

“รพินทร์ทำถูกแล้ว ที่ไม่พลอยบ้าพาเกลงไปให้ไอ้แห้วขี้เสียในตอนนี่”

เชษฐาพูดออกมาจากมุ้ง

“น้อยห้ามไว้หรือกะ ไว้ใจได้เมื่อไหร่ ตาพรานนั่นประเภท บ้าระห่ำเหมือนกัน จำไม่ได้หรือคะ เคยพาพี่ใหญ่ย่องเข้าไปดูข้างตมมัน ห้างแถวเดียวเท่านั้น คิดแล้วยังใจหายอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“มันจะเหยียบ หรือจะขยี้ขังใจที่สุดแล้วแต่มันเหอะ”

เสียงอุ๊อืของไชยยันต์ดังมาเบาๆ

“แต่ก่อนอื่นขอเอา .600 ยัดเข้าไปในกระบาลมันแค่สองนัดเท่านั้น ต่อจากนั้นมันจะทำยังงี้ก็เชิญ ชีๆ มาร้องทำรบอยู่ได้ พรุ่งนี้อ่าหนีไปก็แล้วกัน พ่อบ้าเลือดขึ้นมามั่งแล้ว”

“อย่าบ้าเลือด ไชยยันต์ สัตว์แท้ๆ มันยังสู้เราด้วยสมองไหวพริบและปฏิภาณ เราเป็นมนุษย์แท้ๆ กลับจะสู้มันด้วยอารมณ์ นี่ก็หมายความว่าแกลเป็นรองมันแล้ว”

หัวหน้าคณะผู้อาวุธโสเตือนสติมาพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

เสียงร้องของมันร้องก้องมาตามลมเป็นระยะ และเสียงกึ่งไม้หักอยู่ในหุบเบื้องล่างได้ยินถนัดในความเงียบซึ่งทุกคนนอนฟังอย่างสงบ ไม่ทำสิ่งใดเป็นการกระโดดกระดากขึ้น

พอดีสอง ลำเนียงของช้างโขลงก็เงียบไป ไม่ปรากฏวิแววใดๆ ขึ้นอีกจนกระทั่งรุ่งเช้า

ก่อนฟ้าสาংเล็กน้อย ท่ามกลางละอองหมอกที่ปกคลุมอยู่หนาทึบ คณะติดตามไอ้แห้วทั้งหมดอันเป็นชุดเดิม โดยสมทบกับคารินเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง รวมเป็นเจ็ดคนก็พร้อมที่จะออกเดินทางได้ เชษฐาเคร่งขรึมไปกว่าทุกวัน เพราะความห่วงกังวลในน้องสาว บังเกิดความหวาดหวั่นขึ้นมาอย่างไรบอกไม่ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตนเองไม่มีโอกาสร่วมทางไปด้วยเช่นนี้ หลายต่อหลายครั้ง...ที่เชษฐาเกือบจะตัดสินใจยับยั้งคารินไว้ แต่ก็รู้ว่าในภาวะเช่นนี้ มันปราศจากผลเสียแล้ว ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ ยิ่งแสดงอาการวิตกกังวลเท่าไร ก็เหมือนจะยิ่งผลักดันให้หล่อนกระทำการอันล่อแหลมเสี่ยงภัยขึ้นเพียงนั้น

ก่อนการออกเดินทางเล็กน้อย น้องสาวถูกพี่ชายเรียกให้เข้าไปพบเป็นการส่วนตัว โดยเฉพาะ

“พี่ไม่ได้ไปกับน้อยด้วยในครั้งนี้”

เชษฐาเอ่ยแผ่วต่ำ น้ำเสียงจริงจังเองงานเอการ

“เพราะฉะนั้น น้อยจะต้องรู้ตัวเองดีว่า...ควรจะมีปฏิบัติตัวอย่างไรบ้าง”

คารินยิ้ม สะอึกเข้าไปจูบแก้มพี่ชายอย่างเอาใจ

“เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำแนะนำของพรานใหญ่...น้อยเข้าใจดีค่ะ และสัญญาว่าจะยึดถือข้อนี้ไว้อย่างเคร่งครัด พี่ใหญ่โปรดอย่ากังวลไปเลย”

“อย่าประมาท ใช้สมองและไหวพริบ ตลอดจนฝีมือ อย่าใช้อารมณ์ ระลึกไว้ทุกขณะจิตว่าการไปครั้งนี้อันตรายที่สุด และอย่าแยกห่างออกจากพรานใหญ่ ไม่ว่าจะในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น”

“น้อยจะปฏิบัติตามคำสั่งของพี่ใหญ่ค่ะ”

สำหรับไชยยันต์ เขาเรียกเข้ามาถามซ้ำว่า

“เมื่อใดก็ตาม หากมีการแบ่งแยกกำลังออก แงซายควรจะอยู่ฝ่ายเดียวกับแก จัดแบ่งสายให้ถูกต้อง อย่าให้แกซายกับรพินทร์ไปรวมอยู่ฝ่ายเดียวกัน”

สหายของเขากำสัิริมะรับ

“อ้อ แนนอน ข้อนี้ฉันเข้าใจดีมานานแล้ว เดือนน้อยไว้ให้ดีก็แล้วกัน วินาทีที่ถูกเงินที่สุดน้อยมักจะไม่วอมเชื่อฟังใครทั้งนั้น เอาแต่ใจตัวเป็นที่ตั้ง ใจจริงฉันอยากจะให้เขาอยู่เป็นเพื่อนแกที่แค่มปีนมากกว่า”

หัวหน้าคณะยิ้มกว้างๆ ตบไหล่เพื่อนรัก แล้วมองจ้องไปทางน้องสาว

“เอาละ เหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาแล้ว คงจะทำให้เขาทำอะไรตามสมควร และมีความรอบคอบสุขุมยิ่งขึ้น คงไม่คิดเอาแต่ใจตัวเองเหมือนแต่ก่อน ถึงแม้จะเป็นห่วงเขาสักขนาดไหนก็ตาม แต่เดี๋ยวนี้ฉันก็รู้สึกขึ้นมาแล้วว่า มันสมควรที่เขาจะต้องไป มันเป็นการทดสอบไปในตัวด้วย สำหรับการผจญภัยในอนาคตข้างหน้า อย่างน้อยที่สุด เขาก็ต้องไปเพื่อแทนตัวฉัน ไปเพื่อให้คนของเราทุกคนเห็นว่า เลือดของนายจ้างเข้มข้นไม่ด้อยไปกว่าพวกเขาเลย”

คารินบีบมือพี่ชายแน่นกระชับด้วยความรักภุษา

“พี่ใหญ่เข้าใจน้อยได้ดีที่สุดค่ะ”

แล้วหล่อนก็หันไปทางไชยยันต์

“เธออย่าวิตกไปเลย ไชยยันต์ ฉันรู้หน้าที่ของตนเองดีที่สุดในการร่วมทางไปครั้งนี้ รับรองว่าจะไม่ทำให้เธอต้องหนักใจเลย”

เพื่อนชายถอนหายใจเบาๆ แล้วพยักหน้ายิ้มให้

“รับรองกันได้อย่างนี้ ฉันก็ค่อยสบายใจหน่อย เรื่องผีไม้ลายมือเนอะ ไม่เคยคิดห่วงเลย เป็นห่วงอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น เธอชอบขัดเส้นกับพรานของเรา มีการโต้แย้งคัดง้างกันอยู่ตลอดเวลา เขาว่ายังงั้นเธอจะเอาขี้ผึ้ง ซึ่งถ้าเหตุการณ์อย่างนี้มันไปเกิดขึ้นในระหว่างทางก็จะไม่เหมาะนัก เป็นเรื่องอันตรายที่สุด เธอยอมรับว่าจะไม่มัดข้อเขาเสียอย่างเดียว ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องห่วง คีทไอ้แหวงครั้งนี้ไม่ใช่ของเล่นเลย พวกเราทุกคนเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น”

เป็นครั้งแรก...ที่หล่อนไม่ได้โต้เถียงอะไร ไชยยันต์นอกจากนั่งฟังอย่างสงบ

เชษฐาใช้ไม้ยัน เขยออกมาส่องทุกคนที่หน้ากระโจมพัก เมื่อได้เวลาออกเดินทาง บุญคำคอยประคองอยู่ใกล้ชิด

“ขอให้โชคดีทุกคน คืนนี้จะตั้งโต๊ะบวงสรวง บนบานเจ้าป่าขอชีวิตไอ้แหวงให้!”

หัวหน้าคณะผู้ทูลพลภาพชั่วขณะ ตะโกนไล่หลังมาด้วยอารมณ์ขัน

คารินกับไชยยันต์โบกมือตอบ ตะโกนพุดร่าเริงกับเชษฐาอีกสองสามประโยค ส่วนรพินทร์ผู้รั้งท้ายสุดยืนนิ่งมองดูหัวหน้าคณะผู้ปรากฏกายอยู่หน้าเต็นท์อีดีใจใหญ่ แล้วยกมือขึ้นแตะปีกหมวก ส่งการเวกถึงอำลามาให้

ไม่กี่อีดีใจหลังจากนั้น 7 คนของคณะติดตามโขลงช้างเผือก ก็กลับไปจากสายตาเฝ้าจับมองของเชษฐา

“ถ้าล้มไอ้แหวงยังไม่ได้ พรานใหญ่คงไม่หวนกลับมาแคมป์อีกแล้วครับ”

บุญคำพิมพ์ขึ้นเบาๆ

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน!”

เชษฐาตอบขมิ้มๆ

ฝนเมื่อคืนทำให้พื้นชุ่มและลื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนทางลาดชันของยอดเนินอันเป็นตำแหน่งตั้งค่ายพัก ซึ่งจะนำลงมาสู่ป่าทุ่งเบื่องล่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ นำไปด้วยสี่เท้าพอประมาณ ไม่รีบร้อนจนเกินไปนัก พอต่ำลงสู่ดินเนินก็วกอ้อมเข้าสู่หุบเล็กๆ ตอนหนึ่ง

ที่นั่นกลาดเกลื่อนไปด้วยรอยช้างใหม่ๆ ตลอดจนรอยคันไม้และเถาวัลย์ที่มันหักทิ้งไว้ล้มระเนระนาด นอกจากคารินกับไชยยันต์แล้ว พรานทั้งห้าแยกย้ายกันออกตรวจสอบร่องรอยเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง

ลึกเข้าไปในโตรก ตรงผนังหินซิดเชิงผาตั้งชันตระหง่านเงื้อมขึ้นไปเป็นตำแหน่งของดินโป่ง มีรอยลงจากขุ่ยดินโป่งกันอยู่ที่นี่ด้วย พื้นบริเวณนั้นอ่อนเปียกอยู่แล้วด้วยน้ำฝน บัดนี้มองดูเป็นเทือก ดินไม้ขนาดใหญ่อีกหลายคันมีรอยเอาสี่ข้างเสียดสี และยื่นพักพิง ตำแหน่งโคลนจากลำตัวของมันที่ติดกับเปลือกไม้มีระดับสูง ขนบางส่วนติดอยู่กับรอยโคลนอันทิ้งไว้กับเปลือกไม้เหล่านั้น บางคันก็มีรอยที่มิดด้วยงาฉีกเบ้อกระจุกกระจายไปราวกับถูกฟ้าผ่า

“ไม่มีปัญหา ตอนที่เราย้ายเสียงมันร้อง และเสียงกิ่งไม้หัก พวกมันมาชุมนุมกันอยู่ที่นี่เอง ลงกินโป่งด้วยไม่ใช่รี?”

ไชยยันต์ถามขึ้นเบาๆ เมื่อสบตาพรานใหญ่ผู้บัดนี้ยืนแหงนมองดูลำต้นของหลุมพอดันหนึ่งอันมีโคลนเปียกๆ เประอยู่ สูงจากระดับพื้นประมาณ 7 ฟุต

“ครับ อย่างใจเย็นเสียด้วย ยังกะมันอ่านใจเราถูกว่า ถึงอย่างไรเสีย เราคงไม่ลงมาเผชิญหน้ากับมันในตอนนั้นแน่”

คารินใช้ลากล่องไฟเฟล สอยเศษโคลนจากต้นหลุมพอดลงมาก่อนหนึ่ง หยิบขึ้นพิจารณาแล้วส่งให้รพินทร์

“คุณคิดอะไรอย่างฉับหรือเปล่า?”

“คิดอะไรครับ?”

“โคลนก้อนหนาๆ ที่ติดอยู่กับตัวของมันเหล่านี้ เวลามาสีดสีหรือพังกับดินไม้ โคลนจึงปรากฏติดดินไม้อยู่ พวกมันจะต้องพอกโคลนอาบไว้เต็มตัวทีเดียว ไม่งั้นคงไม่ทิ้งติดดินไม้ไว้ให้เราเห็นอย่างนี้”

พรานใหญ่ลืมหูลงไปในบัดนั้นเหมือนจะเฉลียวคิดอะไรขึ้นมาได้ แต่ไชยยันต์ตั้งเพราะไม่เข้าใจคำพูดของนักมานุษยวิทยาสาว หันมาจ้องหน้า

“พูดยังงัยกัน น้อย ก็โคลนติดตัวมันอยู่นะซิ มันถึงได้ติดอยู่กับดินไม้ที่มันพิง ไม่เห็นมีปัญหาอะไรเลยนี่”

“มี!”

เป็นคำตอบหนักๆ จากหญิงสาว ไม่ได้สนใจกับไชยยันต์ แต่จ้องหน้าพรานใหญ่ไม่กะพริบ

“ปัญหาก็คือว่า มันไปเอาโคลนเหล่านี้ติดตัวมันมาจากไหน มันจะต้องลงนอนเกลือกในปลักมาแล้ว เป็นปลักขนาดใหญ่ทีเดียว อย่างน้อยก็ใหญ่พอที่มันจะลงไปแช่กันได้ทั้งตัว และในเขตป่าหายนีมีปลักที่ไหนบ้างไหม”

ไชยยันต์เฝ้าปากเริ่มจะฉกคิด รพินทร์อึ้งอยู่เป็นครูใหญ่ ก้มลงพิจารณาเศษโคลนก้อนนั้นอีกครั้ง แล้วสบตาหญิงสาว ก็พอดีกับที่อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามมาโดยเร็วว่า

“จริงของน้อย หลักฐานจากรอยโคลนที่เราเห็นอยู่ มันพอจะทำให้เรารู้ได้แน่นอนว่ามันมาจากที่ไหน ก่อนที่มันจะมาถึงที่นี่...เป็นระยะเวลาสัปดาห์ ร้อนๆ ที่ไม่ห่างมานานักนี่เอง แต่พิจารณากันตามที่คุณบอกไว้แต่แรก บริเวณแถบนี้ไม่มีที่ลุ่ม หรือปลักโคลนเลยไม่ใช่หรือ”

“ผมลืมหึกถึงข้อนี้ไปถนัด!”

พรวนใหญ่พึมพำ มองดูคาร์ดินด้วยตาอันเป็นประกาย หล่อรอบคอบและละเอียดไม่ใช่ น้อย ประกอบด้วยเหตุผลและวิจารณ์ญาณอันเขาคาดคิดไปไม่ถึง

“ถูกแล้วครับ แถบนี้ไม่มีปลักโคลนที่มันจะลงไปแช่ได้ที่ไหนเลย นอกจากแห่งเดียวเท่านั้น ซึ่งที่นั่นเราก็ไม่คิดมาก่อนว่า มันจะผ่านเข้าไปในระยะไม่เกิน 12 ชั่วโมงมานี้”

“ที่ไหน?”

“หุบหมาหอน”

เสียงไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง จ้องหน้ารพิณท์อีกครั้งอย่างงุนงงไปหมด พุดเร็วปรือ

“ถ้าฉันก็หมายความว่า มันคอยหลบการตามของเราเข้าไปในหุบหมาหอน แล้วก็ออกมาทางนี้อีก โดยที่เราหาร่องรอยไม่พบเลยว่ามันผ่านเข้าหุบหมาหอนทางไหน ทั้งๆ ที่สาวรอยไปทุกระยะ?”

“อันนี้แหละครับ ที่ทำให้ผมเองก็งงอยู่เหมือนกัน เราไปเสียเวลากันอยู่ที่เขาางตั้งหลายวัน เพื่อจะแกะรอยมันให้ได้ นั่นเป็นระยะสุดท้าย หัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญทีเดียวที่จะวินิจฉัยว่า ไข่แหงงเข้าไปในหุบหมาหอนหรือเปล่า และถ้าเข้า มันจะมีทางเข้าด้านไหนเพราะไม่มีปรากฏรอยเลย ต่อมาเราก็พบรอยของมันอีกครั้ง นำเราย้อนกลับมาทางแคมป์ที่ป่าหาวายนี้ นั่นก็แปลว่ามันจะต้องออกมาจากหุบหมาหอนแล้ว และปรากฏรอยให้เราเห็นว่าเดินย้อนกลับ สามสี่วันที่เราไปงมกันอยู่ที่เขาางนั่นแหละครับ จะต้องเป็นระยะที่มันหลบเราเข้าไปในหุบ โดยเราหลงรอยมันเสียตามไม่เจอะ ผมเพิ่งจะมานึกออก ตอนที่คุณหญิงพุดถึงเรื่องโคลนนี่เอง”

เกิด เส่ย และจัน พากันครางฮัมขึ้น หันไปมองดูหน้ากันเอง จันก็เสริมขึ้นมาว่า

“ใช่แล้วครับ นาย! ระยะเดินทางจากป่าหาวายถึงเขาาง ตามเส้นทางที่เราแกะรอยมันไปเดินกันเพียง 5-6 ชั่วโมงเท่านั้น แต่ที่เราไปเสียเวลาอยู่หลายวัน ก็เพราะหลงรอยที่เขาาง พยายามจะหาให้พบว่ามันบ่าหน้าไปทางไหน มันเป็นรอยวนเวียนล่อให้หลงเท่านั้น แล้วจู่ๆ ก็พบรอยเดินย้อนกลับ ถ้ามันไม่เข้าไปในหุบ มันจะไปหลบอยู่ที่ไหนถึงจะไม่ให้เราพบ”

ต่างหยุดพักหารือและสูบบุหรี่กันอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง รพิณท์หรีดตาล พึมพำเบาๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ถ้าไม่หลบเข้าหุบ ก็ไม่มีรอยโคลนเหล่านี้ แล้วถ้าพบหุบ มันมีทางเข้าอยู่ทางไหน ทำไมขณะนั้นเราจึงค้นกันไม่พบ ไม่มีวิธีแหวเลยสักนิดเดียว”

“เราลงความเห็นกันมาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือว่า มันจะต้องมีด่านลับ เชื่อมติดต่อระหว่าง หุบหมาหอนกับป่าหาวย และจากหลักฐานเหล่านี้ ยืนยันให้เราแน่ใจได้ว่าด่านลบนั่นจะต้องอยู่ที่ บริเวณเขานางนั่นเอง เพียงแต่ว่าตอนที่ตามมันไปนั้นเรางเสีย หาทางด่านนั้นไม่พบ”

ไชยยันต์ว่า

จอมพรานอัศวบุรีแดงวูบเป็นครั้งสุดท้าย ทิ้งก้นลงกับพื้น ขยี้ดับแล้วใช้เท้าเกลี่ยโคลน กลบเสีย

“ก็คงจะเป็นอย่างที่คุณไชยยันต์ว่านั่นแหละครับ แต่ผมยังงงอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ว่าทำไม พวกเราจึงค้นด่านลับที่ว่านี้ไม่พบ ทั้งๆ ที่ตรวจกันอย่างถี่ถ้วนที่สุดแล้ว ตอนที่ตามรอยมันไป นี่ถ้า ไม่พบรอยโคลนตามตัวของมันซึ่งติดไว้กับคันไม้ ผมจะไม่เชื่อเป็นอันขาดว่ามันผ่านเข้าไปในหุบหมาหอน”

“ถ้าลงแบบนี้ละก็ ฉันกล้าทำพนันได้เลยว่า รอยที่เราจะตามมันไปนี้ จะต้องนำป้ายหน้า กลับไปยังเขานางอีกครั้ง แล้วก็ไปสิ้นสุดทำความงงจนให้แก่พวกเราอีก ในการปฏิบัติไปเสีย เลยๆ อย่างที่เคย มันรู้เคล็ดเสียแล้วว่า ถ้ามันหลบเข้าหุบหมาหอน เราจะไม่มีวันสาวรอยมันได้”

คารินกล่าวขึ้นอย่างมั่นใจ

ตลอดเวลาที่ทุกคนปรึกษาหารือ และผลัดกันออกความเห็น มีเงาชายคนเดียวเท่านั้น ที่นั่ง ซึมอยู่ในอาการเงิบงันไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น นอกจากก้มๆ เงยๆ ตรวจดูตามพื้น และที่ระดับโคน ไม้รอบด้านด้วยอาการเยือกเย็น

“อีกไม่นานนักเราคงรู้ชัดว่า มันนำเราไปที่เขานางอีกหรือเปล่า ออกเดินเถอะครับ ถ้ามัน ไม่เปลี่ยนทิศทาง เราจะไปถึงเขานางในราวบ่ายนี้”

พร้อมกับบอก รพินทร์นำออกเดินต่อ คารินผิวปากแหลมยาวเป็นสัญญาณเรียกเงาชายผู้ แยกจากคณะ เดินตรวจรอยห่างออกไปทางดงรวกตอนหนึ่ง พลางโบกมือให้เข้ามารวมกลุ่ม ระยะห่างประมาณ 100 เมตร ในหมู่ไม้ที่ขึ้นบังทึบเห็นกับลับๆ ล่อๆ นั้น คนใช้ชาวดงของหล่อนยิ้ม เห็นฟันขาวสว่างโรมาแล้วก็หาบแวนไปในพง

“เอ๊ะ! เงาชายแยกหายไปไหนนั่น?”

หล่อนร้องออกมาเบาๆ อย่างสงสัย เกิดผู้เดินเคียงอยู่ใกล้ๆ หล่อนก็ตอบมาว่า

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ นายหญิง ประเดี๋ยวมันตามมาทันเอง”

คารินยังไม่วายกังวล หล่อนเหลียวซ้ายแลขวา และหันกลับไปมองดูทางเบื้องหลังอยู่ บ่อยๆ เพื่อจะมองหาเงาชาย แต่แล้วก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เพราะจริงดังเช่นที่เกิดบอกไว้ พอ ลับไค้ทางด่านริมจอมปลวกใหญ่ ทุกคนก็มองเห็นร่างตระหง่านของหนุ่มกะเหรี่ยงพเนจร ปรากฏ ยืนค้ำทิสทางอยู่ก่อนแล้ว และเดินตามหลังปิดท้ายขบวนมาเช่นที่เคยปฏิบัติ

ผ่านหุบ ออกสู่ทุ่ง ตัดเข้าไปในละเมาะ แล้วก็เลียบชายทุ่งไปอีก รอยที่ล่องหน้าไปก่อน เหล่านั้น ห่างประมาณ 3-4 ชั่วโมงโดยการตามของฝ่ายมนุษย์ ซึ่งเกาะไปทุกระยะตลอดทางที่ผ่านมา

ทั้งป่าและทุ่งสงบปราศจากร่องรอยสัตว์อื่นใดทั้งสิ้น นอกจากนกเล็กๆ และสัตว์เลื้อยคลานบางประเภท จงอาจขนาดเท่าหน้าแข้งตัวหนึ่ง ชูคอขึ้นสูงโผล่พ้นกอตะไคร้น้ำเตี้ยๆ ขณะที่ผ่านแหล่งน้ำชับลกลางหุบตอนหนึ่ง ทำเอาทุกคนต้องหยุดยืนกลืนลมหายใจอยู่กับที่ โชคดีที่มันอยู่ในระยะห่างและก็ไม่คิดที่จะพุ่งเข้ามาทำร้าย ภายหลังจากสายห้วสังเกตท่าทีจากฝ่ายมนุษย์อยู่อึดใจใหญ่ จนแน่ใจว่าจะไม่มีพิษมีภัยใดๆ กับมันแล้ว เข้ามัจจุราชลายลูกหวายตัวนั้นก็หดหัวลง เลื้อยหายลับเข้าไปในหมู่โขดหินอย่างรวดเร็ว

แดดทำร้ายจะแรงเมื่อเวลาสามโมงเช้า พอสี่โมงเศษๆ ฟ้าก็สลับลงอีกด้วยเมฆฝน ลมที่สงบเริ่มพัดแรง ไชยยนต์ยกมือขึ้นป้องดวงอาทิตย์ที่กำลังจะหายลับเข้ากลีบเมฆดำอย่างหนักใจ พิมพ์

“เอ ฝนฟ้าทำทำไมไม่เข้าที ถ้าฝนตกละแย่เลย”

“ลมแรง อาจไม่ตกก็ได้ครับ”

พหรานใหญ่กระซิบ สังเกตไปที่ยอดไม้ แล้วมองดูเมฆ

“แต่ถ้าตกลงจะขลุ่ยขลุ่ยบ้าง ก็ดีไปอีกอย่าง ฝนจะช่วยดับกลิ่นตัว”

คารินเปิดกระดิกน้ำออกดื่มกลั้วคอ แล้วส่งก้นไปให้เงาชายสะพายไ้ตามเดิม

“สองสามชั่วโมงที่สาวรอยมันมานี้ พอดีบอกได้หรือยังว่ามันบ้ายหน้าไปทางเขานางอีกหรือเปล่า?”

หล่อนถาม พลากราดสายตาไปรอบด้าน

“เห็นจะไม่มีปัญหาหรอกครับ ขณะนี้เราใกล้เขานางเข้ามาเต็มทีแล้ว ข้ามเขาเตี้ยๆ ลูกนั้นก็จะถึงป่าที่บอติดต่อกับบริเวณเขานางแล้ว”

พหรานใหญ่บ้วนปากไปทางเนินเขาด้านซ้ายมือ อันมีเมฆฝนลอยดำปกคลุมอยู่

“ถ้ากะเนทิศทางมันได้แล้วอย่างนี้ ผมว่าเราหาทางอ้อมไปสกัดหน้ามันไว้ไม่ดีกว่าหรือ?”

ไชยยนต์ออกความเห็น

พหรานใหญ่สั่นศีรษะช้าๆ อย่างไม่เห็นด้วย

“ไม่เหมาะหรอกครับ จากจุดแรกในหุบใกล้ๆ กับแคมป์ของเราที่พวกมันไปชุมนุมอยู่เมื่อคืน บอกได้ชัดว่า มันล่องหน้าออกเดินทางก่อนเราประมาณ 3-4 ชั่วโมง ซึ่งถ้ามันไม่หยุดเลย ป่านนี้ก็คงเข้าไปในหุบหมาหอนแล้ว ถึงเราจะอ้อมไปสกัดยังงี้ก็ไม่มีทางพบมัน อีกอย่าง เท่าที่เรากวาดตามรอยของมันทุกกระยะ นี่ก็เป็นการเดินสวนลม อันหมายถึงว่าเราตามหลังมันไปทางด้านใต้ลมมาทุกกระยะ ถ้าอ้อมขึ้นเหนือลมเท่าไหนในกรณีที่ยังไม่ได้เข้าไปในหุบหมาหอน ก็แปลว่าทำให้มันไหวทันรู้ตัวเสีย แล้วก็จะเปลี่ยนทิศเตลิดไปอีก เราตามมันมาทางใต้ลมอย่างนี้ดีที่สุดแล้วครับ ดีไม่ดีอาจตามมันทันก่อนที่มันจะหนีเข้าหุบหมาหอนก็ได้ ซึ่งก็อาจเป็นไปได้เหมือนกัน หากมันบังเอิญชะล่าใจ หยุดเสียที่ไหนก่อน”

ทันใดนั้น เขาก็จะงัดคำพูดลงอย่างกะทันหัน ขมวดคิ้วทำมุมกุดพิศ แล้วจ้องไปทางไชยยันต์กับคาริน

“มีอะไรผิดปกติหรือ?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ อย่างสงสัยในอาการของเขา

“เอ...อุปาทานหรือเปล่าก็ไม่ทราบ คุณไชยยันต์หรือคุณหญิงมีใครใช้พวกน้ำหอมโคโคโลญ บ้างหรือเปล่าครับ?”

“ฮ่า! จมูกคุณหลงไปเสียแล้วละมัง”

ไชยยันต์ร้องออกมา สูดลมหายใจหนัก แล้วหันไปจ้องคาริน

“หรือว่าที่น้อย แต่ผมไม่ได้กลิ่นเลย”

คารินกะพริบตาแงๆ สันนิษฐาน

“ฉันก็ไม่ได้ใช้พวกน้ำหอมอะไรเลยนี่ ตั้งแต่ออกจากแคมป์มา”

พร้อมกับพูด หล่อนพยายามจะคมจากมือและคอเสื้อของตนเอง แล้วสั่นหน้าอยู่เช่นนั้น

พึมพำ

“ไม่เห็นมีกลิ่นอะไรเลย จมูกของคุณเป็นอะไรไปแล้ว”

รพินทร์สูดลมหายใจหนักๆ จ้องหน้าหญิงสาวเขม็งอย่างกลางแกลง พลังก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหล่อน

“ทีแรกผมก็สงสัยว่าจะเป็นอุปาทานเหมือนกัน แต่ตอนนี้รู้สึกว่าจะชัดแล้ว”

พร้อมกับพูด พรานใหญ่ก็มลงกับพื้นตรงหน้าของหล่อน หยิบกระดาดเปียกขึ้นสี่ขา แผ่นเล็กๆ มีรอยยับยู่ยี่ขึ้นหนึ่งสิบซูนั่น มันเป็นกระดาดเช็ดหน้าพิเศษ ที่ประกอบขึ้นด้วยเซิงเคมี ซึ่งตามปกติบรรจุอยู่ในซองพลาสติกอันเป็นสุญญากาศ ทันทีที่ฉีกซองออกกระดาดกระทบกับอากาศเบื้องนอก จะทำปฏิกิริยาเปียกชุ่มขึ้นขึ้นในทันที ด้วยน้ำยาผสมโอดีโคโลญที่อาบแห้งไว้ก่อนแล้ว สำหรับใช้เช็ดหน้าแบบ ‘ซักแห้ง’ อันเป็นเครื่องสำอางสำเร็จรูปประเภทหนึ่งที่มีมักจะมติดอยู่ในกระเป๋าคือของสุภาพสตรีทั่วไป ซึ่งมันจะเป็นของใครไปไม่ได้เด็ดขาด นอกจากของนักมานุษยวิทยาคนสวย อันหล่อนเองหลังจากใช้มันแล้วก็จะลืมนึกและมองข้ามมันไปเสีย

“คุณหญิงใช้กระดาดเช็ดหน้าแผ่นนี้ใช่ไหมครับ?”

คารินลืมตาโผล่ขึ้น อุทานออกมา

“โอ! จริงแหละ ของฉันเองนะ ตาย! คุณยังได้กลิ่นมันอีกหรือนี่ ฉันเช็ดหน้าเมื่อตะกี้นี้ แล้วก็ลืมไปเสียแล้ว นึกไปไม่ถึง ความจริงมันก็ไม่กลิ่นอะไรมากนักเลย”

ไชยยันต์จู้ปากลั่น โคลงหัว

“นี่ช่างไรละ จำเลยอยู่เนือง คีที่รพินทร์จับหลักฐานได้คานางคาเขา ไม่นั่นก็คงเป็นเรื่องลึกลับอยู่นั่นเองว่ากลิ่นโอดีโคโลญมันมาจากไหน แต่ให้ตายเถอะผู้กอง จมูกคุณดีเหลือเกิน ผมยืนอยู่ใกล้ๆ น้อย ยังไม่ไ้ระแคะระคายอะไรเลย”

“จุมพฏมยังไม่ได้แค่หนึ่งในร้อยของไอ้แหวง หรือสัตว์ป่าทุกชนิด”

เป็นคำตอบเรียบๆ จากจอมพราน แล้วหันมาทาง ม.ร.ว.หญิงคารินยิ้มให้

“โปรดกรุณาอย่าใช้กระดาดเช็ดหน้าที่มีกลิ่นน้ำหอมอย่างนี้อีกนะครับ ในระหว่างที่เรา
ออกตามรอยสัตว์ ถ้าเวลาอื่นก็ไม่ใช่ไร”

หญิงสาวยิ้มกร้อๆ

“ฉันลืมนึกไปถนัด ขอมรับผิดโดยหน้าชั้นทีเดียว... ไม่ได้เจตนา มันเป็นเพราะมองข้ามไป
เสีย ขอโทษสักพันครั้ง”

ว่าแล้ว หล่อนก็รีบโบกไม้สวมาจากกิ่ง ขี่จันเหลกในฝ่ามือทั้งสอง ผสมกับน้ำในกระตัก
แล้วลูบตามใบหน้าและลำคอ เพื่อดับกลิ่นน้ำหอมจากกระดาดเช็ดหน้าที่อาจเหลือติดค้างอยู่ให้หมด
สิ้นไป รพินทร์มองดูหล่อนยิ้มๆ นึกชมในความฉลาดไหวพริบแก้ไขสถานการณ์ของหล่อน แต่ไชย
ยันต์สะกิดแขน ทำหน้าขึงขังสัพยอกมาว่า

“ตายแล้ว น้อย! มันเรื่องอะไรถึงเอาใบตำแยมาทาหน้า ประเดี๋ยวได้คันตายเท่านั้น ทำไม
ไม่ถามเสียก่อน”

คารินตกใจ หันไปพิจารณาใบไม้ที่หล่อนรูดมาอีกครั้ง แล้วจ้องหน้าเพื่อนชาย

“บ้า! ไชยยันต์... ใครบอกเธอว่าใบตำแย”

“อ้าว! ก็บอกอยู่นี่ยังไงล่ะ ไม่เชื่อถามรพินทร์ดูก็ได้”

หล่อนหันขวับไปทางพรานใหญ่ทันที เห็นรพินทร์กัศริมฝีปากกลั่นหัวเราะ ก็เหวี่ยง
กำปั้นทุบลงไปกลางหลังเพื่อนชาย

“อย่ามาทำหลอกหน่อยเลย ไม่สำเร็จหรอก รู้ไว้เสียด้วยว่าวิชาพฤกษศาสตร์ฉันก็เรียน
เหมือนกัน พอจะดูออกหรือว่าใบไม้ชนิดไหนเป็นอันตรายต่อผิวหนังหรือไม่ เห็นเป็นเด็กอมมือ
ไปแล้วหรือยังไง หลอกได้หลอกเอา”

ไชยยันต์แยกเงี้ยว หลังแอঁ ครางอู๋

“มือยังกะวงไอ้แหวง น้อยนี่ ก็ไม่รู้เนี่ยว่า ‘คุณหมอ’ เรียนวิชาพฤกษศาสตร์มาด้วย เห็น
วิชาสัตวศาสตร์แย่มาก ตะเข้อกลูกเป็นตัว ช้างออกลูกเป็นไข่ เก๊าะนี่ก็จะหลอกได้นะซี”

“เมื่อไหร่เธอจะมาเป็นคนไข้ของฉันอีกสักครั้งนะ ภาวนาอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก”

“เพีย! แล้วกันซี ไหง่แข่งกันยังงั้น”

เพื่อนชายร้องลั่น คารินหัวเราะหึๆ มองไปทางรพินทร์ผู้กลั่นหัวเราะก๊ากๆ อยู่

“เราละ คิดจะตีมันด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้พูดอะไรสักคำ”

“ดีแล้ว!”

หล่อนว่า ยิ้มมุมปาก

“อย่าไปเข้าพวกเป็นปีเป็นขลุ่ยกับคนไม่ใช่อย่างไชยยันต์นะ ไม่งั้นเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรขึ้นมา จะพึ่งหมอคนที่ซื้อคารินไม่ได้”

“เล่นอาฆาตกันแบบนี้ทีเดียวนะหรือ”

ไชยยันต์บ่น หน้ายู่ คารินยักคิ้วให้

“รู้ไว้ได้ล่วงหน้าเลย อย่าพลาดก็แล้วกัน ขอยาจากฉันเมื่อไหร่เป็นโดนสตริกินิน ม่ายก็ไชยาในด้นเมื่อนั้น”

เพื่อนชายคาเล่

ฝนเริ่มโปรยปรายเป็นละอองเมื่อต่างผ่านป่ารกเข้าสู่บริเวณชอกเขา ซึ่งป่าเริ่มทึบขึ้นทุกขณะ อากาศขมุกขมัวทั้งๆ ที่เป็นเวลาเที่ยงวัน พอลงเนินอีกฟากหนึ่งเข้าสู่ดงทึบอันเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่และเถาวัลย์ แงชายผู้แยกอ้อมไปอีกด้านหนึ่งและไปเดินนำอยู่เบื้องหน้า ก็หยุดชะงักตรงบริเวณลำห้วยแห่งตอนหนึ่ง ซึ่งบัดนี้เปียกแฉะเพราะฝนตั้งแต่เมื่อคืน ทрудตัวลงนั่งคุกเข่าพิจารณาพื้นตอนนั้น รพินทร์ก็เร่งฝีเท้าตรงเข้าไปโดยเร็ว

รอยเท้าข้างโคลงที่นำมาตลอดเวลานั้น ผ่านไปทางลำห้วยนั้น ขึ้นสู่อีกฟากหนึ่ง น้ำที่ขังอยู่ในบริเวณบางตอน เป็นรอยขุ่นคลั้กมีตะกอนลอยกว้างอยู่ มีหน้าซำยอดหญ้าที่มันย่ำผ่านไปซึ่งเอนราบลู่ยับลงกับพื้น ขณะนี้เพ็งจะค่อยๆ ขยูดขึ้นมา สะเก็ดน้ำและโคลนซึ่งกระเซ็นอยู่รอบๆ ยังใหม่เหลือเกิน

แงชายเงยหน้าขึ้นสบตา รพินทร์ ผู้บัดนี้ยืนเบิกโพลงจ้องร่องรอยเหล่านั้นอยู่ โดยไม่เอ่ยคำใดกันทั้งสิ้น

พรานของเขาทั้งสาม ปราศตรงเข้าไปที่กองมูลใหม่กองหนึ่ง กอบขึ้นมาขยี้ในมือ แล้วแผ่นกลับมาที่รพินทร์กระซิบละล้าละลัก

“จีของมันยังอุ่นอยู่เลยนาย!”

ไชยยันต์กับคารินผู้ไม่เข้าใจอาการของบุคคลเหล่านั้น หันไปจ้องพรานใหญ่เหมือนจะถาม ก็เห็นดวงตาสีเหล็กคู่นั้นเป็นประกาย

“ไอ้แห้วผ่านตรงนี้ไปเมื่อไม่เกิน 15 นาทีมานี้เอง!”

เขากระซิบเบาที่สุด

ประโยคที่ผ่านเข้าหู ทำให้หัวใจของไชยยันต์และคารินเต้นแรง ไชยยันต์ผู้กำลังคาบหนูรีอยู่ ทั้งลงกับพื้นและขยี้โดยเร็ว

“ก็แปลว่าเรากระชั้นชิดหลังมาติดๆ นะซิ มันรู้ตัวหรือเปล่านี้?”

พรานใหญ่ใช้สายตาดำตรวจดูหลักฐานร่องรอยนั้นอีกครั้ง แม้มริมฝีปากแน่น

“สังเกตดูพวกมันไม่ได้รื้อร้อนอะไรเลย เดินกันไปตามสบาย มันคงจะไปหยุดอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง จนกระทั่งพวกเรากระชั้นระยะใกล้เข้ามาจึงเริ่มออกเดินต่อ”

รพินทร์ตรวจทางลมอย่างรอบคอบระมัดระวัง แล้วกระซิบต่อมาว่า

“เราตามมันทันในคงทึบข้างหน้านี้แน่ ภายในไม่เกินชั่วโมงข้างหน้านี้ ถ้าลมไม่เปลี่ยนทิศเสียก่อน”

“มันรู้ตัวหรือเปล่า ว่าเราตามใกล้เข้ามา”

คารินถามย้ำอีกครั้ง

“ผมยังไม่กล้ารับรองอะไรได้ทั้งนั้น ถ้าจะพิจารณากันในทางด้านทางลมแล้ว มันไม่ควรจะรู้ เพราะเรามาทางใต้ลมตลอด แต่เราจะเชื่อแน่ว่าอะไรได้กับข้างอย่างไอ้แหวง ถึงไม่ได้กลิ่น ก็อาจได้ยินเสียงของเราก็ได้ การเดินผ่านบริเวณนี้ไปอย่างมีระเบียบและไม่รีบร้อนของมันทำให้เราต้องคิดมาก สมมติว่ามันรู้ตัว การเดินแบบนี้ก็แปลว่ามันมีอุบายที่จะเผชิญกับเรา เรียบร้อยแล้วในคงทึบข้างหน้านี้ เอาละครับ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เตรียมตัวได้”

ไชยยันต์ปลด .600 ในโครฯ คู่มือออกจากไหล่ คารินขยับลูกเลื่อนเวเธอร์บี .300 แม็กนัมของหล่อนอย่างแผ่วเบาแล้วเซฟไว้ เพียงแค่ปลดห้ามไกก็สามารถจะลั่นกระสุนได้ทันที พรานใหญ่ตรวจทางลมเพื่อให้แน่ใจอีกครั้ง ก็ทำมือเป็นสัญญาณกับคนของเขา

เกิด จัน และเส่ย กอบเอามูลช้างขึ้นมาละเลงตามเนื้อตามตัวในทันทีนั้น ลมอ่อนๆ พัดจากคงทึบออกมายังปากลำห้วย มีกลิ่นสาบโคลนและไออับของใบไม้เน่าโสมมา สร้างบรรยากาศให้เกิดความตระครึ้นตะคร้อสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาในบันดล เสียงค่างฝูงใหญ่ ส่งเสียงคิกค๊อกอยู่บนยอดไม้ที่ห่างออกไปทางป่าดงด้านขวามือได้ยินมาแว่วๆ

โดยไม่เอ่ยคำพูดใดกันอีกเลย นอกจากภาษาใบ้ ทั้งหมดภายใต้การนำของรพินทร์ ข้ามปากห้วยขึ้นสู่ปากตรงข้ามแล้วเคลื่อนไปอย่างเบากริบราวกับเงาของปีศาจ ประสาททุกส่วนเข้ม็งเกลียว...ตื่นพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์ร้ายอันรอคอยอยู่เบื้องหน้า ภายใต้เงาตะมึนทึบของป่าใหญ่ ซึ่งไม่มีสิ่งใดจะบอกได้ว่าพญาคชสารร้ายพร้อมบริวารของมันผู้แฝงตนอยู่ในนั้น...

รอคอยที่จะถูกล่าโดยไม่รู้ตัวจากมนุษย์ หรือจะเป็นฝ่ายรอคอยเพื่อหมายล่ามนุษย์ที่ติดตามมันมาทันแน่...

43

สัตว์เล็กประเภทลิงค่างและนกบางชนิด จัดว่าเป็นสัตว์ประเภทปากบอนอยู่ไม่น้อย มันมักจะร้องส่งสัญญาณขึ้นเสมอ เมื่อเห็นสิ่งแปลกปลอมผิดไปจากสภาพปกติของป่าเบื้องหลังเสียงร้องทักและปฏิกริยาของพวกมันย่อมจะบอกให้ทราบถึงทิศทางของเป้าหมายว่าสงบนิ่งหรือเคลื่อนไหวอยู่ยังที่ใด

รหัสนี้ใช่ว่าจะใช้ประโยชน์ได้เฉพาะฝ่ายมนุษย์ผู้ล่าฝ่ายเดียวก็หาไม่ สัตว์ร้ายที่หมายล่าก็อาจสำเหนียกความผิดปกติจากสัญญาณระงับภัยชนิดนี้ได้เช่นกัน แล้วฉวยประโยชน์ให้ตัวมันเองโดยการเตรียมพร้อมที่จะหลีกหลบเตลิดหนี หรือมิฉะนั้นก็แฝงกายเข้าที่ซุ่ม เพื่อดักทำร้ายตามแต่กรณี

เสียงค่างฝูงนั้นทำความอึดอัดลำบากใจให้แก่พินทรอย่างยิ่ง มันเตือนให้เขาพอจะกะเนได้ว่า ไอ้แหวงและโง่งของมันขณะนี้อยู่ในทิศทางใด ขณะเดียวกันก็อาจเตือนให้ไอ้แหวงไหวทันว่า บัดนี้ฝ่ายมนุษย์อย่างกรายกระชั้นชิดเข้ามาแล้วทุกฝั้วอย่างที่เคลื่อนไหวไป กระแสลมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดนอกจากไฟเท้าอันเจิบกริบ ถ้าอ่านผิดเพียงนิดเดียว โอกาสที่จะได้เห็นตัวมันเป็นอันหมดหวังทั้งๆ ที่ก็สำเหนียกได้ชัดว่ามันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ภายในเงาบดบังของหมู่ไม้

อึดใจใหญ่ๆ ต่อมา เสียงค่างฝูงนั้นก็ค่อยสงบลง ทั้งป่าตกอยู่ในความเจิบอีกครั้ง จนกระทั่งได้ยินเสียงลมหายใจของแต่ละคนที่ย่องอยู่ในขณะนี้ ต่างสอดสายสายตาไปรอบด้านอย่างระมัดระวัง มีเสียงกิ่งไม้แห้งหล่นจากคบสูงลงมาปะทะซุ่มไม้เบื้องล่างดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง

พรวนใหญ่หยุดชะงักเจี๊ยหูสดับรหัส ลักษณะของเขายามนี้เหมือนจะเข้ามา ปราศจากความรู้สึกอื่นใดทั้งปวง นอกจากความแน่วแน่ของกระแสคลื่นแห่งประสาทสัมผัสที่ส่งออกไปสำรวจตรวจค้นเท่านั้น

เกิด จัน และเส่ย ตรึงตัวเองนั่งอยู่กับที่ พวกมันจ้องมองมาที่นายของพวกเขาเหมือนจะรอการตัดสินใจและคำสั่ง ส่วนแวงชายซึ่งทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าเคียงคู่กับไชยยันต์ ในยามนี้หย่อนกายลงพัวพันกับพื้นอาหุเนบดิน แล้วสะกิดไชยยันต์นัยปากไปยังคงผากอันแน่นทึบเบื้องหน้า เป็นความหมายบอกให้ทราบว่ โง่งซ้างมฤตยูอยู่ในคงผากไม่ห่างออกไปนักนี่เอง

คารินสังเกตเห็นอาการของทุกคน แม้จะไม่ปริปากบอกกันเช่นไรอีกเลย หล่อนก็สามารถเข้าใจสถานการณ์ได้โดยสัญชาตญาณ ม.ร.ว.หญิงคนสวย เหวี่ยงออกซุ่มฝ่ามือทั้งสอง ซึ่งบัดนี้เย็นเจิบ ค่อยๆ วางไพลลงเช็ดมือกับขาทางเกงจนแห้งสนิท แล้วจึงหยิบอาวุธคู่มือขึ้นมากระชับอีกครั้ง ขมสดีสำรวมใจแน่วแน่ต่อสู้กับอำนาจความตื่นเต้นพรั่นใจ ที่บังเกิดวูบวาบขึ้นมาในบัดนี้ ตาเป็นประกายวาว

ไม่มีสัญญาณหรือการเคลื่อนไหวใดๆ จากข้างโหลงนั่นเลย! หากว่ามันจะอยู่ในคางคกนั้นจริง พวกมันทุกตัวก็พากันชุมนุมอยู่อย่างสงบเงียบที่สุด

ขณะนี้ทุกสายตารวมจู่โจมอยู่ที่พรวนใหญ่เป็นเป้าหมายเดียว ก็เห็นเขาโบกมือเรียกให้เข้ามารวมจู่โจมกันอีกครั้ง ทั้งหมดเคลื่อนอย่างแผ่วเบาเข้ามาสมทบ รพินทร์ส่งภาษาไปกับคนของเขาอยู่อีกใจ ซึ่งแต่ละคนเหล่านั้นก็สามารถเข้าใจได้ดี เพราะความเคยชิน แล้วก็หันมาทางไชยยันต์กับคาริน พุดแบบไม่มีเสียง โดยให้จับใจความได้จากการขยับริมฝีปาก และภายหลังจากได้ตอบในวิธีเดียวกันอยู่อีกครู่เดียว ทั้งคารินและไชยยันต์ก็เข้าใจแผนทั้งหมด

ทั้งหมด 7 คน จะแบ่งออกเป็นสามสาย สายที่หนึ่ง มีเงชาย ไชยยันต์ และเกิด สามคนจะแยกอ้อมไปทางด้านซ้าย โดยยึดลำห้วยลึกใต้โอบขึ้นไป สายที่สอง เส่ย และจัน คืบขึ้นไปแนวตรง โดยคลานฝ่าคางคกเข้าไป ส่วนสายที่สาม รพินทร์และคาริน อ้อมขึ้นไปทางด้านขวาเลาะลัดไปตามชายเนิน การยิงจะเป็นไปโดยอิสระ...สุดแล้วแต่ใครจะเห็นเป้าหมายก่อน แต่เป้าแรกที่สุดควรจะเป่าไอ้แหงงจำโหลง

ชักซ้อมนัดแนะกันเป็นที่เข้าใจดีแล้ว ทั้งสามฝ่ายก็ยกกริบทแย่งผละจากกัน บ่ายหน้าไปตามทิศทางที่กำหนด ก่อนจากไชยยันต์บีบมือรพินทร์แน่น แล้วชะโงกมาจวบเบาๆ ที่แก้มของเพื่อนสาว กระซิบ

“โชคดี น้อย หวังว่าพรวนใหญ่คงคุ้มครองเธอได้”

หญิงสาวยิ้มให้กับบุรุษผู้หล่อรสนิยมเหมือนพี่ชายร่วมสายโลหิต พยักหน้า

“เช่นเดียวกัน ไชยยันต์ ขอให้เธอปลอดภัยและโชคดี”

เส่ยกับจันมุดพงหาญเข้าไปก่อนแล้ว ไชยยันต์กับเงชายและเกิดก็กำลังจะลับตาไปในลำห้วย รพินทร์ไม่ได้พุดอะไรกับหล่อนอีกเลยแม้แต่คำเดียว ก้าวยาวๆ ออกจากที่ไปราวกับเงา คารินจรดเท้าตามรอยเขาติดไปทุกระยะ

ไต่ขึ้นเนินเลาะไปตามไหล่ฮันรทึบไปด้วยหนามพุงดอ และต้นเสมา จากนั้นก็แทรกตัวประหนึ่งสัตว์เลื้อยคลานลอดเข้าไปตามซุ้มเถาวัลย์ที่ปกคลุมแน่นทึบจนแทบไม่มีแสงสว่างลอดเข้ามาได้ ใช้ศอกและเข่าคืบนำกายรูดหน้าไปอย่างเข้มข้น หล่อนตามเขาอย่างแคล่วคล่องว่องไวในทุกลักษณะ เพียงแต่ยากยิ่งที่จะต้องระวังไม่ให้เกิดเสียงขึ้น หลายต่อหลายครั้งที่เขาต้องหันมาช่วยปลดกิ้งหามที่เกี่ยวข้องติดตามร่างกายของหล่อนออก ระหว่างที่หมอบคลานเคียงคู่กันไป บางครั้งเขาก็คืบลอดซุ้มหนามเดี่ยว ล้วงหน้าหลุดพ้นออกไปได้ก่อน แล้วหันมาทำสัญญาณให้หล่อนยื่นส่งลากล่องของไฟเฟล็ตออกมาให้ จู๊ดลากตัวหญิงสาวให้ไถลตามพื้นลอดออกมาตามซุ้มนั้น โดยอาศัยไฟเฟล็ตเป็นเครื่องช่วยจุด

ไม่มีคำพุด มีแต่แววตาของกันและกันเท่านั้น ที่จะใช้แทนภาษาส่งความหมาย

นักมานุษยวิทยาเชื่อว่าพระวงศ์เพ็งจะมาตรชนกแน่ ณ บัดนี้เองว่า ความยากลำบากยิ่งของการตามรอยสัตว์ หาด้อยที่อันตรายในการเผชิญหน้ากับสัตว์ร้าย หรือการเดินทางอันแสนจะเหน็ดเหนื่อยนั้นไม่ แท้ที่จริงมันอยู่ที่วิริยะมานะ และความอดทนชั้นสูงสุดในอันที่จะสืบคลานฝ่ารกฟ้างนาม ในลักษณะไม่ผิดอะไรกับสัตว์เลื้อยคลาน เพื่อเข้าหาสัตว์ที่จะหมายล่าโดยไม่ให้มันรู้ตัวนั่นเอง มันยากแค้นแสนเข็น จนแทบจะสิ้นศรัทธาทีเดียวแหละ หากกำลังใจลดหย่อนลงแม้แต่นิดเดียว

รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็เช่นกัน ทุกครั้งที่ชำเลื่องคร่างานซึ่งสืบคลานติดหลังเป็นเงาอยู่ในขณะนี้ เขาแทบจะเชื่อสาตาเสียมิได้...นี่หรือราชสกุลสาวสวยผู้สูงศักดิ์ด้วยฐานะและชาติสกุลเพียบพร้อมไปด้วยทรัพย์สินทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปได้หรือที่มัลลิกาบินหมอบคลานฝ่าขวากหนามอยู่เคียงข้างเขาในขณะนี้ เลือดเนื้ออันน่าทะนุถนอมที่มาเกลือกกลิ้งอยู่กับหนาวโหน่รูลีดินจนหมองคล้ำกรำเกรียม

หัวใจของเธอประกอบด้วยธาตุอันใด และจะมีผู้หญิงอย่างเธออยู่ในโลกนี้สักกี่คน?

ชั่วขณะหนึ่งที่เขานอนหมอบหุครอ จนกระทั่งคารินสืบกายด้วยศอกขึ้นมาพึ่งพาอยู่เคียงข้าง ตลอดกายของหล่อนเปียกชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อราวกับอาบน้ำ และหยาดเหงื่อเกาะพราวอยู่ที่ขนตา ซึ่งบัดนี้กะพริบจ้องหน้าเขาเหมือนจะถามถึงแผนสืบหน้าต่อไป เศษใบไม้และผงธุลีตลอดจนรอยขีดข่วนเต็มไปหมด ทั้งสองแค้นอันแดงปลั่ง ใหญ่ต่อใหญ่เบียดกระทบกันยามเมื่อเคียงคู่กันอยู่เช่นนี้

ใบหน้าอันเกรียมของพรานใหญ่ ปรากฏรอยยิ้มขึ้นนิดหนึ่ง ทำให้แลดูอ่อนโยนขึ้น หล่อนยิ้มตอบ ปาดแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้า แม้ฝนจะปกคลุมเป็นละอองอยู่ยังป่าเบื้องนอก แต่ในบริเวณคงที่รอบตัวในขณะนี้ เต็มไปด้วยความอ้าวระอุและอบเหมือนอยู่ในนรก ยิ่งทารุณหนักขึ้นไปอีกเพราะขุยผาก และละอองจากใบไม้บางชนิดที่ทำให้คันยิบไปทั่วตัว

ความบึกบึนและทรหดของหญิงสาว ลำแดงให้เห็นชัดในภาวะเช่นนี้ สีหน้าและแววตาของหล่อนไม่ได้บอกรั้วรอยของความขลาดกลัว หรือท้อถอยเลยแม้แต่นิดเดียว เขาปลดกระดิกน้ำแบบสนามใบเล็กที่เหน็บติดเต็มขัดเบื้องหลัง ออกมาส่งให้หล่อนรับไปกรอกใส่ปากสองสามอึกแล้วส่งคืน

หยุดการเคลื่อนไหว สงบฟังเสียงอยู่ที่นั่นอีกอีคั้งใหญ่ รพินทร์ก็พยักหน้าเป็นความหมายเตือนให้หล่อนสืบตามเขาต่อไป บริเวณนั้นราบต่ำลงเป็นลำดับ ครัวเดียวทั้งสองก็พบตนเองอยู่ในวงล้อมของต้นลานเดี่ยว สลับไปกับสมุทพุ่มพุ่มพฤษภมวงเห็นสิ่งรอบด้านได้ในระยะไม่เกิน 20 เมตร พรานใหญ่ย่นกายจากท่าที่หมอบคลานอยู่ลุกขึ้นยืนคร่อมตัวจรวดไฟทำเข้าไปห่มอยู่ที่ซุ่มแถววัลย์เครือตอนหนึ่งแล้วทรุดนั่งลงที่นั่น คารินย่องตามเข้ามาแอบอยู่ใกล้ๆ โดยไม่เสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง

ตลอดระยะเวลาที่หล่อนเก็บคลานติดหลังเขามาอย่างลำบากยากเย็น เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 15 นาที หล่อนไม่ได้สำเหนียกวิเวกหรือรอรอยของข้างตัวใดทั้งสิ้น แม้จะพยายามใช้ประสาทหู ประสาทตาสักเพียงใดก็ตาม ฝ่ายของไชยยันต์ก็ดี หรือฝ่ายเสกกับจันท์ก็ดีที่แยกกันไปอีกคนละด้าน ก็ยังเงียบเชียบดูราวกับว่าคนเหล่านั้นถูกปาใหญ่กลืนหายเข้าไปอย่างลึกลับ

ขณะนั้นเอง ระหว่างที่พยายามสอดสายสายตาออกไปยังเงาสลัวคลุมเครือ ในรัศมีครึ่ง วงกลมของทิศทางเบื้องหน้า หูของหล่อนก็สัมผัสกับเสียงอะไรชนิดหนึ่ง ดังแทรกมาในความเงียบ มันเป็นเสียงดังตึกๆ เบาๆ แล้วก็เงียบหายไป ไม่ถึงอีตึกก็ดังขึ้นอีก

พรานใหญ่จอร์มฝีปากเข้ามาชิดหูหล่อน กระซิบ

“เสียงน้ำล้นในท้องของมัน พวกมันอยู่ใกล้ๆ เราเอง”

ทั้งๆ ที่เตรียมกายและใจพร้อมล่วงหน้าอยู่ตลอดเวลาแล้ว ว่าจะต้องเผชิญกับอะไร แต่ประโยชน์กระซิบของรพิณทร์ที่ผ่านเข้ามา ก็ทำให้หญิงสาวเย็นวาบเข้าไปถึงไขสันหลัง มือสั่นน้อยๆ แทบจะระงับความตื่นประหม่าไว้เสียมิได้ แต่ละลมหายใจที่ผ่านไปยามนี้ มันดูช่างยาวนานเสียเหลือประมาณ

รพิณทร์นำหล่อนคลานเก็บหน้าอีกครั้ง มุดลอดโพรงเถาวัลย์ อันเป็นด่านสัตว์เล็กอ้อมวกไปทางขวามือ คราวนี้เสียงเป่าลมเบาๆ ออกจากปลายวงเพื่อไล่แมลงไต่ยีนมาอย่างถนัด จากพุ่มไม้ใหญ่เบื้องหน้าลมในดงกำลังสวด ใบบไม้เล็กๆ ก็ไม่กระดิก นี่เป็นสิ่งที่นักใจยิ่งของจอมพราน เพราะไม่มีทางจะคำนวณอะไรได้เลย หากมันเกิดโชนขึ้นเมื่อใด...กว่าจะรู้ว่าใครอยู่เหนือลมหรือใต้ลม นานาที่วิกฤตก็ย่อมจะมาถึงเสียแล้ว

ที่ก่อรวกเหนือเนินดินสูง เขาหยุดอีกครั้ง...เสียงพิบปั๊บอันเกิดจากใบหูกว้างใหญ่ที่กระพือลมอยู่เป็นระยะ แ่วมาให้ได้ยินอีก ครั้นแล้วหนึ่งในจำนวนของโกลงคซสารผีสิงก็ปรากฏ ขาหลังของมันข้างหนึ่งให้เห็นอยู่ในระหว่างพวงไม้อันหนาที่บมองดูผาดๆ ราวกับลำต้นลานที่ขึ้นอำพรางตาอยู่ทั่วไป ดารินตาไวพอใช้ หล่อนเห็นเป้าหมายนั้นไล่เลี่ยกับเขา ขยับไรเฟิลประทับขึ้น แต่ก็ต้องชะงักเพราะฝ่ามือของรพิณทร์แตะไหล่ไว้ จึงได้แต่สงบนิ่งกลั่นใจมือสั่นอยู่

จอมพรานกวาดสายตาไปรอบด้าน สอดแทรกค้นหาไปยังสุ่มทุมพุ่มพฤกษ์ ที่เป็นฉากอำพรางอยู่ทั่วไปนั้น ชนิดที่ไม่ยอมให้สิ่งใดรอดพ้นหรือลวงตาไปได้ แล้วก็สะกิดหล่อนให้มองไปทางด้านซ้ายระหว่างพุ่มไม้เตี้ยๆ ตอนหนึ่ง ปลายวงอันหนึ่งชูร่อนรำขึ้นมาเหมือนพยายามจะสูดกลิ่น นั่นก็อีกตัว และในระหว่างเงามือครี๊มของต้นผาก ก็เห็นส่วนบนท้ายของอีกตัว กำลังยืนในลักษณะโยกไกวอยู่ไปมา

ไม่มีปัญหา...พวกมันยังไม่มีโอกาสไหวตัวเลยว่ามนุษย์ฝ่ายล่ำรุกเงียบเข้ามาจนถึงตัวแล้ว แต่ละตัวเท่าที่จะมองเห็นได้ในขณะนี้ อยู่ในอาการสงบเหมือนจะพักผ่อนในตำแหน่งที่ยืนของมันนานๆ ก็ชูวงขึ้นสูดกลิ่นสักครั้ง เป้าหมายเหล่านั้นเห็นเพียงลึบๆ ล่อๆ เท่านั้น เพราะซุ่มไม้ที่บัง

เกาะอยู่ทั่วไป รวมทั้งเงาพรางตา แนนอนที่สุดถ้ากระสุนลั่นขึ้นเพียงเดียว ดงรอบด้านเหล่านี้ จะปั่นป่วนเป็นพายุสลาตันในพริบตา และบัดนี้ ทั้งเขาและคารินก็เข้ามาอยู่กลางโหลงของมันเข้าให้แล้ว!

ไอ้แห้วมหากาฬไปยืนหลบอยู่ตรงตำแหน่งไหน? นี่คือนักโทษที่ดุของรพินทร์ ยามนี้ กระสุนนัดเดียวที่จะทำให้โหลงของมันปั่นป่วนขึ้นหมดทั้งขบวน ควรจะเป็นกระสุนนัดที่แล่นเข้าสู่สมองหรือหัวใจของไอ้เจ้าโหลงตัวสำคัญ หากไม่เช่นนั้นแล้วมันแทบจะไม่มีประโยชน์อันใดให้เลย

คารินก็ดูเหมือนจะเข้าใจดีในข้อนี้ หล่องมองจ้องมาที่เขาอย่างกระวนกระวายร้อนรุ่มเหงื่อซึมเต็มใบหน้า

เสียงของวินาที...ก่อนการตัดสินใจอย่างไร้ลูกของรพินทร์นี้เอง ลมในดงก็โชยเบาๆ จากเหนือลงมาได้ เสียงเจ้าตัวหนึ่ง ซึ่งจับกลืนผิดปกติได้แผ่ร้อง เดือนสัญญาณภัยขึ้นก่อน อึดใจนั้นเองทั้งโหลงที่แยกย้ายบังเงาอยู่ในที่ต่างๆ ก็ส่งเสียงแหลมยาวประสานกันขึ้น ท่ามกลางความเงียบสงัดเช่นนี้ ลำเนียงของมันสะท้อนผ่านแก้วหูแทรกกลิ้งลงไปถึงหัวใจราวกับเสียงมัจจุราช

ศิระষมหิมาขนาดตุ่มสามโคก ฝ่าฟันซุ่มไม้ออกมาให้เห็นถนัดด้วยใบหูที่โบกริ่ไปมา มันยังไม่เห็นศัตรูก็จริงแต่สำเนียงในกลืนไอเสียแล้ว ไม่เปิดโอกาสให้แก่การใคร่ครวญใดๆ ได้ต่อไปอีกสำหรับ รพินทร์ ไพรวัลย์

“ยิง”

เขาร้องเร็วปรือ กระโดดลงจากเนินดิน ตัวคืบขึ้นประทับไหล่ แต่ความจริงไม่จำเป็นต้องสั่งแล้ว เพราะพร้อมๆ กับเสียงร้องของเขานั้นเอง .300 เวเธอร์บีแม็กนั่มจากมือของหญิงสาวก็ระเบิดสนั่นหวั่นไหวขึ้นอย่างดุเดือด กลบเสียงร้องและความวุ่นวายของมันหมดสิ้น หล่องเหนียวไกทันทีที่เจ้าตัวนั้นโผล่หัวออกมาให้เห็นถนัด

กระสุนน้ำหนักร 220 เกรนนั้น ทะลวงสวนเข้าโคนงวงของมันอย่างแม่นยำราวกับจับวาง แต่อันจะเนื่องมาจากความคมและเร็วจนเกินไปของหัวกระสุน หรือจะเป็นเพราะความอดทนเป็นพิเศษขั้นสุดท้ายของชีวิตแห่งมัน อย่างไรก็ตามก็เหลือที่จะเดา ไอ้ยักษ์แค่สะท้านไปทั้งร่างแผดเสียงกึกก้อง แล้วตะลุยปรี่เข้าไปใส่คนยิงอย่างบ้าเลือด

คารินกระชากลูกเลื่อนอย่างรวดเร็ว กระหน้าซัวเข้าไปอีกนัดพร้อมกับแผ่นออกจากที่วิ่งเข้าหากอรากใหญ่ อันอยู่เบื้องไปเบื้องหลัง หล่องไม่อาจทราบได้ถึงผลปฏิบัติการของกระสุนนัดหลัง เพราะมันลั่นขึ้นพร้อมๆ กับ .458 จากมือของพรานใหญ่ ซึ่งพอลาดเล็ง พญาขสารตัวนั้นก็โค่นครืนจนแผ่นดินสะท้อน เศษของกระดูกตรงบริเวณขมับด้านทางออกของกระสุน กระเด็นหลุดออกมาขาวเวือ่ขึ้นเท่าฝ่ามือ เลือดทะลักพรั่งเป็นสายธาร

มันใหญ่เหลือขนาด แต่ไม่ใช่ไอ้แห้ว!

ในเวลาเดียวกับที่ทั้งสองเปิดฉากระเบิดกระสุนขึ้น เสียงไรเฟิลจากด้านของไซยงค์และจันอีกสองพวก ก็ประดังขึ้นถึบสนั่นไปทั้งดง ระคนกับเสียงป่าแตกไม่เป็นสำ เสียงร้องตะโกนบอกกันสลับไปกับเสียงปืนและซังร้อง ฟังสยองไปทุกชุมชน

เบื้องหลังของคาริน ผู้สาวละนประทับป็นหาเป่าหมายอยู่ในขณะนี้ ป่ารกแตกคู่เป็นทางเข้ามาอย่างรวดเร็ว นางพัวหนึ่งซุงวงวิ้งเหยาใกล้เข้ามา รพินทร์วิ่งสวนเข้าไปดักหน้าเหยล้ากลิ้งป็นเข้าไปทางด้านศีรษะของมัน ห่วงเพียงไม้ก็ว่า แล้วล่นตุม จากนั้นก็เผลนหลบเข้าข้างทาง มันคะมำหน้าไปในทันที ส่งเสียงร้องแหลมยาวด้วยความเจ็บปวดโกรธแค้น พยายามจะชันตัวขึ้นมาอีกอย่างทรหด แต่แล้วก็ล้มตะแคงลงไปอย่างไม่ต้องซ้ำ

มันเป็นนาที่ลูกเงินอลหม่านที่สุด ซึ่งชีวิตยอมฝากไว้กับความรวดเร็วลับไวในการปล่อยกระสุน และการหลีกหลบเอาตัวรอดอย่างฉลาดเท่านั้น ซึ่งทุกคนที่ร่วมในเหตุการณ์พอจะคล่องแคล่วชำนาญคืออยู่แล้ว อันเนื่องมาจากได้เผชิญมาบ่อยครั้ง

ยามนี้ ทั้งเขาและหล่อน ไม่มีโอกาสที่จะคิดคำนึงถึง หรือเดาเหตุการณ์ของพวกเขาพ้องทางด้านอื่นใดได้ นอกจากเหตุการณ์ต่อแหลมต่อชีวิตเฉพาะหน้าที่เผชิญอยู่เท่านั้น ป่ารอบด้านที่มองเห็นแต่ซุ่มไม่อยู่เมื่อครู่ บัดนี้มันดูเหมือนจะเต็มไปด้วยโขลงซ้าง วิ่งตะลุยอยู่สับสนอลหม่านแทบจะนับไม่ถ้วน แต่ละตัวส่งเสียงร้องกึกก้องเหยียบย่ำพุ่มไม้หักอยู่ครืนโครมอิงคะนึ่งรอบตัว บ้างเตลิดเป็นพายุผ่านหน้าไป และบ้างก็พุ่งเข้าใส่ ด้วยความดุร้ายอาฆาตสุดแล้วแต่มันจะเห็น โลกซิกที่ประจันอยู่ เหมือนจะถูกบดบังด้วยพายุพระกาฬ ทะมึนมืดเป็นภูเขาเลากา จ้าละห้วนไปหมด ดูแทบจะไม่เห็น

คารินยิงเผาขนเข้าตัวใหญ่อีกตัวหนึ่งที่ทะยานร่าเข้ามาหาหล่อนใกล้ที่สุด ถล่มนกรีนลงด้วยกระสุนเพียงนัดเดียวอย่างเฉียบขาด แล้วตัวหล่อนเองก็ถลาวิ้งหัวซุกหัวซุนอ้อมหนีไปรอบๆ โคนกอรวก

รพินทร์เต็มไปด้วยความพะว้าพะวัง เพราะมันเป็นห่วงนายจ้างสาว เขาลึมนึกถึงตนเองหมดสิ้น สถานการณ์ร้ายมันเกิดขึ้นเกินกว่าที่จะแก้ไขหลีกหลบได้เสียแล้ว ท่ามกลางโขลงของซ้างที่กำลังป่วนอลหม่านอยู่ที่นี่ จะโดยเจตนาจากพวกมันหรือไม่ก็ตาม ทั้งเขาและหล่อนมีหวังถูกวิ้งเหยียบแหลกฉาญไป หากหลบไม่ทันหรือกำบังไม่แข็งแรงพอ โอกาสที่จะยิงแทบไม่มีอยู่เลย นอกจากการหลบเอาตัวรอดไว้ก่อน

จากภาพวูบวาบสั้นพรว้าที่มองเห็นอยู่ในขณะนี้ รพินทร์ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นักมานุษยวิทยาสาวคล่องแคล่วรวดเร็ว และอาจหาญเกินตัวก็จริง แต่หล่อนยังไม่รู้จักหลักในการเอาตัวรอดนัก เพราะพะวงแต่จะยิงล้างผลาญพวกมันเหล่านั้น...มากกว่าที่จะคิดหลีกหลบ หลายต่อหลายตัวที่วิ่งแตกตื่นเหยียดหล่อนไปอย่างหวุดหวิด ชนิดที่หล่อนยังไม่ทันและมัวงอยู่

“หลบเข้าโคนรวก อย่าออกมา!”

พรานใหญ่ตะโกนเสียงหลง พร้อมกับแผ่นตรงเข้าไปยังหล่อน ยามนั้นหล่อนจะไม่ได้ยินเสียงของเขาเสียแล้ว สะบัดปากกระบอกไรเฟิล จี๋ตามเจ้าตัวหนึ่งที่วิ่งเป็นพายุสลาตัน โดยที่หารู้ไม่ว่าบัดนี้เข็ญออกไปทางเบื้องหลัง งวงของไฉวร้ายอีกตัวหนึ่งฟาดเฉียงร่างของหล่อนไปอย่างจวนเจียน รพินทร์เหนียวไถคุมทั้งๆ ที่ยังวิ่งอยู่ มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่หล่อนปล่อยกระสุนเข้าใส่ตัวที่เล็งไว้ เสียงระเบิดดังขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง

ตัวที่ตกเป็นเป้ากระสุนของหล่อน วิ่งเข้าไปล้มกลิ้งอยู่ในพุ่มไม้ เพราะถูกเข้าก้านคออย่างจัง แต่ตัวทางเบื้องหลังที่ถูกเอาลูกปืนของรพินทร์เข้าไปในระหว่างซอกขาหน้า ก่อนจะกู้เข้าเสียการทรงตัวลง มันจึงดวงอันใหญ่โตขึ้นอีกครั้ง กระทบตะโพกด้านหลังของหญิงสาวพลละอยขึ้นทั้งตัว กระเด็นไปจากที่เดิมประมาณสี่ห้าวา ไรเฟิลหลุดจากมือตัวเองลงไปในอนกกลิ้งอยู่ รพินทร์ใจหายวาบ กระโจนเข้าไปที่ร่างของหล่อนโดยเร็ว หัวแขนกระชากขึ้น หล่อนจะได้รับอันตรายบ้างหรือเปล่าในขณะนั้น เขาไม่สามารถจะทราบได้ แต่เห็นหญิงสาวนัดขึ้นยืนตามการจุดของเขาอย่างรวดเร็ว ตะครุบไรเฟิลติดมือขึ้นมาด้วยโดยไม่เสียสติ เขาผลักหล่อนเซดลาเข้าไปในพุ่มกว้างใหญ่ของโคนต้นกระหว่าง

“ข้างหลัง!”

ท่ามกลางประสาทมูอันอื้ออึง แว่กลับคล้ายคลึงคลาว่า จะได้ยินเสียงแหลมกรีดของหล่อนร้องเตือนมา รพินทร์หมุนตัวขวับ เลือดในกายของเขาก็จับแข็งเป็นก้อนไปในบัดนั้น...

กำแพงเมืองจีนหรือมิฉะนั้นก็พระสุเมรุบรรพตลูกหนึ่ง กลิ้งแผ่นดินสะเทือนมาถึงตัวเขาเสียแล้ว บังทุกสิ่งทุกอย่างให้หายดับไปกับตา นอกจากความมโหฬารของร่างกายสีดำสนิทนั้น ดวงตาอันเล็กดี ไม่สมกับส่วนศีรษะมหึมาปานรบบคณน เต็มไปด้วยความมั่งร้ายหมายขวัญ งามข้างหนึ่งแหลมฟันปากออกมานิดเดียว ส่วนอีกข้างหนึ่งอวบใหญ่ยาวเพื่อย ปลายแหลมราวกับหอก และบัดนี้ข้างนั้นปักดิ่งตรงเข้ามาในระดับกลางลำตัวของเขา

ป็นในมือไม่มีประโยชน์เสียแล้ว เพราะปากกระบอกส่ายเปะปะไปอยู่เสียทางใดไม่ทราบได้ จะถอยหลบก็สายเสียยิ่งกว่าสาย ด้วยบัดนี้ปลายงามัจจุราชพุ่งแหวกอากาศเข้ามาที่ตัวเขา หางไม่ถึงศอกในสายดาบิกโพล่งที่หันมาพบเข้าพอดี

สัญชาตญาณอันนอกเหนือการบังคับเท่านั้น ที่ทำให้เขาเอี้ยวตัว แล้วก็รู้สึกในพริบตาต่อมาว่า แท่งงาอวบใหญ่ข้างนั้น ทะลวงผ่านซอกสีข้างลงไปปักสวตริงแน่นอยู่กับดิน ตัวเองจำแบ่หางยหลังลงกับพื้น หัวใหญ่มหึมาก็มลมาคร่อมทะมึนบังโลกทั้งหมดไว้

อย่างเหนียวแน่นและด้วยกำลังที่มีอยู่ทั้งหมด รพินทร์ใช้แขนตัวรัดครอบงาของมันไว้ พริบตาต่อมาที่รู้สึกว่ามันจะถอยขึ้น แขนที่รัดครอบงาก็พลันหลุดออกด้วยกำลังเหวี่ยงมหาศาล ตัวเองลอยคว้างขึ้นไปกลางอากาศเหมือนจะกระเหิงขึ้นไปสู่อีกโลกหนึ่ง กำหนดไม่ถูกว่าพื้นดินหรือท้องฟ้าอยู่ทางด้านไหน มันโด้งสูงขึ้นไปก่อนแล้วก็หิวลงมาท่ามกลางอากาศอันเย็นเฉียบ

ระหว่างนั้นดูเหมือนจะได้ยินเสียงปืนลั่นกึกก้องขึ้นอีกนัดหนึ่ง จากนั้นความรู้สึกทั้งมวลของเขาก็ดับวูบ เหมือนสวิตช์ไฟถูกตัด...

ความรู้สึกค่อยๆ กลับคืนมายังระบบประสาทของเขาทีละน้อย เหมือนอยู่ในความฝันที่มีอาการผีอำ แว่วเสียงเรียกชื่อลอยมาจากที่ไกลแสนไกลเฉือนๆ รางๆ ประจุภาพพร่าบนจอโทรทัศน์ที่ยังปรับไม่เข้าที่

พยายามจะเปิดเปลือกตาขึ้น ทว่ามันมืดไปหมด ครั้นแล้วมานประสาทก็สัมผัสกับกลิ่นหอมเย็น จนทำให้ต้องฉุน บอกไม่ถูกว่าตนเองอยู่ที่ใดและภาวะไหน

สัมผัสค่อยๆ แจ่มชัดขึ้นมามาก รู้สึกว่าศีรษะวางพาดอยู่กับความอ่อนนุ่มอบอุ่น บนใบหน้ามีอะไรเย็นๆ ช่ำๆ ชับอยู่แผ่วเบา กลิ่นหอมสดชื่นมาจากสิ่งที่แตะอยู่กับหน้าเขานั้นเอง แล้วก็ได้ยินเสียงเรียกอย่างร่อนร่นว่า รพินทร์! รพินทร์!...ขยับตัว...อะโฮ! มันขัดยอกร้าวระบมไปทั้งสรรพางค์กาย แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือ ตระหนักตนเองได้ตัวยังไม่ตาย

ม่านตาของเขาขยายกว้างขึ้นในทันทีนั้น แล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ก็กลับเข้ามาในความรู้สึกครบถ้วน พบร่างของตนเองนอนหงายเหยียดยาวอยู่กับพื้น ศีรษะพาดอยู่กับคอกของนักมานุษยวิทยาสาวผู้เป็นนายจ้าง หล่อนกำลังใช้กระดาษเช็ดหน้าแบบเครื่องสำอาง ที่มีอยู่ติดตัวจับอยู่ตามใบหน้า เขา พร้อมกับร้องเรียกเบาๆ

รพินทร์ลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว แต่แล้วก็ต้องแยกเขี้ยวครางอู้ เอื้อมมือไปกดที่หลังตนเอง

“นี่ผมไม่ชักตายหรือนี่?”

“ยัง”

หล่อนตอบ ตาเป็นประกายขึ้นด้วยความดีใจ เมื่อเห็นเขาารู้สึกตัว

“โชคดีเหลือเกิน ที่คุณลอยลงไปตกในซุ้มเถาวัลย์ ที่แรกฉันใจหายหมดนึกว่าคุณคอหักเสียแล้ว ตรวจดูไม่เห็นมีส่วนไหนบอบสลายไป ค่อยโล่งอกหน่อย”

พราณใหญ่กวาดสายตาไปรอบๆ มันเป็นดงบริเวณเดียวกันกับที่เขาประจันหน้ากับไอแหวก ก่อนที่จะถูกจัดลอยขึ้นไป และตกลงมาหมดสตินั่นเอง

“ไอ้แหวก!...”

เขาหลุดปากออกมาแทบๆ จ้องหน้าหล่อน

“มันไปไหนแล้ว?”

คารินหัวเราะออกมา สีหน้าของหล่อนยังเต็มไปด้วยร็วรอยของความตื่นเต้น ขวัญหนีดีฝ่อต่อเหตุการณ์

“มันเปิดป่าราบไปแล้ว ตอนที่มันจัดคุณลอยขึ้น ฉันยังออกไปนัดหนึ่ง ไม่รู้ถูกตรงไหน เห็นเลือดสดเป็นทาง แล้วมันก็วิ่งตะบึงไป ตามซ้ำไม่ทัน”

รพินทร์สละบัดหน้าเราๆ ไล่ความมึนงง ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกนัก ทุกครั้งที่เขาจับตัวมันแปลบออกไปหมดจนต้องส่งเสียงคราง บัดนี้ป่ารอบด้านเงียบสงัด คงมีแต่เขากับหล่อนเท่านั้น

“แล้วนี่พวกเราไปไหนกันหมดล่ะครับ?”

คารินถอนใจเบาๆ สันตึระะ พลังมองไปรอบๆ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน หลังจากฉันยิงไอ้แหวงเป็นนัดสุดท้ายแล้ว ก็ได้ยินเสียงปืนลั่นห่างๆ อีกสองนัด จากนั้นทุกอย่างก็เงียบไปหมด ฉันลองคุ้ยเรียกอยู่พักหนึ่งแล้ว ไม่ได้ยินเสียงใครตอบมาเลย ก็เลยไปลากคุณออกมาจากพงเถาว์วัลย์ ปลูกให้ฟื้นขึ้นมาหน่อยแหละ ว่าแต่คุณเถอะ เป็นยังไงบ้าง?”

พรานใหญ่ลูบคลำสำรวจดูตามแขนขาของตนเองอีกครั้ง แล้วถอนใจเฮือก

“คงยังไม่ถึงที่...ตอนที่ลอยขึ้นไป ผมคิดว่าผมตายแล้ว ไม่นึกว่าจะรอดเลย เกล็ดขอยกบ้างนิดหน่อยเท่านั้น คงไม่เป็นไรหรอก ว่าแต่ฉันหมดสติไปนานสักเท่าไร?”

“ก็ไม่นานหรอก สัก 5-6 นาทีเห็นจะได้ คงจะเป็นเพราะจุกอีตอนที่หล่นลงมา ถึงแม้จะมีพงเถาว์วัลย์รับแบ่งน้ำหนักไว้บ้าง ตัวของคุณก็ลงมาถึงพื้นอยู่ดี”

รพินทร์พุงกายลุกขึ้นยืน สะบัดแขนขาทดลองคูพร้อมกับการเดินเขยยกไปสองสามก้าว แล้วหันมาทางหญิงสาว ผู้บัดนี้กำลังจับตามองดูอาการของเขาด้วยความเป็นห่วง ถามมาว่า

“เป็นยังไง มีอะไรผิดปกติไหม?”

“เห็นจะไม่เป็นไรหรอกครับ ยอกๆ เสียๆ ที่สะบัดซ้ายนี้เท่านั้น ว่าแต่คุณหญิงเถอะ ผมเห็นถูกวงมันฟาดกระเด็นไป ไม่ได้เป็นอะไรเลยหรือ?”

หล่อนสันตึระะ ยิ้มออกมา

“ไม่หรอก ตอนนี้ฉันก็ไม่เห็นว่ามันทำยังไงกับฉัน เพราะมันเข้ามาข้างหลัง รู้สึกเหมือนถูกใครผลักให้กะมาหน้าไปแรงๆ เท่านั้น ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง ฉันเพิ่งจะมีโอกาสเห็นไอ้แหวงถนัดคราวนี้ มันใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน แล้วก็น่าเสียดาย ที่โอกาสของเราพลาดไปอีกแล้ว ทั้งๆ ที่พบกันจันทน์ที่สุด ความจริงฉันก็ยิ่งเข้าใจมันอย่างเฝื่อนที่สุด แต่อารมณ์ร้อนตกใจ เลยไม่ทันเล็ง หันลากล้องตรงก็ซัดตูมเลย สงสัยจะเข้ากลางลำตัว เห็นเลือดออกมาก หยดรียราดเป็นทางไปทีเดียว พอถูกนัดนั้นมันก็วิ่งป่าเถื่อนไป ทีแรกนึกว่ามันจะวิ่งเข้าใส่ฉันเสียอีก”

ว่าแล้ว หล่อนก็ชี้ให้ดูรอยเลือดสดๆ ที่กองอยู่กับพื้นและเรียกราดเป็นทางไป ตามทิศทางที่มันจะตะลุยผละหนึ่ หยดอยู่เป็นหย่อมๆ ราวกับใครมาทำถังสีหกไว้ พรานใหญ่เดินลากขาไปตามตรวจดูร่องรอยเหล่านั้นอยู่ระยะหนึ่ง ก็เงยหน้าขึ้นตาเป็นประกายไปด้วยความหวัง

“แบบนี้ก็สบายแล้วครับ ถึงไม่ถูกที่สำคัญ ก็เจ็บหนักไปทีเดียว ตามไม่ยากแล้ว ผมเองยังไม่ทันพอหันกลับมันก็ถึงตัวเสียแล้ว โชคดีที่คุณหญิงไม่เสียสติอุตุส่าหยังมันได้อีกนัดหนึ่ง ตอนที่มันจัดผมลอยขึ้นไป ถ้าไม่ถูกนัดนั้น มันอาจวิ่งเข้าไปกระแทกผมซ้ำแหลกไปแล้วก็ได้”

“พวกนั้นเป็นยังงี้บ้างก็ไม่รู้ เจียบจี้ไปเลย”

หล่อเน่ย์ขึ้นอย่างร้อนใจ ควักนุหรือออกมาจูดสูบเป็นตัวแรก รพินทร์เขยยกกลับเข้ามา ทรุดตัวลงนั่งเอี้ยวคอตัดไปมา

“คงไม่มีใครเป็นไรหรอกครับ มีเราสองคนเท่านั้นที่ถูกเข้ากลางโหลงของมัน นอกนั้น ล้อมคักอยู่ด้านนอกเท่านั้น ประเดี๋ยวก็คงตามเข้ามาพบเอง”

ไม่ทันขาดคำก็มีเสียงกุ๊วโหวกเหวกแว่วใกล้เข้าพร้อมกับ กิ่งไม้ลั่นสวบสาบ พรานใหญ่กู่รับออกไป ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ไชยยันต์และอีกสี่คนที่แยกย้ายกันออกไป ก็สมทบกันมาเป็นหมู่ โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ตอนหนึ่ง แล้วเดินตรงเข้ามาอย่างรีบร้อน สีหน้าของแต่ละคนเต็มไปด้วย ความร่ำร้อนกระวนกระวาย แต่พอมองเห็นคารินกับพรานใหญ่นั่งรออยู่ครบหน้า ต่างก็ถอนใจ ออกมาโล่งอก

แล้วฝ่ายที่เพิ่งจะเข้ามาสมทบทีหลัง ก็รับรู้เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นทางด้านนี้อย่างละเอียด โดยการบอกเล่าของคาริน เต็มไปด้วยตระหนกขวัญแขวน แล้วก็ยินดีในการรอดตายอย่างหวุดหวิด ของทั้งสอง

ไชยยันต์กรากเข้ามาจับไหล่รพินทร์บีบแน่น

“เทวดาประจำตัวของคุณแข็งเหลือเกิน เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ที่เดียว นี่ก็ไม่ถึงว่าคุณจะมีโอกาสได้เข้าประชิดตัวมันจนถึงกับพิคกับมันด้วยมือเปล่าแบบนี้ นี่เชษฐารู้เข้าก็คงแทบช็อค ที่เดียว”

จอมพรานหัวเราะกร้อๆ

“ผมก็ไม่คิดเหมือนกันแหละครับ ตอนนั้นให้พระอินทร์ลงมาเชียวๆ บอกว่าผมไม่ตาย... ผมก็ไม่เชื่อ มันแทงผมผิดไปนิดเดียว อารามตกใจก็เลยกอดงาของมันไว้แน่น กะว่าจะไม่ยอมปล่อย ที่เดียว แต่อึดตอนมันจัดสะบัดขึ้นไม่ทราบว่ามันหลุดลอยไปทำไหน โชคดีที่คุณหญิงยังสกดไว้ทัน ทำให้มันเปิดหนีไปก่อนที่จะเข้าไปซ้ำผม ยิ่งข้างมารวมร้อยแล้วไม่เคยถึงกับต้องตะลุมบอนกับมัน แบบมือเปล่าอย่างนี้ อย่างมากก็แค่วิ่งหนีเท่านั้น”

จากการบอกเล่าของไชยยันต์ และจัน ซึ่งแยกกันไปคนละด้าน ปรากฏว่าคนทั้งสองฝ่าย ย่องเข้าไปทางด้านใต้ลม พยายามมองหาข้างโหลงนั้น ก็ไม่เห็นเงาของมันสักตัวเดียว ทั้งๆ ที่สัมผัส บอกชัดว่าพวกมันแยกย้ายกันชุมนุมอยู่ในคงผากนั้นเอง อันเนื่องมาจากป่าที่บีบมากจนเกินกว่าที่จะมองเห็นอะไรได้นัก ครั้นแล้วทันที่นั่นเองก็ได้ยินเสียงพวกมันร้องขึ้น พร้อมกับเสียงปิ่น ซึ่งก็เป็น เสียงปิ่นจากด้านรพินทร์และคารินนั่นเอง ทั้งสองฝ่ายจึงพอสังเกตเห็นพวกมันได้ในขณะที่เกิด ปั่นป่วนขึ้น

การยิงได้เกิดขึ้นในระหว่างที่มันบุกตะลุยแตกตื่นออกมา จึงทำให้ไม่ถนัดนัก เพราะต้อง คอยหลีกหลบเอาตัวรอดไว้ก่อน และเป็นระยะที่ประชิดตัวเหลือเกิน ทางด้านไชยยันต์นั้น เกิด

หูดหวิดจะถูกเหยียบตายไปเช่นกัน ไชยยันต์กับนางชายอิงช่วยไว้ได้ทันในวินาทีสุดท้าย ส่วนทางด้านจันนั้น เส่ถึงกับทิ้งปืนแผ่นหนีขึ้นต้นไม้ และจันก็ผลุบหนีเข้าไปอยู่ในโพรงไม้ใหญ่

ผลสรุปปรากฏว่าทางด้านไชยยันต์ยิงล้มสองตัว และด้านจันคว้าไปอีกตัวหนึ่ง โดยไม่นับพวกที่ถูกยิงเจ็บไปอีกสองสามตัว เมื่อรวมกับทางรพินทร์และคารินแล้ว โขลงไอ้แห้วทั้งหมดก็ถูกล้มไปอีกถึง 7 ตัว ต่อการหูดหวิดจวนเจียนต่อชีวิตของฝ่ายล่าทุกคน

ไอ้แห้วและบริวารส่วนใหญ่หลุดรอดไปได้อีกตามเคย แม้ว่าจะในลักษณะที่สะบัก สะบอมบอบซ้ำกว่าทุกครั้ง

“เสียดายเหลือเกิน”

ไชยยันต์บ่นอย่างหมายมั่น หันไปดูหน้าเพื่อนสาว

“ถ้าน้อยยั้งฉันทันให้ประณิดตอกสักนิด ไอ้แห้วก็เกมแล้ว นี่มันเพียงแต่ได้แผลเพิ่มเติมไปอีกเท่านั้น”

คารินหัวเราะแค้นๆ อัดค้อนบุหรี่ลึกลับเหมือนจะให้มันเข้าไปบรรเทาความอกสั่นขวัญเต้นที่เพิ่งผ่านมา

“เอาไว้ให้เหตุการณ์ที่ฉันทพบ มันเผชิญเข้ากับตัวเองแล้วจะรู้”

หล่อนพูดแหบๆ

“ที่อุตสาหะเหนียวไถปืนออกไปได้ตอนนั้น ก็นับว่าวิเศษสุดแล้ว โห...มันเอกไซท์เสียจนไม่รู้จะบอกยังงัยถูก อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า เห็นมันเหวี่ยงพรานใหญ่ลอยล่องขึ้นไปบนอากาศกับตา ตอนนั้นฉันทก็คิดว่าเขาต้องแหลกละเอียดไปแล้ว ระหว่างที่ซุ่มอยู่ ฉันทก็ว่าฉันทต้องตายแน่เหมือนกัน ไม่รู้จะหลบไปทางไหน รอบตัวพวกมันทั้งนั้น แต่ละตัวซุงวงแผดเสียงร้องวิ่งเข้าใส่ พวกเธอดีเพราะมีที่หลบ ฉันทกระพริบตาดูอยู่กลางโขลงของมันเลย ฉันทเองก็ยังถูกงวงมันฟาดกระเด็นไป”

แล้วหญิงสาวก็คว้า .300 เวเธอร์บีแม็กนั่ม ที่วางพาดอยู่กับดักขึ้นมาดู พร้อมกับโคลงศีรษะซ้ำๆ บ่นพึม

“ทั้งนี้ทั้งนั้น มันก็เพราะไอ้ปืนปะตั่วหิวกระบอกนี้แหละ ซึ่งเรื่องนี้จะโทษฉันทก็ไม่ถูก พวกเธอทั้งหลายนั่นแหละเป็นตัวการช่วยกันบังคับให้ฉันทใช้ปืนเล็กกระบอกนี้ ฉันทใช้ .470 อยู่ดีๆ แล้วให้เปลี่ยนเสียนี้ ลูกมันเล็กแล้วก็คมเกินไป มีหน้าซำยังเป็นศูนย์กลางยิงขยาดังสี่เท่า ยิ่งข้างในระยะประชิดในดงทึบแบบนี้ รอดตายมาได้ก็นับว่าปาฏิหาริย์ นี่ถ้าเป็น .470 ไอ้แห้วก็คงกองอยู่กับที่ไปแล้ว หรือไม่ก็คงไปไม่ได้ไกล”

คำพูดของหล่อน ทำให้รพินทร์กับไชยยันต์อึ้ง...ไม่อาจโต้เถียงคัดง้างอะไรได้ เพราะมันเป็นความจริง

“ฉันทก็ไม่ทันได้สังเกตเสียด้วยว่า ตอนที่ออกเดินทางมานี้เธอถือปืนอะไร”

ไชยยันต์พูดอ่อยๆ

“เราลงความเห็นให้เธอใช้ปืนกระบอกนี้ ก็เฉพาะแต่ตอนที่พวกเรากำลังรับมันบนเขา ขณะที่มันบุกคืบนั้นเท่านั้น เพราะเป็นระยะไกลและพวกเราอยู่ในที่มันปลอดภัยพอ แต่ถ้าจะให้เดิน ประจันหน้ายิงกันแบบนี้ มันก็เล็ดไปจริงๆ เรื่องของเรื่องก็คือว่า เธอไม่รู้จักเลือกใช้ให้ถูกกับภูมิ ประเทศและเหตุการณ์นั่นเอง แต่เอาละ พวกเราสามคนยอมรับผิดในเรื่องนี้”

“แต่ผมมั่นใจว่า นัดสุดท้ายของคุณหญิง จะช่วยให้เราถึงตัวมันเร็วขึ้น รับรองว่าไม่กินลีบแปดชั่วโง่งนี้แหละครับ โชคชัยเห็นอยู่ใกล้ๆ นี่แล้ว”

รพินทร์กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แล้วพยักหน้าเรียกไชยยันต์ให้เข้าไปสังเกตรอยเลือด ที่กองเรียวราดอยู่ บอกเบาๆ ต่อมาว่า

“สงสัยกระสุนผ่านเข้ากลางลำตัว แล้วทะลุเลยไปอีกด้านหนึ่ง แม้จะไม่ถูกกระดูก อวัยวะ ภายในก็คงจะถูกทำลายไปบ้าง ลงเลือดออกแบบนี้ถึงไม่ตามก็ตายแน่ แต่อาจช้าหน่อย”

“ถ้ามันจะช้าอยู่ทำไม รีบสาวรอยเลือดมันไปเดี๋ยวนี้เถอะ ความหวังของเราใกล้เต็มทีแล้ว นี่”

ไชยยันต์พูดโดยเร็วอย่างตื้นเต้น แต่พรานใหญ่ยิ้มอย่างใจเย็น

“ไม่ต้องรีบร้อนหรอกครับ ลงแบบนี้ใจเย็นได้แล้ว นั่งกินข้าวกลางวันกันให้สบาย เสียก่อนเถอะ ประเดี๋ยวค่อยตาม มันไปไหนไม่พ้นหรอก”

ไชยยันต์พยักหน้าคล้อยตามโดยดี ทั้งหมดนั่งพักรวมกลุ่มและรับประทานอาหารกลางวันกัน ขณะนั้นมันเป็นเวลาบ่ายโมงเศษ อาหารมื้อกลางวันเป็นอาหารสำเร็จรูปที่ห่อเตรียมมา ตั้งแต่เช้าโดยไม่ต้องก่อไฟหุงหาให้เสียเวลา ต่างบรรจุกระเพาะกันเพียงให้หนักและหมดภาระไป มื้อหนึ่งเท่านั้น พอบ่ายสองโมงตรงก็พร้อมที่จะออกเดินทางตามล่าตามลี้รางโขลงช้างมฤตยูต่อไป จนถึงที่สุด

อีกสองหลบลีกต่อมา รอยของไอ้แหวงก็นำขึ้นสู่เขาใหญ่ลูกหนึ่ง อันเป็นสันเดียวกับเขานาง ติดต่อกับหุบหมาฮอน รอยเลือดของมันเป็นเครื่องนำทางที่ชัดเจนอยู่ทุกระยะ นอกเหนือไปจากลู่ทางที่หักป่าเป็นแนวโค้งไปราวกับใครเอาแทรกเตอร์มาถางไว้ มีรอยของการหยุดพักเป็นระยะ และเลือดไหลเป็นกองโตในทุกตำแหน่งที่มันพัก การเดินของมันช้าลงเป็นลำดับ เมื่อระยะทางผ่านไปหนึ่งชั่วโมง มีรอยหยุดถี่ขึ้น แต่บิรารทุกตัวไม่ได้ทอดทิ้งจำโขลงของมันเลย พรานใหญ่อ่านรอยเหล่านั้นไปด้วยความพอใจยิ่ง แล้วก็เร่งฝีเท้าขึ้นอีก

ร่องรอยเหล่านั้นเป็นกำลังใจให้ไชยยันต์และคารินบุกบันต่อไป อย่างแทบจะลืมความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเปลี้ยโดยสิ้นเชิง

“ปืนของนายหญิงไม่ผิดหวัง ไอ้แหวงไม่มีทางรอดแล้ว”

เงาชายคิดหลังกระชั้นชิดมา กระซิบเบาๆ กับคาริน

“เธอแน่ใจหรือเงา?”

หล่อนหันมาถาม ด้วยสีหน้าตื่น

ก็เห็นยิ่งกว้างๆ ของคนใช้ชาวดง มองทอดไปยังพรานใหญ่ ผู้กำลังนำรุดไปเบื้องหน้า
อย่างไม่หยุดยั้ง

“นายหญิงเองไม่รู้ว่ายิงถูกมันตรงไหน แต่รอยเลือดที่เราตามมาบอกชัดว่าฉกรรจ์ ถ้า
เลือดออกไม่หยุดมันก็ตาย”

คารินสันสิริชะอย่างไม่เห็นด้วย

“ฉันยังไม่อยากเชื่ออะไรทั้งสิ้น รอยเลือดเหล่านี้อาจหายไปเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าแผลฉกรรจ์
จริงมันควรจะลึกลงแล้ว แต่รอยที่เห็นมันยังเดินออกตัวปลิว”

อ้อมไหล่เขาไปทางตะวันตกเฉียงเหนือครึ่งลูก กองเลือดที่นำทางเป็นระยะมาเหล่านี้ ก็
อันตรธานหายไป คงเหลือแต่รอยดินและร่องการเดินของมันเฉยๆ พรานใหญ่ตามต่อไปได้
ประมาณสองสามร้อยเมตรก็หยุดชะงัก แม้ริมฝีปากแน่น ยืนกราดสายตาไปรอบด้านอย่างงงๆ

“เลือดมันหยุดแล้วกระมัง?”

ไชยยันต์กระซิบ รพินทร์สันสิริชะซ้ำๆ

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับ จากเลือดห่อหุ้มสุดท้ายที่เห็นไม่มีท่าเลยว่า เลือดของมันจะหยุด
ลงได้อย่างปัจจุบันทันด่วนแบบนี้”

“แล้วทำไมมันหายไปเสียเฉยๆ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องขึ้นอย่างประหลาดใจ ระหว่างที่พรานใหญ่กะพริบตาอยู่
ไม่อาจบอกอะไรได้ คารินก็อุทานออกมา

“ฉันว่าแล้ว นี่ก็ไม่ผิด ไชยยันต์สินนั้นเล่นกลเอากับเราอีกแล้ว!”

“ก็รอยของมันเห็นอยู่ชัดๆ ว่ามาทางนี้ไม่ใช่หรือ เราตามไม่ผิดแล้วนี่ กระชั้นรอยเข้าไป
อีกเถะรพินทร์ รอยเลือดอาจเว้นระยะห่างออกไปก็ได้”

ไชยยันต์กล่าวมาอีกอย่างร้อนใจ

จอมพรานไม่เอ่ยอะไรออกมาในทันทีนั้น ทอดตามรอยดินข้างใหม่ๆ เหล่านั้นไปอย่าง
ลึกลับ ดึงสายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นมาซับเหงื่อ แล้วทันทีนั้นขมวดคิ้วเอ่ยขึ้นโดยเร็วว่า

“เอ๊ะ! เงาหายไปในไหน?”

ทุกคนเหลียวมองหา แล้วก็เพิ่งจะรู้บัดนี้เองว่า ในขณะขาดหายเงาไปคนหนึ่ง ต่างเต็มไปด้วย
ด้วยความสนเท่ห์

“ก็เมื่อตะกี้นี้ ยังเห็นเดินตามหลังฉันอยู่หลังๆ นี่นา”

คารินพูดโดยเร็ว

พรานใหญ่ไม่เอ่ยคำใดอีกเลย โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนเดินตามเขามา แล้วก็บ้าย
หน้าย้อนรอยเดิมกลับไปทางเก่าโดยเร็ว พอพ้นพุ่มไม้ใหญ่ทุกคนก็เห็นหนุ่มชาวดงพนจรผู้ลึกลับ

นั่งอยู่ที่โขดหินก้อนหนึ่งเหมือนหน้าผาหิน อันเป็นทางลาดสี่สิบห้าองศา ตัดลงไปยังคงเบื้องล่าง ระดับสูงประมาณ 15 เมตร รพินทร์จึงเงยเงยศีรษะขึ้นด้วยตาอันคมกริบ ค้นหา ขณะที่สาวเท้าเข้ามาใกล้ แงชายคงนั่งสีหน้าเรียบๆ เป็นปกติ จนกระทั่งเขาเข้ามาหยุดยืนจ้องอยู่ตรงหน้า

“แงชาย ทำไมแกมานั่งอยู่ที่นี่?”

“ผมต้องขอภัย นามคำดินผม ผมกำลังเอาหนามออก”

“ขณะที่หยุด ทำไมแกไม่บอกพวกเราให้รู้?”

“ผมคิดว่าอีกสักครู่ผมก็ตามไปทัน ผู้กองย้อนกลับมาตามผมหรือ?”

แงชายยิ้มยั้งฟัน ย้อนถามมา

รพินทร์จ้องหน้าแงชายนิ่งอยู่เช่นนั้น หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“ฉันไม่ได้เป็นห่วงในข้อที่ว่าแกหายไปหรอก แต่นั่นสงสัยว่าทำไมแกถึงหายไปอย่างเดียวกับที่สงสัยว่ารอยของไอ้แห้วมันหายไปไหน”

“มันไม่ได้ไปตามที่ผู้กองสาวรอยไปเมื่อคืนนี้หรอกหรือครับ”

“แกอาจรู้มาก่อนฉันแล้วก็ได้ว่า ไอ้แห้วไม่ได้ไปทางนั้น แม้ว่าพวกมันส่วนใหญ่จะแก๊งค์เดินล่อให้ไปทางนั้น!”

พรานใหญ่พูดหัวนๆ

“ผมจะรู้ดีไปกว่าผู้กองได้ยังไง”

เจ้าคนคงผู้ลึกลับ ตอบหน้าตายพร้อมกับชักไหล่ เว้นระยะไปอีดีใจก็ชี้มือลงไปทางหน้าผาลาดต่ำลงไปสู่ดงเบื้องล่าง

“แต่ถ้าผู้กองแน่ใจว่ามันไม่ได้ไปทางนั้น ผมก็ขออนุญาตออกความเห็นว่ามันอาจหลบลงทางด้านนี้ก็ได้ ปล่อยให้ลูกโขลงส่วนใหญ่ทำรอยล่อไปทางโน้น”

รพินทร์เหลือบมองลงไปยังหน้าผาลาด แล้วหันไปจ้องหน้าแงชายอีกครั้งอย่างกลางแกลง เขาไม่กล่าวเช่นไรต่อไป เกะรากไม้และแงหินหย่อนตัวลงไปตามหน้าผาเตี้ยๆ นั้นโดยเร็ว ทุกคนก็ตามเขาลงไป โดยมีแงชายหย่อนตัวลงตามหลังมาเป็นคนสุดท้าย อิดใจเดียวหลังจากนั้น ทุกคนก็ค้นพบรอยเลือดของเจ้าช้างล่าบาทะลักกองอยู่ รวมทั้งรอยรอยการกระเสือกกระสนของมัน โดยมีรอยช้างใหญ่อีกสองตัวเดินขนานคู่ไป ระหว่างที่ไชยยันต์อุทยานออกมาอย่างตื่นเต้นยินดีเข้าไปตรวจดูรอยเหล่านั้น จอมพรานสบถพ้ออยู่ในลำคอ สันนิษฐานซ้ำๆ แล้วเรียกแงชายเข้ามา

“เอาละ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป แกะรอยนำหน้าไป”

เขาออกคำสั่งกร้าวๆ แล้วพยักหน้าเตือนให้แงชายเดินล่วงหน้าไป คนใช้ชาวดงไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เดินออกนำหน้าตามรอยเหล่านั้นไปโดยดี พอคัลลอยหลังพรานใหญ่ก็กำรามออกมา

“ฮืม! ไอ้เวรนี้มันน่ารัก...”

“ทำไม? นั่นคุณค่าอะไรของคนฉัน?”

คารินถามขึ้น โดยเร็ว เพราะได้ยินแว่วๆ อาการของหล่อนแสดงความประหลาดใจ

“ใช่! ผมด่ามัน ไอ้เวรคนใช้ตัวดีของคุณหญิงนั่นแหละ”

รพินทร์กระซอกเสียง จ้องไปยังร่างสูงใหญ่ที่เดินนำอยู่เบื้องหน้า

พราณใหญ่หันมาแยกเงี้ยวไล่หล่อนอย่างหัวเสีย

“คุณหญิงไม่ทันมันหรือ! ไอ้เปรตนั้นมันรู้ที่อยู่แล้วว่า ไอ้แห้วแยกโหลงหลบลงไปทางหน้าผานี้ แต่มันจะบอกผมหรือพวกเราสักนิดก็เปล่า แกล้งปล่อยให้เราเดินหลงตามรอยลูกโหลงไป ตัวมันเองนั่งหัวเราะเยาะร่อยอยู่ตรงนั้น โดยแกล้งบอกว่าหนามคำดิน ที่เห็นมันรู้ว่าผมเดินเข้าไปสักพัก ประเดี๋ยวก็ต้องย้อนกลับมาอีก มันไม่อยากจะเดินไปกับเราให้เสียเวลา นั่งกระดิกตีนรอสบายเฉิบ ถ้ามันบอกเสียแต่แรกเราก็ไม่เสียเวลาเดินเลยไปเปล่าๆ”

ไชยยันต์หน้าตื่นในคำพูดของเขา แล้วหัวเราะออกมาอย่างขันๆ

“ยังงั้นอะไร? บ๊ยะ! ไอ้เสือนี่มันสำคัญจริงๆ”

“ออดี!”

คารินเถียงแทน แต่สีหน้าและแววตาของหล่อนก็ส่อแววขบขันอยู่ไม่น้อย

“คุณมองเงาชายในเงาร้ายอยู่ตลอดเวลา แล้วก็เลยคิดไปยั้งงั้น เขาอาจไม่รู้ก็ได้ว่าไอ้แห้วแยกลงมาทางนี้ บังเอิญหนามมันดำ แล้วหยุดนั่งบ่งหนามอยู่ตรงแยกนั้นพอดี ขนาดคุณยังไม่รู้ในตอนแรกว่าไอ้แห้วแยกลงมาทางนั้น นับประสาอะไรเงาชายจะรู้ พอคุณบอกว่ามันไม่ได้ไปทางที่เราตามไปเขาก็ออกความเห็นว่ามันอาจลงมาทางนี้ได้ ซึ่งมันบังเอิญตรงกับความจริงเข้า คุณก็เลยหัวฟัดหัวเหวี่ยงหาว่าเงาชายไม่บอกเสียแต่แรก แกล้งให้คุณเดินเชื่อไปก่อน”

ว่าแล้วหล่อนก็หัวเราะชอบใจ หางเสียงก็บอกชัดว่า มีความรู้สึกตรงกันกับเขานั่นแหละในเรื่องนี้

รพินทร์เต็มไปด้วยความหงุดหงิด เดือดดาลใจ สบถอุบอปปอยู่คนเดียว

จากนั้นไม่มีใครเอ่ยคำได้อีก นอกจากเดินรุดหน้าตามเงาชายไปอย่างรีบเร่ง

รอยที่ค้นพบใหม่นี้ ชัดเจนทุกระยะ บอกให้ทราบถึงไหวพริบปัญญาเกินสัตว์ดิรัจฉานทั่วไปของมัน ในอันที่จะทำอุบายลวงฝ่ายมนุษย์โดยการให้ลูกโหลงอื่นๆ เดินล่อให้ตามไปเสียทางอื่น ส่วนตัวมันเองกับ ‘ทหารเอกคู่ใจ’ อีกสองตัวแยกหนีมาเสียอีกทางหนึ่ง ราวกับจะตระหนักได้ดีว่า รอยเลือดของมันประการหนึ่ง และบาดแผลอันสาหัสซึ่งเป็นต้นเหตุให้มันสิ้นเรี่ยวแรง และเดินช้าลงทุกขณะอีกประการหนึ่ง จะเป็นสิ่งที่ทำให้ฝ่ายล่าติดตามมาทัน หากไม่ใช่อุบายหลีกหลบอันแบบชล

รอยเลือดหยดถี่ขึ้นทุกที เป็นเลือดใหม่สดที่สุด เหมือนกับว่ามันได้ล่วงหน้าไปก่อนเพียงไม่กี่อึดใจนี้เอง และเงาชายก็ออกนำล้ำๆ ไปอย่างรวดเร็วราวกับหมาล่าเนื้อ บางขณะตามลมและบางขณะก็ทวนลม สุดแล้วแต่ทิศทางที่มันจะนำไปก่อน ซึ่งบ้ายหน้าลงต่ำเป็นลำดับ รพินทร์สะกด

ตามหลังเงาเข้าไปทุกกระยะเว้นห่างประมาณ 50 เมตร ด้วยอาการระวังตัวพร้อม แล้วหันมากระซิบเตือนนายจ้างของเขา

“อย่าเผลอตัว ไอ้แห้วอาจซุ่มดักคอยเล่นงานเราตรงไหนก็ได้ทั้งสิ้น เรากำลังกระชั้นหลังมันเข้าเต็มทีแล้ว”

ไชยยันต์กับคารินกระซิบไรรเฟิล อยู่ในท่าพร้อมที่จะใช้ได้ทุกขณะ กวาดตาไปรอบด้าน นักมานุษยวิทยาสาวมองไปยังเงาชาย ผู้เดินนำเหิงๆ อยู่เบื้องหน้าอย่างไม่แสดงท่าว่าจะหวาดระแวงอะไร แล้วกระซิบขึ้นอย่างเป็นห่วง

“คุณใช้ให้เงาชายเป็นคนนำทาง ท่าทางเขาไม่ได้ระวังตัวอะไรเลย ควรจะเตือนให้รู้ไว้ด้วย”

ก็ได้รับคำตอบห้วนๆ จากพรานใหญ่ว่า

“ป่วยการจะไปสอนจระเข้ให้ว่ายน้ำ ไม่ต้องไปห่วงมันหรอก ห่วงตัวคุณหญิงเองก็แล้วกัน ถ้าไอ้แห้วพรวดพราดออกมาเมื่อไหร่...หาที่หลบไว้ก่อน อย่ายื่นประจันหน้าอย่างที่เข้ามา”

คารินหวัดหางตาผ่านใบหน้าของเขาอย่างไม่พอใจ แต่พรานใหญ่ไม่สนใจ

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคนก็ได้ยินเสียงน้ำตกขนาดใหญ่ แ่ววกระหึ่มมาให้ได้ยินทิศทางไปของไอ้แห้ว...ใกล้กับเสียงน้ำตกนั้นเข้าไปทุกขณะ รพินทร์บอกนายจ้างทั้งสองของเขาให้ทราบว่ ที่ดินเขามีน้ำตกใหญ่อยู่แหล่งหนึ่ง ดันน้ำมาจากยอดเขาสูงลูกเดียวกับที่ผ่านมาแล้วไหลหล่นลงมาเป็นชั้นๆ จนกระทั่งลงสู่แอ่งกว้างใหญ่ตื้นเขิน ซึ่งเป็นต้นสายของลำธาร

ป่ารอบด้านที่ผ่านไป เริ่มเขียวข่มขึ้นเป็นลำดับ อุดมไปด้วยพวกเฟิร์น และกล้วยไม้ผีเสื้อตัวใหญ่ๆ หลากสีปรากฏให้เห็นชุกชุมขึ้นทุกขณะ สลับไปกับดอกไม้ป่าอันตระการตาธรรมชาติของพงไพรในละแวกนี้ เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ตื่นตาตื่นใจขึ้น อันเป็นธรรมชาติของป่าที่อยู่ใกล้เคียงกับแหล่งน้ำทั้งหลาย แตกต่างไปกับดงกันดารอันแห้งผากปานนรกที่ผ่านมาแล้ว

ยิ่งใกล้เข้ามา เสียงกระแทกหินผาก็ยิ่งดังสนั่น ละอองน้ำโปรยปลิวมาเย็นฉ่ำปกคลุมป่ารอบด้านอยู่ทั่วไป เอื้องผึ้ง กระเช้าสีดา และช้างน้ำ เกาะอยู่ตามคาบของไม้ใหญ่ และเห็นพราวสะพรั่งละลานตาไปหมด พื้นดินอุดมไปด้วยพวกวานसारพัดชนิดออกดอกประหนึ่งจะอวดแข่งสีสนั่นกันอยู่สลอน

ครั้นแล้วไม่นานนัก ทุกคนก็พบตนเองอยู่ในระหว่างโตรกถ้ำกว้างใหญ่ เบื้องหน้ากระแสน้ำพุ่งเป็นลำ กระโจนลงมาจากแก่งที่ลดหลั่นเป็นชั้นๆ ละอองขาวเป็นฟูฟอง กระแทกกับแสงแดดยามเย็น บังเกิดเป็นสีรุ้งงามตา ชั้นสุดท้ายที่น้ำตกลงมา เป็นชะง่อนกว้างใหญ่สูงประมาณ 15 เมตร ก่อนที่จะเทลงมาสู่แอ่ง ซึ่งมีระดับน้ำตื้นเพียงเอว แล้วไหลลงเบื้องต่ำต่อไป มันเป็นน้ำตกที่งามเยี่ยมแห่งหนึ่ง และปริมาณน้ำในยามนี้ก็มาก สายน้ำไหลตกลงมาเป็นรูปโค้ง รวากับฉากธาราบาดบังหน้าผาชะง่อน อันเป็นแนวตัดได้ระดับ รวากับมือสวรรค์มาเนรมิตนั้นไว้

รอยของไอ้แห้วและบริวารของมันทั้งสอง เดินตามทางด้านล่างมายังแอ่งน้ำตกแห่งนี้ แล้วก็อันตรายหายไประลอกไร้ยางอาย รวบรวมว่ามันจะละลายหายไปกับน้ำ หรือมันก็จะดำดิ่งลงไปแช่แรกตอนอยู่ที่กระแสน้ำเบื้องล่าง ทั้งๆ ที่บริเวณแอ่งน้ำนั้นก็ระดับลึกที่สุดเพียงแค่ออกเท่านั้น

ทุกคนพบกับความอัศจรรย์ใจอีกครั้ง

รพินทร์กับไชยยันต์ลุยข้ามแอ่งไปยังฝั่งตรงข้ามเพื่อตรวจหารอย ส่วนพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสามแยกย้ายกันค้นหาตามชายฝั่งริมแอ่งรอบๆ ลงไปจนกระทั่งปลายน้ำที่ไหลสู่ลำธาร หากว่ามันจะยึดเป็นทางเดินไปตามลำธาร คงมีแต่เงาของคนเดียวเท่านั้น พอมาถึงแหล่งน้ำตก ก็ลงนั่งพักอย่างสบายใจบนโขดหินหน้าตึกราบเรียบตอนหนึ่ง และคารินก็พลอยหยุดพักวกน้ำขึ้นชโลมหน้าอยู่ที่นั่นด้วย

ห้าหกนาทีก่อนหน้านั้น พวกที่แยกกันออกไปตรวจรอยก็กลับเข้ามารวมกันที่โขดหินก่อนนั้น

“ถ้าไม่เหาะ ก็ดำดินแทรกปฐพีไปเสียแล้ว!”

ไชยยันต์ครางออกมา

“มันไม่ได้ข้ามไปฝั่งโน้นหรอกหรือ?”

หญิงสาวถามอย่างเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ เพื่อนชายโคลงศีรษะทรุดตัวลงนั่งฟังพาบ ถอดหมวกออกจกน้ำโกรกศีรษะ ส่วนรพินทร์สอซักพรานของเขาทั้งสามที่แยกย้ายกันไปตรวจดูรอบๆ ทั้งเกิด เส่ และจัน สันหน้าได้แต่เบิกตากูกันอย่างงุนงง

รพินทร์ก็ครึมฝีปากแน่น กวาดสายตาไปยังบริเวณรอบด้านอีกครั้งอย่างใคร่ครวญขนาดหนัก แล้วเบนมาจับจ้องอยู่ที่เงาชายเขม็ง...เงาชายผู้บัดนี้นั่งกอดเข่า มองดูสายน้ำตกที่ไหลหล่นลงมาเป็นช่องชันจากเบื้องบนลึบๆ ขึ้นไปอย่างใจเย็น และดูเหมือนจะไม่อาทรต่อสิ่งใดอันผิดไปกว่าอาการของคนในขณะนี้ ใบหน้าสีทองแดงราวกับภาพแกะสลักนั้นอยู่ในอาการเคลิ้มภวังค์ ลมเย็นจากผาหน้าตกพัดเส้นผมหยิกหยักสกปกท่ายทอยปลิวไสว

เขาก้าวช้าๆ เข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ขาดงผู้ลึกลับตื่นจากภวังค์ และก็พอดีหันมาสบตา

“นายบอกฉันซิ ไอ้แห้วเหาะ หรือว่าดำดิน?”

เขาถามเบา แต่เครียด

“ช่างไม่ใช่คน และช่างก็ไม่ใช่สัตว์เดือ...”

เสียงหัวเราะก๊วนนั้น ตอบเขามาราบเรียบ แล้วโดยสีหน้าตายอันเป็นคุณลักษณะเดิม อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงซี้มือไปยังหน้าผาหน้าตึกชั้นสุดท้าย ก่อนที่กระแสน้ำจะกระโจนลงมาสู่แอ่ง

“ที่นั่น ภายใต้อาสน์น้ำที่กระโจนจากแก่ง ลงมาสู่แอ่ง ในชีวิตแห่งความเป็นเจ้าป่าของผู้
กอง ได้ผ่านน้ำตกเขานางนี้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ผู้กองเคยคิดเหมือนผมบ้างหรือไม่?”

รพินทร์จึงไปทักน้ำตก แล้วหันขวับมาจ้องเงาชายอีกครั้งอย่างรวดเร็ว คาเป็นประกาย
ลูกแวว

“คิดว่ายัง?”

“ใต้อาสน์น้ำตกที่เป็นม่านบังไว้ เป็นปากถ้ำใหญ่ ลึกและกว้าง เป็นช่องทางตัดเข้าไปได้
ภูเขาถุนี่”

พรานใหญ่กลั่นใจ เอ่ยล่อไรฟีนออกมาด้วยเสียงที่พยายามให้เป็นปกติที่สุดว่า

“และนั่นก็คือทางด่านลับ เชื่อมติดต่อระหว่างป่านอกกับหุบมหาหอน นั่นใช่ไหม?”

“ครับ”

ไม่ทันจะขาดเสียงเงาชาย รพินทร์ก็ขยับไหล่เข้าคนดง กระซอกยื่นขึ้นง้างหมัดขึ้นเต็มลำ...

หมัดของเขาข้างจะงักอยู่เพียงแค่นั้นเอง เพราะมีใครคนหนึ่ง แทรกกลางเข้ามาอย่าง
รวดเร็ว ง้างหมัดขึ้นเหมือนกัน สีหน้าชิงชังเอาจริงเอจัง

“ถ้าคุณต่อน้องชายของคุณ”

ใครคนนั้นก็คือ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ นั่นเอง บัดนี้ขู่กำปั้นลอยวนอยู่
ตรงหน้าของเขา แต่นัยน์ตามีแววยิ้ม

“ฉันก็จะต่อให้คุณเหมือนกัน เอไร?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนตัวสั่นเทา หน้าแดงก่ำ อึดใจใหญ่ก็ลดมือลงจากการที่คำคอเงาชาย
ไว้ สีหน้าและอาการของเขาสะท้อนว่า พยายามจะสะกดกลั่นความรู้สึกไว้อย่างยากเย็นที่สุด ไม่พูด
อะไรอีกเลยจนคำเดียว

รพินทร์หันหลังกลับคว้าไรเฟิล กระโดดโครมลงไปในแอ่งน้ำ แล้วเดินลุยตรงเข้าไปยัง
ตำแหน่งน้ำตกที่พุ่งเป็นลำลงมาสำรวจหาถ้ำทางอยู่ใต้ใจ ทุกคนก็เห็นร่างของเขาฝ่าสายน้ำตกหาย
ลับเข้าไปทางมุมหนึ่ง โดยไม่สนใจกับเสียงร้องตะโกนถามของไชยยันต์

กรุ๊ปใหญ่ต่อมา ก็ไหลผ่านสายน้ำตกออกมาให้เห็นอีกครั้ง ภายเป็ยโขกไปหมด เดินลุยน้ำ
กลับมาที่เก่า พอถึงก็สะบัดน้ำออกมาจากตัว ชำเลียงมองดูหน้าเงาชายนิคหนึ่ง แล้วพูดกับนายจ้าง
ต่ำๆ ว่า

“มีด่านลับซ่อนอยู่ใต้เขื่อนน้ำตกนั่น!”

บอกเพียงแค่นี้ เขาก็พยักหน้ากับเกิด ให้ส่งยามหลังประจำตัวมาให้ เลือกได้เสื้อผ้าที่
เตรียมมาอีกชุดหนึ่ง เดินห่างออกไปกำบังหินใหญ่ผลัดชุดที่เป็ยกออก พอผลัดเครื่องแต่งกายชุด
ใหม่เสร็จเรียบร้อย นั่งลงสูบบุหรี่อืดควันหนๆ อยู่คนเดียว ไชยยันต์กับดารินก็เดินตรงเข้ามาหา
ไชยยันต์เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้น

“หมายความว่ายังงัยกันนี้ แปลว่าเราค้นพบด่านลับอันเป็นทางติดต่อระหว่างป่านอกกับหุบหมาหอนแล้วใช่ไหม ไอ้แหวงใช้ทางนี้หลบเราเข้าไป?”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ ขว้างบุหรีที่เพิ่งจะจุดสูบได้สองสามอีก กระเด็นลงไปกับโขดหินเสียงของเขาสะท้อนไปด้วยความรู้สึกลึก

“ครับ! แต่เป็นการค้นพบที่เกือบจะสาย คนของเราหลายคนต้องล้มตายลง คุณชายขาเกือบขาด ผมเองหรือคุณหญิง เมื่อใกล้เที่ยงที่แล่วมานี้ก็เกือบตาย ผมไม่เข้าใจจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ว่าเจ้าเงชาตัวดีคนโปรดของคุณหญิงทำไมถึงอมพะนำไว้จนกระทั่งบัดนี้ มันรู้จักด่านลับได้น้ำตกนี้เดิมตั้งนานแล้ว และมันก็รู้อยู่ทุกขณะว่าพวกเราผจญกับปัญหาว่าด่านลับนั้นอยู่ที่ไหน ทำไมมันถึงนิ่งอับไว้ เพิ่งจะมาบอกเอาวันที่สุดท้ายนี้ เมื่อคราวที่เราตามมันมาครั้งก่อน เราก็ไม่หลงรอยเสียงจนต้องเดินย้อนกลับไปที่แคมป์ มันก็น่าจะบอกแล้วว่าด่านลับ หรือทางฉุกเฉินของไอ้แหวงอยู่ตรงไหน”

แล้วเขาก็หันไปจ้องหน้าหญิงสาวด้วยดวงตากลูกวาว ถ้ามเกือบเป็นตาวดว่า

“ทำไมครับ คุณหญิง? ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ คุณหญิงอธิบายให้ผมฟังหน่อยได้ไหม ในฐานะที่คุณหญิงก็บอกผมเองว่ารักมันราวกับน้องชาย ต่อสู้ป้องกัน และออกรับแทนมันมาตลอดเวลา”

หญิงสาวส่งยิ้มหวานระรื่นมายังความเกรี้ยวกราดขุ่นมัวของเขา ทรวดด้วงลูกเข้าตรงหน้า สายตามีกระแสวิงวอนและปลุกปลอบ เอื้อมมือมาจับแขนเขาไว้ พูดยเสียงเบาอ่อนหวาน

“อย่าเกรี้ยวกราดนักซิคะ รพินทร์ ระวังอารมณ์ของคุณไว้บ้าง อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่ฉันเถอะ ฉันเห็นใจเหมือนกันว่าคุณโมโหเงชามาก ฉันเองก็สอบถามเขาในเรื่องนี้แล้ว คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตามเถิดนะ แต่ฉันเชื่อเงชา และไม่คิดว่าเขาจะมีลูกไม้ซ่อนเงื่อนอะไรกับคุณเลย นอกจากความเชื่อ”

“ความเชื่อ?”

พรานใหญ่ร้องออกมาเกือบจะเป็นตะโกน แล้วหันหัวเราะ หล่อนไม่เคยเห็นเขาน่ากลัวเหมือนครั้งนี้มาก่อน

“ไหนมันบอกคุณหญิงว่ายังงัย?”

“เขาบอกว่าเขาไม่รู้มาก่อนเลย ว่ามีด่านลับอยู่ใต้ผาน้ำตกนั้น”

หล่อนพูดอ่อนโยน เอาอกเอาใจ ใบหน้ายังคงรื่นอยู่ด้วยรอยยิ้มปลอบโยน

“เขาเล่าให้ฟังว่า เมื่อคืนนี้เขาฝันไป...ฝันว่าตามไอ้แหวงมาถึงผาน้ำตกนี้ แล้วเห็นมันหลบเข้าไปในถ้ำใต้สายน้ำตกนั้น ซึ่งเขาก็งงไม่แน่ใจว่ามันเป็นทางด่านซ่อนอยู่ใต้น้ำตกนั้นจริงหรือเปล่า เมื่อคุณลองบุกสายน้ำเข้าไปพบ มันก็กลายเป็นความจริงขึ้นมา เขาไม่ได้มีเจตนาจะปิดบัง

อำพรมาแต่ต้นเลย แงชายเป็นคนแปลกๆ อย่างนี้เองแหละ คุณก็น่าจะรู้ที่อยู่แล้ว เขาเป็นคนผูกพันอยู่กับความฝัน และมักจะฝันได้แม่นย่ำเสมอ”

“เชื่อมั่นซิ ไอ้คนจี๊ฝันคนนั้น!”

รพินทร์ตะคอกอย่างพลุ่งพล่าน คึกกู่หรือออกมาคาบใหม่ มือสั่น ไชยยันต์หัวเราะเบาๆ รีบคว้าไลท์เตอร์ออกมาจุดให้อย่างเอาใจ พรานใหญ่รู้สึกตัวในอารมณ์ฉุนเฉียวรุนแรงของตัวเอง ยกมือไหว้ไชยยันต์แล้วฝืนหัวเราะแค้นๆ กล่าวเสียงอ่อนลง

“เอาละครับ ผมพยายามจะเชื่อตามที่คุณหญิงบอกนี่ แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ถ้าแงชายฝันอย่างนี้เสียแต่เนิ่นๆ พวกเราจะต้องเหนื่อยยาก เปลืองเวลา เปลืองชีวิตและข้าวของไปมากมายถึงเพียงนี้ ไอ้แห่วงเกมไปนานแล้ว กรุณาไปเตือนหมอนั่นเสียด้วยว่า คราวหลังถ้าเกิดวิกฤติการณ์อะไรขึ้น ขอให้หมอฟันทันต่อเหตุการณ์หน่อย อย่าฝันเอาในเวลาเกือบสายอย่างนี้ ผมจะไม่อยากจะพูดอะไรกับพี่น้องชายของคุณหญิงคนนี้อีกแล้ว เข้มแข็งเต็มเหนี่ยวมาตั้งแต่ตอนที่หลอกให้เดิน หลงตามรอยเมื่อบายนี้แล้ว มิน่าละ พอมาถึงที่นี่ลงนั่งสบายใจเฉิบ ปล่อยให้พวกเรารวมกันเสียอีก ยังสงสัยอยู่เนี่ยว่า ถ้าไม่แก่นออกมา หมอจะทำไมเป็นทองไม่รู้ร้อน อุบนิ่งไว้นานอีกสักเท่าไร?”

“แต่ถึงอย่างไร เขาก็บอกให้คุณรู้ไม่ใช่หรือ แม้ว่าจะเป็นวินาทีสุดท้าย”

คารินแย้งเบาๆ เอียงคอขมึม รพินทร์อึ้งไปนาน แล้วถอนใจเฮือก

“ครับ มันบอกเพื่อแก้ไขของพรานใหญ่ ภายหลังจากรอดูเชิงจนแน่ใจแล้วว่า ถ้ามันไม่บอกก็โง่งมอยู่เนี่ยเอง เก่งมาก เจ้าแงชายคนนี่”

“โธ่ รพินทร์ คุณก็คอยคิดเอาเองเอาอน ถือเหลี่ยมถือเชิงอะไรกับแงชายอยู่อย่างนี้นี่นา ถึงได้มองเขาในแง่ร้ายอยู่ตลอดเวลา ทำไมไม่มองเขาในแง่ดีบ้าง ถ้าไม่มีแงชาย ป่านนี้คุณก็ยัง ‘งม’ อยู่แน่นอน ว่าไอ้แห่วง ‘เหาะ’ หรือว่า ‘คำดิน’ ไปทางไหน”

รพินทร์คอแข็ง พูดอะไรไม่ออก

“ผมอยากจะขอร้องคุณเรื่องนี้เหมือนกัน ลืมเสียเถอะ รพินทร์มาว่าถึงแผนการต่อไปของเราดีกว่า เดียวนี้เรารู้ด้านลับนั้นแล้ว และรู้แน่ด้วยว่ามันเพิ่งจะอาศัยทางนั้นหลบเราเข้าไปในหุบหมาหอนหยกๆ นี่เอง ประจักษ์เห็นอยู่แค่นี้แล้วไม่ใช่รี?”

ไชยยันต์ตอบไหล่ย เอ่ยเป็นงานเป็นการมา ภายหลังตรึงตรองอยู่ครู่ใหญ่ เขาก็บอกว่า

“ลงรู้ทางแบบนี้แล้ว ก็ง่ายที่สุดแล้วครับ แต่จะอย่างไรเสียสำหรับวันนี้ เราคงตามมันไม่ทันแล้ว นี่ก็เย็นเต็มที ถ้าคำในหุบหมาหอนจะไม่เหมาะ คืบนี้พักที่นี้สักคืน พรุ่งนี้เช้าค่อยตามมันไป”

นายพันตรีนอกราชการยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ขณะนั้นเป็นเวลา 15 นาฬิกาตรง ความมืดสลัว กำลังโรยตัวลงมาปกคลุมป่ารอบด้าน เสียงนกยูงที่ไม่เคยได้ยินกันมาเป็นเวลานานร้องแว่วลง

มาจากยอดไม้สูงส่งสนธยา รอบด้านแข่งระงมไปด้วยเสียงจักจั่นลงโน คละระคนไปกับเสียงน้ำตก กระแทบแก่งหิน อีกไม่นานนักป่าทั้งป่าก็มีดสนิทลงแล้ว

“ถ้าฉันรับหาชัยภูมิที่จะพักคืนนี้เถอะ ตรงนี้คงไม่เหมาะเพราะใกล้น้ำตกเกินไป นอกจาก กลางคืนจะถูกละอองน้ำหนาว เสียงน้ำตกจะทำให้เราไม่ได้ยินเสียงอื่นๆ”

รพินทร์ลุกขึ้นยืน ตะโกนบอกกับคนของเขา ต่อจากนั้นอีกเพียงครู่เดียว ค่ายพักนอน ชั่วคราวก็ถูกเลือกขึ้นบนริมฝั่งธารน้ำด้านเหนือ ห่างจากแอ่งน้ำตกประมาณสามร้อยเมตรใน ระหว่างวงล้อมของกลุ่มโหนดหินก้อนใหญ่ๆ ฝ่าพลาสติกหนาปูรองพื้นสำหรับนอน อีกผืนหนึ่งบาง กว่า...จึงสี่มุมกันน้ำค้าง ถ้าฝนไม่เทลงมาในคืนนี้

ที่แรมคืนแบบง่ายๆ ของคณะทั้งเจ็ดคน ก็ไม่มีอะไรขลุกขลักเดือดร้อน ต่างช่วยกันคนละไม้คนละมืออย่างคล่องแคล่วเคยชิน ไม่ก็อดใจบริเวณนั้นก็กลายเป็นที่พักสำหรับคืนนี้ได้ อย่างปลอดภัย และมีความสุขเท่าที่จะเป็นไปได้

ดารินคงไม่ทิ้งนิสัยเก่าอันแก่ไม่หายของหล่อน นั่นก็คือขาดน้ำไม่ได้ เพราะฉะนั้น หล่อน ปลอดภัยไปครึ่งเป็นพิเศษ เมื่อค่ายพักแรมคืนได้ถูกกำหนดขึ้นใกล้เคียงกับบริเวณแหล่งน้ำอันน่าอาบ เหนือไคลอันเกิดจากความสมบูรณ์สมบัตินตลอดทั้งวันนั้น ยังพอทำเนาสำหรับหล่อน แต่ตอนที่ถีบ คลานเข้าหาโขลงไธ้แห้วในดงผากเมื่อตอนบ่ายนี้ ขุยผาก และใบไม้บางชนิดทำให้หล่อนกระวน กระวาย และคันเคอะเขอะอยู่จนกระทั่งบัดนี้ ตลอดทางที่เดินมาก่อนที่จะถึงแหล่งน้ำตก หล่อนยังแอบ เป็นทุกข์อยู่คนเดียวเงียบๆ ว่าหล่อนจะมีโอกาสอาบน้ำได้ที่ไหน ซึ่งมันจะต้องเป็นสิ่งที่ทรมานอย่าง ที่สุด พอเห็นแหล่งน้ำตกอันใสสะอาดรื่นรมย์ และรู้แน่ที่จะต้องพักที่นี่ หญิงสาวก็มีความรู้สึก เหมือนขกฏูเขาออกจากอก

ดังนั้นระหว่างที่คนอื่นๆ สาดละอองอยู่กับการหุงหาและจัดที่พัก หญิงสาวก็หิวยามหลัง ขึ้นเหวี่ยงพาดบา บอกเปรยๆ ไปทางไชยยันต์กับรพินทร์ผู้กำลังช่วยกันล้างผ้ากันหลังคาอยู่ว่า

“อย่าว่าฉันนะ ขอล้างตัวสักเดียวเถอะ ทนไม่ไหว คันยับไปหมดทั้งตัว ม่ายังคืนนี้นอน ไม่ได้แน่”

ไชยยันต์จู้ปาก โคลงหัว อดที่จะบ่นออกมาไม่ได้

“คนอื่นๆ เขาช่วยกันทำงานตัวเป็นเกลียว ตัวเองไม่ช่วยอะไรสักอย่าง มีหน้าซ้ำยังจะมาเป็นภาระให้อีก นี่แปลว่าไม่มีใครที่ใครสักคนต้องเดือดร้อน ไปคอยนั่งถือปืนเฝ้าอัตโนมัติตอนเธอลงสระ สนานอีกละซิ”

“ไม่ต้องหรอก”

นักมานุษยวิทยาสาวบอกมาอ่อยๆ ฟันยิ้ม

“ฉันไม่ได้ไปอาบใกล้ที่ไหน แต่หลังก้อนหินใหญ่นี้เอง ห่างไม่ถึง 20 ก้าว บอกให้พวก เรายู่วัทุกคน ใครอย่าเพิ่งไต่ล่องออกไปทางด้านหลังก้อนหินลูกนี้ก็แล้วกัน รับรองว่าไม่เก็นลิบนาคี”

ว่าแล้ว หล่อนก็ผละเด็นอ้อมหินใหญ่ลูกนั้นลับหายไป ไชยยันต์หัวเราะหึๆ หันมาสายหน้ากับพรานใหญ่ บ่นพึมพำ แตรพิณทร์บอกมาเบาๆ ว่า

“น่าเห็นใจหรือครับ ตอนคลานกับผมเข้าไปในดงผาก เธอโดนขุยมะพร้าวทั้งตัว ขนาดผมเองยังทนแทบไม่ไหวเลย แต่ช่วยเตือนให้รีบอาบร้อนขึ้นก็ดี น้ำลำธารในป่า พอหมดแสงแดดลงแล้วตามปกติแล้วเขาไม่อาบกัน มันเย็นมากมักจะเป็นไข้ คุณหญิงชอบแช่น้ำนานๆ เสียด้วย”

ไชยยันต์ตะโกนบอกเพื่อนสาวไปตามคำแนะนำของรพิณทร์ เสียงหล่อนรับคำมา ครู่เดียวร่างของราชสกุลสาวก็โผล่กลับเข้ามาร่วมกลุ่มตามเดิม เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เรียบร้อย สีหน้าสดชื่นผ่องใสขึ้น

ก่อนข้าวสุก รพิณทร์สั่งให้คนของเขานำกิ่งไม้แห้งมาสะเรียงรายไว้ ล้อมทิศทางต่างๆ ที่จะนำเข้มายังตำแหน่งพักผ่อนทุกด้าน

“คืนนี้พวกเราจะนอนกันหมดทุกคน ไม่ต้องมีใครอยู่ยาม เตรียมกำลังไว้สำหรับพรุ่งนี้ให้เต็มที่” เขาบอก

ไชยยันต์กวาดสายตาส่องไปยังป่าที่รอบด้านอย่างไม่ไว้ใจ แล้วถามว่า

“วันนี้เราพลีชนกันหมดทุกคน อะไรมันย่องเข้ามา เราจะได้ยินกันหรือ”

พรานใหญ่บ่นปากไปยังรั้วกิ่งไม้แห้งเหล่านั้น

“นั่นคือยาม หรือสัญญาณเตือนภัยให้เราได้ยินครับ กิ่งไม้แห้งจะลั่นขึ้น ถ้ามีอะไรย่องผ่านเข้ามา มันดังพอที่จะปลุกเราได้ แล้วก่อนนอนคืนนี้ ผมจะเอายาฆ่าแมลงหยอดไว้รอบๆ บริเวณที่เรานอน กลิ่นของยาชนิดนี้แรงมาก ไม่ว่าจะเป็นสัตว์อะไรได้กลิ่นเข้าก็จะเปิดหมด ไม่กล้าเข้ามาใกล้ ไม่ต้องห่วงหรือครับ เวลาผมนอนในป่าคนเดียว โดยไม่มียาม ผมก็ใช้แบบนี้มาตลอด ไม่เคยปรากฏว่าจะมีอะไรแผ้วพานเข้ามาเลย กลับได้อย่างสบาย”

ข้าวสุกก็เป็นเวลามืดสนิทพอดี ต่างล้อมวงกินกันรอบกองไฟใหญ่ที่ก่อไว้เพียงกองเดียวสำหรับให้ความอบอุ่น พอความมืดคลืบคลานเข้ามา ความวังเวง และหนาวสะท้านก็ครอบงำไปทั่ว ไม่ต้องสงสัยว่ามันจะต้องเป็นอีกคืนหนึ่งที่หนาวเย็นอย่างทารุณที่สุด โดยสิ่งแวดล้อมของภูมิประเทศเช่นนี้ ต่างห่อตัวอยู่ในเสื้อกันหนาวล้อมวงผิงไฟ

ไชยยันต์จัดบรื้อนคือออกมารินแจกจ่ายให้ทุกคน แม้กระทั่งพรานพื้นเมืองของรพิณทร์และเงชา

ระหว่างคืบกาแฟ ร่วมกลุ่มสนทนากันเบาๆ ก่อนเข้านอน เสียงเสื่อมาร้องคำรามอยู่ทางตอนใต้ของลำธารอยู่สองสามครั้งแล้วก็เงียบหายไป ต่อมาก็มีเสียงเห่าหอนของหมาจิ้งจอกแว่วลงมาจากยอดแก่น้ำตก แยกห่างกันไปคนละทิศ ชีวิตของป่าใหญ่ไพรทึบกำลังเริ่มต้นไหวตัวตามปกติสภาพของมณฑลราชธานี คารินปฏิบัติหน้าที่ประจำของหล่อนโดยไม่หลงลืมแจกยาสกัดไข้ให้ทุกคนในคณะ

ไชยยันต์เปิดไฟฉายส่องกราดไปทางแก่งน้ำตก และราวป่าใกล้เคียงทั้งสองฝั่ง

“สมมติว่าคืนนี้ ไอ้แห้วต้องผ่านด่านลับ ย้อนกลับออกมา เราจะได้ยินกันหรือไม่?”

“ผมคิดว่ามันไม่ย้อนกลับออกมาในคืนนี้แน่นอน มันเจ็บหนักไป กำลังหาที่ซ่อนหลบตัว เพื่อให้พ้นจากการตามของเรา อีกอย่างหนึ่ง...มันก็คงไม่คิดด้วยว่าเราจะค้นพบด่านลับนี้เข้า”

จอมพรานตอบ หรีตามองตามแสงไฟฉายที่กราดอยู่ไปมาของนายจ้าง อย่างไรก็ตาม ไชยยันต์ข่มตระหนกได้ว่า พรานใหญ่เลือกที่นอนได้รัดกุมเหมาะสมดีมาก เพราะนอกจากจะเป็นแหล่งอำบลมปลอดจากการย่องเข้ามารบกวนของสัตว์ร้ายในเวลากลางคืนแล้ว ยังมีช่องทางพอที่จะมองสำรวจไปยังบริเวณด่านลับที่ซ่อนอยู่ได้สายน้ำตกได้ทุกขณะ ไม่มีมุมไหนบัง นับว่าเป็นที่มั่นคุมเชิงศักดิ์ปกทางนั้นไว้ในรัศมีที่จะควบคุมเหตุการณ์ได้โดยง่าย หากไอ้แห้วจะใช้ทางลับนั้นเดินย้อนรอยออกมาอีก ในระหว่างแรมคืนกันอยู่

“ข้อพิจารณาหรือเหตุผลอื่นๆ ดูเหมือนจะนำมาใช้กับไอ้แห้วไม่ได้เลย อย่างน้อยที่สุด เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วก็น่าจะเตือนเราได้ดี สิ่งใดก็ตามที่เราไม่คิด หรือไม่เชื่อ ไอ้แห้วมักจะฉวยโอกาสเสมอ”

คารินเปรยขึ้นเบาๆ เป็นการแสดงความเห็นมากกว่าเจตนาที่จะค้านเขาโดยตรง

“ถ้ามันย้อนกลับออกมาคืนนี้ เราต้องได้ยินเสียงครับ นายหญิง”

จันตอบหล่อนมาแทน

“ด่านลับใต้ผาน้ำตกนั้นเป็นยังงัยบ้าง รพินทร์?”

ไชยยันต์ถามต่อมา เป้าวันบุหรีลงดำ พรานใหญ่ชำเลื่องหางตาไปทางเงาชายอีกแวนหนึ่ง กะเหรี่ยงหนุ่มร่างยักษ์ บัดนั้นนอนตะแคงขดตัวหันหลังให้ ห่างออกไปทางด้านซ้ายใกล้กับก้อนหิน มีผ้าขาวม้าเก่าๆ พันอยู่รอบหน้า หลังจากกินข้าวเสร็จ แงชายไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มอยู่ด้วย หากแต่ปลีกตัวแยกไปสุมตัวนอนทันที

“เป็นปากถ้ำลักษณะแปลกมากทีเดียวครับ ไม่กว้างใหญ่นัก แต่ก็ขนาดที่ข้างสองตัวเดินคู่กันผ่านเข้าไปได้อย่างสบาย ผมยังไม่ได้สำรวจละเอียดนัก ตอนนั้นก็ไม่ได้เอาไฟฉายติดตัวเข้าไปด้วย มองเห็นอะไรได้เพียงตะกุ่มๆ เท่านั้น เพราะสายน้ำตกหนาทึบ เป็นฉากบังแสงสว่างจากข้างนอกไว้ ลักษณะข้างในมันจะเป็นยังงัย หรือนำทางไปยังทางออกที่ไหนบ้างก็ยิ่งเหลือที่จะเดา”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ แม้มริมฝีปากอึ้งไปครู่ คารินก็เอ่ยขึ้นอย่างพรั่นใจว่า

“น่าคิดมากนะ ถ้าวัดกลับได้ภูเขายักษ์ใหญ่ทั้งลูก มีหน้าซำยังมีสายน้ำตกเป็นฉากอำพรางซ่อนปากถ้ำไว้อย่างนี้ ขณะที่ลำทางกันเข้าไปใครจะบอกได้บ้างว่า เราจะเผชิญกับสิ่งที่คาดคิดไม่ถึงอะไรบ้าง”

“ข้อนี้ ไม่มีอะไรจะต้องระแวงนักหรอกครับ”

รพินทร์ตอบต่ำๆ เอื้ออ้อมมือไปรินกาแฟจากหม้อ

“ลงเรารู้แน่ว่า ไอ้แหวงใช้เป็นเส้นทางเดินเข้าออกในระหว่างป่านอกกับหุบหมาหอน ก็แปลว่ามันจะต้องเป็นทางเดินที่ปลอดภัยได้เพียงพอ ช่างผ่านไปได้ เราก็ต้องผ่านไปได้อย่างสบาย ถ้าเป็นหนทางอันตราย สัตว์ใหญ่ขนาดช้างจะไม่ใช้เป็นเส้นทางเดินผ่านเข้าออกอย่างเด็ดขาด”

พลางเขาก็ยิ้มเกรียมนๆ ออกมานิดหนึ่ง นุ้ยปากไปทางเงชาย

“และที่สำคัญที่สุดก็คือ เรามีมัลกุเทศก์นำทางอย่างคือนั่นแล้ว เงชาย!”

“แต่เขาก็บอกกับฉันว่าเขาไม่เคยเดินในเส้นทางนี้มาก่อน”

คารินแย้งเบาๆ

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ จีบกาแฟ ตาเป็นประกายวาวจับนิงอยู่ที่ร่างอันนอนขดของเจ้าชาวดงผู้ลึกลับ

“มันจะเคยเดินหรือไม่ จะเคยรู้ทางหรือไม่รู้ มันก็ต้องเป็นคนนำทางเราพຽ່ງนี้ และจะต้องนำหน้าทุกครั้งไปจนกว่าเราจะได้ตัวไอ้แหวง”

“คุณจะไม่บีบบังคับเงชายเกินไปหรือ?”

“คุณหญิงจะเข้าใจอย่างนั้นก็ได้”

เป็นเสียงตอบกร้าวๆ เฉียบขาด คารินนิง ไม่ได้โต้แย้งอะไรอีก

“ระดับน้ำลึกสักเท่าไร? หลังม่านน้ำตกเข้าไปจนกระทั่งถึงปากถ้ำ?”

ไชยยันต์สอบถามต่อมา

“ก็ประมาณแค่คอครับ จากม่านน้ำตก เป็นบริเวณวังน้ำลึกเข้าไปอีกราว 20 เมตร ก็จะถึงผนังผา ปากถ้ำอยู่ในตำแหน่งใจกลางของผนังผากลางระดับของม่านน้ำตก มีก้อนหินสลับเป็นชั้นเหมือนขั้นบันไดให้ไต่ขึ้นไปถึงปากถ้ำได้อย่างสบาย แต่ลื่นมาก”

“แปลว่าเราจะต้องฝ่าสายน้ำตก และเดินลุยล่อยคอเข้าไปจนถึงปากถ้ำนั่นเป็ยกโซกไปทั้งตัวซี”

“ก็ต้องโซกกันละครับ ก่อนจะไปถึงวังข้างในได้ สัมภาระติดตัวพวกเราชนิดไหนที่จะยอมให้เป็ยกน้ำไม่ได้ ก็เห็นจะต้องคลุมผ้าพลาสติกไว้ ถ้าเล็ยกกันเข้าไป แต่พຽ່ງนี้ผมจะลองสำรวจดูอีกครั้ง เผื่อจะพบว่า มีทางไหนบ้างไหม ที่เราจะลอดเข้าไปได้ม่านน้ำตก โดยให้เป็ยกน้ำน้อยที่สุด มันอาจมีทางบ้างก็ได้ ตรงบริเวณชายน้ำตกริมใดริมหนึ่ง”

“กะคร้าวๆ ว่ากำแพงภูเขาที่กั้นระหว่างป่านอกกับหุบหมาหอน ขนาดแคบที่สุดโดยตัดดิ่งเป็นเส้นตรง ก็ต้องเป็นระยะทางไม่ต่ำกว่า 5-6 กิโลเมตร กว่าทะเลถึงกัน มิแปลว่าหนทางในถ้ำลับนี้ เป็นระยะยาวตั้ง 5-6 กิโลเมตรที่เราจะต้องมะงุมมะงาหรา ราวกับเดินใต้บาดาลรี”

“ข้อนี้ ผมก็กำลังคิดอยู่เหมือนกันครับ”

รพินทร์ตอบอย่างไ้ตรงตรง รื้อรอยกังวลปรากฏขึ้นในแววตาของเขาไม่ผิดอะไรกับไชยยันต์

“แต่ถึงอย่างไรก็อย่างที่เรียนแล้ว ถ้าทางนี้เป็นทางค่านของช้าง การเดินตามรอยของเราก็คงจะไม่มีอุปสรรคอะไรมากนัก ผมไม่อยากจะเชื่อว่า ถ้านี่จะเป็นอุโมงค์ที่บีบได้ภูเขาที่ตัดคิงไป ในความมืด จนกระทั่งโผล่ออกอีกด้านหนึ่งรวดเดียว อย่างน้อยที่สุดมันจะต้องผ่านโตรก หรือหุบเหวที่มาปากอยู่บนส่วนใดส่วนหนึ่งของลูกเขาด้านบน พอให้อากาศและแสงสว่างส่องลงมาให้เห็นได้บ้างเป็นระยะไป หนทางข้างในก็ต้องกว้างใหญ่พอประมาณทีเดียว ม่ายจั้นช้างจะเดินผ่านไม่ได้ที่ผมประหลาดใจอย่างที่สุกก็คือ ในชีวิตการท่องเที่ยวสำรวจแถบนี้มาเป็นเวลา 5-6 ปีของผม ผมค้นไม่พบมาก่อนเลยว่าจะมีหนทางลับได้ภูเขา ขนาดที่ช้างทั้งโขลงใช้เดินผ่านเข้าออกได้ ทั้งๆ ที่พยายามค้นหาเป็นเวลานาน กระทั่งตัวที่ผมยิงในป่านอก แล้วมาตามพบตัวโดยบังเอิญในหุบผาหอน ก็คงจะต้องอาศัยด้านลับตรงนี้แหละแอบหนีเข้ามา”

“เอาละ พรุ่งนี้ก็จะเห็นชัดกันออกไป” ไชยยันต์ว่า

ทั้งสามคุยกันอีกรู้อย่างเดียว พอสองทุ่มเศษๆ ความมั่งงั่งก็ย่างกรายเข้ามา ประกอบกับความอิดโรยอ่อนเพลียที่บุกหนักกันมาตลอดทั้งวัน ต่างชวนกันนอนและเข้าประจำที่ภายในอาณาเขตปลอดภัยของผ้าพลาสติกแคบๆ ซึ่งพอจะนอนเบียดกันได้เจ็ดคนพอดี

คารินถูกกำหนดให้นอนอยู่ตรงกลาง ในระหว่างขาบซ้ายของพรานใหญ่ และขวาของไชยยันต์ เกิดกับจันนอนถัดไปอีกด้านหนึ่ง และเงาชายอีกด้านหนึ่ง กองไฟก่อไว้ทางด้านเหนือศีรษะ ปลายเท้าหันด้านเดียวกันไปทางด้านผาหน้าตก อันเป็นทิศทางสกัดปากด้านลับ ไรเฟิลและไฟฉายประจำตัวของแต่ละคน วางไว้ในตำแหน่งที่สามารถจะหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทันทีโดยไม่สับสนขลุ่ยหลัก ใช้ยามหลังเป็นที่หนุนศีรษะ

เสียงนกกลางคืนร้องปึกๆ อยู่เป็นจังหวะ นานๆ เก้งจะร้องเป๊กแหวกความเงียบมาสักครั้งหนึ่ง สลับไปกับเสียงจ๊กจั่นเรไรป่า และเสียงน้ำสาตซ่าลงมาสู่วังวน ทุกคนนอนฟังเสียงดนตรีไพรเหล่านั้น ซึ่งสะกดอยู่เหนือความอ่อนเพลียเพลียแรง ไม่ช้าต่างก็หลับไปท่ามกลางความหนาวเหน็บไปทุกชุมชน

เหตุการณ์ผ่านไปอย่างสงบราบคาบ จนกระทั่งทุกคนตื่นขึ้นในเวลาเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น

ระหว่างที่หุงหาอาหารเช้าและจัดเตรียมตัวออกเดินทาง รพินทร์คว่ำปิ่นเดินไปสำรวจที่บริเวณแก่งน้ำตกอีกครั้งพักใหญ่ก็โผล่กลับเข้ามา ร่างกายเปียกน้ำโชกไปครึ่งตัว ขณะนั้นข้าวสุกพอดี

“ไม่มีทางอื่นที่จะเข้าไปถึงปากถ้ำนั้นได้เลย นอกจากจะลุยน้ำฝ่าม่านน้ำตกเข้าไป”

เขารายงานกับนายจ้างทั้งสอง

“ตรวจทั่วแล้วหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ท้าวแล้วครับ สายน้ำตกบังไว้หมดทุกส่วน ตรงบริเวณขอบริมทั้งสองด้านก็เป็นหน้าผา ทึบ เวี่ยงปากถ้ำนั้น อยู่ใจกลางพอดี”

“ก็ไม่แปลกอะไร ดุยฝาน้ำกันเข้าไปก็แล้วกัน”

ไชยยันต์ว่า

หลังอาหาร ทุกคนเตรียมตัวพร้อม สิ่งของที่จะถูกนำไปได้ซึ่งที่สำคัญที่สุดก็คือข้าวสาร น้ำตาลทราย และผงกาแฟถูกนำมาห่อมัดรวมกันอย่างแน่นหนาด้วยผ้าพลาสติก ปั้นทุกระบोक เฉพาะที่ปลายถ้ำถ้อง ถูกปิดตรึงไว้ด้วยพลาสติกปิดผนึก เพื่อบรรเทาไม่ให้น้ำไหลเข้าไปทางถ้ำ ถ้อง คารินกับไชยยันต์ถอดเข็มขัดปืนสั้นพร้อมสายกระสุน ห่อรวมไปในสิ่งที่ป้องกันไม่ให้ถูกน้ำ ด้วย เพียงไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทุกอย่างก็เสร็จสรรพเรียบร้อย พร้อมที่จะออกเดินทางได้

เสียบกับจันโกยดินกลบกองไฟที่หุงหา แงซาไปตัดไม้มาทำคานหาบพวกสัมภาระที่ห่อ ผ้าพลาสติกกันน้ำ แล้วยกขึ้นแบกคนละข้างกับเกิด คารินกับไชยยันต์รู้ดชิปเสื้อแจ็กเกตซึ่งมีผิวนอก ลักษณะเป็นเสื้อกันฝนในตัว ขึ้นมาจรดคอเพื่อป้องกันเสื้อดำส้วข้างในไว้ไม่ให้เปียก จากนั้น ทั้งหมดภายใต้การนำของพรานใหญ่ ก็ผละออกจากที่พักแรมเมื่อคืน เดินเลียบชายฝั่งธารขึ้นไปยัง น้ำตก

พอใกล้เข้ามาใกล้จากฝั่งลุยลงไปแอ่งน้ำ คัดทางตรงคั้งมุ่งเข้าไปยังบริเวณสายน้ำตก ที่ ส่องเสียงดังสนั่นแตกเป็นฟองขาวอยู่นั้น รพินทร์ก้าวอย่างระมัดระวังไปเบื้องหน้า และคอยโบก มือเป็นสัญญาณให้เดินตามรอยเขาไปทุกระยะ อาศัยจากร่องน้ำที่สำรวจไว้ก่อนแล้ว พื้นเบื้องล่าง เป็นก้อนหินขรุขระตะปุ่มตะป่ำและลื่นมาก ล่อแหลมต่อการเสียหลักล้มโดยง่าย หากเดินไม่ ระวังพอ ไชยยันต์และคารินเดินเคียงคู่กัน ตามหลังเขาเว้นระยะห่างประมาณสองช่วงแขน ถัดมาก็ เป็นแงซาขกับเกิด ซึ่งหาบสัมภาระที่ห่อผ้าพลาสติก ตามท้ายขบวนด้วยจันและเสียบ

ทั้งหมดเดินในลักษณะแถวเรียงเดียว ตามกันไป ปีนถ้ำในลักษณะชูไว้เหนือศีรษะนอน ขนานกับพื้น เพื่อให้หน้าเปียกได้น้อยที่สุด

ยิ่งใกล้ตำแหน่งน้ำตกลงกระทบผิวน้ำแอ่งเท่าไร ระดับน้ำก็เริ่มจะลึกขึ้นเท่านั้น ครั้งแรก มันเพียงเข่า และบัดนี้มันสูงท่วมอก สายน้ำเย็นเฉียบเข้าไปถึงข้อเท้าใจ ท่ามกลางละอองหมอกยาม เช้าตรู่ที่ปกคลุมอยู่ทั่วไป

ก่อนที่จะพลุบหายนำเข้าไปใต้กระแสน้ำตก รพินทร์หันมาโบกมือเป็นสัญญาณอีกครั้ง แล้วก็แหวฝาสายน้ำอันแรงนั้นเข้าไป ไชยยันต์ประคองคารินไว้ลุยตามเข้าไปปดิดๆ ทุแทบจะดับด้วย สายน้ำที่ซัดกระหน่ำปะทะลงมาจากเบื้องบน มันดังอื้ออึงสนั่นหวั่นไหว กระทบร่างกายจนรู้สึกเจ็บ และแทบจะทำให้ต้องเสียหลักล้มลง เสียงคารินร้องอุทานออกมาเมื่อเหยียบหินพลาด เพราะแรง ปะทะของน้ำ เสียหลักล้มจมลงไป แต่ไชยยันต์กระชากคอเสื้อหิ้วขึ้นมาได้ กว่าจะพ้นม่านน้ำตกเข้าไป สู่ความมืดสลัวภายในชะเวกผาได้ก็เต็มไปด้วยความทุลักทุเลเปียกโชกไปหมด ทั้งกาย

รพินทร์ยืนรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ปราดเข้ามาช่วยหิ้วปีกหญิงสาวอีกข้างหนึ่ง ขณะนี้สองชายยืนแช่น้ำอยู่ในระดับทรงอก แต่มันท่วมขึ้นมาถึงคอของหญิงสาว ผู้กำลังยืนลำคบน้ำหน้าแดงอยู่

อีกสี่คนในขณะก็ลุยผ่านน้ำตก ตามเข้ามาครบคนในเวลาไล่ๆ กัน

พอสายตาเริ่มจะชินกับความมืดสลัวภายใน ทั้งหมดก็สังเกตเห็นอะไรได้รางๆ ความจริงบริเวณเว้าแอ่งได้มาน้ำตกนี้ไม่ถึงกับมืดนัก เพราะแสงสว่างของยามเช้าพอจะสาดผ่านสายน้ำเข้ามาได้ ลักษณะของมันเหมือนฝายหอย เพดานด้านบนสูงขึ้นประมาณสิบเมตร ชะโงกเงื้อมออกไปเป็นหลังคา และนั่นคือตำแหน่งที่สายน้ำกระโจนผ่านลงไปสู่วังน้ำเบื้องล่าง แสงไฟฉายจากมือพรานใหญ่ที่ส่องกราดขึ้นไป กระทบเง่หินบางตอนสะท้อนแสงเป็นประกายวูบวาบราวกับน้ำเพชร สลับไปกับตระไคร้เขียว และพันธุ์ไม้ประเทเพิร์นเล็กๆ ปกคลุมอยู่เต็ม บางแห่งก็มีรากไม้แทงทะลุโผล่ออกมา และมีตาน้ำไหลอยู่ทั่วไป ตามรอยของเพดานผาเหล่านั้น ราวกับสายน้ำตกจำลองเล็กๆ บริเวณวังน้ำได้น้ำตกก่อนจะไปถึงปากถ้ำ ซึ่งอยู่ในระดับสูงขึ้นไปประมาณสามเมตร จากระดับที่ยืนลอยคอกันอยู่เป็นลักษณะวังน้ำครึ่งวงกลม ภายในเนื้อที่ไม่เกิน 150 ตารางวา จากความมืดสลัวคลุมเครือ และน้ำอันเย็นเยียบเช่นนี้ ทำให้แลดูน่าหวาดสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

การพูดจาส่งภาษากันในขณะนี้ แม้จะใช้ตะโกนก็แทบจะฟังไม่รู้เรื่อง เพราะเสียงอื้ออึงของน้ำตก

พรานใหญ่โบกมือเป็นสัญญาณอีกครั้ง ค่อยๆ เดินลุยตรงเข้าไปหาผนังหินปากถ้ำ ทุกคนเห็นเขาค่อยๆ ก้าวพ้นระดับน้ำสูงขึ้นไปเป็นลำดับ เหมือนจะเดินขึ้นไปตามขั้นบันได แล้ววางไรเฟิลของตนเองลงบนแ่งหินตอนหนึ่ง ยื่นส่งมือมาให้ไชยันต์จับ อดีตนายทหารปืนใหญ่กว่าเมื่อนั้นไว้อย่างเหนียวแน่นในแบบลือลั่น โดยมีฝ่ามือของแต่ละฝ่ายจับข้อมือของกันและกันไว้ อีกข้างหนึ่งส่งต่อไปให้คารินอีกที ค่อยๆ เหนี่ยวพุงตัว ไต่ตามแ่งหินอันจับลื่นไปด้วยตะไคร้น้ำขึ้นไปอย่างแผ่มช้าระมัดระวัง

ครูใหญ่ต่อมา ทั้งไชยันต์และคาริน ก็ขึ้นไปพักตัวอยู่บนก้อนหินเหนือระดับน้ำได้ชนิดที่หวุดหวิดจะเสียวหลักคิงกันตกลงไปทั้งหมดทั้งสามคนอยู่หลายครั้ง อันเนื่องมาจากความลื่น

แงชายกับเกิดช่วยกันโยนห่อสัมภาระขึ้นไปให้ทั้งสามรับก่อน แล้วไต่ตามขึ้นมา แงชายผ่านขึ้นไปได้ แต่เกิดไถลลื่นพลัดร่วงหล่นตูมไปในน้ำถึงสองครั้งก่อนจะได้ขึ้นไปถึง

จากนั้น ทั้งคู่ก็รีบปีนจากจันและเสย โดยใช้ไม้ที่หาบของเป็นหลักยึดยื่นส่งไปให้จัน

กว่าทุกคนจะพ้นวังน้ำขึ้นมายังบริเวณแ่งหิน อันเป็นปากถ้ำได้ ก็ใช้เวลาถึง 5-6 นาที ท่ามกลางความขลุกขลิกทะเล ไชยันต์ถูกแ่งหินบาดที่ข้อศอกเลือดออกซิบ ส่วนคาริน...กางเกงล่าสัตว์ของหล่อนตะเข็บตั้งแต่ปลีสะโพกลงไปจนเกือบถึงหัวเข่า เห็นเนื้อขาวฟอง แต่หล่อนไม่เอาใจใส่ แม้ว่ารพินทร์จะส่งเข็มซ่อนปลายมาให้

“ช่างเถอะ!”

หล่อนบอกหัวนๆ ปิดมือเขาไป ขณะที่ถอดหมวกออกสัคน้ำออกจากเรือนผม

“ฉันไม่เอานิยมกับมันแล้ว ไม่ว่ามันจะขาดตรงไหน นี่มันทางไปบาตล หรือไม่นึกหรืซักๆ ประเดี้ยวเถอะ คงได้เจอมังกรตาไฟ หรือไม้กัสัตว์ประหลาดๆ กันบ้างหรอก บ้างจ้! โกหกได้ บอกว่าน้ำแค่อก ฉันเดินถลาลงไปในน้ำลึกตั้งสองสามครั้งมิดหัวเลย เท้าไม่ถึงพื้นด้วย ยังกะมีเหวอยู่ข้างล่าง เกือบไม่ได้โผล่ขึ้นมาแล้ว ดีแต่คว้าแขนไชยยันต์ไว้ได้ รู้สึกเหมือนจะมีอะไรมากระชากขาด้วย”

พร้อมกันหล่อนก็ทำตัวสั่นสยิว หันลงไปมองคูวังน้ำอันมืดมิดข้างล่างอย่างพรั่นใจ

“อุปาทานแล้วน้อย จะมีอะไรมากระชากขาเธอกัน นอกจากเธอจะเดินเหยียบหินใต้น้ำพลาด แล้วล้มลงไปเอง น้ำก็ไม่ลึกอะไรนัก”

ไชยยันต์บอกมาปนหัวเราะ มองดูหล่อนอย่างขันๆ

“คุณหญิงไม่เดินตามร่องที่ผมเดินนี่ครับ ไปเจอเอาร่องน้ำลึกเข้า มันก็ท่วมหัวเหมือนกัน”

รพินทร์บอกมาเรียบๆ

ขณะนี้ สายตาของทุกคนคุ้นกับบรรยากาศภายในแล้ว พอจะมองเห็นบริเวณปากถ้ำที่นั่งพักอยู่ได้อย่างแจ่มชัดขึ้น แสงสว่างจากเบื้องนอกสะท้อนส่องเข้ามาพอสมควร แต่ข้างในมืดมิดราวกับอุโมงค์ที่มองไม่เห็นกัน เพราะความสว่างสาดเข้าไปไม่ถึง ต่างสละบัดน้ำออกจากตัวและจัดการกับสิ่งของ แก้วห่อพลาสติกออกบรรจุแจกจ่ายลงหลังย่ามหลังของแต่ละคนตามเดิม แกะพลาสติกอรัที่ปิดปากกระบอกปืนออก และเช็ดจนแห้งสนิทเพื่อให้แน่ใจว่ามันจะใช้งานได้ตามเดิม คารินบ่นพาลหล่อนหนักใจกว่าทุกคน เพราะไรเฟิลประจำมือของหล่อนติดศูนย์กล้อ้ง แม้จะใช้ฝาคกรอบปิดศูนย์กล้อ้งเอาไว้ ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ว่าละอองไอน้ำจะเข้าไปจับเลนส์ในศูนย์ ทำให้ฝ้าฟางไปหรือเปล่า

หญิงสาวแกะฝาคกรอบศูนย์กล้อ้งออก บรรจงเช็ดเลนส์อย่างระมัดระวังทั้งด้านหน้าด้านหลัง แล้วยกขึ้นประทับตองส่องออกไปยังม่านน้ำตก ซึ่งมีแสงสว่างเข้ามา แล้วร้องออกมา

“ว่าแล้วไหมละ ไอน้ำเข้าไปจับในเลนส์จริงๆ นั่นแหละ มีหวังศูนย์กล้อ้งพังแน่ ปืนเธอกระบอกนี้ไชยยันต์”

เจ้าของปืน ผู้กำลังรีดน้ำออกจากกางเกง และทอปกอมเบ็ดหันขวับมา

“อะไรก็ช่างเถอะ ว่าแต่พอจะมองเห็นเส้นเล็งหรือเปล่า?”

“ตัวศูนย์ยังพอเห็นหรอก แต่ลงไอน้ำเข้าไปจับเป็นละอองแบบนี้ มันก็มีหวังราขึ้นกล้อ้งเสียหมด”

“ไม่สำคัญ เอาว่าในระยะนี้ ขอให้พอใช้ได้ก่อนก็แล้วกัน ถ้ากล้อ้งใช้ไม่ได้จริงๆ ก็ถอดโยนทิ้ง อาศัยศูนย์เปิดที่ติดมาให้จากโรงงานก็แล้วกัน”

คารินส่งปืนไปให้ไชยยันต์ เพื่อนชายรับไปยกขึ้นส่องแล้วส่งให้พรานใหญ่อีกต่อหนึ่ง ภายหลังจากเล็งดูในศูนย์กล้องอยู่ครู่ รพินทร์บอกว่า

“เลนส์ยังแจ่มใสพอสมควรครับ ก็ชัดเจนดี ผมว่าถูกแดดหรือไอร้อนตอนสายๆ เข้า หน่อย ใสน้ำที่จับอยู่ก็คงจะระเหยหายไปเอง ศูนย์กล้องมันไม่สะดวกอย่างนี้แหละครับ สมบุก สม บันไม่ค่อยได้ ต้องประคองประคองกันมาก เจอฝนเจอน้ำเข้าบ่อยๆ ไม่เหมาะนัก อีกตอนที่ตะลุมบอน กับไอ้แห้วเมื่อวาน ผมเห็นมันหลุดกระเด็นจากมือคุณหญิงตกลงกับพื้น แรงสะท้อนไม่ทราบว่าจะ ฐานกล้องจะเคลื่อนหรือเปล่า”

หญิงสาวจ้องหน้าเขา ทำตาโต

“นี่! อย่ามาพูดให้ใจไม่ดีนะ คนยังกังวลอยู่ด้วย ประเดี๋ยวฉันก็บังคับให้เปลี่ยนปืนกับคุณ เสียเท่านั้น”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ ส่งไรเฟิลประจำมือของเขาไปให้

“ตกลงครับ ถ้าคุณหญิงคิดว่าพอจะยิง .458 ไหว แต่ว่าอันที่จริงมันก็ไม่ได้หนักหนาอะไร มากไปกว่าริบปีที่คุณหญิงเคยยิงมาแล้วเลย ครี้อๆ กันนั่นแหละ”

ไชยยันต์สะกิดแขนเพื่อนสาว เมื่อเห็นหล่อนทำท่าลังเลอยากเปลี่ยนปืน บอกมาต่ำๆ ว่า

“อย่าบ้าเลือด น้อย น้ำหนักตัวเธอยังไม่ถึง 60 กิโลกรัม ก็อย่าไปยุ่งกับมันเข้า ขนาดฉัน หรือรพินทร์ยังผะ เป็นเรอก็หกละเมนเลย ถ้าเหินยาวไกลตูมออกไป .300 แม็กนั่ม กระบอกนั้นนะดี แล้ว รับรองว่าแค่กระแทกโครมสองโครม ฐานกล้องไม่เคลื่อนหรือก มันติดแน่นมาจากโรงงาน เป็นส่วนหนึ่งของตัวปืนเลย ถ้าไม่กระเทือนแรงจนถึงกับเบี้ยวหรือคดไปละก็ เชื่อได้เลยว่าเที่ยง เหมือนเดิม รพินทร์ล้อเธอเล่นนะ ฉันเป็นเจ้าของปืนกระบอกนี้ ทำไมฉันจะไม่รู้”

คารินผินหัวเราะแค้นๆ

“เอาละ ฉันจะเชื่อสรรพคุณปืนอันเลอเลิศของเธออีกสักครั้ง แต่บอกกล่าวก่อนนะ ถ้าเล็ง หัวไอ้แห้ว แล้วผ่าไปถูกหางละก็ ฉันไม่เอาปืนกระบอกนี้ของเธอไว้อีกแล้ว ฟาดกับต้นไม้หักสอง ท่อนเลย”

ไชยยันต์ยิ้มแห้งๆ

“อย่าให้ถึงงั้นดีกว่า เวเธอร์ปีกระบอกนี้ ราคาแพง เอาว่าถ้าผิด ก็อย่าไปยิงมันเสียอีกก็ แล้วกัน”

“ไม่! บอกแล้วยังไง หักทิ้งเลย”

หล่อนบอกเสียงเฉียบขาด ทำเอาเจ้าของปืนต้องกระเด็นน้ำลายฝืดๆ บ่นอะไรพิมพ์พำอยู่ ในลำคอ

พักกันพอตัวหมาดจากน้ำ และจัดเตรียมตัวเสร็จ รพินทร์ก็พยักหน้าเรียกเงาชายเข้ามา
ออกคำสั่งกร้าวๆ

“เออละ ต่อจากนี้เป็นหน้าที่ของแก นำไป!”

นักพนธราชวงศ์ยืมฟันขาวในเงาสลัว ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น จักเชือกในลอนเส้นยาวออกมา
จากขามหลัง จัดการมัดอย่างแน่นหนาติดกับเอวของตนเองซ้ำๆ แล้วโยนปลายที่เหลือมาทางพราน
ใหญ่ด้วยอาการเจี๊ยบๆ

เพียงแค่นั้น รพินทร์ก็อ่านความหมายได้ในทันทีว่า หนทางเดินภายในถ้ำมีสภาพเช่นไร
บ้าง มันจะต้องเต็มไปด้วยหุบเหวเสี่ยงอันตรายไม่ใช่บ่อยทีเดียว สำหรับการคลำทางเข้าไป เขาจึง
หันหน้าเงาแล้วหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ ไม่เอ่ยเช่นไรเหมือนกัน คว่ำเชือกขึ้นมาผูกเอวตนเองบ้าง
เว้นระยะห่างจากเงาประมาณสองเมตร แล้วหันไปทางไชยยันต์ กับคาริน นายจ้างทั้งสองก็
สามารถจะเข้าใจ ชนิดที่ไม่จำเป็นต้องซักถามให้เสียเวลา

“น้อย ถัดจากรพินทร์ แล้วฉันถัดจากเธอเอง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กระซิบบอก พร้อมกับตบไหล่เพื่อนสาว นักมานุษยวิทยาคนสวย
จัดการกับตนเองตามแบบรพินทร์โดยไม่เอะอะจะเสียเวลาอยู่ เพราะเคยชินรู้หลักที่อยู่แล้ว เพียงแต่
ถามว่า

“เว้นระยะห่างสักเท่าไร?”

“สองเมตร อย่าให้สั้นกว่านั้น ไม่จะชิดกันไว้ไม่ถนัด ดีไม่ดี จูกันหล่นลงไปหมด”

พรานใหญ่บอก

คนถัดไปคือไชยยันต์ ต่อมาก็เส่ย เกิด และจัน เป็นคนหลังสุดปิดท้ายขบวนของสายโซ่

ภายหลังจากที่จัน อันเป็นคนสุดท้าย ร้องบอกมาว่าพร้อมแล้ว เงาชายอันทำหน้าที่หัวแถว
หรือมัลลเทศก์ก็ตัวใดไพล่ขึ้นสะพายไหล่ ส่องไฟฉายกราดเดินนำไปเบื้องหน้า คนถัดๆ ไปก็เริ่ม
เคลื่อนไหวตามเป็นแถวเรียงเดียว โดยไม่พูดคำใดกันออกมาอีก รพินทร์เปิดไฟฉายในมือของเขา
กวาดสำรวจอีกดวงหนึ่งไปรอบๆ และไชยยันต์ก็อีกดวงหนึ่งซึ่งคอยกวาดอยู่ไปมาอย่างหวาดระแวง
นอกนั้นไม่จำเป็นจะต้องใช้ไฟฉาย นอกจากคอยก้าวตามหลังคนหน้าไปชนิดที่บรอย และอาศัยแสง
ไฟสามดวง ที่กวาดผ่านกันอยู่ไปมาเป็นเครื่องสังเกตสิ่งแวดล้อม

พื้นเป็นหินตะปุ่มตะป่ำ ที่จับเต็มไปด้วยตะไคร่และลื่นจัด ส่วนมากเปียกชื้นเฉอะแฉะ
บางแห่งเป็นบ่อน้ำขัง อากาศอับแต่เย็นเยือก ผนังด้านบนอุดมไปด้วยหินย้อย จากแสงไฟฉายสาม
ดวงที่สาดจ้าออกไป มองเห็นเป็นโพรงคูหา ซอกเล็กมุมน้อยแยกไปได้หลายทาง ราวกับมีมือมนุษย์
มาประดิษฐ์ตกแต่งไว้ เพียงแค่การกระแอมไอ หรือสะดุดตะหินเข้าสั๊กก้อน เสียงของมันก็ดัง
กังวานสะท้อนก้องกลับไปกลับมาอย่างน่าประหลาด ราวกับจะเป็นเสียงลือเลียน

เงาชายคงเดินนำรุดหน้าไปอย่างเจี๊ยบก๊ิบ โดยไม่เหลียวหลังกลับมามอง แต่ละฝีเท้าย่าง
ที่เจ้าชวดผู้ลึกลับนำไป สำแดงให้เห็นชัดถึงความชัดเจนชำนาญทางมาเป็นอันดีแล้ว เพราะไม่มี

การหยุดใคร่ครวญหรือลังเลเลย แต่ละแยก แต่ละเลี้ยว กระทั่งร่างยักษ์ก้าวรุดไปด้วยอาการอัน
มันคงยิ่ง

นี่เป็นความรู้สึกของพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวลัย ผู้เพิ่งจบการเคลื่อนไหวของเงาอยู่
อย่างพินิจ

เสียงน้ำตกลงมากระทบผิวแอ่งเบื้องหลัง ดังห่างไกลออกไปเป็นลำดับ และในที่สุดก็
เงียบหายสนิทไป เมื่อการเดินทางผ่านไปประมาณ 15 นาที แม้รพินทร์เองก็ยังแทบจะกำหนดไม่ถูก
ว่า เงาขานาเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวาไปตามอุโมงค์ธรรมชาติได้จนเขาใหญ่นั้นก็กลับแล้ว หนทางมันไม่
ผิดอะไรกับเขาวงกต บางตอนก็เป็นช่องทางอันกว้างใหญ่เว้งว้างราวกับโกดังเก็บของ และบางตอน
ก็แคบจำกัด แต่ถึงอย่างไรก็มีขนาดกว้างพอที่ช้างขนาดใหญ่จะเดินเรียงเดียวไปได้สบาย

อากาศภายในเริ่มเข้มข้นหนักขึ้นทุกขณะ เมื่อลี้จากบริเวณปากถ้ำเข้ามาเป็นลำดับ ทุก
คนส่ายปิ่นไว้กับไหล่ ใช้มือทั้งสองเกาะตามหินงอกที่สุดระเกะระกะตามหนทางที่ผ่านไปราว
กับจอมปลวกนับไม่ถ้วนเหล่านั้น เพื่อพยุงตัว กันไม่ให้ลื่นหกล้มจากพื้นอันแสนจะลื่นทรงตัว
ลำบาก

ครั้งหนึ่ง เงาผู้นำอยู่เบื้องหน้าหยุดชะงักยืนนิ่งอยู่กับที่ รพินทร์อันรองแถวคนที่สอง
ได้แหงนเข้ามาทัน ส่งสายตาเป็นคำถามมา เจ้าคนใช้ชาวดงไม่เอ่ยคำใดกับเขา เพียงแต่ฉายไฟลงไป
บนพื้นตรงหน้า พอมองเห็นถ้ำพรานใหญ่ก็กรี๊ดริมฝีปากเต็มแรง

พื้นตำแหน่งนั้น ลาดต่ำกว่าระดับอื่นๆ ลงไปเล็กน้อย ลักษณะเหมือนแอ่ง จับหนาไปด้วย
ตะไคร่ที่หมักหมมกันอยู่จนเลื้อยเหมือนปลักเลน รอยเท้าช้างที่เหยียบย่ำไว้ใหม่ๆ มองเห็นได้ถนัด
แต่นั้นก็ไม่สำคัญเท่ากับเลือดสีคล้ำกองโคที่ปรากฏอยู่

รพินทร์ทรุดตัวลงเอาไฟฉายส่อง แล้วใช้นิ้วแตะเลือดขึ้นมาขยี้ดมดู ดารินกับไชยยันต์ก็
ตามเข้ามาถึง ทั้งสองอุทานออกมาเป็นเสียงเดียว ด้วยความตื่นเต็น

“มันละ! ชัดเหลือเกิน เราตามมันมาถูกทางแล้ว!”

ไชยยันต์ร้องขึ้นเบาๆ

จอมพรานลุกขึ้นยืน ส่องไฟฉายกราดไล่ไปตามพื้นเบื้องหน้า อันเป็นทิศทางไปของมัน
รอยที่เหยียบตะไคร่ไว้และหยดเลือด เรียงรายเป็นทาง

“สดๆ ร้อนๆ นี่เองไม่ใช่หรือ รู้สึกว่าจะใหม่เหลือเกิน”

ดารินเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกระซิบ

“ไม่ใหม่นักหรอกครับ มันล่องหน้าไปก่อนเรานั่นแหละ รอยเลือดบอกว่าผ่านไปแล้วประมาณ
15-16 ชั่วโมงมาแล้ว ผมกะว่ามันผ่านที่นี่เมื่อเย็นวานนี้ ขณะที่เรายู่ตรงหน้าผาน้ำตก”

“นับเวลาจากที่มันถูกน้อยยิ่ง มาจนกระทั่งมันผ่านที่นี้เป็นระยะเวลาประมาณ 4-5 ชั่วโมง เลือดมันยังไหลออกมากแบบนี้โดยไม่หยุด ก็น่าจะสันนิษฐานได้ว่าอาการของมันหนักเต็มที หรือ ยังไง?”

ไชยยันต์ยังความเห็นของเขา ก็เห็นพรานใหญ่ขมวดคิ้ว ริมฝีปากยังแน่นแน่นอยู่เช่นเดิม

“ก็ควรจะเป็นอย่างที่คุณไชยยันต์ว่านั่นแหละครับ ผมแปลกใจเหลือเกิน ทำไมถึงทรหด ผิดปกติอย่างนี้ ความจริงมันควรจะไปไม่ไหวแล้ว”

แฉะฉายไฟในมือลงไปยังแอ่งอันเลอะไปด้วยรอยช้ำนั้นอีกครั้ง แล้วชี้ให้ดู พร้อมกับ เอ่ยคำว่า ขึ้นเป็นประโยคแรกว่า

“ผู้กองเห็นรอยช้ำใหญ่อีกสองตัวนั้นไหม?”

รพินทร์มองตาม นิ่งไปครู่ใหญ่ ตาทั้งคู่หรี่ลงอย่างใช้ความคิดหนักหน่วง

ไชยยันต์สะกิดถามมาเบาๆ ว่า

“ทำไมหรือรพินทร์?”

“อาจเป็นไปได้อย่างที่แฉะชายคิดครับ นั่นก็คือไอ้แหวงยังไม่ล้มลง เพราะมีบริวารของมัน สองตัวคอยแขวนาบประคับประคองอยู่ มันช่วยกันพาจำโคลงของมันไป มันผ่านถ้ำนี้เข้ามาเพียง สามตัวเท่านั้น ไอ้แหวงตัวการกับช้างบริวารอีกสองตัว นอกนั้นยังไม่ได้ผ่านเข้ามาทางนี้ ก็คือเจ้า พวกที่เดินล่อให้เราหลงทางเมื่อวานนี้นั่นแหละครับ”

ไชยยันต์อึ้ง ส่วนคารินชนลูกชั้นขึ้นทั้งตัว ครางอะไรออกมาคำหนึ่งด้วยความสยดสยองใจ ในปัญญาเล่ห์กลของพญาชสารร้าย และลูกโขลงบริวารของมัน

“ไอ้โฮ! ถึงขนาดนี้ที่เดียวหรือ”

ภายหลังจากเงยบังนกันไปครู่ใหญ่ รพินทร์ก็บอกขริมๆ ว่า

“จะอย่างไรก็ตาม เราเป็นต่อแล้วครับ ความหวังเห็นอยู่แค่เอื้อมนี่เอง”

แล้วก็พยักหน้ากับแฉะชายให้ออกนำต่อไป

ทั้งหมดเคลื่อนออกจากที่อีกครั้ง รอยตะไคร่จากปลักกลางถ้ำที่มันลุยผ่านไป เลอะเทอะ เป็นทางไปให้เห็นชั่วระยะหนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ เลือนหายไป เหลือแต่หยดเลือดกระเด็นกระสายซึ่งเว้น ระยะห่างขึ้น และในที่สุดก็ขาดหายไปอีกอย่างน่าพิศวง คราวนี้แฉะชายเริ่มลงเลพยายามส่องไฟ ส่องไฟไปตามพื้นอย่างถี่ถ้วน นำเลี้ยวแยกไปทางคูหาพยายามส่องไฟสำรวจไปตามพื้น นำเลี้ยวแยก ไปทางคูหาด้านขวา เข้าไปสู่ใจกลางเว้ากว้างใหญ่ตอนหนึ่ง แล้วก็ยืนง ในที่สุดก็โบกมือเป็น สัญญาณให้ทุกคนเดินตามย้อนกลับมายังปากทางแยกแห่งเดิมอีก มาหยุดยืนนิ่งอยู่ที่เก่า

“แกลงอะไรหรือ?”

พรานใหญ่กระซิบถามเบาๆ มาจากเบื้องหลัง

“เลือดของมัน ไม่มีทางจะหยุดลงได้เลย แล้วรอยเลือดหายไปไหน?”

“ไม่เพียงแต่เงาเท่านั้น แม้เขาเองในขณะนี้กำลังเผชิญอยู่กับปัญหานี้เช่นกัน เว้นแต่
ไม่ได้ปริปากออกมาเท่านั้น”

“ทางในถ้ำนี้ ทะลุออกหุบหมาหอนได้ก็ทาง?”

“ทางเดียว แต่หนทางเดินข้างในมันกว้างขวางมากนำไปยังหลายคูหา หลายวัง”

“ถ้าเช่นนั้นไม่ต้องกังวลถึงรอยเลือด นำตัดออกปากทางด้านหุบหมาหอน ธรรมชาติของ
ช้าง จะไม่หลบอยู่ในถ้ำมืดนอกจากอาศัยเป็นทางเดินผ่าน”

“แต่ผู้กองครับ เลือดมันหายไปในไหน?”

เงาชายเอ่ยต่ำๆ มาอีกอย่างกังวล

“มันอาจลงไปเกลือกปลักตะไคร่น้ำ เอาตะไคร้อุดปากแผล หยุดเลือดไว้ชั่วคราวก็ได้ ไม่
ต้องมีข้อแม้อะไรทั้งนั้น ทำตามที่ฉันสั่ง!”

เขาพูดเรียบขาด

เสียงเงาชายถอนใจเฮือก นิ่งอยู่อีกครู่ เสียงก้องไปทั่วคูหาว่า

“ระวังตัว เดินตามเงาชายให้ดีทุกคน ทางข้างหน้าจะผ่านปากหवरอบด้าน หนทางแคบ
และลื่นมาก เงาชายจะนำทะลุออกปากถ้ำทางด้านหุบหมาหอน ตามคำสั่งของผู้กอง!”

ขาดคำ ร่างอันสูงใหญ่ นั้น ก็เคลื่อนออกจากที่อีกครั้ง...